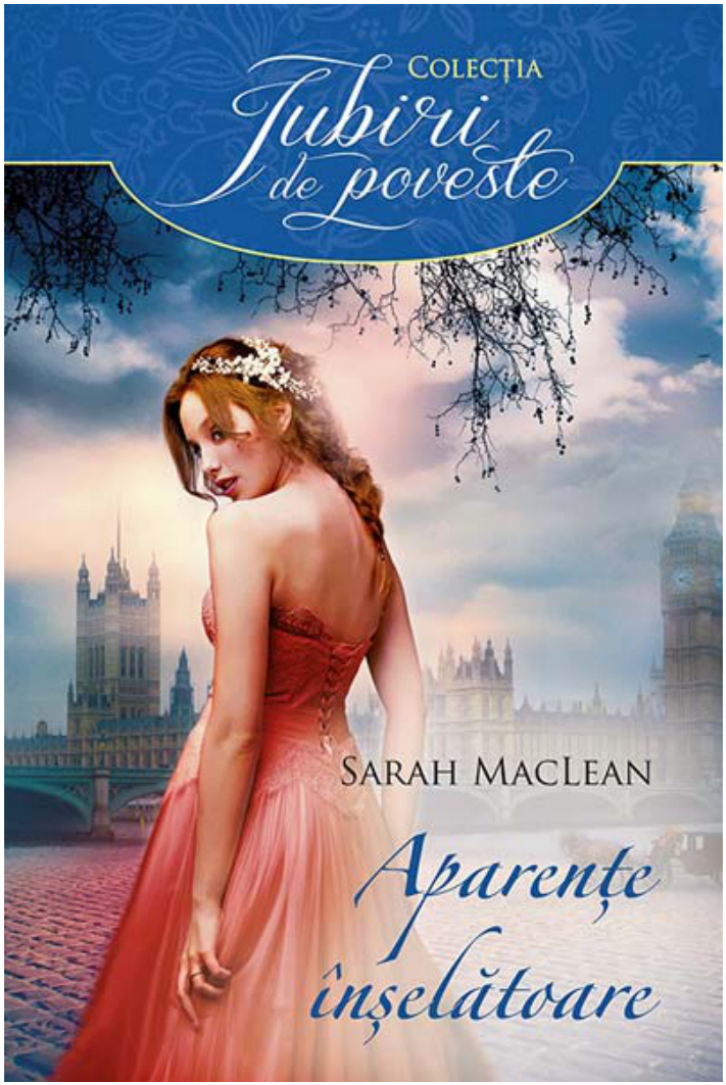

Colecția
Iubiri de poveste
Sarah MacLean
Aparențe înșelătoare

Sarah MacLean

Aparențe înșelătoare

Traducere din limba engleză
Andra Chiracu

ALMA
2016

Never Judge a Lady by Her Cover
Sarah MacLean

Copyright © 2014 Sarah Trabucchi
Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Aparențe înșelătoare
Sarah MacLean

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-33-0802-4
ISBN PDF: 978-606-33-0803-1
ISBN Print: 978-606-33-0662-4

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Carrie Ryan, Sabrina Darby și Sophie Jordan, care au păstrat de la început secrete lui Chase

Pentru Baxter, care îmi păstrează toate secretele

Și pentru Lady V, care sper că va crește având propriile secrete extraordinare

Chase

Martie 1823
Leighton Castle
Basildon, Essex

„Te iubesc.“

Două cuvinte bizare, mărunte, care aveau atâta putere.

Nu că Lady Georgiana Pearson – fiica unui duce și sora altuia, copil al onoarei, cu o înfățișare impecabilă, și o femeie manierată din lumea bună – le-ar fi auzit vreodată.

Aristocrații nu iubeau.

Iar dacă ar fi făcut-o, cu siguranță nu ar fi făcut ceva atât de josnic încât să o și recunoască.

Așadar, era cu adevărat șocant că vorbise cu atâta ușurință și sinceritate. Dar la cei 16 ani ai săi, Georgiana nu crezuse nimic mai cu tărie și nu fusese niciodată mai dornică să scape de cătușele așteptărilor care veneau odată cu numele ei, cu trecutul ei și cu familia ei.

La naiba cu riscurile! Iubirea o eliberase.

Cu siguranță, nu trăise niciodată un moment atât de frumos ca acesta – în brațele bărbatului pe care îl iubea, cel alături de care își va petrece toată viață. Ba chiar mai mult. Cel alături de care își va construi un viitor și pentru care ar renunța la numele, la familia și la reputația ei.

Jonathan o va proteja.

Chiar el spusese asta pe când o apărase de vântul rece de martie și o adăpostise aici, în grajdurile de pe moșia familiei sale.

Jonathan o va iubi.

Îi șoptise cuvintele în vreme ce mâinile lui dezlegaseră și ridicaseră, dezbrăcaseră și desfăcuseră, promițându-i totul în timp ce atingeau și dezmierdau.

Și ea îi răspunsese cu aceleași șoapte. Oferindu-i totul.

„Jonathan.“

Își gemu plăcerea grinzilor de lemn, cuibărindu-se mai

aproape de el, odihnindu-se pe mușchii lui tari și pe paiele aspre, acoperită de o pătură pentru cai care ar fi trebuit să o zgârie și să o deranjeze, dar care părea cumva moale, de la emoția pe care tocmai o cunoscuse.

Iubire. Subiectul din sonete și din madrigale, din basme și din romane.

Iubire. Emoția evazivă care făcea bărbații să suspine și să cânte, și să tânjească de dorință și pasiune.

Iubire. Sentimentul care schimba vieți și făcea ca totul să fie luminos și cald, și minunat. Emoția pe care toată lumea era disperată să o descopere.

Și ea o găsise. Aici. În iarna glacială, în îmbrățișarea acestui băiat magnific. Ba nu. Bărbat. Era bărbat, la fel cum ea era femeie, devenită astăzi în brațele lui, pe trupul lui.

Ca și cum i-ar fi auzit gândurile, un cal din grajdurile de dedesubt necheză încet, lovind podeaua boxei lui, nechezând ca să primească hrană, apă sau afecțiune.

Jonathan se mișcă sub ea, iar ea se ghemui lângă el, trăgând pătura mai strâns în jurul lor.

— Nu încă.

— Trebuie. Sunt chemat.

— Eu te chem, spuse ea, folosind cea mai bună replică de flirt.

Mâna lui întinsă peste umărul ei gol, caldă și aspră acolo unde ea era fină, trimițând un fior de plăcere prin ea. Cât de rar o atingea cineva – era mai întâi de toate fiica unui duce, și apoi sora altuia. Imaculată. Nepătată. Neatinsă. Până acum.

Georgiana zâmbi strengărește. Mama ei ar fi făcut o criză de nervi să afle că fiica ei nu simțea nici nevoia și nici dorința să își facă debutul. Iar fratele ei – Ducele Disprețuitor − cel mai imposibil, cel mai nobil aristocrat pe care-l știa Londra… el nu ar fi acceptat.

Dar Georgianei nu-i păsa. Ea urma să fie doamna Jonathan Tavish. Nici nu ar fi păstrat titlul de lady la care avea dreptul. Nu îl dorea. Ea îl dorea doar pe el.

Nu conta că fratele ei avea să facă tot posibilul să împiedice căsătoria. Nu mai era cale de întoarcere.

Ceea ce nu trebuia să se întâmple se întâmplase deja.

Dar Georgiana rămase în fân.

Zâmbi acestui gând, îmbătată de iubire și de pericol – două

fețe ale unei monede atât de pline de satisfacții.

Totuși, el se foia deja sub ea, alunecând în afara coconului cald al trupurilor lor, lăsând înăuntru aerul rece de iarnă, care-i zgribuli pielea ei goală.

— Ar trebui să te îmbraci, spuse el, trăgându-și pantalonii. Dacă ne prinde cineva…

Nu era nevoie să termine; spusese același lucru de săptămâni întregi, de prima dată când se sărutaseră și în timpul tuturor momentelor furate care urmaseră. Dacă i-ar fi prins cineva, el ar fi fost distrus sau mai rău.

Iar reputația ei ar fi fost pătată.

Dar acum, după ziua asta, după ce stătuseră goi în fânul aspru de iarnă și după ce îl lăsase să o atingă și să o exploreze și să îi ia… era decăzută. Și nu îi păsa. Nu conta.

După asta, urmau să se căsătorească și să înceapă o viață nouă.

Pentru că se iubeau.

Aristocrația nu era de invidiat. Era de căinat. Fără iubire, de ce să trăiești?

Ea oftă, uitându-se la el și minunându-se de grația cu care își trase cămașa și o îndesă în pantaloni, la felul în care își puse ghetele ca și cum mai făcuse asta de o mie de ori în podul acesta cu tavanul jos. Își legă lavaliera în jurul gâtului și își aranjă jacheta, apoi haina de iarnă, cu mișcări ușoare și scurte.

Când termină, se întoarse spre scara care ducea la grajdurile de dedesubt, tot numai oase lungi și mușchi zvelți.

Ea apucă strâns pătura, simțind frigul în lipsa lui.

— Jonathan! îl strigă încet, nedorind ca altcineva s-o audă.

El se uită la ea, iar ea văzu ceva în privirea lui albastră – ceva ce nu putu identifica imediat.

— Ce este?

Ea zâmbi, dintr-odată sfioasă. Imposibil totuși, ținând seama de ceea ce tocmai făcuseră. De ceea ce tocmai văzuse el.

— Te iubesc, spuse ea din nou, uimită de felul în care vorbele îi alunecau pe buze, de felul în care sunetul se învăluia în jurul ei cu adevărul și frumusețea și tot ce era bun.

El ezită în capul scării, agățat, atât de lejer că părea să plutească în aer. Nu vorbi un moment lung – suficient de lung ca ea să simtă frigul de februarie în adâncul oaselor. Suficient de lung pentru ca o urmă de neliniște să se răsucească discret prin

ea.

Într-un final, el afișă zâmbetul său îndrăzneț, insolent, cel care o atrăsese încă de la început. În fiecare zi, timp de două săptămâni și din nou în această după-amiază, când o ademenise în cele din urmă în grămada de fân, unde o sărutase risipindu-i ezitarea și îi făcuse promisiuni de dragoste, și îi luase tot ce avusese ea de oferit.

Dar nu era vorba de luat.

Ea îi oferise. De bunăvoie.

Până la urmă, îl iubea. Și el o iubea.

O spusese, poate nu în cuvinte, dar cu atingeri.

„Nu?“

Îndoiala își făcu loc, o emoție atât de nefamiliară. Ceva ce Lady Georgiana Pearson – fiica unui duce, sora altuia – nu simțise niciodată.

„Spune-o“, porunci ea stăruitor în minte. „Spune-mi.“

După un moment interminabil, el răspunse:

— Ești o fată dulce.

Și dispăru din raza ei vizuală.

Capitolul 1

Zece ani mai târziu
Casa Worthington
Londra

Dacă era să se gândească la evenimentele din cel de-al douăzeci și șaptelea ei an din viață, Georgiana Pearson considera că de la caricatură pornise totul.

Blestemata aia de caricatură!

Dacă ar fi apărut în *Ziarul de scandal* cu un an mai devreme, cu cinci ani sau cu șase ani mai târziu, nici nu i-ar fi păsat. Dar fusese publicată în cel mai popular tabloid din Londra pe 15 martie.

Ferește-te de Idele lui Martie[1], într-adevăr!

Desigur, caricatura fusese urmarea unei cu totul alte zile. Cu două luni mai devreme de data cu pricina – pe 15 ianuarie. Ziua în care Georgiana, cu reputația pătată, mamă nemăritată, pricină de scandal oriunde mergea și sora ducelui de Leighton, decisese să ia lucrurile în propriile mâini și să se întoarcă în societate.

Și așa ajunsese să stea aici, în colțul sălii de bal a familiei Worthington, pregătindu-se să reintre în societate, perfect conștientă că ochii întregii Londre erau ațintiți asupra sa.

Judecând-o.

Nu era primul bal la care mergea de când reputația îi fusese pătată, dar era primul la care putea fi observată – primul la care nu era mascată, nici cu haine, nici cu farduri. Primul la care era Georgiana Pearson, născută fără de prihană și decăzută ca urmare a unui scandal.

Primul la care era prezentă pentru a-și primi oprobiul.

Ce-i drept, Georgianei nu îi păsa de reputația ei. Ba chiar îi

convenea de minune situația, din mai multe motive, unul dintre ele fiind că nimeni nu se mai aștepta ca o lady să respecte regulile de bună purtare, odată ce își pătase reputația.

Lady Georgiana Pearson – care nu pretindea să fie respectată și care abia dacă își merita titlul – era de-a dreptul încântată de reputația sa pătată și fusese astfel de ani buni. Până la urmă, scandalul o făcuse bogată și puternică, proprietară a Îngerului Căzut – cel mai scandalos și cel mai popular tripou din Londra –, și cea mai temută persoană din Marea Britanie... misteriosul „gentilom“, cunoscut doar drept Chase.

Conta prea puțin că acesta era, de fapt, femeie.

Deci da, Georgiana credea că cerurile îi zâmbiseră în ziua aceea, cu zece ani în urmă, când soarta îi fusese pecetluită. Exilul ei din societate, de bine, de rău, însemnase lipsa invitațiilor la baluri, ceaiuri, picnicuri și la alte evenimente, fapt care, în schimb, eliminase necesitatea batalioanelor de însoțitoare, a discuțiilor insipide la limonade călduțe, și de a se preface că e interesată de sfânta treime a conversațiilor feminine aristocratice – bârfă absurdă, ultima modă și domni eligibili pentru căsătorie.

Era prea puțin interesată de bârfă pentru că aceasta rareori era adevărul și niciodată nu conținea *tot* adevărul. Ea prefera secretele, oferite de bărbați puternici care aveau subiecte scandaloase de oferit la schimb.

De asemenea, era prea puțin interesată de modă. Fustele erau adesea dovada slăbiciunii feminine, împingându-le pe doamne să nu facă altceva decât să și le netezească, iar pe femeile mai puțin rafinate să nu facă altceva decât să și le ridice. Când se afla la clubul ei, se ascundea în văzul lumii printre mătăsurile strident colorate în care se învește mântau cele mai pricepute prostituate ale Londrei, dar în toate celelalte locuri, prefera lejeritatea pantalonilor.

Și nu era deloc interesată de domni, nepăsându-i deloc dacă erau frumoși, inteligenți sau nobili atâta timp cât aveau bani de pierdut. Ani de-a rândul, râsese de burlacii luați în vizor pentru căsătorie de doamnele Londrei. Îi urmărise din camera proprietarilor de la cazinoul ei – unul mai bogat, mai frumos, și mai de viță nobilă ca altul – cum erau prinși în corzi, încătușați și înșurați.

Și îi mulțumise Creatorului că ea nu fusese forțată în această șaradă prostească, forțată să îi pese, forțată să se mărite.

Nu, Lady Georgiana Pearson, cu reputația pătată de la frageda vârstă de șaisprezece ani – acum de un deceniu un avertisment pentru toate nestematele protipendadei care o urmaseră – își învățase de timpuriu lecția despre bărbați și scăpase, din fericire, de orice pretenție de a-și pune vreodată pirostriile.

Până acum.

Evantaiele fâlfâiau, acoperind șușoteli, ascunzând rânjete și chicoteli. Privirile lunecau pe deasupra ei, prefăcându-se că nu o văd, chiar și atunci când se opreau asupra ei, blamând-o pentru trecutul ei. Pentru prezența ei. Fără îndoială, pentru insolența ei. Pentru că le macula lumea lor neprihănită cu scandalul legat de numele ei.

Privirile acelea o vânau și, dacă ar fi putut, ar fi distrus-o.

Dumnezeule! Asta era tortură.

Începuse cu rochia. Corsetul o omora încet. Și straturile de jupoane îi limitau mișcările. Dacă ar fi trebuit să fugă, cu siguranță că s-ar fi împiedicat de ele, ar fi căzut în față și ar fi fost înghițită de gloata de doamne aristocrate, chicotind răutăcios, împodobite în dantelă.

Imaginea o fulgeră pe neașteptate și aproape zâmbi. Aproape. Posibilitatea reală a unui astfel de final împiedica zâmbetul să-și facă apariția. Nu simțise în viața ei o nevoie atât de intensă de a se foi așa de mult. Dar nu le va oferi plăcerea de a juca rolul victimei. Trebuia să se concentreze asupra sarcinii pe care o avea în minte.

Un soț.

Ținta ei era lordul Fitzwilliam Langley – decent, nobil, având nevoie de fonduri și de protecție. Un om realmente fără vreun secret, în afară de unul – unul care, dacă s-ar fi aflat vreodată, nu numai că l-ar fi ruinat, dar l-ar fi trimis la închisoare.

Soțul perfect pentru o doamnă care dorea zorzoanele căsniciei, și nu căsnicia în sine.

Doar dacă blestematul acela de bărbat ar fi apărut odată!

— O femeie înțeleaptă mi-a spus cândva că ungherele camerelor sunt numai pentru lași.

Rezistă instinctului de a ofta, dar nu se întoarse către vocea familiară a ducelui de Lamont.

— Credeam că nu-ți pasă de societate.

— Prostii! Îmi place societatea și, chiar de nu ar fi așa, nu

aș fi ratat primul bal al lui Lady Georgiana.

Ea se încruntă la el.

— Ai grijă sau restul Londrei va pune la îndoială alegerea ta de a alunga un duce, adăugă el.

Ducele, cunoscut drept Temple, era partenerul ei de afaceri, coproprietar al Îngerului Căzut și un om de-a dreptul enervant atunci când își dorea să fie. Se întoarse cu fața spre el, afișând un zâmbet strălucitor.

— Ești aici ca să te distrezi pe seama mea?

— Cred că ai intenționat să închei acea întrebare cu „Excelența Voastră“, sugeră el.

Georgiana își îngustă privirea.

— Te asigur că nu.

— Dacă vrei să joci într-un meci aristocratic, ai face bine să-ți exersezi perspicacitatea în titlurile nobiliare.

— Mai degrabă mi-aș exersa perspicacitatea în alte domenii.

Obrajii începeau deja să o doară de la expresia feței.

Sprâncenele lui negre se ridicară.

— De exemplu?

— Să mă răzbun pe aristocrații disprețuitori care se bucură de durerea mea.

Ducele încuviință din cap cu seriozitate.

— Nu e tocmai o abilitate feminină.

— Mi-am ieșit din mână în ceea ce privește feminitatea.

— Sigur că nu.

Un zâmbet îl fulgeră chipul, dinții albi în contrast cu pielea lui măslinie, iar ea rezistă impulsului de a i-l șterge de pe față. Se încruntă, bombănind insulte printre dinți, iar el chicoti.

— Nici asta nu e ceva prea feminin.

— Când ne întoarcem la club…

El o întrerupse:

— Aș zice că transformarea ta e remarcabilă. Abia dacă te-am recunoscut.

— Asta era și ideea.

— Cum ai reușit?

— Mai puțin fard.

În public, cel mai adesea Georgiana era deghizată în Anna, matroana Îngerului Căzut. Anna nu se zgârcea cu machiajul, cu perucile extravagante sau cu decolteurile adânci.

— Bărbații văd ceea ce doresc să vadă.

— Hmm, făcu el, displăcându-i vădit cuvintele ei. Ce naiba porți?

Degetele ei tresăriră, începând să-și netezească fusta.

— O rochie.

Rochia era albă, impecabilă, creată pentru cineva cu mult mai inocent decât ea. Cineva cu mult mai puțin scandalos. Iar asta era înainte să știe cineva ce s-a ales de viața ei.

— Te-am mai văzut purtând rochie. Asta e… Temple făcu o pauză, privind-o în ansamblu. Tuși râzând. Nu seamănă cu nici una dintre rochiile pe care te-am mai văzut purtându-le. Făcu o pauză, examinând-o în continuare. Ai pene care îți explodează din păr.

Georgiana scrâșni din dinți.

— Am auzit că e ultima modă.

— Arăți ridicol.

De parcă ea nu o știa. De parcă ea nu o *simțea*.

— Farmecul tău nu are limite.

— Nu mi-ar plăcea să devii prea plină de tine, rânji el.

Nu era nici o șansă ca asta să se întâmple. Nu aici, înconjurată de dușmani.

— N-ai o nevastă de distrat?

Privirea lui întunecată trecu peste ea și se opri asupra unui cap sclipitor cu păr arămiu, aflat în centrul sălii de bal.

— Fratele tău dansează cu ea. De vreme ce el îi împrumută din reputația sa, m-am gândit să fac la fel pentru sora lui.

Georgiana se întoarse neîncrezătoare spre el.

— Reputația *ta?*

Cu numai câteva luni înainte, Temple era cunoscut drept Ducele Ucigaș, despre care se credea că și-ar fi omorât viitoarea mamă vitregă într-un acces de pasiune în noaptea de dinaintea nunții ei. Societatea îl reprimise cu brațele deschise abia când acuzațiile se dovediseră a fi false – și se însurase cu femeia despre care se spunea că ar fi omorât-o. Dar rămăsese un scandal pe măsura unui duce – de vreme ce își petrecuse câțiva ani mai întâi pe străzi și apoi în ringul de la Îngerul Căzut ca boxer cu mâinile goale.

Deși Temple purta titlul de duce, reputația lui fusese cel puțin pătată – spre deosebire de a fratelui ei. Simon fusese crescut exact pentru lumea asta; iar faptul că dansa cu soția lui Temple

contribuia enorm la refacerea numelui ei și, ce-i drept, a ducatului Temple.

— Reputația ta mi-ar putea face mai mult rău decât bine.

— Prostii! Toată lumea iubește un duce. Nu suntem suficient de mulți ca să putem fi evitați, deci cerșetorii nu pot alege cu adevărat. Zâmbi cu superioritate și îi întinse mâna. Îmi oferi acest dans, Lady Georgiana?

Ea îngheță.

— Glumești.

Zâmbetul lui se transformă într-un adevărat rânjet, ochii săi negri sclipind de amuzament.

— Nici n-aș îndrăzni să glumesc pe seama izbăvirii tale.

Georgiana își miji ochii.

— Am metodele mele de a riposta, știi?

El se înclină spre ea.

— Femeile ca tine nu refuză duci, Anna.

— Nu-mi spune așa.

— Femeie?

Își plesni mâna într-a lui, mocnind de iritare.

— Trebuia să te las să mori în ring.

Ani de-a rândul, fusese o atracție aproape zilnică la Îngerul Căzut. Cei îndatorați clubului aveau o metodă de a-și recâștiga averile – să-l învingă pe neînfrântul Temple în ring. Un accident și o soție îl determinaseră să renunțe box.

— Nu vorbești serios. Temple o trase la lumină. Zâmbește.

Se conformă, simțindu-se ca o imbecilă.

— Ba vorbesc serios.

El o luă în brațe.

— Ba nu, dar cum ești speriată de lumea asta și de ceea ce ai de gând să faci, nu ar trebui să insist asupra subiectului.

Georgiana se încordă.

— Nu sunt speriată.

El îi aruncă o privire.

— Sigur că ești. Crezi că nu înțeleg asta? Crezi că Bourne nu înțelege asta? Sau Cross? adăugă el, referindu-se la cel de-al patrulea proprietar al Îngerului. Cu toții a trebuit să ne târâm din noroi înapoi în lumină. Cu toții a trebuit să ne reclamăm dreptul de a fi acceptați de această lume.

— E diferit pentru bărbați.

Cuvintele îi ieșiră înainte să le poată opri. Pe chipul lui

apăru o expresie surprinsă, iar ea își dădu seama că acceptase premisele lui.

— La naiba!

El își coborî vocea.

— Va trebui să-ți controlezi limbajul, dacă vrei ca ei să creadă că ești un caz tragic, etichetat în mod greșit ca fiind scandalos.

— Mă descurcam foarte bine înainte să ajungi tu.

— Te ascundeai într-un colț.

— Nu mă ascundeam.

— Dar ce făceai?

— Așteptam.

— Pe cei adunați aici să emită o scuză oficială?

— Așteptam mai degrabă să-i răpună ciuma, mormăi ea.

— Ah, dacă ar fi de ajuns doar să-ți dorești, chicoti el.

O răsuci de-a lungul sălii de dans, lumânările aprinse în jurul camerei lăsând dâre de lumină în câmpul ei vizual.

— Langley a ajuns.

Vicontele intrase cu nici cinci minute mai devreme. Ea observase imediat.

— Am văzut.

— Nu te aștepți la o căsnicie adevărată cu el, spuse Temple.

— Nu.

— Atunci de ce să nu faci ce faci tu mai bine?

Privirea ei se mută asupra bărbatului frumos din cealaltă parte a sălii. Cel pe care ea îl alesese de soț.

— Crezi că șantajul este cea mai bună modalitate ca să-mi asigur un soț?

— Eu am fost șantajat în avans pentru a găsi o soție, zâmbi el.

— Da, ei bine, am auzit că majoritatea bărbaților nu sunt așa de masochiști, Temple. Mi se spune de peste un an că ar trebui să mă căsătoresc. De tine, Bourne, Cross, adăugă ea, menționând partenerii ei de la Îngerul Căzut. Ca să nu mai spun de fratele meu.

— A, da, am auzit că ducele de Leighton a pus o zestre serioasă pe capul tău. Este remarcabil că mai poți sta dreaptă. Dar ce spui de iubire?

— Iubire? Era dificil să pronunțe cuvântului fără dispreț.

— Ai auzit de ea, fără îndoială. Sonete și poeme, și fericire

până la adânci bătrâneți?

— Am auzit, spuse ea. Din vreme ce discutăm despre o căsnicie în cel mai bun caz de conveniență și în cel mai rău caz pentru scăparea de datorii, nu cred că lipsa iubirii ar putea fi o problemă, spuse ea. Pe lângă asta, este o încercare bună pentru nerozi.

El o fixă cu privirea.

— Atunci tu ești înconjurată de nerozi.

Ea îi aruncă o privire.

— Fiecare dintre voi. Îndrăgostiți dincolo de rațiune. Și iată ce s-a întâmplat din cauza asta.

Temple își ridică sprâncenele negre.

— Ce? Căsnicie? Copii? Fericire?

Ea oftă. Purtaseră conversația asta de sute de ori. De mii de ori. Fratele ei avea o căsnicie atât de idilică, încât nu putea să nu încerce să-i convingă de asta pe toți cei din jurul său. Ceea ce el nu știa era că idila nu era pentru Georgiana. Ea alungă gândul.

— Sunt fericită, minți ea.

— Nu. Ești bogată. Și ești puternică. Dar nu ești fericită.

— Fericirea este supraestimată, spuse ea ridicând din umeri în timp ce el o răsucea de-a lungul sălii. Nu valorează nimic.

— Valorează totul. Dansară în liniște o vreme. Ceea ce vezi și tu, căci nu ai face asta pentru altceva decât pentru fericire.

— Nu am nevoie de asta.

— Nu vorbesc despre fericirea ta.

Ea nu se prefăcu a nu-l înțelege.

— Te referi la Caroline.

Fiica ei. Care creștea în fiecare clipă. Nouă ani acum, în curând zece, în curând doisprezece, în curând douăzeci. Și motivul pentru care Georgiana se afla aici. Ridică privirea către partenerul ei robust, acest bărbat care o salvase de tot de atât de multe ori de câte îl salvase și ea pe el. Îi spuse adevărul.

— Am crezut că o pot salva, spuse ea încet. M-am ferit să-i stau în preajmă.

Ani la rând. În detrimentul amândurora.

— Știu, zise el încet, iar ea era recunoscătoare pentru dansul care îi permitea să nu-i întâlnească privirea prea des. Nu știa dacă ar fi putut.

— Am încercat să o protejez, adăugă ea, gândindu-se că o

mamă nu poate decât să-și țină cât mai mult copilul în siguranță. Dar nu a fost suficient. Are nevoie de mai mult decât atât.

Georgiana făcuse tot ce fusese cu putință, trimițând-o pe Caroline să locuiască la fratele ei, încercând din răsputeri să nu fie niciodată afectată și ea de circumstanțele nașterii ei.

Și reușise, până la un punct.

Până luna trecută.

— Nu e posibil să te referi la caricatură, spuse el.

— Desigur că mă refer la caricatură.

— Nimănui nu-i pasă de blestematele de jurnale de scandal.

Georgiana îi aruncă o privire.

— Asta nu este adevărat, iar tu, dintre toți oamenii, știi asta!

Circulaseră multe zvonuri – că fratele ei i-ar fi spus că nu poate să-și facă debutul în sezonul monden, că ea l-ar fi implorat. Că el ar fi insistat ca ea, fiind mamă nemăritată, să rămână acasă. Că ea s-ar fi certat cu el. Că vecinii ar fi auzit țipete. Bocete. Injurii. Că ducele ar fi exilat-o și că ea s-ar fi întors fără permisiunea lui.

Paginile de bârfe o luaseră razna, fiecare încercând să o întreacă pe cealaltă cu relatări despre întoarcerea Georgianei Pearson, Lady Reputație Proastă.

Se gândise că porecla era întru câtva ingenioasă – fratelui ei i se spunea Ducele Disprețuitor de mult timp, astfel încât Reputație Proastă părea partenera perfectă pentru el.

Cel mai popular dintre tabloide, *Ziarul de scandal*, publicase legendara caricatură – scandalizatoare și oarecum hulitoare, Georgiana călare pe un cal, înfășurată numai cu părul ei, îmbrățișând un bebeluș înfășat. Jumătate Lady Godiva, jumătate Fecioara Maria, cu disprețuitorul duce de Leighton stând deoparte, privind, îngrozit.

Ea ignorase caricatura, la fel ca toată lumea, până cu o săptămână în urmă, când o zi neobișnuit de caldă ispitise jumătate din londonezi să meargă în Hyde Park. Caroline o implorase să facă o plimbare călare, iar Georgiana își abandonase cu șovăială treburile ca să o însoțească. Nu fusese prima dată când apăreau în public, dar fusese prima dată de la publicarea caricaturii, iar Caroline observase privirile.

Descălecaseră pe un deal care cobora către Serpentine,

cenușiu și noroios din pricina iernii lungi, și conduseseră caii către lac, unde un grup de fete puțin mai mari decât Caroline stăteau așa cum stau fetele – într-o adunătură de șușoteli și aluzii. Georgiana văzuse asta de suficiente ori cât să știe că un asemenea grup de fete nu poate aduce nimic bun.

Dar speranța strălucise pe chipul luminos și tânăr al lui Caroline, iar Georgiana nu avusese inima s-o țină departe de ele. Chiar dacă își dorea cu disperare să facă asta.

Caroline se apropiase de fete, încercând să pară că mișcarea ei era neintenționată. Neplanificată. Cum se face că fetele de pretutindeni cunosc această mișcare? Strecurarea aceea înceată care sugerează deopotrivă optimism și teamă? Solicitarea tăcută pentru atenție?

Fusese un miracol al curajului insuflat de tinerețe și de nebunie.

Fetele o observaseră mai întâi pe Georgiana, recunoscând-o, fără îndoiala ca urmare a faptului că fuseseră martore la ochii măriți și la bârfele mamelor lor, și ghiciseră identitatea lui Caroline în doar câteva secunde, ridicându-și capetele și întinzându-și gâturile în vreme ce șușotelile sporeau. Georgiana rămăsese în spate, rezistând impulsului de a interveni între urși și momeală. Poate că greșea. Poate avea să fie bunătate. Întâmpinare politicoasă. Acceptare.

Și apoi șefa grupului o observase.

Ea și Caroline erau arareori văzute ca mamă și fiică. Ea era suficient de tânără ca ele să fie considerate drept surori, iar Georgiana, deși nu se ascundea de societate, ieșea foarte rar în lume.

Dar în momentul în care ochii fetiței blonde și drăguțe se deschiseseră larg recunoscând-o – blestemate fie toate mamele bârfitoare –, Georgiana știuse că fiica ei era deja terminată. Voia cu disperare s-o oprească. Să se termine înainte să înceapă.

Făcuse un pas înainte către ele.

Prea târziu.

— Parcul nu mai este ce era odată, spusese fata, cu știință și dispreț dincolo de anii ei. Pur și simplu dau voie oricui să se plimbe pe aici. Fără considerație față de origine.

Caroline înghețase, cu hățurile calului ei iubit în mână, prefăcându-se că nu aude. Încercând să nu audă.

— Sau de *descendență,* adăugase cu bucurie crudă o altă

fată.

Și acolo era, plutind în aer. Cuvântul nespus.

„Bastard.“

Georgiana ar fi vrut să le plesnească.

Cârdul de gâște chicotea, mâini înmănușate zburând către buze, ascunzând ostentativ zâmbete chiar când dinții sclipeau. Caroline se uitase către ea, cu ochii verzi umezi.

„Nu plânge“, implorase în gând Georgiana. „Nu le lăsa să vadă că și-au nimerit ținta.“

Nu era sigură dacă acele cuvinte erau pentru ea însăși sau pentru fiica ei.

Caroline nu plângea, deși avea obrajii împurpurați. Rușinată de nașterea ei. De mama ei. De o grămadă de lucruri pe care nu le putea schimba.

Apoi se întorsese spre Georgiana, mișcându-se încet, mângâind gâtul calului său, plimbându-se ostentativ – draga de ea –, vrând parcă să arate că nu se lăsa alungată.

Când se întorsese, Georgiana era atât de mândră, încât îi era greu să vorbească de nodul pe care îl avea în gât. Nu trebuia să vorbească. Caroline vorbise prima, suficient de tare ca să fie auzită:

— Sau de *politețe*.

Șocată, Georgiana izbucnise în râs, chiar în timp ce Caroline se urcase pe cal și se uitase la ea.

— Să ne întrecem până la Grosvenor Gate.

Se întrecuseră. Și Caroline câștigase. De două ori în aceeași dimineață.

Dar cât de des va pierde?

Întrebarea o aduse cu picioarele pe pământ. La bal, la dans, în brațele ducelui de Lamont, înconjurată de aristocrație.

— Nu are nici un fel de viitor, spuse Georgiana încet. I l-am distrus.

Temple suspină.

— Am crezut că voi putea să-i cumpăr intrarea oriunde ar fi vrut, continuă ea. Mi-am spus că Chase ar putea deschide orice ușă pe care ea ar dori să intre.

Vorbea foarte încet, iar dansul nu lăsa pe nimeni să audă conversația.

— Nu fără oameni care să pună întrebări despre cum se face că proprietarul unui tripou este atât de preocupat de fiica

bastardă a unei lady.

Dinții i se încleștară strâns. Georgiana făcuse atâtea promisiuni de-a lungul vieții ei – promisiunea să învețe societatea o binemeritată lecție. Promisiunea ca niciodată să nu li se supună. Promisiunea ca niciodată să nu le permită să se atingă de fiica sa.

Dar unele jurăminte, indiferent cât de ferme, nu puteau fi respectate.

— Am atâta putere, și totuși nu suficientă ca să salveze o fetiță. Făcu o pauză. Dacă nu fac asta, ce se va întâmpla cu ea?

— O să am grijă să fie în siguranță, jură ducele. La fel cum vei face și tu. Și ceilalți. Un conte. O marchiză. Partenerii ei de afaceri, fiecare om înstărit, nobil și puternic. Fratele tău.

Și totuși…

— Iar când noi nu vom mai fi? Ce se va întâmpla atunci? Când noi nu vom mai fi, ea va avea o moștenire, plină de păcat și de viciu. Va avea o viață plină de întuneric.

Caroline merita ceva mai bun. Caroline merita totul.

— Ea merită lumină, spuse ea, ei însăși și lui Temple.

Iar Georgiana îi va oferi asta.

Ea va dori o viață a ei. Copii. Mai mult. Va dori lucruri pe care Georgiana nu i le-ar putea oferi.

În afară de cazul în care s-ar căsători. Gândul o aduse înapoi la moment, aruncând o privire bărbatului pe care îl alesese de viitor soț.

— Titlul vicontelui va ajuta.

— Iar titlul este tot ceea ce îți trebuie?

— Este, răspunse ea. Un titlu demn de Caroline. Ceva care îi va oferi viața pe care o dorește. Se poate să nu fie respectată niciodată, dar un titlu îi asigură viitorul.

— Există și alte căi, spuse el.

— Ce alte căi? întrebă ea. Uită-te la soția fratelui meu. Uită-te la soția ta. Abia dacă sunt acceptate aici, fără titlu, subiect de bârfe.

Ochii lui se îngustară la auzul vorbelor, dar ea continuă:

— Titlul le salvează. La naiba, se zvonește că ai ucis o femeie, dar nu ai fost cu totul exclus, pentru că mai întâi ești duce, și abia apoi un posibil ucigaș – ai fi putut să te însori, dacă ai fi vrut să faci asta. Titlul are putere. Și o va avea mereu. Întotdeauna vor fi femei care umblă după titluri și bărbați care umblă după zestre. Dumnezeu știe că zestrea lui Caroline va fi

atât de mare pe cât va fi nevoie, dar nu va fi suficient. Ea va fi întotdeauna fiica mea. Va purta mereu stigmatul meu. După cum se întrevede, chiar dacă ar găsi marea iubire – chiar dacă și-ar dori asta –, nici un bărbat cumsecade nu ar putea să se căsătorească cu ea. Dar dacă eu mă mărit cu Langley? Atunci ea are șansa la un viitor lipsit de păcatul meu.

El tăcu o vreme, iar ea îi fu recunoscătoare pentru asta. Când în cele din urmă vorbi, o întrebă:

— Atunci de ce să nu-l amesteci și pe Chase? Ai nevoie de nume, el are nevoie de o soție, iar noi suntem singurii oameni din Londra care cunoaștem motivul. Este un aranjament benefic pentru amândoi.

Sub masca lui Chase, Georgiana manipulase zeci de membri ai înaltei societăți. Sute. Chase ruinase oameni și îi înnobilase. Chase mijlocise căsătorii și distrusese vieți. Ea îl putea manipula pe Langley cu ușurință făcându-l să se însoare, invocând numele lui și informațiile pe care acesta le avea despre viconte.

Dar nevoia nu era dorință, și poate că tocmai înțelegerea profundă a acelei balanțe – a faptului că vicontele avea nevoie de căsnicie la fel de mult ca și ea, dar că și-o dorea la fel de puțin – o făcea să ezite.

— Sper că vicontele va accepta că aranjamentul este benefic pentru amândoi fără amestecul lui Chase.

Temple tăcu o vreme.

— Amestecul lui Chase ar accelera puțin acest proces.

Era adevărat, dar ar fi mijlocit o căsnicie îngrozitoare. Dacă ar fi putut să-l câștige pe Langley fără șantaj, ar fi fost mult mai bine.

— Am un plan, spuse ea.

— Și dacă se alege praful?

Georgiana se gândi la dosarul lui Langley. Subțire, dar incriminator. O listă de nume, toate de bărbați.

— Am șantajat oameni mai importanți.

El zâmbi strengărește.

— De fiecare dată când îmi amintesc că ești femeie, spui astfel de lucruri... și Chase revine.

Georgiana zâmbi.

— Nu este ușor de ascuns.

— Nici măcar când ești atât de... Ducele privi teatral

coafura ei cu pene. Feminină ar trebui să fie cuvântul pentru această ținută? Georgiana se încruntă, iar el râse. Care e planul?

— L-ai cunoaște dacă ai fi trecut vreodată pe la club.

Intenția ei fusese să-l tachineze, dar vorbele ieșiră întru câtva prea sincere.

El nici nu tresări.

— Ți-ai făcut-o cu mâna ta, știi?

Ea încercă să ocolească momentul.

— Coafura? Te asigur că nu. Am o servitoare pasionată de modă și care rareori are șansa să mă îmbrace pentru lumea bună.

Ducele zâmbi.

— Nu asta am vrut să spun, iar tu știi asta. Am vrut să spun că tu m-ai făcut să doresc să fiu altundeva decât la club. La fel li s-a întâmplat și lui Bourne, și lui Cross. Paturile calde sunt tentante.

Toți cei trei asociați erau proaspăt căsătoriți – mulțumită ei în mare parte –, ceea ce făcea serile târzii de la club mult mai puțin aglomerate.

Și mai singuratice.

Georgiana alungă gândul. Era mamă și proprietară a celui mai exclusivist club pentru bărbați din Londra. Zilele ei erau dedicate lui Caroline, iar nopțile muncea. Nu avea timp pentru singurătate.

— Deci, m-ai iertat pentru că m-am amestecat?

Vocea lui Temple se îndulci la gândul ducesei sale.

— Parțial. Dar să nu te îndoiești că nu m-ar preocupa să te răsplătesc.

Doar că răsplata însemna iubire. Iar ea nu era suficient de nesăbuită să creadă în ea din nou.

Muzica încetă, iar ea nu mai fu nevoită să-i dea replica. Se trase deoparte și făcu o reverență, după cum se cuvenea.

— Vă mulțumesc, *Excelența Voastră*. Accentuă rangul în timp ce se ridică. Cred că trebuie să iau o gură de aer.

— Singură? întrebă el pe un ton tăios.

— Crezi că nu pot să am grijă de mine? răbufni ea.

Era fondatoarea celui mai infam tripou din Londra. Ruinase mai mulți bărbați decât putea număra. Chiar nu își aducea nimeni aminte de asta?

— Cred că de-acum ar trebui să ai grijă de reputația ta, răspunse Temple.

— Te asigur că dacă un domn își permite vreun gest

libertin, îl voi plesni peste mână.

Afișă un zâmbet larg, fals și înclină ușor din cap.

— Duceți-vă la soția dumneavoastră, Excelență. Și vă mulțumesc pentru dans.

El îi ținu mâna strâns pentru un moment, până când îi întâlni privirea din nou, și o avertiză încet:

— Nu îi poți învinge. Știi asta, nu-i așa? Indiferent cât de mult încerci – societatea va învinge întotdeauna.

Vorbele o înfuriară brusc. Își înăbuși emoția și răspunse:

— Greșești. Și intenționez să îți dovedesc asta.

Temple știa când era cazul să se retragă. Georgiana se întoarse, tulburată de conversație, către sala de bal – fierbinte și plină de parfumuri dulci și de hohote de râs, către îmbulzeala de oameni care se holbau la ea evitând totuși să o privească.

Ura societatea și privirea ei curioasă și examinatoare. O ura de zece ani, de când fusese exclusă. De când destinul fiicei ei fusese scris înainte ca ea să fi venit pe lume.

Și așa ajunsese Georgiana să-și dorească răzbunarea, construind un templu al păcatului în centrul înaltei societăți și adunând secretele membrilor săi zi de zi timp de șase ani. Bărbații care jucau la Îngerul Căzut nu știau că fiecare carte întoarsă, fiecare zar aruncat era urmărit de o femeie de care soțiile lor s-ar feri.

Ei nu știau nici că secretele lor fuseseră colecționate cu meticulozitate și fuseseră catalogate și pregătite să fie folosite atunci când Chase va avea mai multă nevoie.

Păși pe balconul sălii de bal a familiei Worthington și inspiră adânc, bucurându-se de felul în care aerul proaspăt o făcea să uite de această seară și de aceste obligații.

Noaptea de martie târziu era înviorătoare și plină de promisiuni, iar ea se mutase din sala de bal în întuneric, unde se simțea mult mai confortabil. Odată ajunsă acolo, răsuflă ușurată și se aplecă peste balustrada de marmură.

Trei minute. Cel mult cinci. Și apoi urma să se întoarcă. Până la urmă, se afla acolo cu un motiv. Era un premiu la finalul acestui joc, un joc pe care, dacă îl juca bine, îi va aduce siguranță și protecție, și o viață pentru Caroline pe care Georgiana nu ar fi putut să i-o ofere niciodată.

Gândul acesta o înfurie. Avea putere dincolo de orice închipuire. Cu o linie trasată cu tocul, cu un semn către sala

tripoului, putea distruge un bărbat. Deținea secretele celor mai influenți bărbați din Anglia și pe ale soțiilor lor. Știa mai multe despre aristocrați decât știau ei despre ei înșiși.

Dar nu își putea proteja fiica. Nu îi putea oferi viața pe care o merita.

Nu fără ei.

Nu fără încuviințarea lor.

Și iat-o aici, îmbrăcată în alb, cu pene în păr, nedorindu-și nimic mai mult decât să pășească în grădinile întunecate și să continue până când ar ajunge la zid, l-ar escalada și și-ar găsi drumul spre casă, către clubul ei. Către viața pe care o construise. Viața pe care o alesese.

Ar trebui să renunțe la rochie, ca să poată escalada zidul, presupuse ea.

Rezidenții din Mayfair ar avea o problemă cu asta.

Gândul îi fu întrerupt de un grup de tinere care se revărsau din sala de bal, chicotind și șușotind la un asemenea volum, că vecinii puteau, fără îndoială, să le audă.

— Nu sunt surprinsă că s-a oferit să danseze cu ea, croncăni una dintre ele. Firește că speră că ea se va căsători cu un cartofor care va cheltui toți banii aceia în tripoul lui.

— Oricum, răspunse alta, nu va avea nici un beneficiu de pe urma dansului cu Ducele Ucigaș.

Bineînțeles că discutau despre ea. Era fără îndoială subiectul de conversație a lumii bune.

— Este totuși un duce, interveni alta. Cu sau fără porecla aceea stupidă, falsă.

Fata asta părea mai inteligentă. Nu va rezista prea mult alături de prietenele ei.

— Nu înțelegi, Sophie. El nu este *cu adevărat* un duce.

Sophie nu fu de acord.

— Are titlul, nu-i așa?

— Da, spuse prima pe un ton iritat. Dar a fost boxer atât de mult timp și s-a căsătorit cu cineva atât de mult *sub* nivelul său, că nu mai e deloc același lucru.

— Dar legile dreptului primului născut…

Biata Sophie, folosea adevărul și logica să le convingă. Celelalte nu aveau nici una din cele două.

— Nu este important, Sophie. Niciodată nu înțelegi. Ideea e că ea este dezgustătoare. Și cu o zestre enormă sau fără, tot nu va

prinde un soț de calitate.

Georgiana credea mai degrabă că șefa acestei haite era cea dezgustătoare, dar, cu siguranță, se înșela, întrucât adeptele ei încuviințau din cap și gângureau aprobator.

Se mută mai aproape, căutând o poziție mai avantajoasă.

— Este limpede că tot ceea ce vrea este titlul, continuă conducătoarea, care era minionă și incredibil de slabă, și a cărei coafură părea să fi fost împunsă cu o grămadă de săgeți.

Georgiana își dădu seama că nu era în măsură să critice vreo coafură, de vreme ce ea însăși părea să aibă jumătate din penetul unei egrete în propriul păr, dar săgețile erau totuși prea mult.

— Poate să se considere norocoasă dacă va pune mâna pe un baronet.

— Practic, ăsta nu este un titlu nobiliar, sublinie Sophie.

— Oh, Sophie, interveni Georgiana, tu chiar nu vei învăța niciodată? Nimeni nu vrea să audă adevărul.

Cuvintele tăiară întunericul, iar fetele, șase cu totul, se întoarseră în grup ca să o vadă, cu expresii în diferite grade de surprindere. Probabil că nu ar fi trebuit să atragă atenția asupra ei, dar asta era, cu siguranță, una dintre acele situații de tipul totul sau nimic.

Păși înainte, în lumină, iar la două dintre ele li se tăie respirația. Sophie clipi. Iar mica Napoleon a grupului o fixă arogant cu privirea pe Georgiana, care era mai înaltă cu vreo douăzeci de centimetri decât ea.

— Tu nu ai fost inclusă în conversație.

— Dar ar trebui să fiu, nu crezi? Ca subiect?

Trebuia să le acorde credit celorlalte fete; toate avură decența de a părea întristate. Nu se putea spune același lucru și despre conducătoarea lor.

— Nu doresc să fiu văzută conversând cu tine, spuse ea cu cruzime. Mi-e teamă reputația ta scandaloasă m-ar afecta.

Georgiana zâmbi.

— Nu mi-aș face griji. Reputația scandaloasă mea a căutat întotdeauna – făcu o pauză – un nivel mai ridicat.

Ochii lui Sophie se deschiseră larg. Georgiana continuă:

— Ai un nume?

Privirea fetei se îngustă.

— *Lady* Mary Ashehollow.

Desigur că era o Ashehollow. Tatăl ei era unul dintre cei mai dezgustători bărbați din Londra – un afemeiat și un bețiv care, fără îndoială, îi dusese acasă soției sale sifilis. Dar era conte de Holborn și, prin urmare, era acceptat de această lume ridicolă. Iar soția lui era o bârfitoare crudă care, cu siguranță, ar fi înecat pisicuțe cu bucurie, dacă asta ar fi ajutat-o să avanseze pe scara socială. Doi copii, un băiat de școală și o fată, două sezoane mondene pierdute.

O fată cu nimic mai bună decât părinții ei, în mod limpede.

Într-adevăr, lady sau nu, fata merita o chelfăneală pe cinste.

— Spune-mi. Ești promisă în căsătorie?

Mary îngheță.

— Sunt de-abia la cel de-al doilea sezon monden.

Georgiana merse mai departe, distrându-se.

— Încă unul și intri pe linie moartă, nu-i așa?

O lovitură. Privirea fetei zbură și reveni atât de repede încât altcineva nici nu ar fi observat. Altcineva care nu era Chase.

— Am o mulțime de pețitori.

— Hmm, Georgiana se gândea din nou la dosarul lui Holborn. Burlington și Montlake, din câte înțeleg, au suficient de multe datorii cât să nu țină seama de defectele tale doar ca să aibă acces la zestrea ta.

— Tu vorbești despre defecte! Și despre zestre! se sufocă Mary.

Săraca fată nu știa că Georgiana avea cinci ani de viață și cincizeci de ani de experiență mai mult ca ea. Experiență în a avea de-a face cu creaturi mult mai rele decât o fetișcană cu limba ascuțită.

— Ah, dar nu mă prefac că zestrea mea ar fi inutilă, Mary. Totuși, Lord Russel mă nedumerește. Ce caută un bărbat decent ca el pețind pe cineva ca tine?

Gura lui Mary se deschise larg.

— Cineva ca mine?

Georgiana se dădu ușor în spate.

— Cineva cu lipsa ta îngrozitoare de eleganță, vreau să spun.

Înțepătura ajunse la țintă. Mary se trase în spate ca și cum ar fi fost lovită fizic. Prietenele ei își acopereau gurile căscate, oprind râsete pe care nu le puteau controla. Georgiana ridică o

sprânceană.

— Cruzimea nu mai face atâta plăcere atunci când e orientată către tine, nu-i așa?

Furia lui Mary ieși ascuțită și neplăcută. Și așteptată.

— Nu îmi pasă cât de mare e zestrea ta. Nimeni nu te va vrea. Nu știind ce ești cu adevărat.

— Și ce sunt eu cu adevărat? întrebă Georgiana, întinzându-i capcana. Ademenind-o pe fată să cadă în ea.

— Ieftină. O femeie ușoară, spuse Mary cu cruzime. Mama unei bastarde care cel mai probabil va ajunge și ea o femeie ușoară.

Georgiana se aștepta la prima insultă, dar nu și la a doua. Sângele i se răci. Păși în lumina aurie care se revărsa din sala de bal, și rosti încet:

— Ce-ai spus?

Era liniște pe balcon. Celelalte fete auziseră amenințarea din cuvintele ei. Își murmurau îngrijorarea. Mary făcu un pas înapoi, dar era prea mândră să se retragă.

— M-ai auzit.

Georgiana avansă, împingând fata din lumină. În întuneric. Acolo unde avea putere.

— Spune-o din nou.

— Eu…

— Spune-o din nou, repetă Georgiana.

Mary închise ochii strâns. Șopti cuvintele:

— Ești ieftină.

— Iar tu ești o lașă, rosti ea printre dinți. La fel ca tatăl tău și ca tatăl lui înaintea lui.

Ochii fetei se deschiseră dintr-odată.

— Nu am vrut să spun…

— Ai vrut, o întrerupse repede Georgiana. Și aș fi putut să te iert pentru ce-ai spus despre mine. Dar apoi ai implicat-o pe fiica mea.

— Îmi cer scuze.

„Prea târziu.“ Georgiana clătină din cap. Se aplecă în față. Rosti în șoaptă promisiunea:

— Când lumea ta se va prăbuși cu totul în jurul tău, va fi din cauza acestui moment.

— Îmi pare rău! urlă Mary, dându-și seama că nu glumea.

Și așa și trebuia. Chase nu făcea promisiuni pe care nu le

ținea.

Doar că ea nu era Chase în seara asta. Era Georgiana.

Doamne!

Georgiana trebuia să uite momentul. Să își mascheze furia înainte să scoată la iveală prea mult. Se îndepărtă de Mary și râse, tare și delicat, un sunet pe care-l perfecționase în saloanele clubului ei.

— Îți lipsește curajul convingerilor tale, Lady Mary. Te sperii atât de ușor!

Celelalte fete râseră, iar săraca Mary rămase zguduită, deloc încântată de felul în care fusese atât de meticulos răsturnată de pe poziția ei.

— Nu vei fi niciodată demnă de noi! Ești o desfrânată!

Prietenelor ei li se tăie respirația și liniștea se așternu în balcon.

— Mary! șopti una dintre ele după un moment lung, dând glas uimirii lor colective și dezaprobării pentru acele vorbe.

Mary avea o privire sălbatică, disperată să își reia locul în vârful piramidei sociale.

— Ea a început!

Fusese o pauză lungă până când Sophie spuse:

— De fapt, noi am început.

— Oh, mai taci, Sophie! urlă Mary înainte să se întoarcă și să fugă în sala de bal.

Singură.

Această scenă ar fi trebuit s-o bucure pe Georgiana. Mary mersese prea departe și învățase cea mai importantă lecție a societății – că prietenii îți sunt alături doar atât timp cât nu-i tulburi cu propria mizerie.

Dar Georgiana nu era bucuroasă.

Când juca rolul lui Chase, ea se mândrea cu stăpânirea ei de sine. Cu fermitatea ei. Cu acțiunile ei cugetate.

Unde naiba era Chase în seara asta?

Cum se făcea că acești oameni puteau pune stăpânire pe ea – pe emoțiile ei – chiar și acum? Chiar în vreme ce deținea o putere atât de deplină asupra lor într-o altă viață paralelă.

„Ești o desfrânată.“

Vorbele persistau în întuneric, amintindu-i de trecut. De viitorul lui Caroline dacă Georgiana nu făcea lumea asta să o accepte.

Fetele puneau stăpânire pe ea, pentru că ea permitea asta. Pentru că nu avea altă opțiune decât să accepte. Era terenul lor, iar jocul era să o facă pe ea să se simtă mică și neimportantă.

Le ura pentru că jucau atât de bine.

Se întoarse către femeile care mai rămăseseră.

— Cu siguranță că fiecare dintre voi aveți pe cineva care vă așteaptă pentru următorul dans.

Ele dispărură fără ezitare – toate cu excepția uneia. Georgiana își îngustă privirea asupra fetei.

— Cum te numești?

Ea nu își mută privirea, iar Georgiana fu impresionată.

— Sophie.

— Asta e partea pe care o știu.

— Sophie Talbot.

Nu folosise titlul nobiliar de lady pe care îl avea.

— Tatăl tău este contele de Wight?

Fata aprobă din cap.

— Da.

Era, în fond, un nume cumpărat – Wight era extraordinar de bogat după ce făcuse un număr impresionant de investiții în Orient, iar fostul rege îi oferise un titlu nobiliar pe care puțini ar fi crezut că îl acordă. Sophie avea o soră mai mare care era de curând ducesă, deci acesta era fără îndoială motivul pentru care fusese acceptată în această mică adunare.

— Du-te și tu, Sophie, până nu decid că nu ești cea pe care o plac, până la urmă.

Gura lui Sophie se deschise, și apoi se închise când decise să nu vorbească. În schimb, se răsuci pe călcâie și se întoarse la bal. Fată deșteaptă.

Georgiana răsuflă prelung când se văzu din nou singură, detestând tremurul, felul în care semăna a regret. A durere.

A slăbiciune.

Mulțumi în gând că era singură, fără ca nimeni să-i fie martor la acest moment.

Doar că nu era singură.

— Asta ți-ar fi fost de ajutor.

---

1 Referință la sărbătoarea romană ce avea loc la data de 15 martie și care a devenit

populară drept ziua asasinării lui Iulius Cezar. (n.tr.)

Capitolul 2

Vorbele veniră misterios și încet din umbră, iar Georgiana se întoarse repede să-l vadă pe bărbatul care le rostise. Trupul i se încordă pe măsură ce scruta în întuneric.

Înainte să apuce să-l roage să se arate, el făcu un pas în față, cu părul sclipindu-i argintiu în lumina lunii. Umbrele îi subliniau liniile ascuțite ale feței – maxilarul, obrazul, fruntea, nasul lung și drept. Ea inspiră viguros pe măsură ce frustrarea cedă și îl recunoscu… apoi ușurare, și mai mult entuziasm decât ar fi vrut să admită.

Duncan West! Arătos și bine făcut într-o redingotă și pantaloni negri, cu o lavalieră apretată din olandă care scânteia pe pielea lui, simplitatea ținutei de gală făcându-l cumva mai fascinant decât de obicei.

Iar Duncan West nu era un bărbat care avea nevoie să fie mai fascinant decât de obicei. Era sclipitor și puternic, și frumos ca păcatul, dar cu inteligența și influența și frumusețea venea și pericolul. Nu știa ea asta mai bine ca oricine?

Nu construise ea o viața pe acest fundament?

West era proprietarul a cinci dintre cele mai citite publicații din Londra: un cotidian, netezit cu meticulozitate de majordomi din întregul oraș; două săptămânale, livrate prin poștă locuințelor din Anglia; o revistă pentru femei și un tabloid care era bucuria celor fără titlu nobiliar și abonamentul secret, rușinos al nobilimii.

Și, pe lângă toate acestea, era practic cel de-al cincilea partener la Îngerul Căzut – jurnalistul care își construise un nume și o avere din scandal, secrete și informații primite de la Chase.

Desigur, el nu știa că Chase se afla în fața lui acum – nu cel pe care toată Londra îl cunoștea drept gentilomul terifiant și

misterios, ci o femeie. Tânără, controversată și cu mai multă putere decât oricare altă femeie ar fi avut dreptul să aibă.

Iar acesta era, fără îndoială, motivul pentru care West permisese tabloidului său să publice caricatura înfiorătoare, înfățișând-o pe jumătate Lady Godiva, pe jumătate Fecioara Maria. Pură și desfrânată. Păcat și salvare, toate pentru finanțarea ziaristului.

Publicațiile lui – el însuși – îi forțaseră mâna. El era motivul pentru care Georgiana se afla aici în seara asta, împodobită cu pene, dichisită, perfectă, în căutarea celei de-a doua șanse sociale. Și nu îi plăcea asta – indiferent cât de arătos era el.

Poate că îi plăcea mai puțin *tocmai* pentru că era atât de arătos.

— Domnule, rosti ea, prefăcându-se că-l admonestează. Nu cred că ne-am cunoscut. Și nu ar trebui să te furișezi în întuneric.

— Prostii, spuse el, iar Georgiana simți tachinarea din vocea lui; era provocată de ea. Întunericul este cel mai bun loc în care să te furișezi.

— Nu și dacă îți pasă de reputația ta, spuse ea, neputându-se abține.

— Reputația mea nu este în pericol.

— Oh, nici a mea, răspunse ea.

Bărbatul ridică mirat din sprâncene.

— Nu?

— Nu. Singurul lucru care se poate întâmpla este ca reputația mea să devină mai bună. Ai auzit cum m-a făcut Lady Mary.

— Cred că jumătate de Londra a auzit, spuse el, apropiindu-se. Este deplasată.

Georgiana clătină din cap.

— Dar nu incorectă?

Ochii lui licăriră de surprindere, iar ea descoperi că îi plăcea asta. Nu era un bărbat ușor de surprins.

— Incorectitudinea este o chestiune prestabilită.

Îi plăcură, de asemenea, și vorbele lui. Adevărul lor o făcu să simtă un strop de emoție. Iar ea nu-și permitea nici o emoție. Devie conversația înapoi către zona de siguranță.

— Fără îndoială că incidentul nostru va apărea în ziarele de mâine, spuse ea, înainte să-și aducă aminte că se presupunea

că nu îl cunoștea.

Nu conta că îl cunoștea pe West de mulți ani. Că lucrase cu el. Că îl întâlnise în club machiată și dichisită, îi trimisese bilete sub masca atotputernicului Chase, flirtase cu el sub masca Annei, regina femeilor ușoare din Londra.

Dar Duncan West nu era la curent cu rolul pe care îl juca ea în seara asta. Nu o știa pe Georgiana.

Dar acum știa că ea avea habar cine era el.

— Văd că mi-am făcut deja o reputație.

Ea luă nada aruncată de el.

— De ce să fie reputația mea singura?

Acele buze atractive se curbară, iar ea fu cuprinsă de căldură.

— Bine spus.

— Sigur că îl știu pe cel care a publicat caricatura care mi-a pătat reputația.

West îngheță, iar ea recunoscu vinovăția din privirea lui.

— Îmi pare rău.

Georgiana ridică o sprânceană.

— Le ceri scuze tuturor subiecților tipului tău aparte de umor? Sau doar celor pe care nu îi poți evita?

— Am meritat asta.

— Chiar și mai mult, adăugă ea, știind că era pe punctul de a merge prea departe.

El încuviință din cap.

— Chiar și mai mult. Nu meritai caricatura.

— Și abia în seara asta te-ai răzgândit?

— A fost de prost gust. Niciodată nu aș fi… Vocea i se stinse treptat.

— Nu trebuie să îmi explici. Afacerile sunt afaceri.

Știa asta foarte bine. Trăise ani la rând călăuzindu-se după acele vorbe. Era într-o oarecare măsură motivul pentru care Chase și West erau așa.

Dar asta nu însemna că îl ierta. Pentru că o făcuse să fie prezentă în seara asta, să-și găsească un soț, să fie acceptată. Fără el… ar fi putut avea mai mult timp.

Nu mult timp.

Ignoră gândul.

— Copiii nu sunt afaceri, spuse el. Ea nu ar fi trebuit să fie amestecată.

Georgianei nu îi plăcu turnura conversației, felul în care el făcuse subtil referire la Caroline. Schimbă subiectul:

— Când am ajuns, fratele meu mi-a atras atenția asupra leilor din încăpere.

West înclină ușor capul.

— Aceia care sunt regali și importanți?

— Aceia care sunt leneși și periculoși.

West râse încet, sunetul răscolind-o. Ei nu îi plăcea nici asta – felul în care el părea să o prindă cu garda jos chiar și atunci când era cel mai bine păzită.

— Poate că sunt periculos, Lady Georgiana, dar nu am fost leneș niciodată în viața mea.

Iar atunci nu se mai simți cu garda jos, ci, mai de grabă, extraordinar de liniștită. Ispitită. Poate că el nu avea intenția ca vorbele sale să fie atât de provocatoare, dar la naiba dacă nu erau… La naiba dacă nu o făceau să-i vină să flirteze cu nerușinare cu el și să-l roage să-i arate cam cât de mult s-ar chinui pentru o recompensă. La naiba dacă nu avea același efect asupra ei ca atunci când era la clubul ei, când ea era deghizată, iar el se distra!

La naiba dacă nu o făcea să se întrebe cum ar fi să-l întâlnească, în întuneric, o altă femeie, dintr-un alt timp, într-un alt loc. Să cedeze tentației.

Pentru prima dată. De ultima dată.

De singura dată.

Georgiana îngheță gândindu-se. Era un bărbat foarte periculos, iar ea nu era Chase în seara asta. Acesta nu era clubul ei. Nu avea nici un fel de putere aici.

El avea, totuși.

Georgiana privi către sala sclipitoare de bal.

— Ar trebui să mă întorc la petrecere. Și la însoțitoarele mele.

— Care, fără îndoială, sunt numeroase.

— Cumnatele adoră rolul.

Ele o dichisiseră și o înțepaseră jumătate de seară. Ea fusese nevoită să accepte blestematele acelea de pene ca ele să îi dea voie să ajungă și să plece cu propria trăsură.

— O ducesă și o marchiză te vor ajuta să-i convingi.

— Nu știu ce vrei să spui.

West nu era un neghiob. Știa exact ce dorea ea să facă.

— Haide să nu ne mai prefacem, spuse el legănându-se pe călcâie. Te prefaci, ca societatea să te primească înapoi. Ai dansat cu fratele tău, cu cumnatul tău – se uită peste umărul ei către sala de bal. Drace, ai dansat chiar și cu ducele de Lamont!

— Pentru cineva care nu mă cunoaște, pari destul de atent la cum îmi petrec seara.

— Sunt un om de știri. Îmi plac lucrurile ieșite din comun.

— Sunt o femeie normală, spuse ea.

El râse.

— Sigur că ești.

Ea își feri privirea, dintr-odată simțindu-se îngrozitor de incomod – neștiind cum ar trebui să se poarte –, neștiind drept cine ar trebui să se prefacă a fi pentru acest bărbat care părea să vadă totul. Într-un final, spuse:

— Pare o încercare imposibilă să-i conving.

Ceva licări pe fața lui, acolo, apoi dispăru.

— Asta nu a fost o solicitare de milă! răbufni iritată.

— Nu a fost milă.

— Bine, spuse ea.

„Atunci ce?“

— Poți să te ții tare în fața lor, știi.

Georgiana putea face mai mult decât atât. Gândurile lui păreau să meargă în aceeași direcție:

— De unde știi cine sunt peținorii lui Lady Mary?

— Toată lumea știe asta.

— Toată lumea care a fost atentă la sezonul monden de anul trecut, spuse el fără să șovăie.

Ea ridică din umeri.

— Doar pentru că nu merg la petreceri nu înseamnă că nu am habar ce se întâmplă în lumea bună.

West nu o crezu.

— Cred că știi foarte multe despre lumea bună.

De-ar fi știut el!

— Ar fi o prostie din partea mea să încerc să revin în societate fără o minimă misiune de recunoaștere.

— Acesta este de regulă un termen rezervat pentru conflictele militare.

Georgiana ridică o sprânceană.

— Ne aflăm la Londra, în plin sezon monden. Crezi că nu suntem în război?

West zâmbi și își înclină capul, dar nu lăsă conversația să se relaxeze. În schimb, o făcu pe jurnalistul.

— Știai că fetele se vor întoarce împotriva ei, dacă o încolțești.

— Atunci când i se oferă ocazia, societatea se va distruge singură cu bucurie, spuse ea și își feri privirea, gândindu-se la Lady Mary.

West își reținu un râset.

— Găsești asta amuzant? îl întrebă ea mijindu-și ochii.

— Găsesc remarcabil că o persoană atât de avidă să-și recapete poziția vede adevărul despre societate cu atâta claritate.

— Cine a spus că sunt avidă să-mi recapăt poziția?

El era foarte atent acum.

— Nu ești?

Începu să fie suspicioasă.

— Este adevărat ce se spune.

West se întoarse curios.

— Ce anume?

— Că ești un ziarist formidabil. Făcu o pauză. Aproape că ți-am oferit articolul.

— Deja am articolul.

— Și despre ce e?

West nu răspunse, privind-o cu băgare de seamă.

— Păreai să te simți bine în compania ducelui de Lamont.

Georgiana nu voia ca el să se gândească la momentele pe care le petrecuse împreună cu Temple. Nu voia ca el să se întrebe cum se făcea că ea se cunoștea cu ducele care deținea un tripou.

— De ce te interesează persoana mea?

West se sprijini de balustrada de piatră.

— Fiica risipitoare a aristocrației s-a întors. De ce nu aș fi interesat de tine?

Georgiana izbucni în râs.

— „Vițelul cel gras“[2] și tot tacâmul.

— Proaspătă printre viței rotofei din acest sezon monden. Te-ai mulțumi doar cu niște antreuri și cu un pahar de limonadă călâie?

Era rândul ei să zâmbească.

— Nu m-am întors pentru aristocrație.

El se înclină, venind mai aproape, învăluind-o în căldura lui. Era un bărbat devastator de frumos, iar în alt timp, fiind o

altă persoană, cu o altă viață, ea i-ar fi primit apropierea. I-ar fi răspuns imediat. S-ar fi lăsat ademenită de el. Părea nedrept că Georgiana nu avusese niciodată o astfel de șansă. Sau era o dorință? Insulta lui Lady Mary îi răsuna încă în minte. „Desfrânată.“ Cuvântul de care nu putea scăpa, indiferent cât de neadevărat era.

Crezuse că era iubire.

Învățase rapid că iubirea și trădarea veneau împreună.

Iar acum... „desfrânată“.

Era un lucru bizar să distrugi cu atâta desăvârșire reputația cuiva cu așa o minciună sfruntată. Să pui o identitate falsă pe umerii cuiva.

În mod surprinzător, te făcea să vrei să o trăiești, doar ca să poți simți un crâmpei de adevăr.

— Știu că nu te-ai întors pentru ei, spuse el încetișor. Te-ai întors pentru Caroline.

— Nu-i rosti numele.

West clătină din cap la amenințarea rece din vocea ei, iar ea adăugă:

— Te rog.

Fu un moment când el o privi cu atenție, iar ea făcu tot posibilul să pară tânără. Inocentă. Vulnerabilă. Într-un final, el spuse:

— Ea nu mă interesează.

— Dar mă interesează pe mine.

Caroline era totul.

— Știu. Te-am văzut cum aproape că ai făcut-o praf pe săraca Lady Mary pentru că a pomenit-o.

— În nici un caz Lady Mary nu este săracă. Și ar trebui să știe că nu e frumos să insulte un copil.

— Fiica ta este singurul lucru care ar fi putut să te aducă înapoi în lume. Se poate presupune că există prea puțin interes să-ți repari reputația. Asta cu lupii la ușă.

Avea dreptate, desigur. Anii în care stătuse de-o parte fuseseră extraordinar de eliberatori de îndată ce acceptase ideea că nu va avea niciodată viața pentru care fusese atât de bine pregătită. Nu erau doar corsetul și jupoanele care o constrângeau acum. Era faptul că la numai câțiva metri depărtare erau sute de ochi curioși privind, judecând, așteptând ca ea să facă o greșeală.

Sute de oameni, fără nici un scop, disperați să o vadă

decăzând.

Dar de data asta, ea era mai puternică decât oricare dintre ei.

West vorbi din nou:

— Fără îndoială că dragostea pe care i-o porți este ceea ce te va face protagonista piesei noastre.

— Nu este nici o piesă.

El zâmbi atotștiutor.

— De fapt, milady, este.

Cât timp trecuse de când i se adresase cineva folosind acest titlu? Cât timp de când fusese folosit fără ironie, fără să fie judecată sau fără un alt artificiu.

Se întâmplase vreodată?

— Și descopăr că sunt chiar fascinat.

Georgiana ignoră căldura din vorbele sale. Se foi, îndreptându-și umerii.

— Nu îmi pot imagina de ce.

El se apropie. Vocea îi deveni chiar mai joasă:

— Nu poți?

Privirea ei zvâcni spre a lui, vorbele lui reverberând prin ea. El era răspunsul ei. El, bărbatul care spusese societății ce să creadă, și când, și despre cine. El putea să-l ademenească pe Langley pentru ea. El putea să ademenească pe oricine ar fi vrut pentru ea.

El îi putea obține un titlu nobiliar și un nume.

El putea proteja viitorul lui Caroline. Georgiana își permisese să-l urmărească pe acest bărbat ani la rând, în lumea în care erau pe picior de egalitate. Dar acum, în întuneric, față în față, el părea amenințarea, și nu salvatorul.

— Nimeni nu a făcut niciodată ceea ce te pregătești tu să faci, spuse el, într-un final.

— Ce anume?

El reveni la poziția sa relaxată pe balustrada de marmură.

— Întoarsă din morți. Dacă reușești, vei vinde o grămadă de ziare.

— Ce mercantil din partea ta.

— Asta nu înseamnă că nu îmi doresc să reușești. De fapt, chiar cred că îmi doresc, adăugă el după un moment de tăcere, părând surprins.

— Da? întrebă ea, chiar în vreme ce își spunea să nu facă

asta.

— Da.

Poate că el o putea ajuta să învingă.

West o studie o clipă, iar ea rezistă impulsului de a se foi sub privirea lui. Într-un final, el spuse:

— Ne-am mai întâlnit înainte?

La naiba!

Nu semăna deloc cu Anna în această seară. Anna era aranjată și machiată, înzorzonată, cu corset strâns și decolteu revărsat, pudră palidă, buze roșii și un blond atât de îndrăzneț că strălucea ca platina. Georgiana era opusul, înaltă, da, și blondă, dar fără extravaganțe. Avea sâni de dimensiuni normale. Părul ei avea o nuanță naturală. Pielea, la fel. Și buzele.

West era bărbat, iar bărbații vedeau doar lucrurile după care se uitau. Și totuși, el părea să vadă prin ea.

— Nu cred, răspunse ea, respingând gândul. Se întoarse ca să se ducă în sala de bal. Dansezi?

West clătină din cap.

— Am afaceri de rezolvat.

— Aici?

Întrebarea era pusă, plină de curiozitate, înainte ca ea să realizeze că simplei Georgiana Pearson nu i-ar fi păsat suficient încât să întrebe.

Privirea lui se îngustă ușor în direcția ei, fără îndoială în vreme ce reflecta la întrebare.

— Aici. Și apoi altundeva. După încă un moment de tăcere, el adăugă: Ești sigură că nu ne-am mai întâlnit?

Ea clătină din cap.

— Nu am mai fost în cercurile astea de mulți ani.

— Nici eu nu prea frecventez în cercurile astea. Făcu o pauză, apoi adăugă, atât pentru el însuși, cât și pentru ea: Te-aș fi ținut minte.

Era atâta sinceritate în vorbele lui, încât Georgianei i se tăie respirația. Îl privi cu atenție.

— Flirtezi cu mine? întrebă ea.

El scutură din cap.

— Nu e nevoie de flirt. Este adevărul.

Zâmbi cu jumătate de gură.

— Acum știu că flirtezi. Și cu aplomb.

El își coborî capul.

— Milady îmi face un mare compliment.

Georgiana râse.

— Încetează, sir. Am un plan, iar acesta nu include jurnaliști chipeși.

Dinții lui albi sclipiră.

— Acum sunt chipeș, nu-i așa?

Era rândul ei să ridice o sprânceană.

— Sunt sigură că ai o oglindă.

West râse.

— Nu ești cum mă așteptam.

De-ar fi știut el!

— Până la urmă, s-ar putea să nu fiu așa de bună ca să-ți poți vinde ziarele.

— Lasă-mă pe mine să îmi fac griji pentru vânzarea de ziare. Făcu o pauză. Tu îngrijește-te de planul tău – planul oricărei debutante încă de la începutul timpului.

Ea izbucni într-un mic hohot de râs.

— Nu sunt o debutantă.

West o urmări pentru un moment.

— Cred că ești mai debutantă decât ai vrea să recunoști. Nu ți-ai dori un vals cu respirația tăiată sub stele cu un pețitor sau doi?

— Valsurile cu respirația tăiată nu au făcut altceva decât să bage fetele în bucluc.

— Vrei un titlu nobiliar?

Acolo avea dreptate. Georgiana lăsă ca tăcerea să fie încuviințarea ei.

— Ai ales unul? întrebă el.

Ea își mută privirea, în întuneric.

— S-ar putea să fiu interesată de câțiva gentlemeni.

— Hai să nu ne ascundem după deget. Tu nu cauți un gentleman. Ai o țintă de atins.

— Sugerezi că este o diferență între domnii neînsurați și țintele de atins?

El se legănă pe călcâie.

— Presupun că nu.

Ea își îngădui un rânjet arogant.

— Așa e, atunci.

West zâmbi cu jumătate de gură, iar ea încercă să ignore plăcerea pe care o simți văzându-i această expresie. Nu-i păsa

dacă îl amuza. Nu își dorea aprobarea lui. Doar ajutorul.

— Ai ales unul? întrebă el din nou. Ai o listă de cerințe?

Georgiana îi aruncă o privire tăioasă.

— Asta ar fi mercantil.

— Ar fi inteligent.

— Să recunosc asta ar fi o prostie.

— Să recunoști asta ar fi o dovadă de sinceritate.

De ce trebuia să fie atât de deștept? Atât de ager? Atât de... potrivit. Nu. Rezistă și nu dădu curs descrierii. El era un mijloc pentru atingerea unui scop. Nimic mai mult.

West rupse tăcerea.

— Evident, cineva care are nevoie de bani.

— La asta e bună o zestre, nu-i așa?

— Și cineva care are un titlu nobiliar.

— Și cineva care are un titlu nobiliar, admise ea.

— Ce altceva își mai dorește Lady Georgiana Pearson?

„Un om decent."

El păru să-i citească gândurile.

— Cineva care să fie bun cu Caroline.

— Am crezut că ne-am înțeles să nu-i rostești numele? ripostă Georgiana numaidecât.

— Ea este cea care face ca partea asta să devină dificilă.

Georgiana cercetase cu atenție dosarele din biroul ei de la Înger. Eliminase o mulțime de bărbați neînsurați. Tăiase opțiunile până ce ajunsese la un singur candidat viabil – un bărbat despre care știa suficient încât să creadă că ar fi un soț bun.

Un bărbat pe care îl putea șantaja să se căsătorească cu ea, dacă ar fi fost nevoie.

— L-ai ales deja, spuse el.

— Da, recunoscu ea.

Trebuia să încheie conversația asta acum. Fusese departe de sala de bal suficient de mult încât absența ei să fie remarcată, și nu mai era nimeni altcineva pe balcon în afară de acest bărbat. Dacă ar fi fost descoperiți...

Inima îi tresări. Dacă ar fi fost descoperiți, s-ar fi adăugat la reputația ei. Riscul era tentant, așa erau mereu riscurile. Știa bine asta. Dar era pentru prima dată după foarte mult timp când riscul venea însoțit de o față frumoasă.

Prima dată în zece ani.

— Cine?

Ea nu răspunse.

— O să descopăr asta curând.

— Probabil, spuse Georgiana. Este profesia ta, nu?

— Așa e, încuviință el, apoi tăcu o vreme înainte să pună întrebarea în jurul căreia se învârtise: Sunt și alte femei cu zestre, Lady Georgiana, spuse el. De ce a ta?

Ea îngheță. Răspunse – poate cu prea mare sinceritate:

— Nu e nici una atât de mare ca a mea. Și nici una care să vină cu o astfel de libertate.

O sprânceană blondă se ridică.

— Libertate?

O urmă de disconfort se strecură în ea.

— Nu am așteptări de la căsnicie.

— Nici un vis despre o căsnicie de formă care se transformă într-o potriveală amoroasă?

Ea râse.

— Nici unul.

— Ești teribil de tânără ca să fii atât de cinică.

— Am 26 de ani. Și nu este cinism. Este inteligență. Iubirea e pentru poeți și pentru imbecili. Eu nu sunt nici una, nici alta. Căsnicia vine cu libertate. Cea mai pură, cea mai de bază, cea mai bună.

— Vine, de asemenea, cu o fiică.

Intenția nu fusese ca vorbele să înțepe, dar înțepară, iar Georgiana se încordă. El avu grația de a-și cere iertare.

— Îmi pare rău, nu asta am vrut să spun.

Georgiana clătină din cap.

— Este adevărul, nu-i așa? Știi asta mai bine decât oricine.

Aluzia la caricatură îl făcu să tresară.

— Ar trebui să fii mulțumit, continuă ea. Fratele meu încearcă de ani buni să mă facă să revin în societate... de-ar fi știut el că o caricatură ridicolă ar putea să fie atât de motivantă!

El zâmbi, și era un farmec copilăresc în expresia feței lui.

— Sugerezi că nu-mi cunosc propria putere.

Georgiana îi răspunse cu aceeași expresie.

— Dimpotrivă, cred că o cunoști prea bine. Din păcate însă, eu nu am un alt tabloid la îndemână ca să răstorn vraja pe care a aruncat-o *Ziarul de scandal*.

West îi întâlni privirea.

— Am eu unul.

Inima începu să-i bată cu putere, și, deși dorea cu disperare să vorbească, rămase tăcută, știind că dacă l-ar fi lăsat să vorbească, ea ar fi putut primi ceea ce își dorea.

Iar el ar fi putut crede că era ideea lui.

— Am mai multe ziare, nu doar unul, și știu ce caută bărbații.

— Pe lângă o zestre uriașă?

— Pe lângă asta. El păși mai aproape. Mai mult decât asta.

— Nu am mai mult decât asta. Nu ceva ce ar fi putut recunoaște, cel puțin.

El ridică o mână, iar ea își ținu respirația. Avea s-o atingă. Avea s-o atingă, iar ei avea să-i placă.

Doar că nu o făcu. În schimb, ea simți o mică smucitură la coafură, iar mâna lui se retrase, cu o pană albă ca zăpada între degete. O trecu printre degete.

— Cred că ai mai mult decât îți imaginezi.

Cumva, seara rece de martie deveni fierbinte ca soarele. Ea își drese vocea și se strădui să rămână calmă.

— Sună de parcă mi-ai oferi o alianță.

— Poate că asta fac, spuse el.

Ea își îngustă privirea.

— De ce?

— Vinovăție, probabil.

Georgiana râse.

— Nu pot să îmi imaginez că asta e.

— Eu nu aș fi atât de sigur.

Se întinse după mâna ei, iar ea își întinse brațul către el ar fi fost o marionetă. Ca și cum nu ar fi avut control asupra ei înseși.

Trecu pana pe pielea fină de deasupra mănușii și de sub mânecă, până pe interiorul cotului ei. Georgiana își ținu respirația la atingerea delicată, minunată. Duncan West era un bărbat periculos.

Ea își retrase brusc mâna.

— De ce aș avea încredere în tine când tocmai ai recunoscut că ești implicat în asta doar ca să vinzi ziare?

Gura aceea frumoasă se curbă periculos de tentant.

— Nu ai vrea să știi exact cu cine ai de-a face?

Ea zâmbi auzind asta.

— Cu siguranță că ăsta este cel mai mare noroc pe care o

femeie l-a avut vreodată pe un balcon întunecos.

— Norocul nu are nici o legătură cu asta. El făcu o pauză apoi adăugă: Nu e prea multă dragoste între mine și înalta societate.

— Te adoră, spuse ea.

— Adoră felul în care îi distrez.

Urmă un moment lung în care Georgiana cântări oferta lui.

— Iar eu?

Zâmbetul sclipi din nou, făcând-o să se înfioare ușor.

— Distracția în cauză.

— Și cum beneficiez eu?

— Soțul pe care îl vrei. Tatăl pe care îl dorești pentru fiica ta.

— Le vei spune că m-am îndreptat?

— Nu am văzut nici o dovadă că n-ai fi.

— M-ai văzut provocând o fată să mă insulte. M-ai văzut amenințându-i familia. Forțându-i prietenele să o părăsească. Georgiana privi în întuneric. Nu sunt sigură că sunt dezirabilă.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet atotștiutor.

— Te-am văzut protejându-te. Protejându-ți copilul. Am văzut o leoaică.

Ei nu îi scăpă faptul că el însuși fusese un leu doar cu câteva momente în urmă.

— Fiecare poveste are doi povestitori.

West își deschise haina și băgă pana în buzunarul interior, înainte să o încheie la loc. Georgiana nu mai vedea pana, dar o simțea totuși acolo, captivă lângă căldura lui, lângă locul în care inima lui bătea cu putere, în ritm alert. Captivă lângă el.

Era un bărbat periculos.

El rânji ca un lup, acest bărbat puternic, care deținea cele mai citite jurnale din Londra. Bărbatul care putea să ridice și să doboare cu cerneala tiparniței lui. Bărbatul de care avea nevoie, ca să îi creadă minciunile. Care să le perpetueze.

— Vezi tu, greșești, spuse el, vorbele lui strecurându-se în ea ca păcatul. Fiecare poveste are un singur povestitor.

— Și cine este acela?

— Eu.

[2] Aluzie la parabola fiului risipitor, Luca 15:23 (n.red.)

Capitolul 3

Nu ar fi trebui să flirteze cu fata.

West stătea pe marginea sălii de bal a casei Worthington, privind-o pe Lady Georgiana dansând la brațul cumnatului ei. Marchizul de Ralston era rareori văzut în compania altcuiva în afară de soția lui, dar nu era nici o îndoială că ducele de Leighton pusese totul la bătaie în seara aceea, în speranța că bogăția și puterea combinate ale clanurilor Ralston și Leighton ar fi orbit societatea ca să uite trecutul ei.

Dar nu mergea așa.

Era singura despre care se vorbea în sală, iar ceea ce alimenta șușotelile nu erau nici puternicii ei protectori și nici frumusețea ei.

Și era frumoasă, zveltă și grațioasă, cu piele fină și păr mătăsos, și cu o gură – Dumnezeule! Avea o gură făcută pentru păcat. Nu era de mirare că reputația îi fusese pătată de la o vârstă atât de fragedă. Probabil orice băiat pe o rază de treizeci de kilometri saliva după ea.

Fără vreun scop anume, se întrebă dacă îi păsase de bărbatul care profitase de ea, și descoperi că nu îi plăcea ideea că ea ar fi fost așa. El avea prea puțină înțelegere pentru băieții care nu își puteau ține mâinile deoparte, iar ideea că Lady Georgiana fusese cea care primise atingerile acelor mâini îl râcâia mai mult ca de obicei. Poate că din cauza copilului. Nici un copil nu merita să se nască în urma unui scandal.

El știa asta mai bine decât mulți.

Sau poate era Georgiana, care arăta întru totul ca o aristocrată perfectă, imaculată, născută și crescută în lumea asta, care ar fi trebuit să-i fie la picioare, dar care, în schimb, aștepta să o devoreze de vie.

Orchestra se opri, iar Georgiana avu doar câteva secunde înainte să ajungă în brațele vicontelui Langley – o alegere excelentă pentru un soț.

West îi privi prin ochii unui jurnalist, analizând perechea din toate unghiurile. Langley era, fără îndoială, un pește mare – intrase recent în posesia unui titlu nobiliar venerabil la care se adăugaseră câteva proprietăți uriașe, dar suferise de pe urma unui mare blestem al existenței aristocratice – moștenirile puteau fi formidabil de scumpe. Fiecare dintre proprietățile sale ajunsese într-o stare proastă, și era responsabilitatea lui să le restaureze.

O zestre precum cea a lui Lady Georgiana ar fi readus imperiul la gloria sa apusă și i-ar fi rămas suficienți bani să-i dubleze volumul.

West nu știa de ce ideea era deopotrivă tulburătoare și neplăcută pentru el. Ea nu era nici prima, nici ultima care să-și cumpere un soț.

Nici care să fie vândută unuia.

Pentru prețul unui titlu nobiliar irelevant pe termen lung. Unul prețuit doar pentru locul său în ierarhie. Da, i-ar putea cumpăra fiicei sale judecăți mute, în loc de insulte vocale. Și da, i-ar putea cumpăra aceleași tinere femei șansa de a se mărita cu un gentleman respectabil. Nu cu titlu nobiliar, ci respectabil. Poate posesor de pământuri.

Dar nu i-ar cumpăra mamei sale nimic, în afară de înțepături denigratoare și de șușoteli pe ascuns. Fără respect sau grijă. Puțini dintre aristocrații printre care fusese născută ar considera-o demnă de considerația lor și cu atât mai puțin de iertarea lor.

Ipocrizia se afla la temelia nobilimii.

Georgiana știa asta – el o văzuse în privirea ei și o auzise în vocea ei atunci când vorbise cu el, cu mult mai fascinantă decât și-ar fi imaginat el vreodată. Era dispusă să joace totul pentru fiica ei, și era ceva formidabil de nobil în asta.

Ea nu semăna cu nici o altă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Se întrebă cum era să crești cu iubirea unui părinte dispus să-și sacrifice toată fericirea de dragul tău. El avusese parte de această dragoste, dar o pierduse.

Și apoi fusese nevoit să devină el cel responsabil.

Respinse amintirea și își îndreptă din nou atenția asupra

dansului.

Langley era o alegere bună. Frumos, inteligent, fermecător și un bun dansator, conducând-o pe Lady Georgiana pe podeaua sălii de bal, punându-i în evidență grația. West privi cum fustele ei ivorii mângâiau pantalonii vicontelui când el o răsucea. Ceva din felul în care se mișcau, numai grație și iscusință, îl irita.

Și apoi ea îi zâmbi lui Langley, și ceva, o amintire, începu să nu-i dea pace. West nu-și amintea să o fi întâlnit pe Lady Georgina înainte, dar nu putea scăpa de impresia că o cunoscuse cândva. Că stătuseră de vorbă. Că îi zâmbise exact în același fel.

— Nu dansezi.

West se așteptase să-l întâlnească – venise la bal pentru asta –, dar cu toate astea îngheță auzind vorbele rostite, cu falsă cordialitate lângă el.

— Nu, nu dansez.

Contele de Tremley chicoti.

— Sigur că nu.

West era doar cu câteva zile mai mare decât Tremley; îl cunoștea pe conte de o viață și îl ura de aproape la fel de mult timp. Dar acum, Tremley era unul dintre cei mai de încredere consilieri ai regelui William, cu zeci de mii de acri din cel mai roditor pământ din Suffolk, ceea ce îi aducea aproape cincizeci de mii de lire pe an. Era bogat ca un rege din povești și avea influența unuia real.

El își menținu atenția asupra Georgianei în mod deliberat; ceva în legătura cu ea îl ajuta să rămână calm.

— Ce vrei?

Tremley se prefăcu șocat.

— Atât de rece. Ar trebui să arăți mai mult respect superiorilor tăi.

— Ar trebui să fii recunoscător că mă abțin să nu te lovesc în public, spuse West, mutându-și privirea de la Georgiana, displăcându-i ideea că interlocutorul său ar fi putut să-i descopere interesul.

— Cuvinte mari. De parcă ți-ai asuma un asemenea risc.

West deveni și mai iritat.

— Voi întreba din nou. De ce ești aici?

— Am observat articolul tău săptămâna trecută.

El îngheță.

— Scriu o mulțime de articole.

— Acesta era în favoarea abolirii pedepsei cu moartea pentru falsificare. O alegere insolentă, pentru cineva atât de… aproape de situație.

West nu răspunse. Nu era nimic de spus aici, în această sală plină cu oameni care nu își făceau griji pentru viitorul lor. Care nu erau îngroziți de trecutul lor. Care nu așteptau să fie descoperiți. Pedepsiți. *Spânzurați.*

Lady Georgiana făcu o piruetă la brațul viitorului ei soț, dispărând în mulțime.

Tremley oftă.

— Este atât de obositor să fie nevoie să te amenințe. Dacă ai accepta pur și simplu că asta ne este înțelegerea – eu comand, tu execuți –, conversațiile astea mult mai plăcute.

West își privi dușmanul.

— Dețin cinci dintre cele mai de succes ziare de pe glob. Ajungi și mai aproape de distrugere la lovitura peniței mele.

Tonul lui Tremley deveni rece și direct.

— Le deții mulțumită bunăvoinței mele. Acea linie trasată de condeiul tău ar fi ultima, iar tu știi asta. Chiar și dacă legea ta s-ar aproba. De parcă ar putea uita vreodată că Tremley deținea atâta putere!

De parcă ar putea uita cum contele era singura persoană din lume care îi știa secretele!

Totuși, Tremley avea și el secretele lui – secrete întunecate pentru care l-ar putea vedea atârnând în știreang, dacă își amintea el bine. West avea dreptate. Dar până când nu avea dovada… nu avea nici o armă împotriva acestui om care îi ținea viața în mâini.

— Voi întreba din nou, spuse el într-un final. Ce vrei?

— Are loc un război în Grecia.

— Asta este lumea modernă. Mereu are loc câte un război pe undeva, spuse West.

— Acesta aproape că s-a terminat. Vreau ca *Știrile Londrei* să se pronunțe împotriva păcii.

O imagine îi veni fulgerător în minte – dosarul lui Tremley din biroul său, plin cu speculații neliniștitoare de la bărbați care erau terifiați că ar putea să le fie publicate numele. Speculații despre acest război. Despre altele.

— Vrei ca eu să mă opun independenței Greciei. Când Tremley nu răspunse, adăugă: Am avut soldați pe câmpul de

luptă de acolo. Au luptat și au murit pentru această democrație.

— Și iată-te aici, spuse Tremley, cu un glas fals și neplăcut, teafăr și nevătămat.

Lui West nu-i scăpară vorbele contelui. În orice moment, cu un cuvânt din partea acestui om, putea fi distrus. Trimis la închisoare pe viață.

Mai rău.

Nu și dacă ar fi găsit ceea ce căuta.

— Nu ai de ales, adăugă Tremley. Ești cățelușul meu. Și ai face bine să ții minte asta.

Faptul că afirmația lui era adevărată îl înfurie și mai tare.

Dar nu avea să fie adevărat pentru mult timp, dacă găsea ceea ce căuta.

Pumnul lui West se strânse pe lângă corp. Era disperat să-l folosească, să-l lovească pe acest bărbat atât de tare pe cât ar fi vrut când erau copii și când era batjocorit și tachinat de el.

Scăpase, venise la Londra, construise un blestemat de imperiu. Și totuși, în preajma lui Tremley, se simțea tot băiatul de odinioară.

O amintire îl străfulgeră, călărind prin întuneric, pe un cal care valora de trei ori cât viața lui. De cinci ori. Sora lui ghemuită la el în brațe. Promisiunea viitorului. Promisiunea siguranței. A unei vieți care merita trăită pentru amândoi.

Se săturase să trăiască la nesfârșit cu frica acestei amintiri.

Schimbă vorba, simțindu-se prins în capcană, așa cum se întâmpla mereu. Stăpânit. Căutând cu disperare ceva care să-l distrugă pe acest bărbat acum, înainte să fie forțat să-i dea ascultare și altă dată.

— De ce, întrebă el, de ce să întorci opinia publică împotriva grecilor?

— Asta nu e problema ta.

West putea să parieze că Tremley încălca o mulțime de legi, iar asta era problema lui. Și problema cititorilor săi. Și problema regelui său.

Dar cel mai important – să aibă această dovadă ar fi fost suficient ca West să-și poată păstra secretele în siguranță. Pentru totdeauna.

Dar vai, dovada nu era un lucru ușor de obținut în lumea asta a secretelor și a minciunilor.

Trebuia să fie găsită. Cumpărată, dacă s-ar fi putut.

Negociată, dacă ar fi fost nevoie.

Și un singur om avea suficientă putere ca să obțină ceea ce West însuși nu reușise să găsească.

West încuviință din cap o singură dată, dar nu vorbi, refuzând să exprime aprobarea la orice ar fi cerut Tremley. El mai împlinise cerințele contelui și înainte, dar niciodată ceva care ar fi destabilizat Coroana într-un mod atât de evident.

— Ai să o faci, insistă contele.

Nu era o întrebare, astfel că lui West îi fu ușor să nu răspundă. În schimb, părăsi sala de bal, ezitând pe margine în vreme ce acordurile orchestrei se opreau, uitându-se înapoi peste mulțime, privind gloatele de aristocrați desfătându-se în bogăție și putere și idilă.

Ei nu înțelegeau ce noroc dăduse peste ei.

Noroc. Cuvântul răsună cu ecou, ca și cum Georgiana ar mai fi fost cu el.

Își luă haina și pălăria și se îndreptă către ieșire, imaginându-se deja la clubul său, chemându-l pe mesagerul lui Chase, cerând – pentru prima oară – o favoare.

Dacă era cineva care să aibă acces la secretele lui Tremley, acela era Chase.

Dar patronul Îngerului Căzut va dori să fie plătit, iar West va fi nevoit să ofere ceva imens în schimbul a ceea ce dorea.

Așteptă pe treptele casei Worthington ca trăsura lui să apară din aglomerația de trăsuri care așteptau să fie solicitate de către stăpânii și stăpânele lor, nerăbdător să ajungă la clubul lui și să înceapă negocierile cu proprietarul acestuia.

Avea informații de adunat.

Așadar, ce căutase pe un balcon, făcând promisiuni prostești despre mântuire socială unei fete pe care nu o cunoștea?

Vinovăția.

Blestemata de caricatură! O târâse prin noroi, la fel cum făcuseră și semenii ei cu un deceniu în urmă. Fusese mânios atunci când apăruse – urâse felul în care desenul batjocorea și râdea de mama nemăritată, de copilul care nu avea nici o vină. El nu citea *Ziarul de scandal* așa cum citea restul publicațiilor sale, întrucât nu gusta bârfa. Ratase caricatura, introdusă în ultima clipă, înainte ca paginile să fie tipărite.

Îl concediase pe redactorul responsabil de-ndată ce o văzuse. Dar fusese prea târziu.

Și contribuise mai departe la ofensarea tinerei.

Lady Reputație Proastă, așa o numiseră. Și nu într-o mică parte din cauza lui.

Așa că va face tot ce-i stătea în putință ca să repare situația. Va fi destul de simplu – oamenii adorau paginile de bârfe și credeau cu ușurință lucrurile pe care le citeau în ele. Câteva articole bine plasate, iar tânăra se va putea căsători, lăsându-i conștiința împăcată, iar atenția îndreptată asupra altor probleme, mai importante.

Într-un final, după multă vreme, să-l dezarmeze pe omul care pusese stăpânire pe el timp de atâția ani. Dar o astfel de mișcare necesita strategie și colaborare, iar nici una nu putea fi planificată aici, pe treptele casei Worthington.

Ca să-și potolească furia și să-și aline frustrarea, începu să schițeze articolul pe care-l datora fetei.

„Frumoasă noastră Lady G...“

Nu ar fi funcționat. Firește, lady era frumoasă, dar tocmai frumusețea ei era cea care îi consolidase reputația cu ani înainte. Societatea îi ura pe cei mai frumoși aproape la fel cum îi ura pe cei mai puțini frumoși. Frumusețea era ceea ce făcea scandalul atât de captivant – până la urmă, dacă Eva nu ar fi fost atât de frumoasă, poate că șarpele ar fi lăsat-o în pace.

Dar Eva a fost cea defăimată, niciodată șarpele. La fel cum femeia era cea cu reputația pătată, niciodată bărbatul.

Se gândi, din nou, la bărbatul din cazul ei. Îl iubise?

Gândul îi lăsă un gust amar. Nu îi plăceau bărbații care profitau de femei tinere. Și mai ales de tinere cu astfel de caracter.

— Și iată-ne din nou aici.

Ca și cum gândurile sale ar fi chemat-o, ea era acolo, în spatele lui, cu privirea ei limpede și cu vocea care parcă aducea lumină cu ea – ca și cum anii petrecuți la distanță de lumea aceasta, de locul acesta îi oferiseră mai mult decât ar fi putut vreodată să aibă dacă ar fi rămas.

West îi întâlni privirea. Repetă cuvintele ei.

— Și iată-ne din nou aici.

Georgiana zâmbi, delicat și misterios, iar el simți un fior de plăcere, observându-i expresia. Se abținu, înainte să apuce să se bucure de el. Ea nu era pentru plăcere. Era o femeie cu prieteni în locuri bizare, bărbați puternici care erau mai degrabă dușmani

decât prieteni. Iar dacă fratele ei nu ar fi jucat rolul de protector, atunci ar fi făcut-o ducele de Lamont.

Ar fi făcut-o Chase.

Iar nimeni nu l-ar fi călcat pe Chase pe coadă fără să plătească un preț periculos.

Ea veni să stea lângă el în capul scărilor casei Worthington, privind pe deasupra trăsurilor aliniate dedesubt.

Era suficient de devreme ca ei să fie singuri, acompaniați doar de camerista ei și de lachei în livrea, care cu toții fuseseră bine plătiți ca să se retragă discret.

— După ce ne-am despărțit, mi-am dat seama că nu ar fi trebuit să vorbesc cu tine, spuse ea cu privirea ațintită asupra unui lacheu, care fugise spre grajdurile învecinate să-i găsească trăsura. Nu ni s-a făcut cunoștință cum se cuvine, explică ea.

El se întoarse spre aglomerația de vehicule negre.

— Ai dreptate.

— Iar tu ești un bărbat neînsurat, fără titlu nobiliar.

West zâmbi.

— Fără titlu nobiliar?

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Dacă ai fi avut titlu nobiliar, m-aș fi îngrijorat mai puțin.

— Crezi că titlul nobiliar te face să fii în siguranță?

— Nu, spuse ea, serioasă. Dar după cum am stabilit, un titlu nobiliar te-ar face un soț excelent.

El râse la replica ei.

— Aș fi un soț îngrozitor, milady. De asta poți fi sigură.

Privirea ei deveni curioasă.

— De ce?

— Pentru că există lucruri mai rele care se pot spune despre mine decât că sunt neînsurat și fără titlu nobiliar.

Partea asta era adevărată.

— Ah. Vrei să spui pentru că ai o afacere?

„Mai rău.“

West lăsă ca tăcerea să îi fie răspuns.

— Ei bine, e o prostie că suntem învățați să ne uităm de sus la munca grea.

— O prostie, dar adevărat.

Rămaseră tăcuți, ca și cum fiecare și-ar fi dorit să deschidă celălalt vorba primul.

— Și totuși, se pare că am nevoie de tine.

El îi aruncă o privire. Nu ar fi trebuit să-i placă acele vorbe. Nu ar fi trebuit să vrea să fie necesar. Să vrea s-o ajute.

Nu ar fi trebuit să o găsească pe femeia asta atât de captivantă.

Nu ar fi trebuit să fie nevoie să își amintească lui însuși să nu se gândească la ea.

— E devreme, spuse el, dornic să schimbe subiectul. Iar tu te pregătești să mergi acasă deja?

Georgiana își strânse pelerina grea de mătase în jurul ei, blocând răceala aerului nopții.

— Dacă îți vine să crezi, spuse ea sec, am avut cu ce să-mi umplu timpul în seara asta și sunt destul de epuizată.

West zâmbi cu superioritate.

— Am observat că ai găsit energie să dansezi cu Langley.

Georgiana ezită.

— Ai crede că a fost forțat să facă asta?

„Nici într-o mie de ani."

— Sunt sigur că nu a fost un chin.

— Nu sunt atât de sigură, spuse ea, cu privirea clară și directă, dar ar fi putut ajunge mai rău decât cu zestrea mea.

West nu se gândise la zestrea ei. El se gândise la ea – zveltă, și mlădioasă, și fermecătoare. S-ar fi putut lipsi de zorzoanele ridicole, dar chiar și cu penele ieșindu-i din coafură, era o femeie frumoasă.

Prea frumoasă.

El nu o corectă pentru că nu-i înțelesese cuvintele.

— Mult mai rău.

Pentru un lung moment, nu se auzi nimic, în afară de sunetul copitelor care se apropiau și al roților de trăsură. Careta ei ajunse, iar ea dădu să plece. El nu voia asta. Se gândi la pana din părul ei, acum în buzunarul său, iar pentru o clipă nebună, se întrebă cum s-ar fi simțit ea acolo, lipită de el. Rezistă gândului.

— Fără însoțitor?

Ea se uită înapoi către camerista mică, neștiutoare, care stătea la câțiva metri distanță.

— Mă duc acasă, domnule. Să rămână conversația asta cel mai scandalos lucru pe care îl fac în seara asta.

El se putea gândi la nenumărate lucruri scandaloase pe care poate că ar fi fost dispus să le facă cu ea, dar ca o binecuvântare, cabrioleta lui ajunse și-l salvă de nebunie. Ea

ridică o sprânceană la el.

— O cabrioletă? Noaptea?

— Trebuie să traversez străzile Londrei rapid atunci când sunt știri de obținut, spuse el în vreme ce rândașul său sări din trăsură. O cabrioletă merge bine.

— Și pentru a evada de la baluri?

El își înclină capul.

— Și pentru asta.

— Poate că ar trebui să îmi iau și eu una.

— Nu sunt sigur că doamnelor din lumea bună le-ar plăcea asta, spuse el zâmbind.

Georgiana suspină.

— Nu cred că se cade să spun „la naiba cu doamnele din lumea bună".

Dorise să glumească – rostise vorbele cu o combinație perfectă de plictis și ironie, astfel încât un bărbat mai prejos decât el ar fi chicotit... Un bărbat care să nu remarce ce se ascundea în ele.

Tristețe. Pierdere. Frustrare.

— Nu vrei asta, nu-i așa?

Deși arăta surprinsă, nu se prefăcu a nu fi înțeles. Lui îi plăcea asta la ea. Sinceritatea.

— Așa mi-am așternut, domnule West, așa voi dormi.

Nu voia să revină. Nu voia viața asta. Atâta lucru era limpede.

— Lady Georgiana, începu el, neștiind exact ce urma să spună.

— Noapte bună, domnule West.

Ea era deja în mișcare, pe urmele cameristei neștiutoare. Deja la baza treptelor, îndreptându-se către trăsura care urma să o ducă departe de locul acesta, de noaptea asta.

De el.

Avea să se refacă. Să se vindece. Și să repete performanța mâine.

Iar el urma să facă tot posibilul să o protejeze de gloată.

O privi cu atenție, felul în care se mișca, sigură de destinația ei. Sigură pe ea. Se simți fascinat de felul în care fustele ei albe păreau că gonesc după ea, ca și cum ar fi putut rămâne în urmă dacă nu avea grijă. Felul în care un braț lung se întinse să o sprijine în vreme ce-și ridica poalele rochiei și urca în trăsură.

Surprinse o imagine fugitivă a unei glezne într-un pantof argintiu strălucitor. Pentru un moment, fu vrăjit de acel picior, zvelt și umbrit, până ce ușa se trânti închisă, iar ea dispăru. Însoțitorul – un bărbat masiv care fusese, fără îndoială, angajat de către fratele ei ca să o țină în siguranță – fixase scărița în spatele trăsurii înainte de a se cățăra pe stinghia sa și a-i face semn vizitiului să pornească.

West se gândi la articol încă o dată.

*

Lady G – este mai mult decât promite reputația ei, mai mult decât scandal și păcatele trecutului. Ea este ceva ce cu toții ne-am dori să fi putut fi – separați de lumea noastră. Cumva, în mod ironic, în pofida trecutului ei, este mai pură decât noi toți. Neatinsă de noi. Ceea ce este probabil cea mai de preț calitate a ei.

Cuvintele veneau de la sine. Dar în același timp, adevărul era întotdeauna ușor de scris.

Din păcate, adevărul nu vindea ziare.

Urcă treptele cabrioletei lui, trăgându-se pe scaun și luând frâiele, dând liber rândașului pentru restul serii. Îi plăcea să conducă el; găsea o alinare în ritmul tropotelor de copite și al rostogolirii de roți.

Rămase în urma trăsurii Georgianei, care mergea ca melcul, încercând să părăsească domeniul Worthington, și nu avu de ales decât să se gândească la ea, singură, cu gândurile ei. Și-o imagina uitându-se pe fereastră la lămpile atârnate de vehiculele care rămâneau în urmă de-a lungul străzii. Și-o imagina întrebându-se cum ar fi fost să fie în trăsură cu alți oameni – ar fi putut fi una dintre ultimii care plecau în seara aceea, după ce ar fi dansat iar și iar și iar, cu nenumărați gentilomi până când picioarele ar fi durut-o și mușchii i s-ar fi încordat de oboseală. Și-o imagina gândindu-se la felul în care ar fi părăsit balul – nu ca să scape de societate, ci ca regina ei.

Numai de nu i-ar fi fost pătată reputația.

El își imagină ochii ei fermecători plini de regret, pentru tot ce ar fi putut să fie. Toate lucrurile pe care ar fi putut să le facă. Toată viața pe care ar fi putut-o avea.

Dacă lucrurile ar fi fost diferite.

Era atât de pierdut în gândurile sale, încât nu observase că Georgiana nu luase curba către casa fratelui său – ci, în mod

bizar, traversa Mayfair și mergea în aceeași direcție ca și el.

Cu siguranță că nu o urmărea intenționat.

Roțile trăsurii huruiau înainte pe pavajul străzilor din Mayfair, trecând pe lângă Bond Street – unde magazinele închiseseră – și apoi pe Picadilly, către St. James.

Abia atunci începu să se întrebe încotro mergea ea.

Rămase în spatele ei, fără nici un motiv, își spuse. Lăsă câteva vehicule între ei, abia reușind să distingă lămpile trăsurii ei în vreme ce mergea pe Picadilly, și viră pe Duke Street, apoi traversă labirintul de străduțe și alei din spatele clubului pentru gentlemeni de pe St. James. Se ridică în picioare.

Ea era în spatele Îngerului Căzut.

Duncan West era fără îndoială cel mai bun jurnalist din Londra, dar nu era nevoie de o minte investigativă ca a lui ca să recunoască adevărul.

Lady Georgiana Pearson, soră a ducelui de Leighton cu o zestre suficient de mare încât să cumpere Palatul Buckingham și aparent disperată să-și refacă reputația, se îndrepta direct către cel mai celebru club pentru gentlemeni din Anglia.

Iar întâmplarea făcea ca acesta să fie tocmai clubul lui.

El opri cabrioleta înainte de a face ultimul viraj către intrarea din spate a clubului, coborând și mergând restul drumului pe jos, nedorind să atragă atenția asupra prezenței sale. Dacă ea ar fi fost văzută aici, reputația ei ar fi fost distrusă pentru totdeauna. Nici un bărbat nu ar mai dori-o, iar fiica ei nu ar mai avea nici un viitor.

Deci, ce naiba făcea?

West rămase în umbră, lipit de zidul aleii, privind trăsura mare și neagră care oprise, cu ocupanta încă înăuntru. Atunci își dădu seama că trăsura nu afișa nici un semn distinctiv; nu era nimic la ea care să atragă atenția. Nimic în afară de bărbatul mătăhălos care coborî de pe locul său, ducându-se să bată în ușa grea de fier care marca intrarea din spate a clubului. O fantă mică se deschise, apoi se închise când slujitorul vorbi. Ușa se deschise, descoperind un abis mare și negru – intrarea întunecoasă din spate a clubului.

Ușile trăsurii erau în continuare bine închise.

Bun. Poate că ea se gândea mai bine la ce idioțenie era pe cale să facă.

Poate că nu urma să coboare.

Doar că avea să o facă. Fără îndoială că mai făcuse asta și înainte. Fără îndoială că tocmai de aceea avea așa un acces facil în acest club, condus de cei mai misterioși bărbați din Londra, oricare dintre ei fiind capabil să o distrugă fără ezitare.

Ar trebui să o oprească. Se mișcă spre ea, dezlipindu-se de zid, gata să treacă de grajdurile largi, să smulgă ușa trăsurii și să o certe.

Dar vizitiul era mai aproape decât el, îi deschise ușa și așeză scărița pe pământ.

West ezită, așteptând să o vadă pe ea, juponul alb, inocentul pantof argintiu, ultima imagine lăsată de ea în urmă.

Doar că pantoful care se ivi nu era în nici un caz inocent.

Era păcătos.

Cu toc înalt și de culoare închisă – era prea întuneric ca să se distingă culoarea în lumina slabă a trăsurii – acoperind o talpă lungă și subțire care se arcuia perfect. West se îndepărtă de zidul de care se lipise, cu privirea concentrată în vreme ce piciorul lăsă să se vadă glezna și apoi o mare de mătase de culoarea nopții, valul de material terminându-se cu un corset, strâns cu șireturi pentru a etala un piept glorios, creat pentru a face bărbații să saliveze.

El înghiți în sec.

Și apoi ea păși în lumină, cu buze pictate, ochi creionați și păr blond strălucind ca platina.

Perucă blondă strălucind ca platina.

O recunoscu dintr-odată și înjură în întuneric.

Curând șocul lăsă loc unei plăceri profunde care venea cu descoperirea unei povești remarcabile.

Lady Georgiana Pearson nu era o inocentă; era cea mai sofisticată desfrânată din Londra.

Răspunsul lui era ea.

Capitolul 4

... Poate că Lady G. nu e tocmai o lady, dar s-a purtat cu eleganță și aplomb la balul W., atrăgând atenția cel puțin unui duce și a vreo șase gentilomi aristocrați care se aflau în căutarea unei soții...

Acestea fiind zise, vânătorii de zestre ar putea avea motive de îngrijorare, în vreme ce farmecul și eleganța doamnei amenință să aibă drept rezultat ca înalta societate să-i uite trecutul și să-i promită în schimb un viitor luminos.

Ziarul de scandal, 20 aprilie 1833

Noaptea următoare, Georgiana intră în apartamentul ei de deasupra clubului, speriindu-l pe Asriel, unul dintre paznicii Îngerului, care stătea liniștit și citea.

El se ridică în picioare dintr-o singură mișcare fluidă, la cei doi metri ai lui, lat cât un hambar, cu pumnii pregătiți.

Ea îi făcu un semn cu mâna să se așeze la loc.

— Sunt doar eu.

El își îngustă privirea întunecată.

— Ce este?

Georgiana se uită către ușa închisă pe care el o păzea.

— Ea este bine?

— Nu a scos nici un sunet de când s-a retras.

Răsuflă ușurată.

„Dumnezeule.“

Bineînțeles că acum Caroline era bine. Era protejată de șase uși încuiate și de tot atâția bărbați pe coridoarele de dincolo de ele, și de Asriel, care fusese alături de Georgiana de mai mult timp decât oricine altcineva.

Nu conta. Când Caroline se afla la Londra, era în pericol. Georgiana prefera să o știe în Yorkshire, unde era în siguranță, departe de privirile curioase, de bârfele șușotite și de insultele

pline de ură. Prefera să o știe departe de Îngerul Căzut, unde să se poată juca la soare ca un copil normal.

Departe de păcatele mamei sale. De ale tatălui său.

Gândul o chinuia. Păcatele taților nu păreau să rămână. Mama era cea care purta greutatea imensă a ruinării în astfel de situații. Mama era cea care o transmitea mai departe copilului, ca și cum nu ar fi fost doi implicați în act.

Sigur că Georgiana nu spusese niciodată numele lui după ce plecase.

Nu dorise să știe cineva cine era bărbatul care îi distrusese viitorul și îi pătase reputația. Fratele ei o întrebase de sute de ori. Jurase să o răzbune. Să-l distrugă pe bărbatul care o lăsase grea și apoi plecase fără să privească înapoi. Dar Georgiana refuzase să îi dea numele.

Până la urmă, nu el fusese instrumentul distrugerii reputației ei. Ea se culcase în hambar cu el, de bunăvoie, în deplinătatea facultăților mintale. Nu Jonathan fusese cel care o distrusese.

Societatea fusese aceea.

Îi încălcase regulile, iar ei o respinseseră.

Nu mai existase nici un sezon monden, nici o șansă pentru a dovedi că merită. Nu sperase niciodată la acea dovadă – ei jucaseră rolul de judecător și de juriu. Fapta ei rușinoasă fusese distracția și povestea lor plină de învățăminte.

Totul din cauză că ea căzuse victimă unei povești diferite, false, imaginare.

Iubire.

Dar societății nu-i păsase de asta. Nimănui nu-i păsase – nici familiei sale, nici prietenilor săi. Fusese părăsită de toți, în afară de fratele ei, ducele care la rândul lui se însurase în urma unui scandal și pierduse respectul mamei lor. Al lumii bune.

Și așa jurase să facă înalta societate să-i fie îndatorată. Adunase informații despre cei mai puternici membri ai ei, iar dacă datorau bani pe care nu-i puteau plăti, arareori ar fi ezitat să le folosească pentru a-i ruina. Acest întreg univers – clubul, banii, puterea – erau toate pentru un singur lucru. Ca să pună stăpânire pe lumea care o înlăturase cu toți acei ani în urmă. Care îi întorsese spatele, și care nu-i lăsase nimic.

Nu nimic.

Pe Caroline.

Totul.

— Urăsc când este aici, spuse ea, mai mult sieși decât lui Asriel.

El o cunoștea suficient de bine încât să nu răspundă. Și totuși, Georgiana nu se putea abține să nu o aducă pe Caroline la Londra la fiecare câteva luni. Își spusese că era pentru că voia ca fiica ei să-și cunoască unchiul. Verii. Dar nu era adevărat.

Georgiana o aducea pe Caroline aici pentru că nu-i putea suporta lipsa când era departe. Pentru că niciodată în viața ei nu era mai împlinită ca atunci când punea mâna pe spatele fiicei sale când dormea și simțea suișul și coborâșul respirației sale, plin de visuri și de speranțe.

Plin cu tot ceea ce Georgiana nu avea și cu tot ceea ce promisese să-i ofere copilului ei.

„Nici un vis despre o căsnicie de formă care se transformă într-o potriveală amoroasă?“

Vorbele din seara precedentă veniră rapid și indezirabil, ca și cum Duncan West ar fi fost cu ea din nou, înalt și frumos, cu părul blond căzut peste fruntea lui, implorând să fie dat pe spate, să fie atins. Bărbatul era periculos de frumos, în mare parte pentru că era atât de inteligent – mintea lui care înțelegea mai mult decât se spunea, ochii lui care vedeau mai mult decât li se arăta. Iar vocea lui, misterul din ea, felul în care puncta culmile și văile limbajului, felul în care îi legăna numele.

Felul în care o făcea să vrea să-l asculte cu orele.

Ea rezistă gândului. Nu avea timp să-l asculte pe Duncan West. El făcuse o ofertă generoasă de ajutor, iar ea doar de asta avea nevoie. De nimic altceva.

Nu voia nimic altceva.

„Mincinoaso!“

Cuvântul șoptea prin ea. Îl ignoră. Își întoarse atenția către fiica ei. Către promisiunea pe care i-o făcuse să îi ofere o viață. Un viitor.

Erau zece ani de când Caroline fusese concepută și de când Georgiana fugise din lumea pentru care fusese pregătită. Zece ani de când lumea le blestemase pe amândouă. Iar în cei zece ani, Georgiana construise acest imperiu ca să arate adevărul despre societate – că nici unul dintre membrii ei nu era departe de distrugere. Că nici unul dintre acei oameni disprețuitori, insultători, oribili nu ar fi supraviețuit dacă secretele i-ar fi fost

date în vileag.

Se asociase cu trei aristocrați decăzuți, fiecare dintre ei mai puternic și mai inteligent decât restul înaltei societăți, fiecare dintre ei, fără îndoială, cu reputația pătată. Fiecare disperat să se ascundă de lumea bună chiar în vreme ce-o conducea.

Iar împreună, ei chiar o conduceau. Bourne, Cross, Temple și Chase îi țineau în sclavie pe cei mai puternici bărbați și pe cele mai puternice femei din Londra. Le descopereau cele mai negre taine. Cele mai bine păzite secrete. Dar Chase era singurul care trona, pentru că doar Georgiana era cea care nu ar putut niciodată să se întoarcă în societate.

Fiecare greșeală, fiecare scandal, fiecare umilință întâmpinate de aristocrați puteau fi șterse cu buretele. Titlurile nobiliare aduceau respectul, chiar și pentru cei căzuți în dizgrație.

Nu dovedise ea asta?

Își alesese partenerii prin prisma greșelilor pe care le făcuseră când erau tineri și netoți. Bourne își pierduse toată averea, Cross alesese o viață de cartofor destrăbălat, în locul unei vieți responsabile, Temple ajunsese în pat cu logodnica tatălui său. Nici măcar unul dintre ei nu meritase pedeapsa pe care societatea le-o împărțise.

Și fiecare dintre ei fusese readus la locul său, mai bogat, mai puternic, mai influent.

„Iubind.“

Ea se opuse gândului.

Iubirea fusese secundară. Partenerii ei fuseseră readuși la locurile lor pentru că Georgiana le oferise mijlocul reabilitării. Ea era suficient de norocoasă – în pofida eșecurilor ei – să aibă un frate dispus să facă orice ar fi cerut ea.

Cu scandalul ei, îi oferise libertatea să se însoare cu femeia aleasă de el, iar el își oferise ceva mult mai valoros… un viitor.

Poate că ea nu avea să mai fie vreodată acceptată de societate, dar acum avea puterea să o distrugă.

Ani la rând își plănuise răzbunarea – momentul în care avea să le arate tuturor adevărul – că ei nu erau nimic fără ea – fata cu reputația pătată pe care o repudiaseră.

Doar că nu putea face asta.

Pe cât de mult îi displăcea, avea nevoie de ei.

Nu doar de ei.

„Avea nevoie de el.“

Revăzu cu ochii minții fața frumoasă a lui West – putere lejeră și zâmbete lenețe. Bărbatul era mult prea arogant pentru binele lui. Iar acea aroganță tenta mai mult decât ar fi trebuit.

Dar el era tot ceea ce nu-și dorea ea. Tot ceea ce nu îi trebuia. Nu avea titlu nobiliar, nu era nici măcar un gentilom – venit de nicăieri, acceptat în companii distinse pentru averea sa revoltătoare și pentru nimic altceva. Pentru numele lui Dumnezeu, omul avea o carieră! Era un miracol că avea voie de partea asta a Regent Street.

Îi ceruse ajutorul pentru un singur lucru și nimic mai mult.

Să-i asigure un viitorul lui Caroline.

Ușa din spatele lui Asriel se deschise brusc, dezvăluind-o pe fiica ei, luminată din spate de o mulțime de lumânări strălucitoare.

— Mi s-a părut că te-am auzit.

— De ce ești încă trează?

Caroline flutură o carte cu coperta din piele roșie.

— Nu pot să dorm. Săraca femeie! Soțul ei o forțează să bea vin din craniul propriului ei tată!

Ochii lui Asriel se deschiseră larg.

Caroline se întoarse către el.

— Și eu simt la fel. Nu e de mirare că bântuie acest loc. Deși, ca sa fiu sinceră, dacă aș fi eu, aș vrea să fiu cât mai departe posibil de el.

Georgiana smulse cartea din mâna lui Caroline.

— Cred că putem găsi ceva mai potrivit pentru lectură înainte de culcare decât… Citi de pe coperta cărții. *Fantomele castelului Teodorico.* Nu crezi?

— Ce ai recomanda?

— Cu siguranță că e vreo carte de poezii pentru copii pe undeva pe aici?

Caroline își dădu ochii peste cap.

— Nu sunt un copil.

— Sigur că nu. Georgiana știa că nu trebuie să o contrazică. Un roman? Ceva cu un armăsar nobil, un castel strălucitor și un sfârșit până la adânci bătrâneți?

Copila imediat își dădu din nou ochii peste cap.

— Nu voi ști dacă asta are un final fericit decât dacă o

termin. Dar este și o poveste de dragoste.

Sprânceana Georgianei se ridică.

— Soțul în cauză nu mi s-a părut că ar fi un erou veritabil.

Caroline flutură o mână.

— Sigur că nu el. El este un adevărat monstru. O altă fantomă. Din urmă cu două sute de ani, și sunt îndrăgostiți.

— Cele două fantome? întrebă Asriel, privirea căzându-i asupra cărții.

Caroline încuviință din cap.

— În timp.

— Ce neplăcut, spuse Georgiana.

— Cu totul neplăcut. Sunt împreună doar o noapte pe an.

— Și ce fac împreună? întrebă Asriel.

Georgiana își întoarse ochii surprinși spre el, mari ca o casă și tăcuți ca un mormânt – asta dacă nu erau romanele romantice în discuție, se pare.

Caroline clătină din cap.

— E neclar. Dar se pare că este destul de scandalos, deci presupun că este un fel de manifestare fizică a pasiunii lor. Deși având în vedere că sunt fantome… Nu sunt sigură cum funcționează.

Asriel se înecă.

Georgiana ridică o sprânceană.

— Caroline.

Fata zâmbi strengărește.

— Este atât de ușor să-l șochez.

— Tu ești, după cum se spune, „precoce“. Georgiana smulse cartea din mâna fiicei ei. Și astfel că trebuie să ți se aducă aminte că eu sunt mai mare, mai înțeleaptă și mai puternică. Mergi la culcare.

Ochii fetei scânteiară.

— Și cartea mea?

Georgiana își stăpâni un zâmbet.

— O vei primi înapoi de dimineață. Asriel va avea mare grijă de ea între timp.

Caroline îi șopti lui Asriel:

— Capitolul 15. Îl vom discuta mâine.

Asriel mormăi prefăcându-se dezinteresat, dar nu protestă la înmânarea cărții.

Georgiana indică spre dormitorul lui Caroline.

— Înăuntru.

Fata se întoarse la auzul ordinului, iar Georgiana o urmă, privind cum se urcă în pat, și așezându-se pe marginea saltelei, netezind plapuma peste umerii lui Caroline.

— Înțelegi că atunci când ești invitată la evenimente sociale…

Caroline mormăi.

— Când ești invitată la evenimente sociale… nu poți să discuți despre manifestarea fizică a nimic. Făcu o pauză. Și este bine să eviți discuțiile despre băutul sângelui din cranii.

— Era vin.

— Hai să stabilim că nu vorbim deloc despre băutul din cranii.

Caroline suspină.

— Evenimentele sociale par teribil de plictisitoare.

— Nu sunt, să știi.

Caroline se întoarse către mama ei cu ochi surprinși.

— Nu sunt?

Georgiana clătină din cap.

— Nu sunt. Sunt chiar destul de distractive dacă ești… Ezită. „Dacă ești bine-venită la ele“ nu părea să fie finalul potrivit al propoziției. În mod special când Caroline avea reputația destul de pătată. Dacă ești interesată de astfel de lucruri.

— Tu ești? întrebă Caroline ușor. Interesată de evenimente sociale?

Georgiana ezită. Fusese. Adorase acele câteva dansuri de societate la care fusese invitată. Încă își mai amintea rochia pe care o purtase la acel prim bal – felul în care fustele căzeau grele și bogate în jurul ei. Felul în care o făcea pe modesta, coborând privirea și zâmbind cu băgare de seamă de fiecare dată când un băiat o invita la dans.

Caroline merita amintirea aceea. Rochia. Dansurile. Atenția. Merita respirația tăiată de după un dans vioi, mândria de după un compliment adus coafurii. Întețirea bătăilor inimii când întâlnise privirea albastră care avea să-i aducă ruinarea.

Groaza își făcu loc în stomacul Georgianei.

Caroline știa despre trecutul ei – știa că nu avea tată. Știa că Georgiana era nemăritată. Iar Georgiana presupunea că fiica ei cunoștea consecințele acestor lucruri – că reputația ei era pătată prin asociere și că așa fusese de când se născuse. Că avea nevoie

de mai mult decât de o mamă și de o colecție pestriță de aristocrați cu reputații îndoielnice care să o salveze. Să câștige aprobarea societății.

Și totuși, Caroline nu confirmase niciodată acele adevăruri. Niciodată – nici în cele mai neplăcute momente pe care o fată le are cu mama ei – nu spusese nici un cuvânt care să-i dea de înțeles că era ofensată de circumstanțele nașterii ei. Că și-ar fi dorit o altă viață.

Dar nu însemna că nu o dorea. Și nu însemna că Georgiana nu ar fi făcut tot ce-i stătea în putință ca să i-o ofere.

— Mamă? o îmboldi Caroline, aducând-o pe Georgiana înapoi în prezent. Tu ești interesată de societate?

— Nu, spuse ea, aplecându-se și sărutându-i fruntea. Doar de secretele ei.

Urmă un moment lung în care Caroline reflectă la vorbele mamei sale până când spuse într-un final, cu toată convingerea:

— Nici eu nu sunt.

Era o minciună. Și Georgiana fusese cândva fată, cu speranțe și idei. Știa la ce visa Caroline în momentele liniștite. În întunericul nopții. Știa, pentru că și ea visase la aceleași lucruri. La căsătorie. La o viață plină de fericire, de bunătate și de companie.

Plină de iubire.

„Iubire.“

Gândul la acel cuvânt veni cu un val de amărăciune.

Nu că n-ar fi crezut în acest sentiment. Până la urmă, nu era o toantă. Știa că era reală. O simțise de câteva ori. Își iubea partenerii. Își iubea fratele. Iubise femeile care o luaseră cu atâția ani în urmă, care o protejaseră chiar și în vreme ce își puneau în pericol siguranța – sora unui duce, fugită și pe drumuri. O iubea pe Caroline mai mult decât ar fi crezut vreodată că e posibil.

Și fusese o vreme în care crezuse că mai iubește pe cineva. Când crezuse că felul remarcabil în care o făcea să se simtă o făcea invincibilă. Când crezuse că putea să cucerească lumea cu felul în care se simțea.

Că ei puteau cuceri lumea împreună.

Avusese încredere în el, în sentiment. La fel cum avusese încredere în băiatul care o făcuse să se simtă așa.

Și rămăsese sfâșiată.

Singură.

Deci, da, credea în iubire. Dar știa, de asemenea, și adevărul despre ea. Iubirea pasională distrugea. Consuma. Era o sursă de durere și de frică și putea transforma puterea infinită în neputință. Putea reduce o femeie la o fată naivă pe un balcon, primind atacul insultei și rușinea în speranța infimă că durerea ei ar putea salva pe cineva pe care iubea.

Iubirea era o prostie.

— Noapte bună, mamă.

Cuvintele lui Caroline o treziră din reverie.

Se uită în jos la fiica ei, cu păturile ridicate până la bărbie, cumva părând și tânără, și mult prea matură în același timp.

Georgiana se aplecă și sărută apăsat fruntea fiicei sale.

— Noapte bună, scumpo.

Părăsi camera, închizând ușa încet în urma ei înainte de a se întoarce să-l înfrunte pe Temple, care stătea acum în holul de jos.

— Ce este?

— Două lucruri, spuse ducele, numai afaceri. În primul rând, Galworth este aici.

Vicontele Galworth, îndatorat până peste cap Îngerului. Ea luă dosarul pe care i-l oferi majordomul și se uită în el.

— Este pregătit să plătească?

— Spune că are puțin de oferit.

Ea ridică o sprânceană, răsfoind dosarul.

— Are o casă în oraș și moșie în Northumberland care îi aduce două mii pe an. Nu e așa de puțin.

Sprâncenele lui Temple se ridicară.

— Nu știam despre moșie.

— Nimeni nu știe despre moșie, spuse ea, dar a fost treaba lui Chase să afle mai mult decât restul lumii despre membrii Îngerului Căzut.

— A oferit altceva.

Georgiana își ridică privirea.

— Nu-mi spune. Fiica.

— Oferită cu plăcere lui Chase.

Nu era prima dată. Aristocrația avea adesea o lipsă de respect pentru fiicele ei și o dispoziție de a le livra în brațele bărbaților necunoscuți cu reputații periculoase. În cazul lui Chase, acest gen de pachet nu fusese niciodată bine primit.

— Spune-i că Chase nu este interesat de fiica lui.

— Mi-ar plăcea să-i spun să se arunce de pe un blestemat de pod, replică fostul boxer.

— Ești liber să o faci. Dar ia moșia înainte.

— Și dacă nu acceptă?

Georgiana îl privi în ochi.

— Atunci ne datorează șapte mii de lire. Iar Bruno ar trebui să se simtă liber să-i obțină așa cum preferă.

Paznicului mătăhălos îi făcea plăcere să pedepsească oamenii care meritau asta. Iar majoritatea membrilor Îngerului o meritau.

Majoritatea membrilor aristocrației o meritau.

— Și merită să-i reamintim că dacă plănuiește să facă orice altceva în afară de a-și mărita fata cu un bărbat decent, vom dezvălui informația despre organizarea curselor de cai. Spune-i și asta.

Sprâncenele negre ale lui Temple se ridicară.

— Nu încetează să mă surprindă cât de nemiloasă poți fi.

Georgiana îi oferi cel mai dulce zâmbet al ei.

— Să nu ai niciodată încredere într-o femeie.

Temple râse.

— Cel puțin nu în tine.

— Dacă nu voia ca informația să fie aflată, atunci nu ar fi trebuit să o folosească pentru a-și obține intrarea la club. Dădu să plece, dar se întoarse. Ai spus două lucruri.

El încuviință din cap.

— Ai un vizitator.

— Nu sunt interesată. Du-te tu.

Nu ar fi fost nici prima, nici ultima dată când unul dintre ceilalți proprietari ai cazinoului mergea la o întâlnire în locul lui Chase.

Justin clătină din cap.

— Nu Chase. Insistă pentru Anna.

Nu ar fi fost nici prima, nici ultima dată nici când unul dintre bărbații din tripou băuse prea mult și o cerea pe Anna.

— Cine?

— Duncan West.

I se tăie răsuflarea, detestând felul în care numele făcea ravagii prin ea, ca și cum ar fi fost o fetișcană.

— Ce caută aici?

— Spune că e aici pentru tine, spuse el, iar ea simți

curiozitatea din tonul său.

Potrivită cu a ei.

— De ce?

— Nu a spus, zise ducele, de parcă ea ar fi fost prostuță. Pur și simplu te-a cerut pe tine.

Poate că era rezultatul melancoliei pe care o simțise în camera lui Caroline. Sau poate pentru că Duncan West o văzuse în toată slăbiciunea ei în acea seară și acceptase să o ajute să revină în societate oricum. Sau poate pentru că era atât de atrasă de el – în pofida faptului că era prudentă.

Indiferent de motiv, Georgiana se surprinse pe ea însăși.

— Spune-i că am să vin imediat.

Georgiana așteptă un sfert de oră, folosind timpul ca să se asigure că machiajul ei era aplicat perfect. Mulțumită de înfățișarea ei exterioară, Georgiana porni prin labirintul de coridoare care conectau Cealaltă Parte de sala principală a clubului, descuind și încuind la loc cu grijă câteva uși pentru a se asigura că nimeni nu putea avea acces accidental la Caroline.

Când deschise ultima ușă și ajunse în salonul clubului, expiră lung. Era ceva teribil de eliberator să se joace de-a ușuratica, deși a se juca nu era tocmai verbul pe care Georgiana l-ar fi folosit ca să descrie mascarada ei drept Anna. Până la urmă, când cineva purta mătăsurile și satinurile unei faimoase femei desfrânate ani la rând, ajungea să îmbrățișeze rolul.

Sau mare parte a rolului. Totul mai puțin cea mai evidentă parte din el.

Nu planificase să evite acea parte – până la urmă, nu mai avea nici o importanță atunci când o femeie născuse un copil. Nu era nici lipsa oportunității – jumătate din populația masculină a Londrei o abordase la un moment sau altul.

Pur și simplu nu se întâmplase niciodată.

Ceea ce Georgianei îi fusese de folos. Neexistând nici un bărbat din club în stare să-și amintească momentele cu ea, legenda ei înflorise. Era cunoscută ca o damă abilă, protejată de proprietarii clubului și mai scumpă decât și-ar fi permis oricare dintre membrii Îngerului Căzut.

Iar legenda aceasta îi oferise protecție, lăsându-i libertatea să se miște prin club, să interacționeze cu membrii și să își joace rolul fără teama amenințării. Nici un membru al clubului nu era dispus să își riște intrarea la club pentru o noapte cu Anna.

Stătea în centrul sălii cazinoului, adorând încăperea vastă plină de jucători și mese, cărți și zaruri, câștiguri și pierderi. Fiecare părticică a locului era a ei, fiecare colț sub stăpânirea ei.

Acest loc al păcatului, viciului și secretelor era de o plăcere îmbătătoare – gloatele din fața ei se foiau de entuziasm, vibrând de dorință, emoție și lăcomie. Cei mai avuți și mai puternici oameni din Londra stăteau aici seară de seară, cu bani în buzunare și femei în poală, și jucau după noroc, neștiind niciodată – sau poate neacceptând niciodată – că nu aveau să învingă Îngerul vreodată. Nu ar fi câștigat niciodată suficient încât să domnească aici.

Îngerul Căzut avea monarhul lui.

Lăcomia îi ținea aici – disperarea după bani, după lux, după câștig. Orice și-ar fi dorit membrii era disponibil pentru ei, adesea înainte să știe care era de fapt dorința lor arzătoare. Iar pentru asta, clubul era promovat drept cel mai grozav din istoria Londrei.

În vreme ce cluburile White, Brooks și Boodle erau pentru băieții de școală publică, Îngerul era pentru bărbați. Iar ca să obțină intrarea, ei și-ar fi dezvăluit toate secretele.

După cum era tentația păcatului.

Și era o tentație cu totul fermecătoare.

Privirea ei ajunse la un grup de mese din centrul sălii, unde roțile ruletelor se învârteau într-o învălmășeală de roșu și negru, cu pariurile împrăștiate de-a lungul postavului verde. Era locul ei preferat din tripou, în mijlocul acțiunii, de unde putea supraveghea tot ceea ce deținea, chiar din inima acelui loc. Adora sunetul bilelor de fildeș pe roțile de mahon, clinchetul învârtelii, respirația tăiată colectivă a jucătorilor de la masă.

Ruleta era ca viața; imprevizibilitatea ei cumplită o făcea extrem de recompensatoare atunci când aducea un câștig.

Ea se întoarse încet, căutându-l pe West în mulțime, ignorând bătăile puternice ale inimii, entuziasmul vânătorii bărbatului care deținea o putere aproape egală în această sală. Ignoră, de asemenea, felul în care el o făcea să se simtă, ca și cum și-ar fi întâlnit perechea.

Știa că ar fi trebuit să fie neliniștită de chemarea lui… dar nu putea rezista tentației pe care o reprezenta el.

Georgiana trebuia să se poarte decent când se afla în preajma lui.

Anna, pe de altă parte… Anna putea flirta.

Poate ambele.

Gândul abia-i venise când fu prinsă din spate, niște brațe ca de fier strângându-se în jurul taliei ei și ridicând-o mult deasupra podelei. Ea-și reprimă impulsul de a țipa de surprindere în vreme ce o voce fierbinte, beată îi respiră în ureche.

— Asta da, tratație.

Era blocată lângă acel bărbat, în văzul tuturor celor din sala clubului – o mulțime de membri care n-aveau curajul ori prostia necesare ca să o abordeze și stăteau, cu gurile căscate, privind. Nimeni nu venea să-i sară în apărare. Ea văzu cum un crupier de la o masă de lângă ea se întinde sub masă, fără îndoială ca să tragă un semnal care ar fi pornit o sonerie corespondentă în oricare cameră de la etaj.

Paza fiind chemată, Georgiana își întoarse capul, întinzându-se să-l identifice pe bărbatul masiv care o ținea în strânsoare.

— Baron Pottle, spuse ea cu calm, lăsându-și greutatea inertă în brațele sale. Îți sugerez să mă pui pe pământ înainte ca unul din noi să fie rănit.

El o ridică în brațe, cu picioarele în aer, fusta alunecându-i în spate și descoperindu-i gleznele care primiră o privire pofticioasă colectivă înainte ca el să spună:

— Nu mă gândeam să ne rănim, scumpo.

Ea se feri de respirația îmbibată în alcool.

— În orice caz, vei fi rănit dacă nu mă lași jos.

— Și cine o să facă asta, bolborosi el. Chase?

— Orice este posibil.

Pottle râse.

— Chase nu și-a mai arătat fața prin sală de cinci ani, iubito. Mă îndoiesc că o s-o facă pentru tine. După cum era de așteptat, el se aplecă în față. Iar pe lângă asta, o să-ți placă ce-am pregătit pentru tine.

— Mă îndoiesc.

Ea se zbătu în brațele lui, dar omul era mai puternic decât părea, la naiba. Iar idiotul aristocrat beat se pregătea să o sărute. Își umezi buzele și veni mai aproape în vreme ce ea se trase înapoi – dar rareori o femeie putea scăpa prea departe atunci când era ținută în brațele unui bărbat.

— Baron Pottle, avertiză ea, asta nu se va termina cu bine.

Pentru nici unul din noi.

Mulțimea chicotea, dar nimeni nu-i sărea în ajutor.

— Haide, Anna. Suntem amândoi adulți. Iar tu ești o profesionistă, spuse Pottle, cu buzele mai aproape, la un fir de păr distanță de ea. Este ca o cursă. Nu e ca și cum nu am să te plătesc, și chiar frumos. Și cine o să mă oprească?

Abia atunci Georgiana își dădu seama că, dacă nu ar fi cine era, cu protecția Îngerului Căzut și toată puterea din spatele său, nimeni nu l-ar fi oprit. Pentru femeile cu reputația ei, cu trecutul ei, nu merita lupta.

În mod șocant, gândul acesta o chinuia, și nu trăirea fizică. Paza urma să vină, își zise ea, încercând să mențină gândul viu în vreme ce se confrunta cu furia, frustrarea și umilința momentului.

Buzele lui Pottle erau pe ale ei acum. Vreo douăzeci și ceva de gentilomi priveau, iar nici unul nu era dispus să-i sară în ajutor.

Lași. Fiecare dintre ei.

— Las-o jos pe doamnă.

Capitolul 5

... Ni s-a spus că un anume baron P. – doarme după ce a băut și regretă noaptea petrecută la clubul său. Recomandăm să evitați să-i priviți ochiul drept, căci strălucirea lui amenință să-i orbească pe cei nepreveniți...

Paginile de bârfă din *Weekly Britannia*, 22 aprilie 1833

Detestă ușurarea care venea cu acele vorbe, cu siguranța din ele. Era cineva care intervenea.

Privirea-i zbură peste umărul agresorului ei pentru a întâlni ochii căprui și furioși ai lui Duncan West, dar senzația ei de ușurare se risipi. Oare era singurul bărbat din lume?

Pe urmele acelui gând, veni un altul. El putea să-i vadă gleznele. La fel putea și restul omenirii, sincer, dar părea să conteze doar că putea *el*.

Cui naiba îi păsa?

Sau, mai bine, de ce îi păsa *ei?*

West îi întrerupse gândurile:

— Nu mă face să repet, Pottle. Las-o jos pe doamnă.

Baronul beat oftă.

— Nu ai nici un haz, West, bolborosi el. Și, pe lângă asta, Anna nu e o doamnă, nu-i așa? Deci, ce e rău în asta?

West își mută privirea pentru un moment.

— În mod remarcabil, eram pregătit să te las în pace.

Se întoarse, cu ochii sclipind de furie și concentrare

Georgiana fu suficient de isteață să se ferească înainte ca pumnul să lovească cu un scrâșnet extraordinar, greu și rapid, și mai puternic decât s-ar fi așteptat. Pottle căzu pe podea cu un urlet, mâinile zburându-i către nas.

— Dumnezeule, West! Ce naiba e cu tine?

West se aplecă asupra adversarului său și-l apucă de lavalieră, ridicând capul lui Pottle pentru a-i întâlni privirea.

— A cerut doamna… Făcu o pauză ca să accentueze cuvântul. Să fie atinsă?

— Uită-te la felul în care se îmbracă! țipă Pottle de-a binelea, sângele ieșindu-i din nas. Dacă asta nu este o cerere să fie atinsă, atunci ce e?

— Răspuns greșit. Următorul pumn fu la fel de aprig ca primul, smucindu-i capul lui Pottle de pe umeri. Mai încearcă.

— West. Unul dintre prietenii lui Pottle vorbi de pe margine, împăciuitor. E afumat. N-ar fi făcut-o niciodată, dacă nu era băutura.

O scuză veche de când lumea. Georgiana se abținu să nu-și dea ochii peste cap.

West nu era interesat de datul ochilor peste cap. El îl ridică pe bărbat de la pământ și spuse:

— Atunci ar trebui să bea mai puțin. *Mai încearcă.*

Ordinul era rece și neliniștitor, chiar și pentru ea.

Pottle tresări.

— Nu a cerut.

— Și atunci?

— Și atunci ce? răspunse Pottle, confuz.

West ridică pumnul din nou.

— Nu! urlă Pottle, ridicându-și mâinile ca să-și acopere fața. Oprește-te!

— Și atunci? îndemnă West, cu vocea joasă, sumbră, amenințătoare, diferită de calmul său obișnuit.

— Și atunci nu ar fi trebuit să o ating.

— Sau să o săruți, adăugă West, îndreptându-și rapid privirea spre ea.

Era ceva acolo, alături de furie, care dispăru înainte să poată fi identificat. West îl văzuse pe Pottle sărutând-o. Obrajii Georgianei începură să ardă, iar ea era recunoscătoare pentru pudra palidă care acoperea valul de căldură.

El se uită în jos la adversarul său.

— Te trezești?

Pottle își presă buricele degetelor pe tâmple, ca și cum nu ar fi putut să-și aducă aminte unde se afla, și jură viguros.

— Mă trezesc.

— Cere-ți scuze față de doamnă.

— Îmi pare rău, mormăi baronul.

— Uită-te la ea! Cuvintele lui West bubuiră ca un tunet ce se apropie, amenințător și inevitabil. Și fii sincer.

Pottle se uită la ea, cu privire rugătoare.

— Anna, îmi pare rău. Nu am vrut să te rănesc.

Era rândul ei să vorbească, și pentru un moment își uită rolul, prea captivată de scena care se desfășura în fața ei. Într-un final, ea îi oferi baronului cel mai priceput zâmbet.

— Mai puțin whisky data viitoare, Oliver, spuse ea, folosind în mod deliberat prenumele baronului. Și ai fi putut să ai o șansă. Ea se uită la West, absorbind privirea lui iritată. Cu domnul West și cu mine.

West îl eliberă pe Pottle, lăsându-l să se prăvălească într-un morman pe podeaua cazinoului.

— Ieși afară. Nu te întoarce până nu ți-ai revenit în fire.

Pottle se târî înapoi ca un crab care se ferește de un val, într-un final întorcându-se pe palme și genunchi, ridicându-se în picioare și îndepărtându-se de scena pe care o iscase.

West își întoarse atenția către ea. Era obișnuită cu ochii bărbaților asupra ei. O trăise de sute de ori. Mii. Profitase de asta. Și totuși, acest bărbat – aprecierea lui tăcută – o tulbura. Ea rezistă instinctului de a se foi, punându-și în schimb mâinile pe șolduri ca să le calmeze tremurul ușor și vorbind, cuvintele sincere pline de un fals sarcasm:

— Eroul meu.

O sprânceană blondă se ridică.

— Anna.

Și așa, în numele acela simplu, diminutivul pe care-l alesese pentru această părticică mică, secretă a ei, ea auzi ceva ce nu mai auzise până atunci.

Dorință.

Ea îngheță. Apoi luă foc.

Știa.

Trebuia să știe. Vorbiseră de sute de ori. O mie. Ea fusese emisarul lui Chase, ducând ani la rândul mesaje de la West la proprietarul fabricat al Îngerului Căzut și invers. Iar el nu se uitase la ea nici măcar o dată cu nimic mai mult decât un vag interes.

Cu siguranță, niciodată cu dorință.

Știa.

Aprecierea rece se întorsese în ochii lui, iar ea se întrebă dintr-odată dacă nu cumva înnebunea. Poate că el nu știa.

Poate că ea doar își dorea ca el să știe.

Prostii.

Ea interpreta greșit situația. Se luptase pentru ea. Iar bărbații care apărau onoarea doamnelor erau adesea lăsați cu o cumplită nevoie de atenție. Era atât de simplu, își spuse ea. Violența și sexul erau două fețe ale aceleiași monede, nu-i așa?

— Presupun că ai nevoie de o dovadă a recunoștinței mele.

Privirea lui se îngustă.

— Nu face asta.

Cuvintele treceau prin ea, tulburând-o mai mult decât atunci când fusese prinsă în brațele baronului Pottle. Nu știa ce să spună. Cum să răspundă.

Întinzându-se după mâna ei, el preluă controlul pentru un moment. Așa cum făcuse de când apăruse cu câteva minute în urmă. Se uită timp îndelungat la mâna lui întinsă, legănându-și un șold și mușcându-și intenționat buza rujată. Pentru publicul lor.

Dar lui Duncan West nu-i păsa deloc de publicul lor. Îi apucă mâna și o trase deoparte, într-un alcov protejat de o draperie, pentru întuneric și promisiune. Înăuntru, o răsuci cu fața spre lumina singurei lumânări montate pe perete, apoi îi dădu drumul. Lumânările erau concepute ca să creeze un spațiul obscur și seducător. Să forțeze orice cuplu care se găsea înăuntru să se apropie, să se privească mai bine.

Dar acum, urî acea lumânare. O simțea strălucitoare precum soarele, cu acea amenințare de dezvăluire.

Dacă el vedea adevărul?

Ea alungă gândul. Trăise ca Georgiana, sora unui duce, fiica altuia, exilată, dar periodic în oraș, mergând la cumpărături pe Bond Street, plimbându-se în Hyde Park, vizitând Muzeul Londrei. Nimeni nu observase niciodată că ea era aceeași femeie care trona peste Îngerul Căzut.

Aristocrația vedea ceea ce voia să vadă.

Toată lumea vedea ceea ce voia să vadă.

Iar Duncan West, cel mai isteț jurnalist din Anglia sau nu, nu era cu nimic mai diferit.

Ea îi oferi cel mai păcătos zâmbet al ei.

— Acum mă ai aici. Ce vei face cu mine?

West clătină din cap, refuzând jocul ei.

— Nu ar fi trebuit să fii singură în sala de joc.

Sprânceana ei se arcui.

— Sunt singură în sală în fiecare noapte.

— Nu ar trebui să fii, repetă el. Iar faptul că Chase permite asta nu spune lucruri bune despre el.

Ei nu-i păsa de furia din tonul lui. Cenzura. Emoția. Ceva se schimbase, iar ea nu putea intui ce. Îi întâlni privirea.

— Dacă nu aș fi fost chemată, domnule, nu aș fi avut nici un motiv să fiu acostată în sala de jocuri a cazinoului.

Acum furia din cuvinte era în ochii lui.

— Este vina mea?

Ea nu ripostă, spunând în schimb:

— De ce m-ai chemat?

West făcu o pauză, iar pentru un moment lung, Georgiana crezu că el ar putea să nu răspundă. Într-un final, el spuse:

— Am o rugăminte pentru Chase.

Detesta dezamăgirea care-i inundase trupul auzind cuvintele. Nu era ca și cum ar fi trebuit să se aștepte ca el să o cheme pe Anna pentru orice alt motiv – dar după interacțiunea lor de mai devreme, mai degrabă și-ar fi dorit asta.

Își dorea să o fi chemat pe ea.

Ceea ce era ridicol… în mare parte pentru că ea era Chase și, prin urmare, practic, o ceruse pe ea. Dar într-o mai mică parte, pentru că ea nu era pricepută la a răspunde cererilor bărbaților.

Din păcate.

Nu-i plăcea numele lui Chase pe buzele lui. El era un bărbat care văzuse deja prea multe.

— Desigur, spuse ea, simulând bunăvoință. Ce ai dori?

— Pe Tremley, spuse el.

— Ce anume de la el?

— Vreau secretele lui.

Sprânceana Georgianei se arcui la cererea bizară.

— Tremley nu este membru al clubului. Știi asta.

Contele de Tremley nu era un neghiob. Nu s-ar fi încurcat niciodată cu Îngerul Căzut – indiferent cât de tentante erau mesele de joc. Știa că prețul era prea mare.

Fondatorii Îngerului se străduiseră ani la rând să facă să pară că invitația de a fi membru al clubului ar fi cea mai râvnită ofertă din Anglia – poate din Europa. Spre deosebire de alte

cluburi pentru bărbați, acolo nu exista nici o taxă pentru a obține calitatea de membru, și nu exista nici o indemnizație pentru recomandări – membrii arareori știau de ce erau invitați la club și erau încurajați să nu discute apartenența lor dincolo de St. James. Puțini făceau asta, parțial din cauza prețului crescut al intrării în sala de jocuri a cazinoului.

Secrete.

De câțiva ani, Bourne, Cross, Temple și Georgiana – deghizată ca Anna și Chase – adunaseră secrete despre cei mai puternici bărbați și despre cele mai puternice femei din Londra, fiecare informație − privilegiată, clandestină − fiind oferită liber în schimbul apartenenței la cel mai misterios, cel mai promițător, cel mai păcătos tripou din Londra. Nu era nimic ce Îngerul nu ar fi putut oferi membrilor săi, și erau puține cereri pe care proprietarii cazinoului să nu le fi onorat.

Genul acela de lux merita informații prețioase, iar informația era moneda puterii.

Dar contele de Tremley era prea bine conectat cu Coroana ca să riște vreo legătură cu Îngerul Căzut.

— Încearcă la cluburile de peste drum, spuse ea, tachinându-l. White sau Brooks sunt mai pe gustul contelui.

El își înclină capul.

— Asta s-ar putea să fie adevărat, dar am nevoie de ceea ce Chase poate obține despre el.

Ea se arătă imediat intrigată.

— Ce ai despre el?

West ridică o sprânceană.

— Are Chase ceva?

Îngerul încercase să-l atragă pe conte de câteva ori de când regele William ajunsese pe tron și Tremley devenise mâna sa dreaptă, dar puțini erau dispuși să vorbească despre un om cu o asemenea putere politică. Dar era oare ceva ce le scăpase?

Dacă West întreba, atunci era. Fără îndoială.

— Nu există nici un dosar despre Tremley, spuse ea.

Era adevărul.

West nu o crezu. Ea putea vedea asta în ochii lui chiar și aici, în lumina palidă.

— Va exista atunci când îi vei oferi soției acces în zona doamnelor.

Ea încremeni la auzul vorbelor.

— Nu știu la ce te referi.

De la fel de mulți ani de când exista Îngerul Decăzut, râvnitul club și cazinou public al bărbaților, condus de patru aristocrați decăzuți, unul mai bogat ca altul, mai era și un al doilea club secret care funcționa sub nasurile domnilor și totalmente dincolo de observația lor. Un club al doamnelor, fără nume și fără o față publică.

Cu siguranță că nimeni nu discuta despre el vreodată.

Iar ea nu intenționa să admită existența lui.

Lui West nu părea să-i pese; făcu un pas mai aproape, iar spațiul mic și întunecos deveni și mai mic. Mai întunecos. Mai periculos.

— Chase nu este singurul care știe lucruri, iubire.

Cuvintele fură grave și răscolitoare, iar ea ezită, plăcerea sunetului lor fiind nefamiliară și tulburătoare. Într-un final, ea-și aminti cine era.

— Nu primim doamne.

Buzele lui se curbară, iar ea își aminti de leul despre care discutaseră mai devreme.

— Haide acum, poți să minți restul Londrei, dar să nu crezi că mă poți minți pe mine. O vei invita pe doamnă să devină membră. Ea va oferi în schimb dovada faptelor soțului ei. Și îmi vei obține informațiile.

Ea se adună.

— Chase nu va fi fericit.

West se aplecă și-i șopti la ureche, făcând-o să se înfioare:

— Spune-i lui Chase că nu-mi pasă unde joacă femeile lui. El se retrase și privi în ochii ei. Vreau informațiile pe care le oferă lady. Voi plăti frumos pentru asta.

Ea își înfrânse curiozitatea. „De ce contele? De ce acum?“

— Ce știi?

El se aplecă din nou.

— Știu că fură din vistieria statului.

— El și fiecare sfetnic al fiecărui monarh de la William Cuceritorul.

— Nu ca să ajute Imperiul Otoman în războiul lor.

Georgiana făcu ochii mari. Își coborî vocea:

— Trădare?

— Vom vedea.

— De ce cred că tu vezi deja?

Privirea lui o țintui.

— Pentru că văd o mulțime de lucruri.

Și dintr-odată, părea că discutau despre lucruri diferite.

— Cine poate spune că lady va oferi dovada?

— O va oferi, spuse el. El este o bestie de soț. Ea va dori să împărtășească tot ceea ce știe.

— Iar tu nu faci nimic ca s-o ajuți?

— Asta o va ajuta, spuse el.

— Ce te face să crezi că știe ceva?

El își înclină capul.

— În asta constă pariul meu.

— Crezi că norocul e de partea ta?

El zâmbi, tot ca un lup.

— Norocul a fost de partea mea timp de unsprezece ani, și nu am nici un motiv să cred că s-a schimbat ceva.

— Un număr foarte exact.

O umbră îi străbătu fața.

— Pentru un motiv întemeiat.

Și el avea secrete. Gândul îi aducea alinare. Ea rezistă dorinței de a întreba despre ele, forțându-se în schimb să zâmbească.

— Sunt sigură că vorbesc în numele lui Chase când spun că vom vedea ce putem afla. Făcu o pauză, toată Anna. Și cu ce vei plăti pentru informațiile pe care le ceri? Continuă cu nerușinare: Serviciu contra serviciu, domnule West.

El o privi pentru un moment, iar aerul din spațiul strâmt păru să se risipească.

— Ce ți-ai dori, Anna?

Își imaginase oare accentuarea bizară a numelui fals?

Îl ignoră. Începu să flirteze cu el, sprijinindu-se cu spatele de peretele alcovului, împingându-și sânii în sus și privindu-l printre genele înnegrite.

— Mi-ai oferit deja atât de mult. Salvându-mă de Pottle, spuse ea și-și țuguie buzele. Ce fată norocoasă sunt!

Privirea lui se mută asupra buzelor ei, după cum era de așteptat, apoi căzu câțiva centimetri pe decolteul rochiei sale.

— Ce este pe lănțișor?

Ea nu întinse mâna către pandantivul de argint care se afla sub marginea de sus a rochiei, greu între sânii ei, ascunzând cheia care deschidea ușile spre apartamentele lui Chase și pasajul

către etajele superioare ale clubului, unde dormea Caroline. În schimb, zâmbi.

— Secretele mele.

Un colț al gurii lui se ridică auzind vorbele.

— O mulțime, fără îndoială.

Apoi ea întinse mâna spre el, lăsându-și degetele să se plimbe de-a lungul mânecii lui.

— Cum aș putea să-ți mulțumesc, domnule West? Pentru că ai fost un luptător formidabil?

West se aplecă, iar ea se gândi la acea pană, cea pe care el i-o furase din păr. Se întrebă dacă mai era acolo, în buzunarul interior. Se întrebă ce-ar face dacă s-ar întinde către haina lui și dacă și-ar trece mâna peste pieptul lui cald, căutând-o.

El îi întrerupse șirul gândurilor:

— Am cunoscut o femeie în seara asta.

Georgianei i se tăie respirația și spuse o mică rugăciune sperând că el nu observă.

— Ar trebui să fiu geloasă? îl tachină ea.

— Poate, spuse el. Georgiana Pearson pare destul de inocentă. Toată numai mătăsuri albe și frică.

— Georgiana Pearson? Se prefăcu surprinsă la auzul numelui, îndreptându-și spatele și încuviințând din cap. Te asigur că fetei nu îi este frică.

El păși către ea, împingând-o la loc. Încolțind-o.

— Greșești. Este îngrozită.

Ea se forță să râdă.

— Fata este sora unui duce, cu o zestre suficient de mare cât să cumpere o mică țară. De ce îi este frică?

— De tot, spuse pe un ton firesc. De societate. De judecata lor. De viitorul ei.

— Poate nu îi pasă de lucrurile acelea, dar cu siguranță nu îi este frică de ele. Ai judecat-o greșit.

— Și cum de știi atâtea despre ea?

O prinsese. Era prea abil cu vorbele, cu întrebările. Și prea tulburător cu silueta sa înaltă, zveltă și cu umerii largi și frumoși care blocau lumina, neliniștind-o și atățând-o în același timp.

— Nu știu. Doar ce am citit în ziare. Făcu o pauză. Am văzut o caricatură grăitoare cu o lună și ceva înainte.

Aluzia atinse ținta. Ea auzi asta în felul în care lui i se tăie respirația. O simți în felul cum se încordă, aproape imperceptibil,

înainte să ridice o mână, să o așeze pe perete în spatele capului ei. Se aplecă.

— Chiar am judecat-o greșit. Nu există nici o îndoială, spuse el. Nu este fata mofturoasă la care mă așteptam.

Se aplecă și mai aproape, cu buzele lângă urechea ei, apropierea lui tulburând-o. Făcând-o să vrea să-l împingă și să-l apuce în același timp.

— O voi ajuta pe fată.

Ușurarea îi inundă trupul.

— Nu știu de ce crezi că mă interesează ce faci cu fata.

În momentul în care rosti vorbele, se blestemă, gândurile fiindu-i inundate de imagini exacte cu ce ar fi putut face cu ea.

El râse, grav și misterios.

— Te asigur, ce voi face cu fata va merita să fie privit.

El îi întâlni privirea, iar Georgiana rezistă instinctului de a se da înapoi. Anna nu se dădea înapoi în fața bărbaților, nici chiar când își dorea asta. Dar cumva, puțini bărbați o făceau să se simtă atât de stânjenită ca acesta, cu privirea lui fermecătoare, atotștiutoare care părea să vadă în adâncul ei.

Ea era mai înaltă decât majoritatea femeilor, și purtând pantofi cu toc care mai adăugau câțiva centimetri la înălțimea ei, tot era forțată să se uite în sus către el, să observe maxilarul său puternic, pătrat, nasul său acvilin, căderea șuvițelor blonde peste frunte.

Probabil că era cel mai frumos bărbat din Anglia. Și cel mai inteligent.

Ceea ce îl făcea incredibil de periculos.

El se foi, iar Georgiana se întrebă dacă și el se simțea la fel de stânjenit ca și ea.

— Nu ar trebui să fii singură cu mine.

— Nu este prima dată când suntem singuri.

Fuseseră singuri mai devreme în seara aceea. Pe acel balcon. Când el o tentase exact la fel.

Ridică o sprânceană.

— Ba da, este.

La naiba. Fusese Georgiana pe balcon. Altă femeie. Alt timp. Își reveni rapid de pe urma greșelii, țuguindu-și buzele și prefăcându-se că se gândea. Își lăsă buzele să se curbeze seducător.

— Poate că numai am visat.

Privirea lui se îngustă.

— Poate, spuse el, cuvântul întunecat și lichid. E o minune că Chase permite asta.

— Nu sunt proprietatea lui Chase.

— Sigur că ești. Făcu o pauză. Cu toții suntem, într-un fel.

— Tu nu, spuse ea.

El era singura persoană care nu-i era îndatorată. Acest bărbat, ale cărui secrete erau la fel de bine păzite ca ale ei.

— Eu și Chase avem nevoie unul de celălalt ca să supraviețuim, spuse West, la fel cum se pare că și tu ai nevoie de el.

Ea își înclină capul.

— Suntem cu toții în aceeași barcă.

West își îngustă privirea asupra ei.

— Eu și cu tine suntem în barcă, spuse el. Poate că Chase a construit-o și i-a stabilit direcția. Dar este barca noastră.

Cuvintele fură marcate de foșnetul mânecii hainei lui de lână. El ridică mâna și îi aranjă o buclă de pe gât, trimițând un fior prin trupul ei.

— Poate că ar trebui să navigăm departe. Cum crezi că i s-ar părea asta?

Ea își ținu respirația. În tot timpul în care lucraseră împreună – în tot timpul pe care îl petrecuseră trimițând mesaje înainte și înapoi de la misteriosul, inexistentul Chase –, el nu o atinsese niciodată în nici un fel care ar fi putut fi considerat cât de cât sexual. Dar asta era pe cale să se schimbe.

Ea n-ar trebui să permită asta. Nu permisese asta înainte. Nimănui.

„Nu de când…“

Dar se gândise. Dorise asta.

Și dacă era să recunoască, dorise asta de la acest bărbat frumos ca păcatul și de două ori mai sclipitor.

Acest bărbat care i-o oferea.

— Nu i-ar plăcea, șopti ea.

— Nu, nu i-ar plăcea.

Vârfurile degetelor lui îi trimiseră o undă de căldură, urmându-și calea în vreme ce se plimbau de-a lungul maxilarului ei, în jos către gât, către claviculă.

— Cum de nu am reușit să văd asta înainte?

Vorbele avură ecoul mângâierii, suavă și tentantă, iar

respirația i se tăie sub atingerea degetelor lui care urcau pe gâtul ei, după care îi înclinară fața către a lui. Ea îi privi gura frumoasă când vorbi.

— Cum de nu am observat? Mirosul tău? Arcuirea buzelor tale? Linia gâtului tău? Făcu o pauză, se aplecă mai aproape, gura lui la un fir de păr de a ei. Câți ani te-am urmărit?

Doamne, Dumnezeule, avea să o sărute.

Dumnezeule mare, ea voia să o sărute.

— Dacă aș fi în locul lui, șopti el, atât de aproape, atât de încet, încât aproape că o duru așteptarea. Nu aș fi fericit deloc.

„În locul cui?“ Întrebarea apăru și dispăru într-o secundă, ca fumul de opiu, luând gândurile cu ea. O îmbăta cu vorbe, cu priviri și cu atingeri.

De asta se ținea ea departe de bărbați.

Însă doar o dată, doar de data asta, voia.

— Dacă aș fi în locul lui, continuă el, mângâindu-i obrazul cu degetul mare, în timp ce îi lua capul în mâini și o trăgea spre el. Nu te-aș vrea măritată. Te-aș vrea pentru mine.

Ea îngheță la auzul vorbelor, frica și panica făcându-și loc în venele ei. Se uită în sus către el, găsindu-i privirea clară, inteligentă.

— Știi.

— Știu, spuse el. Dar nu înțeleg de ce?

El nu știa totul. El nu înțelegea că viața pe care ea o alesese nu era Anna, ci Chase. Nu femeia ușoară, ci regele.

Ea spuse adevărul:

— Putere.

Privirea lui se îngustă.

— Asupra cui?

— Asupra tuturor, răspunse simplu. Sunt stăpână pe propria viață. Nu ei. Ei mă cred o târfă, așa că de ce să nu joc rolul?

— Sub nasul lor?

Georgiana zâmbi.

— Ei văd doar ceea ce doresc să vadă. Este un lucru frumos.

— Eu te-am văzut.

Georgiana clătină din cap.

— Nu m-ai văzut ani de zile. Credeai și tu că eram Anna.

— Poți să fii stăpână pe propria viață și în afara acestor

ziduri, argumentă el. Nu trebuie să joci rolul ăsta.

— Dar îmi place rolul ăsta! Aici sunt liberă. Georgiana este cea care trebuie să facă reverențe și plecăciuni, și să cerșească acceptarea. Aici, iau ceea ce vreau. Aici, nu mă domină nimeni.

— Nimeni, în afară de stăpânul tău.

Doar că ea era stăpânul. Nu răspunse.

El îi interpretă greșit tăcerea.

— De asta cauți un soț. Ce s-a întâmplat? întrebă el. Te-a înlăturat Chase?

Ea se trase de lângă el, având nevoie de distanță între ei ca să revină la o judecată sănătoasă. Ca să facă următorii pași. Să mestșugească minciunile ei meticuloase.

— Nu m-a înlăturat.

Sprâncenele lui se împreunară brusc.

— El nu poate să se aștepte ca soțul tău să te împartă cu el.

Vorbele dureau, chiar dacă nu ar fi trebuit. Trăise toată viața asta în umbra Îngerului Căzut deghizându-se într-o femeie ușoară. Convinsese sute dintre aristocrații Londrei că era o expertă în arta plăcerii. Că se vânduse celui mai puternic conducător al lor. Se îmbrăca pentru acest rol, cu piept voluptos și față machiată. Învățase să se miște, să se prefacă, să fie personajul.

Și cumva, când acest bărbat recunoscu reputația la care muncise atât de mult să o cultive, fațada pe care o construise cu grijă și convingere, urî asta. Poate era pentru că el știa mai mult din ce era adevărat despre ea decât majoritatea, și totuși credea minciunile.

Sau poate pentru că el o făcea să-și dorească să nu aibă minciuni de spus.

Nu. Ea cădea victimă eroului din el, felului în care sărise în ajutorul ei cu doar câteva minute înainte.

Își ținu respirația la acel gând.

Doar când avea să știe adevărul. Cealaltă identitate a ei. Cealaltă viață a ei.

Furia izbucni împreună cu dezamăgirea și ceva asemănător cu rușinea.

— Nu ar fi trebuit să mă salvezi.

Îi luă un moment să urmărească schimbarea subiectului.

— Eu…

— Nu mă minți, spuse ea, cu o mână zburând sus ca și cum

ar fi oprit cuvintele pe buzele lui. Nu mă insulta.

— Am venit după Pottle, spuse el, ridicându-și propria mână, arătându-și pumnii care aveau să-l doară mâine-dimineață. Chiar te-am salvat.

— Pentru că știai adevărul nașterii mele. Dacă aș fi fost doar Anna… doar o femeie cu cea mai veche meserie din lume. Doar o târfă machiată…

West o opri:

— Nu vorbi așa.

— Oh, îl sfidă ea. Te jignesc?

El își trecu mâna rănită printre șuvițele blonde.

— Dumnezeule, Georgiana!

— Nu îmi spune așa.

El râse, dar fără veselie.

— Cum ar trebui să-ți spun? Anna? Un nume fals care să se potrivească bine cu părul tău fals și cu fața ta falsă și cu… Vocea lui se stinse treptat, o mână arătând spre corsetul ei, umplut și strâns ca să-i facă pieptul normal să arate extraordinar.

— Nu sunt sigură că ar trebui să îmi spui în vreun fel în momentul ăsta, replică ea, și vorbea serios.

— Este prea târziu pentru asta. Suntem împreună în asta. Legați de cuvânt și de lăcomie.

— Cred că vrei să spui faptă.

— Știu exact ce vreau să spun.

Erau față în față în lumina palidă, iar Georgiana îi putea simți furia și frustrarea, la fel ca și pe ale ei. Cât de bizar era acest moment? Era furia ei? Născută din protecția lui pentru jumătate din ea pentru că exista cealaltă jumătate?

Era o nebunie. O împletitură periculoasă care nu putea fi deșirată. Cel puțin, nu fără a distruge toate lucrurile pentru care muncise.

West păru să-i înțeleagă gândurile.

— Aș fi intervenit, insistă el. Aș fi făcut la fel.

Georgiana clătină din cap.

— Mi-aș dori să pot să te cred.

El o prinse de umeri. Îi întâlni privirea, serios în lumina palidă.

— Ar trebui. Aș fi intervenit. M-am mișcat mai repede pentru că știam adevărul? Da… N-am să mint. Dar aș fi intervenit.

Inima ei bubuia.

— De ce?

El ar fi putut spune o mulțime de lucruri. Dar ea nu se aștepta la ce urmă:

— Pentru că am nevoie de tine.

Era un junghi de durere în vorbele lui, atât de reci și de liniștite. Avea nevoie de ea, dar nu în felul în care bărbații aveau nevoie de femei – plini de pasiune și disperați. Nu că ei ar fi trebuit să-i pese.

— Nevoie de mine pentru ce?

— Vreau ca Lady Tremley să primească invitația în zona doamnelor la club. Vreau informația pe care ea o oferă pentru a intra. Iar pentru acea informație, tu vei fi răsplătită.

Ar trebuit să fie recunoscătoare pentru schimbarea subiectului. Pentru mutarea pe teren mai sigur. Nu era. În vocea ei se simți frustrarea când spuse:

— Vrei să spui că Chase primește răsplata.

El zâmbi.

— Nu. Mă refer la tine.

Ochii ei se măriră.

— La mine?

— Eu îmi primesc informația, tu primești căsătoria.

„Serviciu contra serviciu.“

Înțelegerea o inundă – înțelegerea și respectul pentru acest bărbat care manipula cu atâta ușurință fiecare situație ca să-i servească lui însuși. Echivalentul ei în ceea ce privește puterea și prestigiul.

— Sau ce?

El ridică o sprânceană.

— Nu mă obliga s-o fac.

— Nu știu la ce te referi.

— Nu mă face să spun: „Sau voi împărtăși lumii secretele tale“.

Ea-și îngustă privirea.

— Ai spus-o.

West clătină din cap.

— Nu mă face să și acționez. Convinge-l să o facă pentru a te putea căsători.

West dădea semne că vrea să plece, iar ea urî asta. Urî că urma să o părăsească. Își dorea ca el să rămână, acest bărbat care părea să vadă atât de multe.

— Ai nevoie de mine, spuse el încet. Fiica ta are nevoie de mine. Ea tresări auzind referirea la Caroline aici, în locul acesta, în conversația asta, dar el continuă: Crezi că ei nu vor vedea? Crezi că ei nu vor observa la fel cum am observat eu? Că cele două măști ale tale seamănă izbitor între ele?

— Nu au făcut-o până acum.

— Nu erai o știre până acum.

Ea îi întâlni privirea și îi spuse singurul lucru pe care îl știa cu certitudine:

— Oamenii văd ceea ce vor să vadă.

El nu o contrazise.

— De ce să riști?

— Îmi doresc să nu am nevoie.

Adevărat.

— De ce acum? întrebă el repede.

— Nu se poate trăi o viață cu profesia mea.

Lui nu-i plăcu răspunsul. Se vedea în ochii lui.

— Și cum va funcționa? În loc să îți dea o casă la țară și suficienți bani ca să-ți ajungă o viață, Chase îți dă o zestre? spuse el, pe un ton plin de înțelegere.

Era o ironie faptul că nu înțelegea deloc.

— Nu el, spuse ea. Mi-o ofer singură.

West râse auzind răspunsul, dar sunetului îi lipsea veselia.

— Sigur că nu el. Nu s-ar expune niciodată cu astfel de fapte publice. *Eu* îți ofer o nouă reputație.

— Ceva pentru care se pare că încasezi o taxă frumoasă, spuse ea.

— Aș fi făcut-o pe gratis, să știi.

Era dezamăgire în vorbele lui.

— Numai de aș fi fost fetița pierdută care credeai că sunt cu câteva ore în urmă.

— Nu te-am crezut niciodată pierdută. Te-am crezut puternică precum oțelul.

— Și acum?

El ridică un umăr. Îl coborî.

— Acum te voi ajuta pentru un preț. Și ești norocoasă pentru asta, pentru că altfel aș fi terminat-o cu tine. De regulă, nu mă încurc cu mincinoși.

Ea îi oferi cel mai cochet zâmbet, disperată să ascundă cât de tare o răniseră vorbele lui.

— Nimeni nu te-a invitat să te încurci cu mine.

Georgiana nu se așteptă ca aerul să se miște, nici ca el să se întoarcă la ea, să o împingă cu spatele de perete, încolțind-o. Niciodată în viața ei nu se simțise cum se simțea acum, dezbrăcată de puterea și de minciunile ei. De majoritatea minciunilor ei.

De toate, mai puțin de cea mai mare dintre ele.

Mâinile lui apăsau mahonul negru de o parte și de alta a capului ei, brațele lui ținând-o ca într-o colivie.

— Ani la rând, m-ai invitat în patul de fiecare dată când te-ai uitat la mine.

Ea ezită, neștiind ce să spună. Cum să procedeze cu acest bărbat care era atât de diferit față de cum fusese vreodată?

— Greșești.

— Nu, spuse el. Am dreptate. Și, ca să fiu sincer, am vrut să accept. De… fiecare… dată.

Era atât de aproape, atât de cald, atât de incredibil de puternic, încât pentru prima dată în viața ei înțelese de ce femeile leșinau în brațele bărbaților.

— Ce s-a schimbat? spuse ea, auzindu-și respirația sacadată, sfidându-l în continuare. O predilecție pentru inocenți?

— Știm amândoi mai bine.

Ea ignoră înțepătura din răspunsul lui. Felul în care o făcea să-și dorească să nu se fi deghizat într-o femeie ușoară. Felul în care o făcea să vrea ca el să știe adevărul. În schimb, continuă pe același ton:

— Atunci nimic nu s-a schimbat.

— Ba sigur că da.

Acum era Georgiana.

— Îți place ideea unui aristocrat ruinat, spuse ea cu sângele bubuindu-i în urechi. Cum mi-ai spus? Că sunt îngrozită? Ce este…? Crezi că mă poți salva în fiecare zi? În fiecare noapte?

West ezită.

— Cred că vrei să fii salvată.

— Pot să mă salvez singură.

Atunci zâmbi, tot ca un lup.

— Nu de toate. De asta ai nevoie de mine.

Ea avea mai multă putere decât își putea el imagina vreodată. Mai multă putere decât ar fi putut afla. Când își ridică bărbia și vorbi, fu ca să o dovedească.

— Nu am nevoie de tine.

West îi găsi privirea, aproape și fierbinte.

— Cine te va salva de ei atunci? Cine te va salva de Chase?

Ea nu-și feri privirea. Nu voia s-o facă.

— Chase nu mă pune în pericol.

Mâna lui fu din nou pe ea, apucându-i maxilarul și împingându-l, înclinându-i capul pe spate.

— Spune-mi adevărul, comandă el, refuzând să o lase să se ascundă. Poți să-l părăsești? Îți va da voie să pleci? Să începi o nouă viață?

Dacă adevărul ar fi fost atât de simplu!

El văzu ezitarea. Micșoră distanța dintre ei și zăbovi la doar de o respirație de ea.

— Spune-mi!

Cum s-ar fi simțit să-i cedeze? Să-l lase s-o ajute? Să-l ducă în sanctuarul ei interior și să-i spună totul?

— Poți să mă ajuți să mă căsătoresc.

— Tu nu vrei să te căsătorești. Nu cu unul dintre ei.

— Nu vreau să mă căsătoresc deloc, dar asta e irelevant. Am nevoie de asta.

West reflectă la vorbele ei, iar ea crezu că ar putea să o respingă. Că ar putea refuza. Nu că lui ar fi trebuit să-i pese. Nu că ceva ar fi contat.

După un moment lung se apropie și mai mult de ea, o mână mutându-se de pe zid pe o parte a feței ei, mângâindu-i maxilarul, ridicându-i bărbia. Ochii săi căprui îi căutau pe ai ei, iar când vorbi, fu într-o șoaptă gravă, sumbră, pretinzând sinceritate:

— Ești a lui?

Ar trebui să spună da. Ar fi mai sigur. L-ar ține pe West la distanță dacă ar fi crezut măcar pentru o clipă că Chase s-ar lupta cu el pentru ea. El avea nevoie de Chase și de toată informațiile adunate și protejate de Îngerul Căzut.

Ea ar trebui să spună da. Dar în momentul acesta, cu acest bărbat, voia să spună adevărul. Doar o dată. Doar ca să afle cum e să facă asta. Și așa și făcu.

— Nu, șopti ea. Sunt a mea.

Și apoi buzele lui le atinseră pe ale ei și totul se schimbă.

Capitolul 6

Totuși, există ceva misterios în legătură cu Lady G. a noastră... Ceva ce face chiar și pe cea mai vajnică aristocrată să-și ridice lornionul și să se uite la fata din cealaltă parte a camerei. Oare este posibil s-o fi tratat cu un dispreț nemeritat în toți anii aceștia? Doar sezonul monden ne va da răspunsul.

Tinere doamne din Londra, luați aminte la chemarea noastră! După toate probabilitățile, Lord L. își caută soție. Pe lista de calități se află, fără îndoială, frumusețea, o fire plăcută și abilitatea de a cânta la un instrument cu coarde. Așadar, cele care nu sunt extreme de înstărite nu ar trebui să...

Revista pentru doamne *Pearls an Pelisses*, aprilie 1833

Lui nu-i păsa că ea mințea.

Nu-i păsa că fusese protejată ani la rând de cel mai puternic și mai misterios bărbat din Londra. Nu-i păsa că un bărbat cu asemenea avere și autoritate nu ar fi primit prea bine să se atingă cineva de ceea ce era al lui.

Lui nu-i păsa că ea nu era deloc ceea ce părea – că nu era nici ușuratică, nici aristocrată cu reputația pătată, nici inocentă.

Nu-i păsa decât că ea era lipită de el în acest spațiu gol, toată membre lungi și piele fină, și că, pentru un moment trecător, era a lui.

Sărutul fu păcat și inocență, ca lady însăși – și experimentată, și neexperimentată în același timp. Mâna ei se duse la ceafa lui, trecându-și degetele prin părul lui, dar, în același timp, suspină sub buzele lui de parcă nu ar mai fi fost sărutată niciodată.

Dumnezeule!

Nu era de mirare că ea era cea mai râvnită femeie din Londra. Era mătase roșie și dantelă albă. Două fețe ispititoare și

irezistibile ale aceleiași monede. Iar în acest moment, ea îi aparținea lui.

Dar înainte…

El se trase puțin, lăsându-i loc să respire în vreme ce-i șopti:

— Aș fi intervenit. Oricum.

Lui nu-i plăcuse insinuarea ei că l-ar fi luat la pumni pe Pottle doar pentru că ea provenea dintr-o familie aristocratică. Îl irita că ea și-ar putea imagina că ar fi lăsat o femeie să fie abuzată atât de fățiș. Dar mai important, i se făcea rău gândindu-se că ea ar putea crede că ar fi părăsit-o dacă circumstanțele ar fi fost diferite.

Nu știa de ce era atât de important pentru el ca ea să îl creadă. Ca ea să creadă că era genul de bărbat care s-ar lupta pentru o femeie. Pentru orice femeie. Pentru *ea*. Dar era important.

— Aș fi intervenit, repetă el.

Degetele ei dansau pe ceafa lui, jucându-se cu buclele și făcându-l să o vrea cu promisiunea lor inocentă, incitantă.

— Știu, șopti ea.

Îi prinse cuvintele cu gura lui, furându-i buzele deschise și făcând sărutul mai adânc. Mai lung. Mai mult.

Cu informații sau nu, cu un aranjament sau nu, cu dublă identitate sau nu, femeia asta era irezistibilă. El nu i-ar fi trădat niciodată secretele. Nu acum când știa că ea era mult mai mult decât părea.

O dorea cu fervoare.

O prinse de talie, trăgând-o mai aproape, presându-și un picior de al ei, încurcându-se în fustele ei, în mirosul ei, în farmecul ei. Iar ea îl seduse la fel cum el o seduse pe ea. El nu mai simțise niciodată să se potrivească atât de bine cu cineva.

Georgiana se abandonă sărutului, luând în timp ce și el lua, descoperind în timp ce și el descoperea. Cât despre sunetele pe care ea le scotea – micile suspine și icnete și, gâfâieli... Era minunată!

O ridică în brațe și o răsuci, ducând-o către peretele opus al alcovului în vreme ce buzele sale alunecară pe obrazul ei și-i prinseră lobul unei urechi.

— Ți-ai dorit asta ani la de-a rândul, șopti el, dinții tachinându-i carnea moale în timp ce degetele ei se răsfirau pe

umerii lui.

— Nu, spuse ea.

Iar în minciună, el desluși adevărul.

West zâmbi strengărește pe pielea ei, sărutându-i gâtul splendid.

— Crezi că nu te-am văzut? Că nu te-am simțit privind?

Ea se trase din mângâierea lui.

— Dacă ai observat, de ce nu ai venit după mine?

El nu o văzuse. Dar acum o privi lung, pierzându-se în acei ochi de culoarea aurului lichid.

— Vin după tine acum, spuse el în vreme ce se aplecă spre ea și-i mușcă buza de jos, trăgând-o spre el, desfătându-se cu râsul grav și ametitor pe care-l scoase ea.

El îi urmări sunetul în jos până în locul unde vibra în gâtul ei, tachinându-i locul cu dinții. Ea suspină la acea senzație, iar lui îi veni să urle de plăcere. De satisfacție. Buzele ei se curbară, iar el tânji să le aibă. Se întinse după ele.

Georgiana se trase înapoi.

— Nu m-ai vrut până acum. Până ai descoperit că sunt și ea.

El încremeni auzind vorbele.

— Ea.

— Georgiana.

Felul în care vorbea despre ea la persoana a treia îl atrăgea. O răsuci spre lumină, ca s-o vadă.

— Georgiana este alta? Ea închise ochii pentru o clipă, gândindu-se ce să spună, iar el schimbă întrebarea: Trebuie să te gândești la răspuns?

— Nu trebuie să ne gândim cu toții? întrebă ea, cu cuvinte calde și cumpănite. Nu suntem cu toții câte doi oameni? Trei? Zece? Diferiți cu familia și cu prietenii, și cu amanții, și cu străinii, și cu copiii? Diferiți cu bărbații? Cu femeile?

— Nu este același lucru, insistă el. Eu nu mă joc de-a fiind doi oameni.

— Nu este un joc, răspunse ea. Nu mă distrez jucându-l.

— Ba sigur că da, spuse el, iar Georgiana fu din nou șocată de cât de bine vedea el ceea ce puțini alții vedeau. Adori să faci asta. Te-am văzut aici, întreținând publicul în sala clubului, ca și cum ar fi al tău. Frumoasă. Îmbrăcată perfect... El își lăsă degetele să se plimbe pe marginea rochiei, adorând felul în care sânii ei se

umflau în timp ce ea inspira sub atingerea lui. ... iar râsul ăla, bogat și bine-venit. Te-am văzut întreținând și ispitind, la brațul celor mai avuți patroni ai Îngerului, și oferindu-le cumva celor lipsiți de noroc iluzia că ar putea într-o zi să se bucure de atenția ta.

Ea-și ridică bărbia, punându-i în scenă cuvintele.

— Acum ai atenția mea, domnule.

— Nu face asta. Nu cu mine. De ce ai face-o dacă nu de dragul mascaradei?

Ceva licări în privirea ei la auzul întrebării, fu acolo, apoi dispăru.

— Supraviețuire.

Duncan West mințise suficient la viața lui ca să știe când o persoană spunea adevărul. Era și ceea ce-l făcea un jurnalist formidabil.

— De ce ți-e frică?

Ea râse la replica lui, dar fără veselie.

— O spui ca un bărbat care nu cunoaște frica ruinării.

De-ar fi știut ea frica pe care o simțea el în miez de noapte! Cum se trezea în fiecare dimineață, temându-se că aceea va fi ziua ruinării sale. Duncan alungă gândul.

— Atunci de ce? întrebă el. De ce să joci rolul Annei? De ce să nu trăiești viața pur și simplu ca Georgiana? Nu este rolul Annei cel care amenință să te distrugă cu desăvârșire?

Ea clătină din cap.

— Nu înțelegi.

— Nu înțeleg. Îți faci griji că nu te poți căsători cu un titlu nobiliar suficient de înalt, încât să redea reputația fiicei tale, și totuși îți pui pe tine mătăsurile alea păcătoase, te machiezi și conduci brigada de femei ușoare din cel mai renumit cazinou londonez.

— Crezi că e o idioțenie?

— Cred că e nesăbuit.

— Crezi că sunt egoistă?

— Nu.

Nu era un prost.

— Atunci ce?

El nu ezită.

— Nu cred că există vreo profesie în lumea întreagă, în afară de a ta, pe care o femeie ar fi mai puțin probabil s-o aleagă.

Georgiana zâmbi, iar el fu surprins de expresia ei sinceră, ca și cum ar fi știut ceva ce el nu știa. Și poate că așa era.

— Vezi, domnule West, spuse ea, toată amăgire feminină, greșești.

— Atunci ce este? întrebă el, acum disperat după un răspuns. De ce să o faci? Este puterea lui? Îți place să fii proprietatea exclusivă a controversatului Chase, care seamănă teamă în inimile bărbaților din toată Anglia?

— Chase este o parte din asta, sigur.

El urî adevărul din vorbele ei. Nu se putu abține să nu spună:

— Este un amant atât de bun, nu-i așa?

Georgiana tăcu un moment, iar el se blestemă pentru întrebarea aceea. Chiar mai mult atunci când ea spuse:

— Și dacă ți-aș spune că relația mea cu Chase nu are nimic de-a face cu sexul?

Sex. Cuvântul se rostogoli pe limba și pe buzele ei, învăluindu-l în întunericul alcovului, tot o tentație și o promisiune. Dumnezeule, voia s-o creadă – urî imaginea unor mâini străine pe ea, a unor buze dezmierdând cele mai intime și mai de preț locuri ale ei. Și cumva urî gândul cu atât mai mult, cu cât nu avea o imagine clară a bărbatului care o stăpânea.

— Nu te-aș crede.

— De ce nu?

— Pentru că nici un bărbat care are acces exclusiv la tine nu ar fi în stare să stea o zi fără să te atingă.

Afirmația lui o șocă. West văzu expresia de pe chipul ei trecând, apărând și dispărând atât de iute, încât un alt bărbat mai puțin abil nici măcar nu ar fi observat-o. Pentru că un alt bărbat ar fi fost atât de fermecat de expresia care o înlocui – gura ei frumoasă curbându-se de satisfacție totală –, încât nu i-ar mai fi păsat să o observe pe prima.

Dar era combinația celor două – într-un fel dovada inocenței și a depravării – care ajunse direct în inima lui West, stârnindu-i dorința.

Se chinui să-și domolească respirația când ea făcu un pas mai aproape.

— Vrei să spui că ți-ai dori să ai acces exclusiv la mine?

Era Anna cea care vorbi, prostituata versată, numai răutate și viciu. Și astfel că îi răspunse în aceeași notă:

— Sunt bărbat, nu-i așa?

Mâinile ei îi atinseră umerii, plimbându-se ușor în jos pe reverul hainei și înăuntru, peste cămașa lui de olandă.

— Seamănă Chase teamă în inima ta? întrebă ea încet, mâna oprindu-i-se peste organul în chestiune. Este acest tremur pe care îl simt eu acum?

Inima lui bătea puternic pentru această creatură misterioasă, care-l înnebunea. Nu mai dorise pe nimeni așa cum o dorea pe ea. Chiar și în vreme ce știa că era un pariu teribil, mai rău decât toate celelalte pe care le făcuse în sala cazinoului din spate. Acolo, risca doar bani. Aici, risca ceva mult mai serios.

— Nu mă tenta, șopti el în întuneric, cu pumnii strânși.

— Sau ce?

Întrebarea era ca o limbă de foc.

— Sau vei primi ceea ce-mi ceri.

El simți curba zâmbetului ei pe obraz.

— Asta este o promisiune minunată.

West își întoarse capul și-i prinse buzele încă o dată, lipind-o de el, adorând felul în care mâinile ei se înfășurară după gâtul său, iar ea se apăsă pe el, cedându-i. Lăsându-l să conducă.

O lipi de perete, făcându-și loc între coapsele ei, blestemându-i jupoanele diafane de mătase. O voia mai aproape. Deschisă. Fierbinte. Umedă.

A lui.

Ea scoase un mic sunet încântător de plăcere, iar el adânci sărutul, dezmierdând lung și delicat până când ea îi urmă mișcările cu ale ei. Mâna lui urcă de pe șoldul ei într-o mângâiere prelungă, degetul său găsindu-i umflătura sânului la marginea decolteului. Incapabil să reziste tentației, el își lăsă degetele să alunece pe sub mătăsuri și să-i ridice sânul din strânsoarea căptușită, plimbându-și vârful degetului peste sfârcul întărit.

El își desprinse gura de pe a ei.

— Aș da orice pentru mai multă lumină.

Georgiana se arcui sub mângâierea lui.

— De ce?

— Vreau să văd culoarea acestui lucru magnific. Vreau să-l văd cum se încordează pentru mine.

Ea-și mușcă buza auzindu-i vorbele.

— Doare?

După un lung moment de tăcere, înainte ca ea să

răspundă, adevărul veni cu o șoaptă.

— Da.

El auzi ceva acolo, într-un singur cuvânt amețitor. Ceva de genul rușinii. Nu era loc pentru asta aici.

— Să nu-ți fie rușine de ceea ce-ți place.

Punctă vorbele cu o ciupitură delicată.

— Îmi place asta, spuse ea, vorbele ieșindu-i ca forțate.

— La fel și mie, spuse el, buzele venind către rotunjimea sânului ei. La fel și mie, repetă el chiar înainte să-și lase limba să alunece în jurul vârfului întărit.

Gustul ei era la fel de bun ca mirosul.

— Anna?

Înghețară amândoi, amintindu-și unde se aflau.

West își înălță capul și îi întâlni ochii larg deschiși.

— La dracu', șopti ea, iar el nu avu timp să fie surprins de înjurătură. Până la urmă, îi luase vorba din gură. Este Temple.

Regret. Și iritare. El o lăsă jos, punându-i picioarele pe pământ.

— Nu intra, strigă Georgiana.

Anna dispăruse.

— Un moment, Temple, spuse el în același timp, incapabil să-și ia privirea de la globul palid, fermecător al sânului ei.

— Prea târziu, spuse Temple, mai aproape ca înainte.

Duncan se întoarse ca să o protejeze de privirea lui, înfruntându-l pe ducele de Lamont cu un calm pe care nu-l simțea. Mai târziu, el avea să se întrebe despre suspinul care scăpă de pe buzele Georgianei, ca și cum nu se mai aflase niciodată într-o asemenea situație. Poate că Temple era cel care îi cauza stingherealа, dar orice ar fi fost, era furioasă.

— Ieși afară!

— Exista o oarecare îngrijorare cum că ai fi fost tratată cu grosolănie, spuse Temple calm. Văd că nu a fost degeaba.

— Sunt bine, spuse ea. După cum poți vedea.

— West, cu siguranță că ai dat o tură în seara asta, spuse Temple, întâlnindu-i privirea.

Duncan ridică un umăr. Apoi îl lăsă.

— Este clubul meu.

— Dar nu femeia ta.

Duncan nu avea nici o îndoială că Chase urma să audă despre asta înainte de sfârșitul serii.

— Nici a ta, replică Georgiana.

Temple se uită la ea, iar Duncan se mută ca să-i blocheze celuilalt bărbat vederea.

— Oferă-i doamnei intimitate.

Ochii ducelui de Lamont se măriră pentru un moment.

— Ar trebui să mă întorc cu spatele?

— Asta mi-ar conveni, după cum n-aș vrea să trebuiască să te provoc.

— Ți-e teamă că ai pierde?

Ducele era cel mai bun boxer din Londra.

— Mi-e teamă că aș câștiga, spuse Duncan. Mi-ar plăcea să continui să te numesc prieten după ce acest eveniment nefericit se va fi încheiat.

Temple aprobă din cap și le întoarse spatele.

— Ascunde-ți... părțile... Anna.

Ea expiră cu exasperare pură.

— Știi că poți să ieși dacă te simți jenat, Temple.

— Nici o șansă, spuse ducele, mă ofer să te protejez.

— Nu am nevoie, spuse Georgiana, smucindu-și corsajul, gestul trimițând o urmă de dezamăgire prin Duncan. Te poți întoarce.

— Nu pe tine, spuse ducele, întorcându-se și arătând cu bărbia în direcția lui Duncan. Pe el.

West nu-l luă în seamă.

— Sunt în stare să mă protejez singur în situația asta.

— N-ai nici cea mai vagă idee ce situație e asta, spuse ducele.

— Ieși afară! aproape că urlă Georgiana, șocându-i pe toți.

În mod surprinzător, Temple făcu precum i se porunci.

Rămaseră tăcuți o vreme, Duncan încercând să se convingă că îi era recunoscător lui Temple pentru întrerupere. Recunoscător pentru faptul că seara nu mersese mai departe.

Femeia era prea tentantă și prea periculoasă, și era mai bine să se țină departe de ea. West se întoarse să-și ia rămas-bun.

— Milady.

— Nu-mi spune așa aici, îi ceru ea.

— Îți voi spune cum vreau. Ți se cuvine, nu-i așa? Avem o înțelegere? Îi aminti el când ea nu-i răspunse la prima întrebare.

Georgianei îi luă un moment să înțeleagă la ce se referea, încercând să-și stăpânească bucuria de a vedea că îl tulbura la fel

de mult cum o tulbura el.

— Voi discuta cu Chase. Ochii ei de culoarea chihlimbarului îi întâlniră pe ai lui. Asta nu se mai poate întâmpla niciodată.

El ridică o sprânceană.

— Există o singură cale să ne asigurăm că nu se va mai întâmpla niciodată.

Privirea ei deveni întrebătoare.

— Fă-mi rost de informații. Iar eu o să te mărit.

Duncan West se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea. Și clubul.

Jurând să-i reziste femeii.

Capitolul 7

... Lady G. din nou, dragi cititori! Și-a făcut o apariție uimitoare la operă îmbrăcată în albastru de culoarea oului de măcăleandru. Și niciodată nu a ieșit ceva mai șic dintr-un astfel de înveliș. Aristocrația este, fără îndoială, încântată de întoarcerea doamnei și foarte nerăbdătoare să fie martoră la ascensiunea ei...

Având în vedere cele trei căsătorii impresionante ale proprietarilor în ultimele douăsprezece luni, recomandăm doamnelor care-și caută soți să-și limiteze vânătoarea la membrii unui anumit cazinou. Am ajuns să credem că există ceva extraordinar în rezervoarele de apă de acolo...

Paginile mondene din *Știrile Londrei*, 24 aprilie 1833

— Chase e pe cale să se culce cu Duncan West, spuse Bourne, ocupându-și locul la masa proprietarilor, legănând între degete un pahar de scotch.

De la momentul rușinos care-i implicase pe West și pe Temple, cu două zile în urmă, ea făcuse tot posibilul ca să-i evite pe partenerii ei. De fapt, aproape că ar fi sărit peste partida de faraon pe care o jucau proprietarii Îngerului în fiecare sâmbătă seară. Aproape că s-ar fi închis în camerele sale plină de frustrare și de rușine.

Dar nu era o lașă, iar partenerii ar fi mustrat-o dacă ar fi ratat jocul de cărți.

În orice caz, asta nu însemna că trebuia să tolereze să fie chestionată.

Se prefăcu a nu-l auzi pe Bourne și se aplecă să-și ia cărțile de pe masă, folosită doar pentru acest joc – ea, Temple și Cross jucau în timp ce Bourne ocupa cel de-al patrulea scaun cu un pahar de scotch în mână. Marchizul de Bourne pierduse totul la cărți în ziua în care împlinise 18 ani, și nu mai jucase de atunci.

Din păcate, el asista la jocuri oricum, cu zâmbetul său prostesc pe chip. Nu părea să-i pese că ea nu-i răspunse la provocarea de început. În schimb, continuă:

— Totuși, nu-mi sună ca și cum ar fi fost cine știe ce culcat împreună acolo.

— Nu ar fi trebuit să vă salvez fundurile cu toți acei ani în urmă, spuse ea.

Cu șase ani în urmă, Temple și Bourne organizau jocuri de zaruri la periferia zonei Seven Dials și își făcuseră destul de mulți dușmani. Într-o seară, Georgiana hotărâse să le ofere șansa de a intra în parteneriat cu ea, salvându-i printr-un noroc de un grup de bandiți care le-ar fi luat banii și i-ar fi lăsat să moară.

— Probabil, spuse el vesel în vreme ce se lăsă în scaun și își încrucișă brațele la piept. Dar spre norocul nostru, ai făcut-o.

Ea se încruntă.

— Nu este prea târziu să mă ocup de voi.

— După cât ești de prinsă să te ocupi de West, nu-mi pot imagina că ai avea timp pentru Bourne, interveni Cross în vreme ce lua mâna.

Ea își azvârli cărțile pe masă, cu ochii mari întorși către el.

— Și tu?

El zâmbi, apoi deveni brusc serios.

— Mi-e teamă că da.

Georgiana se uită la Temple.

— Și tu? Ai vreo insultă de pus la grămadă?

Temple clătină din cap în timp ce amesteca iute cărțile, hârtia cerată zburându-i printre degete înainte să le împartă cu pricepere împrejurul mesei.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu asta. De fapt, nu m-ar deranja dacă mi s-ar șterge cu desăvârșire din minte amintirea evenimentului. Închise ochii. E ca și cum ți-ai vedea o soră în pielea goală.

— Nu eram în pielea goală! protestă ea.

— Erai destul de aproape.

— Era? întrebă Bourne, cu curiozitatea incitată.

— Nu era nici măcar pe aproape.

— Dar ți-ar fi plăcut să fi fost?

Da. Nu. „Poate.“ Georgiana împinse gândul nedorit deoparte.

— Nu fi ridicol!

Bourne se întoarse către Temple.

— Crezi că ar trebui să-i spunem că nu a răspuns la întrebare?

Ea privi în jos către cărți, cu obrajii fierbinți.

— Vă urăsc.

— Pe care dintre noi? întrebă Temple, jucând o carte.

— Pe toți.

— Este păcat pentru că suntem singurii tăi prieteni, spuse Bourne.

Era adevărat.

— Și uitați-vă la fiecare dintre voi.

— Se zice că poți să judeci un om după prietenii săi, răspunse el.

— E un lucru bun că sunt femeie, zise ea, decartând.

— Ceea ce Temple poate confirma acum. Bourne făcu o pauză. De ce crezi că nici unul dintre noi nu a avut ocazia să observe asta până acum?

Moartea era prea blândă pentru Bourne. El merita un soi de tortură. Georgiana îl privi dușmănos, imaginându-și nenumărate dispozitive medievale. Temple râse.

— Deja am stabilit că e mai degrabă o soră decât o seducătoare.

— M-am gândit la asta, recunoscu Bourne, umplându-și paharul. O dată sau de două ori.

Toata masa se uită la el.

— Te-ai gândit? întrebă Cross, dând glas uimirii de pe buzele tuturor.

— Nu putem fi cu toții niște sfinți ca tine, Cross, răspunse Bourne. M-am gândit mai bine la asta.

Ea ridică o sprânceană blondă.

— Prin „mai bine“ presupun că vrei să spui că ți-ai dat seama că nu m-aș uita la tine nici dacă ai fi ultimul bărbat din Londra.

— Mă rănești. Își puse o mână pe inimă. Sincer.

Adevărul era că cei patru proprietari ai Îngerului Căzut ajunseseră împreună cu șase ani în urmă cu singurul scop de a se dovedi mai puternici decât aristocrația. Cu un asemenea ideal arogant, fusese prea puțin timp și chiar mai puțin interes pentru orice ar fi incomodat atingerea acelui scop. Într-adevăr, Bourne, Cross și Temple își făcuseră timp pentru dragoste abia în ultimul

an, după ce clubul ajunsese ceea ce plănuiseră să fie.

Sau mai degrabă, dragostea îi prinsese în cursă.

Georgiana mai jucă o carte.

— Dumnezeu să o aibă în pază pe Lady Bourne, deși cred că soarta i-a fost deja pecetluită. Simt că ar trebui să-mi cer scuze pentru că v-am ajutat să vă însurați.

Georgiana avusese un rol major în căsătoria fiecăruia dintre partenerii ei de afaceri cu soțiile lor – și nu mai puțin în a lui Bourne. Lady Penelope Marbury fusese cândva logodită cu fratele Georgianei, dar nu se potriveau, iar Georgiana se folosise de propriul scandal ca să-l extragă pe ducele de Leighton din căsătoria iminentă, lăsând-o pe Lady Penelope fată bătrână pentru aproape un deceniu… până când Bourne și-o dorise pentru el însuși.

Temple râse.

— Doar că nu regreți nici măcar o clipă că te-ai amestecat.

Ea jucase un rol similar și în căsătoria lui Temple cu domnișoara Mara Lowe, acum ducesă de Lamont. Și în căsătoria lui Cross cu sora lui Lady Penelope, Lady Philippa, acum contesa Harlow.

Bourne rânji ca un lup.

— Și nici n-ar trebui să regrete. Vă asigur că soția mea este destul de fericită de mariajul nostru.

Ea oftă.

— Te rog. Nu spune mai multe.

— Dar iată, se băgă în vorbă Cross, iar Georgiana fu recunoscătoare pentru schimbarea iminentă a subiectului.

Erau zeci de lucruri pe care le-ar fi putut aduce în discuție. O sută. Cei patru de față conduceau un cazinou. Făceau negoț cu secretele celor mai bogați și mai puternici oameni din Anglia. Clădirea în care se aflau se lăuda cu o remarcabilă colecție de artă. Soția lui Cross creștea niște trandafiri superbi. Și totuși, el nu vorbi despre nici unul dintre acele lucruri. În schimb, spuse:

— West nu este o alegere rea.

Georgiana se întoarse surprinsă către el.

— Nu este o alegere rea pentru ce?

— Nu pentru ce, o corectă el. Pentru cine. Pentru tine.

Ea-și dori să fi fost o fereastră pe aproape. Ceva pe unde să poate să sară. Se întrebă dacă ar fi putut să ignore afirmația. Se uită la Bourne și la Temple, sperând că și ei găseau afirmația la fel

de ridicolă precum o găsea ea.

Nu o găseau ridicolă.

— Știi, nu greșește, spuse Bourne.

Temple își depărtă picioarele masive.

— Nu există nimeni altcineva care să o egaleze în putere.

— În afară de noi, spuse Bourne.

— Păi, desigur, spuse Temple. Dar noi suntem luați.

— Nu are titlu nobiliar, le aminti ea.

Temple ridică o sprânceană.

— Ăsta este singurul motiv pentru care nu-l consideri o alegere rezonabilă?

La naiba! Nu asta dorise să spună.

— Nu, zise ea. Dar ar ajuta dacă v-ați aduce aminte că eu mă aflu în căutarea unui titlu nobiliar. Și l-am ales. Langley nu se va amesteca în afacerile mele.

Cross râse.

— Vorbești ca personajul negativ dintr-un roman de dragoste.

Ca și cum ea nu ar fi vorbit, Bourne adăugă:

— Este talentat, bogat, iar Penelope pare să creadă că e frumos. Nu că aș avea idee de ce, adăugă el mormăind.

— Și Pippa crede la fel, recunoscu Cross. Spune că este un fapt empiric. Deși eu însumi n-am avut niciodată încredere în bărbați maturi cu acea culoare de păr.

— Realizezi că nu ești în măsură să judeci pe cineva când vine vorba despre culoarea părului, spuse Temple.

Cross își trecu mâna prin buclele roșcate.

— Irelevant. Nu despre mine crede Chase că sunt frumos.

— Sunt chiar aici, știi, spuse ea.

Lor nu părea să le pese.

— Este un om de afaceri formidabil și bogat ca un rege, adăugă Bourne. Și dacă aș fi un parior, aș pune rămășag că ar putea ajunge la un moment dat să dețină un loc în Camera Comunelor.

— Totuși, nu ești un parior, sublinie Georgiana.

De parcă asta l-ar fi oprit.

— Și în mod evident a pus ochii pe ea, spuse Bourne.

— Păi, a pus ochii pe Anna, cel puțin.

— Este doar o chestiune de timp până când pune totul cap la cap și descoperă că Anna *este* Georgiana. În mod special acum

că a… Bourne flutură o mână în direcția ei… Că a testat marfa, ca să zic așa.

Ea nu mai rezistă.

— În primul rând, nu a fost *nici o testare* de nici un fel. A fost un sărut. Iar în al doilea rând, deja știe că Anna și Georgiana sunt una și aceeași.

Ceilalți trei tăcură.

— Iată. Miracolul miracolelor, v-am redus pe toți trei la tăcere, adăugă ea. Restul Londrei ar fi șocat dincolo de orice imaginație să descopere că proprietarii Îngerului Căzut nu sunt nimic mai mult decât niște coțofene bârfitoare.

— Știe?

Cross fu primul care vorbi.

— Știe, spuse ea.

— Dumnezeule! exclamă Bourne. Cum așa?

— Contează?

— Contează dacă știu și alții.

— Nimeni altcineva nu știe, spuse ea. Nimeni altcineva nu s-a uitat prea mult timp la fața Annei. Sunt prea interesați de celelalte „bunuri“ ale ei.

— Dar West s-a uitat la fața ei. Și la a Georgianei. Și a văzut adevărul, spuse Temple.

— Da.

Cuvintele o făceau să se simtă vinovată. Ca și cum ar fi putut schimba situația. Și poate că ar fi putut.

— Nu ar fi trebuit să-l amesteci în asta niciodată, spuse Bourne. Este prea ager. Desigur că a descoperit că ești ambele femei. Era de așteptat să se întâmple asta. Probabil că a știut din momentul în care l-ai rugat să te ajute să-ți repari reputația.

Ea nu răspunse.

— Dar nu știe despre Chase? întrebă Cross.

Georgiana se ridică de la masă, ducându-se spre fereastra vitrată care ocupa un perete întreg al încăperii, masivă și amenințătoare, ilustrând căderea lui Lucifer. Sute de fragmente de sticlă colorată asamblate meticulos ca să înfățișeze îngerul enorm – de patru ori mai mare decât un om obișnuit – cum cădea din rai. Din sala cazinoului, de dedesubt, părea că era aruncat din lumină în întuneric, din perfecțiune în păcat.

Distrus, iar prin distrugere, înnoit. Un rege adevărat, cu o putere neegalată de nimeni în afară de unul. Georgiana suspină,

dintr-odată profund conștientă de cât de lipsit de putere putea fi următorul cel mai puternic.

— Nu, spuse ea. Și nu va ști cine este Chase.

Asta putea promite.

— Chiar dacă ar ști, spuse Temple, este de încredere.

Georgiana petrecuse ani lucrând cu cea mai rea parte a umanității – învățând despre ei, judecându-i. Cunoștea și oameni buni, și oameni răi. Cu o zi în urmă ar fi spus că Temple avea dreptate. Că West era de încredere.

Dar asta fusese înainte să o sărute.

Înainte să fi fost atrasă de el la fel cum fusese atrasă de altul, cu mult timp în urmă. Unul căruia îi încredințase inima ei. Speranța ei. Viitorul ei.

Unul care o trădase fără ezitare și care-i luase tot ce-i oferise ea, asigurându-se că nu va mai putea vreodată să ofere și altuia.

Asigurându-se că n-ar mai dori vreodată.

Acum nu mai avea încredere în instinctele ei în preajma lui West. Ceea ce însemna că trebuia să se bazeze pe un alt set de abilități.

— Cum știm asta? îl întrebă ea pe Temple, lăsându-și cărțile pe masă, nemaifiind interesată de joc. Că este de încredere?

Temple ridică un umăr masiv.

— Am avut încredere în el ani de-a rândul. Nu ne-a trădat niciodată. Îl plătești frumos cu dosarul lui Tremley… Nu ai nici un motiv să crezi că va face orice altceva decât să ne ajute. Ca întotdeauna.

— Doar dacă nu-l descoperă pe Chase, interveni Cross. Acum, că i-a intrat pe sub piele, va fi furibund dacă simte că a fost înșelat.

Bourne încuviință din cap.

— Nu e vorba de „a simți“. *A fost* înșelat.

— Nu-i datorez nimic, spuse ea. Cei trei bărbați îi aruncară priviri identice. Ce e?

— Știe că nu ești pur și simplu Anna, spuse Cross.

— Și nu poate să-și țină mâinile departe de tine, adăugă Temple. Dacă află că ești și Chase…

Ei nu-i plăcură cuvintele lui sau insinuarea că West ar fi mai aproape de ea decât și-ar fi imaginat. Nu-i plăcea nici felul în

care insinuarea aceea o făcea să se simtă... ca și cum nu ar mai fi putut să tragă aer adânc în piept. Se mai simțise așa înainte și nu-i plăcea să se simtă din nou așa.

Intră în rolul lui Chase, amintindu-și cum se întunecase la față în timp ce vorbea despre ducele de Tremley. *Unsprezece ani.* Amintindu-și amenințarea căreia îi dăduse voce – aluzia că dacă ea nu-i va oferi informații despre Tremley, îi va dezvălui secretele. Era un bărbat inteligent – unul care știa ce voia.

— Ce știm despre el?

Sprânceana lui Bourne se ridică.

— Despre West?

Ea încuviință din cap.

— Ce e în dosarul lui?

— Nimic, răspunse Cross absent, adunând cărțile și amestecându-le din nou. Are o soră.

Cynthia West. O fată drăguță, bine primită în societate, deși nu era de viță nobilă. Banii lui West îi cumpăraseră susținerea.

— Nemăritată.

Georgiana încuviință din cap, știind mai bine ca oricine ce se afla în dosarul subțire din seiful ei.

— Și nimic altceva.

— Chiar nimic?

Ea îl răsfoise de câteva ori în primii anii, dar n-o mai făcuse pe măsură ce West devenise aliat în lupta ei cu înalta societate.

— Nu prea multe, răspunse Bourne. Finanțarea lui inițială a venit de la un donator anonim al ziarului de scandal, care a ajuns să plătească pentru celelalte publicații. Am căutat dovada donatorului ani de zile, dar nimeni nu pare să știe nimic despre asta, în afară de faptul că au fost destui bani implicați.

— Aiurea, spuse Cross. Există întotdeauna o urmă când vine vorba despre bani.

— Nu despre banii ăștia, răspunse Bourne.

— Bani din familie?

— Nu este înstărit. Nu pare să mai aibă pe cineva, în afară de sora lui, spuse ea.

— Deci, a avut un binefăcător misterios, interveni Temple. La fel cum am avut și noi la început.

Ducele de Leighton finanțase capriciul surorii sale, cu înțelegerea ca nimeni să nu-i afle vreodată identitatea – o condiție

pe care Georgiana fusese chiar prea bucuroasă să o accepte.

Ea întâlni privirea sumbră a ducelui de Lamont.

— Spui că e un om fără nici un secret.

— Spun că este un om fără nici un secret interesant.

Ea clătină din cap.

— Oricine are un secret interesant. West este suficient de bărbat ca să aibă mai mult de unul. Deci, spune-mi, de ce nu le știm?

Privirea lui Temple se îngustă asupra ei.

— Doar nu vrei să le căutăm.

Georgianei nu-i plăcu acuzația din tonul său.

— Nu m-ai oprit niciodată până acum. Când am înființat cazinoul, înțelegerea a fost ca tu să te ocupi de ring, Bourne, de mese, Cross, de registre. Iar eu să mă ocup de informațiile de care aveam nevoie ca afacerea să aibă succes.

— Dacă faci asta, te joci cu focul, zise Cross. Are multă putere.

— La fel ca și mine.

— Dar puterea lui crește pe măsură ce a lui Chase scade. Secretele tale te vor distruge.

— West nu va descoperi adevărul.

Cross nu părea așa de sigur.

— Ei întotdeauna află adevărul.

— Cine?

El nu răspunse la întrebare, ceea ce ei îi conveni, pentru că nu-i plăcea ce ar fi putut sugera.

— Nu întărâta leul, Anna. Nu pe acesta. Nu unul care ne este și prieten.

Ea se gândi la sărutul de mai devreme. Nu fusese nimic prietenos în el. Într-adevăr, îi plăcuse, o atâtase, o și incitase și tulburase, dar nu fusese prietenos. Nu făcuse altceva decât s-o facă să-l dorească, iar ea știa că a dori un bărbat nu era același lucru cu a avea încredere în el. Învățase asta ultima dată când fusese sărutată. Prima dată când fusese sărutată.

Avea nevoie de protecție din partea lui.

„Nu din partea lui.“ Gândul șopti prin ea.

Poate că era în regulă. Poate că nu avea nevoie de protecție din partea lui. Poate că avea nevoie să se protejeze singură. De felul în care o făcea el să se simtă.

Dar în orice caz, un lucru era sigur.

— Prieten sau dușman, îmi știe secretele. Ea se uită la partenerii săi. Am nevoie să le știu pe ale lui.

O bătaie în ușă o salvă de la a fi nevoită să răspundă întrebărilor lor. Cross îi strigă nou-venitului să intre – doar câțiva oameni știau că apartamentul proprietarilor exista, fiecare fiind, bineînțeles, o persoană de încredere.

Justin Day, supervizorul ringului de box intră, o văzu și se îndreptă numaidecât spre ea.

— S-a rezolvat? întrebă ea.

Justin încuviință din cap o singură dată.

— Burlington, Montlake și Russell, toți bucuroși să n-o mai curteze.

— Să curteze pe cine? întrebă curios Bourne.

— Nu sunt toți cu ochii pe fata ducelui de Holborn? zise Temple.

Patru capete se întoarseră în direcția ducelui. Georgiana dădu glas disprețului lor colectiv.

— Nou-descoperitul tău interes pentru înalta societate este tulburător.

Temple ridică un umăr enorm.

— Se țin după ea totuși, nu-i așa?

Nu de când Mary Ashehollow o numise pe Caroline desfrânată, de atunci nu se mai țineau după ea.

Ea nu răspunse, și nici Justin.

— Mai este ceva, adăugă el.

Georgiana se întoarse către un ceas din apropiere, văzu ce oră era și știu fără să întrebe cu ce știri venea.

— Lady Tremley.

Justin încuviință din cap.

— La intrarea doamnelor.

Sprânceana lui Bourne se ridică.

— Cum de-ai știut asta?

— Ce caută aici? întrebă Cross.

— A fost invitată, spuse ea, primind o privire întunecată de la partenerii ei.

— Nu am discutat despre invitația ei, spuse Temple.

Nu, nu făcuseră asta. Ea îi trimisese invitația imediat după plecarea lui West, cu câteva zile mai devreme.

Nu le spusese tot adevărul, de teamă că ar fi putut respinge cererea lui West. De teamă că nu ar fi înțeles cât de multă nevoie

avea ea de West. Teama o înfuria. Nu-i plăcea să nu dețină complet controlul.

— Am luat o decizie în numele nostru.

— Este periculoasă. Tremley este periculos, o preveni Bourne. Dacă ne oferă informațiile despre soțul ei… dacă el află…

— Nu sunt un copil, îi aminti ea. Pot să pun lucrurile cap la cap. Ce poți spune despre doamnă?

— Bruno spune că are un ochi vânăt, zise Justin.

— Ah. Răzbunare, femeie e numele tău.

— Dacă soțul ei este atât de laș, încât ajunge să-și bată soția, eu personal o voi ajuta, spuse Bourne.

— Cere să-l vadă pe Chase, zise Justin.

— O va primi pe Anna în schimb.

Ea se întoarse și-și netezi rochia.

Bourne îi întâlni privirea.

— Ai grijă. Nu-mi place să te știu îmbrăcată ca o prostituată când nici unul dintre noi nu este aici ca să te protejeze.

— Nu se va întâmpla nimic.

— Doar pentru că nimic nu s-a întâmplat nu înseamnă că nu se va întâmpla nimic niciodată, spuse Bourne.

— Este nevoie să îți aduc aminte că eu sunt cea care te-a salvat în seara aceea cu atâția ani în urmă? întrebă ea.

— Asta nu e o alee întunecată din East End.

Ea râse.

— Dumnezeu știe că asta e adevărat.

— Chase, spuse Bourne, folosind numele pe care el i-l dăduse cu jumătate de deceniu în urmă, amintindu-le tuturor de istoria lor. Asta este ceva mult mai periculos.

Ea zâmbi cu căldură, știind că ei își făceau griji pentru ea, această bandă pestriță de haimanale pe care ea o adunase.

— Da, dar este un pericol creat de mine. Face parte din mine.

El se uită către fereastra vitrată, privirea zăbovind asupra aripilor lui Lucifer, inutile în vreme ce cădea.

— Asta nu înseamnă că nu va veni o zi în care te va înghiți cu totul.

— Posibil, îngădui ea. Dar asta nu va fi azi. Ea privi spre fereastră, acolo unde îngerul frumos, blond cădea în iad. Azi, eu tronez.

În câteva minute, era la parter, la intrarea în club a doamnelor, unde Bruno, unul dintre paznicii Îngerului, stătea de gardă în lumina difuză. Lângă el era Lady Tremley, o femeie frumoasă de douăzeci și ceva de ani care etala una dintre cele mai urâte vânătăi pe care le văzuse Georgiana vreodată, în pofida faptului că Îngerul era cunoscut pentru luptele cu pumnii de fiecare seară.

Cu o încuviințare din cap către Bruno, deschise ușa către o mică anticameră din holul întunecat.

— Milady, spuse ea încet, făcând-o pe cealaltă femeie să tresară. Vrei să mă însoțești?

Lady Tremley păru sceptică, dar o urmă pe Georgiana, trecând prin salon, care era mobilat ca și cum ar fi fost pregătit pentru ca doamnele lumea bună să bea ceaiul de după-amiază, nu să joace jocuri de noroc, să bârfească și să se joace cu viața așa cum o făceau soții lor.

Georgiana indică o canapea tapițată cu catifea albastră.

— Te rog.

Lady Tremley luă loc.

— Am cerut să-l văd pe domnul Chase.

Și pe Chase îl vedea.

Georgiana stătea în fața lui Lady Tremley.

— Chase este bolnav, milady. Te salută și speră că vei dori să vorbești cu mine în schimb.

Marchiza privi către linia joasă a decolteului rochiei Georgianei, la lungimea perucii ei blonde, la creionul negru care-i contura ochii și văzu ceea ce toată lumea vedea când se uita la ea. O prostituată abilă.

— Nu cred…

Se auzi o bătaie la ușă, iar Georgiana o deschise ca să primească un pachet de la Bruno care după atât timp devenise expert în arta de a ști ce aveau nevoie fondatorii Îngerului Căzut, fără ca aceștia să mai ceară. Închizând ușa, Georgiana întinse un săculeț de pânză plin cu gheață.

— Pentru ochi

Marchiza îl luă.

— Mulțumesc.

— Știm despre vânătăi aici. Georgiana se așeză. De toate felurile.

Rămaseră acolo, fără să vorbească, în vreme ce Lady

Tremley își ținea compresa pe ochi. Georgiana avusese exact acest gen de întâlniri de prea multe ori ca să mai țină socoteala, și înțelese ce fel de femeie era. O femeie dornică de mai mult decât îi oferise viața. Dornică de ceva care ar distra, ar îmbogăți și ar captiva. Ceva ce ar schimba ceva în ea, într-un fel mărunt, intim, îngăduindu-i să suporte zilele lungi ale vieții decente. Iar dacă ochiul vânăt ar fi fost de luat în considerare, ceva care să o ajute, de asemenea, să reziste zilelor lungi de căsnicie.

Cheia era să o lase pe doamnă să vorbească prima. Întotdeauna.

După câteva minute lungi, Lady Tremley coborî săculețul cu gheață și zise:

— Mulțumesc.

Georgiana încuviință din cap.

— Desigur.

— Îmi pare rău.

Mereu începea așa. Cu scuze. Ca și cum femeia ar fi avut vreun amestec în cărțile ce-i fuseseră împărțite. Ca și cum nu ar fi post pur și simplu femeie și, prin urmare, mai puțin decât atât.

— Nu trebuie. Era adevărul.

— Cu siguranță că ai alte lucruri… Vocea ei se pierdu.

Georgiana flutură din mână expeditiv.

— Nimic important.

Lady Tremley înclină din cap o singură dată, privind în jos ca și cum s-ar fi confesat jupoanelor sale.

— Te-am judecat aspru când ai apărut.

Georgiana râse.

— Crezi că ești prima? Se lăsă pe spetează. Eu sunt Anna.

Marchiza făcu ochii mari. Georgiana era obișnuită să stârnească surprinderea doamnelor reale atunci când le trata ca de la egal la egal. Era primul test; cel care le dovedea caracterul.

— Imogen.

Lady trecu testul.

— Bine ai venit la Îngerul Căzut, Imogen. Poți să ai încredere că orice se spune între noi este împărtășit doar cu Chase.

— Am auzit de tine. Tu ești… Se opri, regândind cuvântul „prostituată“, alegând altul în schimb. Delegata lui.

— Pe lângă alte lucruri.

Lady ezită, jucându-se cu satinul auriu. Georgiana se gândi

că nu era ceva obișnuit pentru soția unuia dintre cei mai apropiați sfetnici ai regelui.

— Am auzit că există un club al femeilor aici.

Georgiana zâmbi.

— Mă tem că cercurile de broderie sau societățile literare nu vor fi de găsit aici.

Privirea lui Lady Tremley deveni vicleană.

— Nu sunt atât de naivă pe cât ți-ai imagina.

Georgiana își lăsă atenția să se îndrepte asupra vânătăii de pe fața doamnei.

— Nu-mi imaginez deloc că ai fi naivă.

Lady Tremley se înroși, dar Georgiana nu-și imagina că era din cauza rușinii. Fără îndoială că dacă era aici, trecuse de mult peste rușinea acțiunilor soțului ei. Era deja furioasă la culme.

— Înțeleg că pentru a obține intrarea, trebuie să ofer informații.

Georgiana rămase nemișcată.

— Nu știu unde ai fi putut auzi așa ceva.

— Am informații pe care Chase le va vrea.

Femeia vorbea pe șleau.

— Cine poate spune că Chase nu are deja aceste informații? Chase, după cum poate că ai auzit, are câte un dosar gros de un deget despre fiecare bărbat important din Londra.

— Nu le are pe acestea, spuse lady, coborându-și vocea și uitându-se către ușă. Nimeni nu le are.

Georgiana nu crezu asta nici măcar o clipă.

— Nici măcar regele?

Lady clătină din cap.

— L-ar distruge pe Tremley. Pentru totdeauna.

Era ceva în cuvintele el. Ardoare. Entuziasm. Triumful îmbătător care vine cu răzbunarea.

Georgiana se lăsă în scaun.

— Știm că soțul tău fură din vistieria statului.

Lady Tremley făcu ochii mari.

— Cum de știți asta?

„E adevărat.“

Cum de știuse West, la naiba? Cum de știuse West, dar ea nu?

Se adună, mai încercă o dată.

— Și știm că plătește ca să finanțeze înarmarea inamicilor

noștri.

Lady Tremley arăta de parcă i s-ar fi înecat toate corăbiile, dar anii de experiență o făcură pe Georgiana să se abțină să se aplece spre ea și s-o întrebe dacă era adevărat. Pentru că nu-l crezuse întru totul pe West. În definitiv, dacă era adevărat, ducele ar fi fost vinovat de trădare. Și ar fi fost spânzurat pentru asta dacă s-ar fi aflat vreodată.

Era genul de informații pentru care el probabil că ar fi ucis ca să le țină secrete. Iar după cum arăta fața soției sale, nu era un bărbat care să ezite când venea vorba de violență.

Georgiana vorbi din nou:

— Mă tem, milady, că prețul intrării tale la Îngerul Căzut va fi dovada acestor lucruri pe care le știm. Totuși, înainte să continuăm, milady, trebuie să fii foarte sigură că dorești să-i oferi aceste informații de bunăvoie lui Chase. Îngerului. Făcu o pauză. Trebuie să înțelegi că odată ce este a noastră, oferită în schimbul apartenenței la club, ne rezervăm dreptul de a o folosi. Oricând.

— Înțeleg.

Privirea marchizei era plină de triumf înflăcărat.

Georgiana se aplecă în față.

— Înțelegi că vorbești despre trădare.

— Da.

— Că ar fi spânzurat dacă s-ar descoperi.

Expresia triumfătoare deveni sumbră. Rece.

— Lasă-l să fie spânzurat.

Georgiana ridică o sprânceană auzind vorbele lipsite de emoție. Că Tremley era un nenorocit nu era o surpriză. Că soția sa era o Boudica[3] era chiar opusul.

— Prea bine. Ai dovada?

Marchiza strecură o mână în corset și extrase câteva bucăți rupte de hârtie, arse pe margini. Le împinse în direcția Georgianei.

— Arată-i astea.

Georgiana deschise fragmentele de hârtie, punându-le cap la cap pe mătasea roșie a rochiei sale. Citi rapid textul incriminator de pe ele. Privi în sus către soție.

— Cum de ai…

— Soțul meu este mai puțin inteligent decât încrederea pe care i-o oferă regele. Își aruncă scrisorile în foc, dar nu așteaptă să se asigure că au ars.

— Atunci… începu Georgiana.

Imogen îi termină propoziția.

— Mai sunt zeci.

Georgiana tăcu o vreme, reflectând la implicațiile gestului acestei femei. La scrisorile furate. La felul în care acestea o puteau ajuta chiar în această seară.

I-ar câștiga ajutorul lui Duncan West și, implicit, i-ar oferi un viitor sigur ei și fiicei sale.

Informația nouă îi dădea mereu un fior îmbătător, dar asta… Asta era o zi bună.

— Sunt sigură că vorbesc pentru Chase când spun: „Bine ai venit în Cealaltă Parte“.

Lady Tremley zâmbi atunci, iar asta o deschise, îi înlătură urmele timpului de pe chip. Îi redădu tinerețea.

— Ești bine-venită să rămâi, spuse Georgiana.

— Mi-ar plăcea să explorez puțin. Mulțumesc.

Lady nu înțelesese.

— Mai mult de o seară, milady. Cealaltă Parte nu este pur și simplu un salon pentru jocuri. Dacă dorești un sanctuar, noi îl putem oferi.

Zâmbetul dispăru.

— Nu am nevoie de asta.

Georgiana blestemă lumea în care se născuseră – unde femeile nu aveau încotro decât să accepte pericolul în viețile lor de zi cu zi. Marea ironie a ruinării era asta – odată ce i-ai supraviețuit, aducea cu ea libertatea. Nu se putea spune același lucru și despre femeile decente, de încredere. Cu căsnicii bune.

Mai de grabă, cu căsnicii rele.

Georgiana încuviință din cap, stând în picioare și netezindu-și rochia. Fusese martoră la astfel de situații de suficiente ori ca să știe să nu forțeze lucrurile.

— Dacă vei avea vreodată nevoie…

Vocea i se stinse, lăsând propoziția suspendată între ele.

Lady Tremley nu vorbi, dar se ridică în picioare.

Georgiana deschise ușa și indică spre coridorul larg din spate.

— Clubul este al tău, milady.

[3] Referință la regina Boadicea, conducătoare a tribului icenilor, în secolul I d.Hr..

Capitolul 8

…Ora mondenă devine din ce în ce mai mondenă prin prezența lui Lady G. și a fermecătoarei domnișoare P.… Cele două vor face în curând ca pantele din Hyde Park să fie singurul loc de văzut, autorul acestor rânduri nu are nici o îndoială…

Cum au ajuns cei atotputernici să decadă! Ducele de L. a fost văzut împingând un cărucior prin Mayfair! Pentru un bărbat cunoscut pentru alte lucruri, mai violente, pe care să le facă cu mâinile, autorii și-ar dori ca la acest eveniment să fi fost de față un artist, astfel încât să-l vedem imortalizat într-o pictură în ulei…

Paginile mondene din *Weekley Courant*, 26 aprilie 1833

Nu era nimic mai rău decât paginile de scandal. Chiar dacă îi aduceau o avere.

Duncan West stătea în biroul său de pe Fleet Street, gândindu-se la următorul număr sdin *Ziarul de scandal*.

Tabloidul fusese prima sa încercare în afaceri, începută cu ani urmă, când ajunsese pentru prima oară la Londra. Îl crease special ca să beneficieze de pe urma interesului ridicol pe care societatea îl avea pentru îmbrăcăminte și curtoazie, scandal și mârșăvie. Și pentru a beneficia de pe urma interesului universal al omului de rând pentru înalta societate.

Funcționase; primul ziar îi adusese o căruță de bani – tot ce avea nevoie ca să îl pornească pe cel de-al doilea, incomensurabil mai valoros, *Știrile Londrei*. Totuși, niciodată nu încetase să-l surprindă și să-l descurajeze faptul că scandalul se vânduse și avea să se vândă întotdeauna mai bine decât știrile și să distreze mai mult decât arta.

Știa că era cel mai rău gen de ipocrit; până la urmă, ziarului trebuia să-i mulțumească pentru întregul său imperiu, dar asta nu-l făcea să deteste afacerea mai puțin. În mare parte a

zilelor, nu acorda atenție conținutului tabloidului, lăsându-l pe subalternul său să se ocupe de subiectele și de conținutul său. Dar astăzi, elementul care domina paginile rezervate pentru *Scandalul Sezonului* fusese scris și inserat de West însuși. Era salva de deschidere în bătălia pentru găsirea unui soț potrivit pentru Lady Georgiana Pearson.

Revăzu textul, uitându-se după greșeli sau combinații nefericite de cuvinte. „Spre deosebire de mulți care cedează în fața destinului lor, această doamnă a supraviețuit cu istețime, inteligență și cutezanță.“ Într-adevăr, societatea nu punea prea mult preț pe nici una dintre caracteristicile care o făceau pe doamna în chestiune atât de captivantă.

Și, la naiba, dacă nu era nemaipomenit de captivantă!

Își dorea să poată spune că era din cauza sărutului. Pe care nu ar fi trebuit să-l inițieze și, cu siguranță, nu ar fi trebuit să permită să continue dincolo de ceea ce era cast.

Doar că nu era nimic în legătură cu femeia asta care să facă un bărbat să se gândească la castitate. Și nici măcar nu era masca Annei care tenta cel mai mult. Era cealaltă – Georgiana, prospețimea feței sale, strălucirea ochilor săi. Când o avusese în brațe în sala cazinoului, ar fi vrut să-i smulgă peruca ridicolă de pe cap și să-i desprindă buclele blonde și să facă dragoste cu femeia reală de sub toată căptușeala și splendoarea iluzorie.

Nu că ar fi avut nevoie de așa ceva.

Era mai degrabă perfectă așa cum era.

Se foi în scaun la acel gând, întorcându-și atenția asupra hârtiei din mâna sa. Ceea ce nu ajuta să o scoată pe doamnă din mintea sa, întrucât ea era subiectul hârtiei blestemate.

Câteva linii trasate cu cerneală roșie, și istețimea deveni farmec, inteligența deveni eleganță, iar cutezanța deveni grație. Cuvinte nu incorecte pentru a o descrie pe Lady Georgiana, dar cu siguranță nu la fel de corecte ca alegerile sale precedente.

Ca și altele: frumoasă, fascinantă, irezistibil de seducătoare.

Mai mult decât părea.

Puse ciorna pe birou și se lăsă pe spetează, închizând ochii și prinzându-și șaua nasului între două degete. Era periculoasă. Prea periculoasă. Ar trebui să pună pe altcineva să se ocupe de articol și să jure să nu o mai vadă niciodată.

— Domnule.

Ridică privirea și-l văzu pe Marcus Black, secretarul și mâna sa dreaptă, stând în ușă.

— Intră.

Bărbatul puse un teanc de ziare pe birou, iar deasupra o serie de plicuri.

— Știrile de mâine și corespondența de astăzi, spuse Baker. Și umblă vorba că vicontele Galworth datorează mii la Îngerul Căzut, adăugă el.

West clătină din cap.

— Nu e o noutate.

— Încearcă să o mărite pe fiica sa cu un american înstărit.

West îl privi pe secretar în ochi.

— Și?

Baker indică spre un plic mare de pe birou.

— Chase trimite dovada că vicontele a organizat curse de cai.

— Asta ar putea fi o noutate, spuse West, deschizând scrisoarea și îndreptându-și atenția asupra teancului de hârtii din interior.

Era remarcabil ce știa Chase.

West își exprimă dezaprobarea.

— Galworth l-a înfuriat foarte tare pe Chase.

— Îngerului nu-i place ca datoriile să nu-i fie plătite.

— De aceea am avut întotdeauna grijă să nu fac datorii la Înger, spuse West, lăsând deoparte informația și întorcându-se către un plic de deasupra teancului care-i atrase atenția. Îl separă de restul corespondenței și se întinse după deschizătorul de scrisori, simțind cum i se pune un nod neplăcut în stomac în vreme ce rupse sigiliul și citi mesajul simplu.

Înțeleg că ți-ai făcut un nou prieten. Unde este articolul meu? Devin nerăbdător.

Era nesemnat, așa cum erau întotdeauna mesajele din partea ducelui de Tremley. Împături pagina și o ținu aproape de flacăra unei lumânări, lăsând frustrarea și furia care veneau întotdeauna cu misivele astea – pline cu ordine pe care nu avea de ales decât să le accepte – să se retragă pe măsură ce focul devora marginile biletului. Putea amâna scrierea articolului despre război câteva zile, poate o săptămână, dar avea nevoie de dovada de la Chase, și asta curând.

Aruncă scrisoarea în flăcări în coșul metalic de gunoi de la picioarele sale, privind cum flăcările mistuiau mesajul, înainte să se întoarcă spre Baker, care încă nu plecase.

— Sora dumneavoastră, domnule.

— Ce e cu ea?

— Este aici.

West îi aruncă lui Blake o privire goală.

— De ce?

— Pentru că ai promis că mă scoți la plimbare, anunță sora sa mai mică din prag.

Cynthia West era inteligentă, curajoasă și obraznică atunci când voia să fie. Era, fără îndoială, vina lui, întrucât o răsfățase în ultimii 13 ani, de când avusese fondurile necesare ca să o facă. Cynthia credea, în felul remarcabil în care femeile tinere o făceau, că lumea era și că trebuia să fie la picioarele ei.

Iar lumea aceea îl includea pe fratele ei.

— La naiba! exclamă el. Am uitat.

Ea intră, își dădu jos pelerina și se așeză pe un mic scaun de partea cealaltă a biroului.

— Am presupus că vei uita, și de asta sunt aici, și nu acasă, așteptând să mă iei.

— Am trei ziare de publicat la noapte

— Atunci pare să fie o planificare defectuoasă, dacă mi-ai promis o plimbare astăzi.

El își îngustă privirea către ea.

— Cynthia!

Ea se întoarse către Baker.

— Este mereu atât de irascibil?

Baker știa că, în loc să răspundă la întrebare, mai bine își făcea ieșirea din această situație cu o plecăciune scurtă.

— Deștept om, comentă West.

— Știi, nu cred că mă place, spuse sora lui când ușa se închise în urma secretarului.

— Probabil că nu, încuviință el, răsfoind hârtiile pe care Baker i le adusese. Cynthia, nu pot...

— Nu, îl întrerupse ea. Ai anulat aceste planuri de trei ori până acum. Se ridică. Este ora mondenă. Eu vreau să fiu mondenă. Măcar o dată. Haide, Duncan! Fă-i pe plac bietei tale surori nemăritate și rămase fată bătrână.

— Nemăritată și fată bătrână este redundant, spuse el,

bucurându-se de privirea ei exasperată.

— Ai accepta sora plictisită, fată bătrână, în schimb?

El clătină din cap.

— Nu este slujba mea să te distrez. Mi se cere să distrez restul Angliei înainte.

Cynthia se îndreptă spre fereastra biroului.

— De parcă nu ai sute de angajați care să verifice textele sau ce oi face tu toată ziua.

El ridică o sprânceană.

— Este ceva mai mult decât atât.

Cynthia flutură repede dintr-o mână.

— Da, știu. Conduci un veritabil imperiu din spatele acelui birou.

Lui nu-i plăcea să se laude.

— Da, chiar asta fac.

— Sunt pagini despre înalta societate în fiecare dintre publicațiile tale, iar una dintre ele este doar de scandal. O plimbare în Hyde Park în timpul sezonului monden este practic în interes de afaceri.

— Nu este nici măcar aproape de afaceri, clarifică el.

— Nu îmi permiți să fiu văzută? Nu ești preocupat de planurile mele de căsătorie? Am 23 de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuie să fiu expusă!

— Desigur, găsește-ți un soț. Am zeci de burlaci eligibili care lucrează aici. Alege-l pe unul dintre ei. Oricare îți place. Alege-l pe Baker. E un muncitor bun.

Ea își apăsă o mână pe piept.

— Un muncitor bun. Inima mea! Abia dacă îi pot suporta bătăile.

— E sănătos și are și ceva în cap.

— Măgulitor, într-adevăr.

— Nu știu ce vor femeile.

Georgiana Pearson părea interesată de un titlu nobiliar și nimic mai mult.

Nu că i-ar fi păsat ce voiau femeile.

Ce spunea? A. Da. Cynthia. Flutură o mână spre ușă.

— Alege orice bărbat din clădire. Doar nu mă pune să ies la plimbare astăzi.

— Aproape că ți-aș urma sfatul, doar ca să te văd cum te răzgândești. Își azvârli pelerina pe umeri. Ai promis, Duncan.

Iar atunci, pentru un moment, fu din nou fetița de cinci ani pe care el o luase pe acel cal cu aproape douăzeci de ani în urmă, promițându-i că aveau să meargă într-un loc sigur – undeva unde viața lor urma să fie mai bună. Unde aveau să fie puternici.

Își ținuse promisiunile acelea.

Și așa avea să și-o țină și pe asta.

În mai puțin de o oră erau în Hyde Park, abia mișcându-se în aglomerația traficului de după-amiază. Rotten[4] Row – numită astfel pe drept, după aprecierea lui West – era plină de gloatele de aristocrați și de mica nobilime înstărită care reveniseră la Londra pentru sezonul monden, nemulțumiți de paloarea lor, după ce-și petrecuseră iernile în zonele îndepărtate ale Angliei, și disperați după culoare – culoarea bârfei. Și astfel ajunseră aici, în Hyde Park, la „ora mondenă“, după cum ar fi numit-o Cynthia și restul societății, să vadă și să se scandalizeze.

West îl salută cu o mișcare din cap pe contele Stanhope, care veni pe lângă trăsură pe un impozant cal negru.

— Milord.

— West. Am văzut editorialul tău din *Știri* în favoarea Legii Fabricii. Bine punctat. Copiii nu ar trebui să muncească mai mult decât noi.

— Copiii nu ar trebui să muncească deloc, răspunse West. Deși ar trebui să iau adoptarea legii drept un început corect – dacă vocile noastre comune nu îi sperie pe cei care altfel poate că ar înclina spre viziunea noastră.

Contele era cunoscut pentru discursurile sale înflăcărate de pe podiumul Camerei Lorzilor.

Stanhope râse.

— Gândește-te la daunele pe care le-am putea face dacă tu ai candida pentru un loc în Camera Comunelor.

Începu să bată vântul, ca și cum universul ar fi știut adevărul – că West nu ar fi putut candida niciodată pentru un loc în Camera Comunelor. Că nu i-ar fi fost permis să converseze cu conți, dacă s-ar fi știut adevărul despre el, iar la un moment dat, oricând, secretele sale puteau deveni publice. Pentru că un secret era un secret doar până când îl știau două persoane.

Iar în cazul său, două persoane îl știau.

— Daune prea mari, milord.

Contele păru să simtă turnura conversației și își înclină pălăria în direcția lor înainte să-și vadă de drum.

West și sora lui își continuară plimbarea în tăcere pentru câteva minute lungi, până când altă pală de vânt suflă, iar Cynthia decise să destindă atmosfera din cabrioletă. Ținându-se de pălăria sa enormă, zâmbi larg unui grup mare de doamne respectabile din lumea bună.

— Este o zi frumoasă pentru o plimbare, spuse ea cu bucurie în glas.

— Este cenușie și amenință să plouă.

Ea zâmbi.

— Este Londra în aprilie, Duncan. Ăsta e practic cer senin.

El o privi cu ochii mijiți.

— Cum se face că, deși suntem frați, tu ești atât de al naibii de nepractică.

— Tu spui ineficientă, eu spun veselă. El nu răspunse, așa că ea continuă: Presupun că ți-a surâs norocul atunci când ai primit o surioară.

Norocul nu făcea asta la momentul sosirii ei pe lume. Dar încă își amintea ziua aceea, plin de smoală, cu bășici pe mâinile sale tinere, trimis la spălătoria unde maică-sa zăcea ascunsă într-un colț pe un așternut improvizat, ținând în brațe un nou-născut.

Amintirea veni pe neașteptate.

„Hai, Jamie, ia-o în brațe pe sora ta.“

Așa și făcuse, luând ghemotocul care scâncea. Fusese înfășată în cămașa unui stăpân, una care trebuia cârpită. Abia dacă văzuse pruncul de cămașa aia. „Va fi furios că i-ai stricat cămașa.“

În ochii mamei sale fusese tristețe când îi răspunse: „Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta“.

Atunci el desfăcuse puțin cămașa, ca să se uite mai bine la acea creatură micuță care era sora lui, cu un cap acoperit de păr castaniu și cu cei mai albaștri ochi pe care-i văzuse vreodată.

Înlătură amintirea înainte să ajungă prea departe.

— Arătai ca un spiriduș.

Ea se întoarse șocată către el.

— Ba nu!

— Poate că nu. Poate că mai de grabă ca un bătrân – tot roșu și umflat, ca și cum ai fi stat prea mult în soare sau la băut.

Ea râse.

— Este îngrozitor să spui asta.

— Te-ai schimbat pe măsură ce-ai crescut. West ridică un

umăr și adăugă astfel încât nimeni din apropiere să nu-l poată auzi: Iar prima oară când te-am ținut în brațe, ai făcut pipi pe mine.

— Nu am nici o îndoială că ai meritat-o! spuse ea indignată.

El zâmbi.

— Și din punctul ăsta de vedere te-ai schimbat pe măsură ce-ai crescut, mulțumesc Domnului!

— Încep să cred că nu ar fi trebuit să te invit la această plimbare, spuse ea. Nu este nici pe de parte așa de plăcut pe cât aș fi crezut.

— Atunci mi-am atins scopul.

Ea se încruntă la el înainte ca atenția să i se îndrepte asupra a două doamne care mergeau în fața lor, cu capetele înclinate, evident ca să poată bârfi.

— Acum taci. Cele două par să aibă ceva de spus.

— Îți dai seama că fratele tău are informații despre toate bârfele semnificative ale lumii bune? Primești acasă cel puțin trei tabloide pe săptămână.

Ea flutură expeditiv o mână.

— Nu este nici o distracție să le citești odată cu restul lumii. Apropie-te. Și prefă-te că facem conversație.

— Dar chiar asta facem.

— Da, dar dacă *tu* vorbești, nu le pot auzi pe *ele*. Așa că prefă-te.

Drumul nepietruit era plin de aristocrați și nobili, cu toții aici pentru același motiv ca și Cynthia, și așa se făcea că întregul grup afurisit se mișca cu viteza melcului, ceea ce era perfect pentru trasul cu urechea. Bârfa împărtășită pe Rotten Raw nu era niciodată prea prețioasă, în parte pentru că toată lumea de pe Rotten Raw o auzise deja. Chiar și așa, el încetini, astfel încât sora lui să le poată auzi pe doamne, acum aflate lângă ei, în pofida lipsei oricărei urme de interes pentru conversația lor.

— Am auzit că a pus ochii pe Langley, spuse una.

— Ar fi o partidă formidabilă pentru ea, dar nu cred că el s-ar însura într-o astfel de familie, își dădu cu părerea cealaltă.

— „O astfel de familie“, veni răspunsul neconvins. Ducele Leighton îi e frate, iar marchizul Ralston, cumnat.

Dintr-odată, West era foarte interesat de conversație.

— Vorbesc despre Lady Geo....

El ridică o mână, iar Cynthia se opri din vorbit. Măcar o dată.

— Titlurile nobiliare poate că există, dar nu contează dacă te gândești la restul poveștii – ducesa a fost întotdeauna un scandal.

— Este primită oriunde, preciză prima.

— Desigur că este primită. Este o ducesă. Și una bogată chiar. Dar asta nu înseamnă că oamenii doresc prezența ei. Italiancă. *Catolică*. Și cu un bastard.

— Ce femeie îngrozitoare, șopti Cynthia, înclinându-se și mai aproape.

Doar anii de experiență îl opreau pe West să nu facă la fel. Femeia în discuție era Lady Holborn, o bârfitoare crudă și o persoană oribilă, dacă era să dea crezare zvonurilor. Cealaltă era Lady Davis, nu cea mai apreciată musafiră la o întrunire, dar prin comparație o veritabilă sfântă, se pare.

Era important ca el să audă ce spuneau ele despre Georgiana, desigur. Până la urmă, promisese să o mărite, nu-i așa? Să afle care era părerea lumii despre ea l-ar fi ajutat să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

Acesta era singurul motiv pentru care îi păsa de ceea ce spuneau doamnele.

Totuși, când contesa Holborn spuse:

— Ideea este că femeia are reputația pătată. Cu nume sau fără, este o desfrânată. Ce bărbat poate avea siguranța că moștenitorul este al lui? Iar faptul că-și plimbă *fiica* prin Hyde Park, ca și cum nu ar fi o bastardă și la fel de ușoară ca și descendența ei, este... o ofensă. Uite-te la ele doar...

Ea era acolo.

— Ce femeie îngrozitoare, repetă Cynthia.

Conversația doamnelor se pierdu pe măsură ce ei măriră viteza. Lui West nu-i mai păsa, întrucât era prea ocupat să caute subiectul conversației lor. Spuseseră că era aici. Cu fiica ei.

Și, dintr-odată, West dorea foarte mult să-i cunoască fiica.

Nu le văzu pe alee, dar grupurile de oameni făceau dificilă găsirea oricui, presupuse, chiar și în vreme ce se împotrivea gândului. Chiar și în vreme ce își spunea că ar observa-o. Că dacă ar fi fost aici, în oricare dintre costumațiile ei, el ar recunoaște-o.

Continuă să se uite, întorcându-se să vadă dacă nu era în spate. Atunci o străfulgerare de albastru intens ca safirul îi prinse

privirea, departe de mulțimea de oameni. Eliberă aerul pe care nici nu știuse că-l ținuse în piept. Desigur că ea nu era aici cu restul înaltei societăți. Nu dorea să facă parte din lumea lor.

Stătea în picioare pe un mic dâmb în spatele copacilor, cu o fetiță alături de ea și doi cai mergând în urma lor, iar Serpentine în fundal. Erau adâncite în conversație, iar el le urmări o vreme, până când fata spuse ceva, și Georgiana râse. Luminos. Cutezător. Ca și cum era în intimitate, și nu sub ochii a jumătate din Londra.

Jumătatea din Londra de care avea nevoie pentru mariajul său acceptabil.

West se surprinse întrebându-se ce fusese atât de amuzant.

Și apoi întrebându-se ce ar trebui să facă pentru a o amuza el însuși.

Nu-și luă privirea de la ea în timp ce trase cabrioleta la marginea drumului și coborî, vorbind cu sora lui.

— Ai vrea s-o cunoști pe femeia pe care-o bârfeau?

De sus din trăsură, surprinderea de pe chipul Cynthiei era clară.

— O cunoști?

— Da, spuse el, înfășurând frâiele în jurul unui pilon de pripon și pășind de pe țărână pe iarbă.

Înaintă pe pantă spre locul unde se plimba Georgiana. Își dori ca ea să stea, să-și priponească acei cai superbi și să mai rămână pe iarbă încă puțin. Până când ajungea la ea.

Cynthia era cu el, nevoită să se grăbească pentru a ține pasul.

— Văd.

El îi aruncă o privire auzindu-i vorbele.

— Ce vezi?

Ea zâmbi.

— Este foarte frumoasă.

Era mai mult decât atât.

— N-am observat.

— Nu?

Era o vreme când putea să mintă cu mult mai multă ușurință. Doar cu o săptămână în urmă.

— Nu ai observat că Lady Georgiana Pearson, blondă și mlădioasă și fermecătoare, care e sus pe deal, femeia către care te grăbești...

El încetini.

— Nu mă grăbesc.

— Către care te grăbeai, se corectă ea. Nu ai observat că este frumoasă?

— Nu.

Intenționat nu se uită la Cynthia, pentru că nu voia să vadă înțelegerea, surpriza și interesul pe care le auzi în răspunsul ei.

— Văd.

Doamne, salvează-l de surori!

---

[4] Putred, mizerabil, detestabil

Capitolul 9

... în eventualitatea unui incendiu, să nu te bizui pe caii vicontelui Galworth pentru salvarea ta. Nu aleargă niciodată atât de repede pe cât ai paria...

Între timp, Lady Reputație Proastă continuă să se îndepărteze de renumele său. A fost văzută în Hyde Park împreună chiar cu proprietarul acestui ziar, discutând cum să petreacă mai bine ora mondenă, fără vreun scandal la orizont...

Ziarul de scandal, 27 aprilie 1833

— Spune-mi din nou de ce ne plimbăm aici, și nu acolo jos împreună cu toți ceilalți?

Georgiana se uită la Caroline, surprinsă de întrebare. Se plimbaseră pe malul lacului Serpentine în după-amiaza aceea – ceva ce făcuseră de zeci de ori înainte, de fiecare dată când Caroline se afla în oraș.

Dar nu o făcuseră niciodată de când Georgiana începuse să iasă în căutarea unui soț. Și în toate dățile în care o făcuseră, Caroline nu pusese niciodată întrebarea – de ce aici, și nu pe Rotten Row.

Georgiana presupuse că ar fi trebuit să fie pregătită pentru asta. Până la urmă, Caroline avea zece ani, iar fetele învățau într-un final că lumea nu era numai pentru plăcerea lor. Într-un final, ele învățau că lumea era numai pentru plăcerea aristocrației. Și astfel, atât de aproape de grupurile de aristocrați, Caroline nu avea cum să nu întrebe.

— Vrei să ne plimbăm acolo jos cu ceilalți? zise Georgiana, evitând întrebarea inițială, clară a fiicei sale.

Dorindu-și ca ea să răspundă negativ. Nu credea că ar putea înfrunta privirile dacă s-ar fi plimbat alături de restul Londrei. Nu credea că ar putea suporta felul în care șușoteau

despre ea. Felul în care șușoteau despre fiica ei.

Să se afle în câmpul lor vizual făcea ca lucrurile să fie suficient de neplăcute.

— Nu, spuse Caroline, întorcându-se să examineze grupurile de jos. Doar mă întrebam de ce nu ai vrut să fii acolo.

„Pentru că mai degrabă aș petrece o după-amiază fiind înțepată de albine“, gândi Georgiana. Presupuse că nu prea ar fi putut să-i spună asta fiicei sale. Se calmă.

— Pentru că prefer să fiu aici. Cu tine.

Caroline îi aruncă o privire neîncrezătoare, iar Georgiana fu șocată de sinceritatea de pe fața frumoasă, deschisă – de felul în care ochii ei mari erau plini de o cunoaștere care depășea mult anii ei.

— Mamă!

Presupuse că ea era responsabilă pentru asta, pentru cunoaștere. Pentru faptul că fiica ei nu se comportase niciodată în viață în conformitate cu vârsta ei – știuse întotdeauna mai mult decât ar trebui să știe un copil.

— Nu mă crezi?

— Te cred că vrei să petreci după-amiaza cu mine, dar nu cred că ăsta este motivul pentru care nu suntem acolo jos. Cele două nu se exclud una pe alta.

Urmă o pauză, după care Georgiana spuse:

— Ești prea inteligentă pentru binele tău.

— Nu, rosti Caroline cu băgare de seamă. Sunt prea inteligentă pentru binele tău.

— Asta este *cu siguranță* adevărat. M-ai crede dacă ți-aș promite să te duc pe Rotten Row data viitoare când venim în parc?

— Da, îngădui Caroline, dar am observat că acea promisiune depinde de întoarcerea noastră în parc, punct.

Georgiana râse.

— M-ai prins din nou.

Caroline zâmbi, și se plimbară în tăcere câteva minute înainte ca fiica ei să spună:

— De ce plănuiești să te căsătorești?

De uimire, Georgiana aproape că se înecă.

— Eu...

— A fost în ziarul de dimineață.

— Nu ar trebui să citești ziarul.

Caroline îi aruncă o privire.

— Îmi tot spui să citesc ziarul încă dinainte să știu să citesc. „Domnișoarele inteligente citesc ziare“, nu-i așa?

Prinsă.

— Atunci nu ar trebui să citești nimic despre mine. Georgiana făcu o pauză. De fapt, cum ai știut că era despre mine?

— Te rog. Paginile de scandal sunt făcute astfel încât să fie evident. Lady G...? Soră a ducelui L...? Cu o fiică? În realitate, citeam despre *mine*.

— Păi, spuse Georgiana, căutând să spună ceva potrivit din partea unui părinte, nu ar trebui să faci nici asta.

Caroline se uită la Georgiana cu ochii ei verzi luminoși plini de curiozitate.

— Nu ai răspuns la întrebare.

— Care era întrebarea?

Caroline suspină.

— De ce cauți să te căsătorești? Și de ce acum?

Ea se opri și se întoarse ca să se uite la fiica ei, neștiind exact ce să spună, dar știind că trebuie să spună ceva. Nu o minți niciodată pe fiica ei și nu se gândea să înceapă acum, cu răspunsul la cea mai dificilă întrebare pe care i-o pusese vreodată. Se gândi că pur și simplu ar deschide gura și ar lăsa vorbele să iasă. Nu ar fi tocmai bine formulat, dar i-ar oferi lui Caroline un răspuns.

Însă prin grație divină, nu trebui să-și caute cuvintele. Pentru că în spatele calului lui Caroline, Duncan West urca pe deal.

Salvatorul ei.

Încă o dată.

Respirația i se tăie în timp ce-l privea apropiindu-se, tot auriu, ca și cum soarele strălucea deasupra lui chiar și în această zi cenușie. Era bine făcut, în pantaloni gri, cămașă albă apretată și lavalieră, și palton bleumarin. Paltonul cădea amplu în jurul său, făcându-l să pară mai mare ca viața.

Dar, își dădu ea seama, ar părea mai mare ca viața oricum. Ceva în legătură cu felul în care se mișca, cu atâta siguranță, ca și cum nu făcuse niciodată în viața lui un pas greșit. Ca și cum lumea pur și simplu se înclina în fața toanelor sale.

Ea era fiica și sora unora dintre cei mai puternici lorzi din Anglia, iar acest bărbat, nu un aristocrat – nici măcar un gentilom

– părea să-i egaleze în putere. Mai mult.

Ceea ce era cu siguranță motivul pentru care se simțea atât de atrasă de el.

Nu că puterea trebuia să fie ceva care s-o intereseze. Avea multă și ea.

Și totuși, inima-i bătea puternic. Ca să acopere zgomotul, despre care era sigură că putea fi auzit de întreaga lume, îl întâmpină cu voioșie în glas:

— Domnule West!

Caroline îi aruncă o privire bizară. Poate că tonul fusese prea vesel.

Își ignoră fiica, uitându-se în schimb la femeia de la brațul lui West. Domnișoara Cynthia West, sora lui, mai tânără cu zece ani, și despre care se credea că ar fi o excentrică fermecătoare, răsfățată de fratele ei.

— Lady Georgiana, spuse West, făcând o plecăciune impresionantă în direcția lui Caroline. Și domnișoara Pearson, presupun?

Caroline chicoti.

— Presupuneți corect, sir.

El îi făcu fetei cu ochiul și se îndreptă.

— Îmi permiteți să v-o prezint pe sora mea? Domnișoara West?

Domnișoara West făcu o reverență.

— Milady.

— Te rog, spuse Georgiana, nu este nevoie să fim ceremonioși.

— Dar sunteți fiica unui duce, nu?

— Sunt, răspunse Georgiana, dar...

— Arareori se folosește de privilegiu, interveni Caroline.

Georgiana îi privi pe cei doi frați West.

— Trebuie să călătorești mereu cu un copil de zece ani ca să-ți completeze gândurile.

Cynthia răspunse cu toată seriozitatea:

— Sunt de acord. De fapt, mă gândeam să-mi găsesc și eu unul.

— Sunt sigură că mama m-ar închiria cu bucurie.

Gluma lui Caroline îi făcu pe toți să râdă, iar Georgiana fu extrem de recunoscătoare pentru istețimea și prezența de spirit a fetei, întrucât nu știa exact ce să-i spună lui Duncan West, având

în vedere că ultima lor întâlnire se terminase cu corsajul ei desfăcut până la brâu.

Gândul o făcu să roșească și își apăsă degetele înmănușate pe obraji în timp ce căldura îi invada fața. Se uită către West, sperând că nu observase.

Privirea caldă a ochilor lui căprui zăbovi acolo unde ea își atinse obrazul.

Georgiana își retrase degetele.

— Cărui fapt datorez plăcerea vizitei voastre?

Cuvintele ieșiră mai aspre decât se așteptase. Mai stridente. Ochii surorii sale se deschiseră larg, la fel ca ai lui Caroline.

El ignoră tonul, spunând în schimb:

— Ne plimbam și v-am văzut aici. Am considerat că e o idee mult mai bună decât să ne târâm pe Rotten Row pentru încă o oră.

— Aș fi crezut că-ți place să te târăști pe Rotten Row. Nu oferă asta materie primă pentru munca ta?

— Ha! exclamă Cynthia. De parcă lui Duncan îi pasă vreun pic de bârfe.

— Nu vă pasă? întrebă direct Caroline. Atunci de ce le publicați?

— Caroline, spuse Georgiana, cu mustrare maternă în ton. Cum de știi tu că domnul West este jurnalist?

Caroline radie.

— Domnișoarele inteligente citesc ziare. Presupun că asta include și partea în care sunt trecuți autorii. Se uită către West. Sunteți Duncan West.

— Da.

Îl cântări cu privirea.

— Nu sunteți atât de bătrân pe cât mi-aș fi imaginat.

— Caroline! exclamă Georgiana. Așa ceva nu se cade.

— De ce?

— Nu chiar, zise Duncan.

El zâmbi către fiica ei, iar Georgianei nu-i plăcea felul în care o făcea să se simtă. De fapt, o făcea să se simtă oarecum tulburată.

— O sa o iau ca pe un compliment, adăugă el.

— Așa și trebuie, spuse Caroline. Aș fi crezut că sunteți destul de bătrân. Având în vedere faptul că aveți atâtea publicații.

Cum de ați reușit asta? Ați avut un frate cu titlu nobiliar?

Semnalele de alarmă porniră, întrucât Caroline știa că, într-o măsură, motivul pentru care Îngerul Căzut exista era unchiul ei Simon. Nu era nevoie ca West să devină curios în legătură cu motivele întrebărilor sale.

— Caroline, e suficient.

— Numai de-am fi avut un frate cu titlu nobiliar! exclamă Cynthia. Totul ar fi fost mult mai ușor.

„Nu fi atât de sigură“, vru Georgiana să spună, dar își mușcă limba.

— Atunci, dacă nu pot să-l întreb asta, pot măcar să-l întreb de ce publică bârfe, dacă nu-i pasă de ele?

— Nu, spuse Georgiana. Nu punem întrebări iscoditoare.

— Le publică, nu-i așa? Este reporter.

Doamne, apăr-o de fetițele de zece ani inteligente peste anii lor.

— Are dreptate, Lady Georgiana, sunt reporter, spuse West.

Iar pentru un bărbat de 33 de ani, prea frumos pentru binele său.

— Uite, vezi? spuse Caroline.

— Este doar politicos, răspunse Georgiana.

— Nu eram, te asigur, interveni el.

— Erai politicos, insistă Georgiana cu fermitate, dorindu-și să fi stat în casă astăzi. Se întoarse către fiica ei. Ceea ce ar trebui să încerci și tu într-o zi. Ce am discutat noi despre evenimentele sociale?

— Ăsta nu este tocmai un eveniment social, observă Caroline.

— E suficient de asemănător. Ce am discutat?

Fruntea lui Caroline se încreți.

— Să nu aducem în discuție băutul din cranii.

Se așternu o liniște șocată, întreruptă aproape instantaneu de hohotele de râs ale lui West și ale Cynthiei. Într-un final, Cynthia spuse:

— Oh, domnișoară Pearson! Ești foarte amuzantă.

Caroline radie.

— Mulțumesc.

— Acum spune-mi ceva despre acești cai frumoși, vrei? Trebuie să fii o călăreață iscusită.

Și cu asta, Caroline fusese cu abilitate scutită de orice situație care s-ar fi putut termina prin a fi certată sau omorâtă de mama ei. Capul Georgianei începu să se învârtească întrucât era copleșită de sentimentul distinct că ea și West fuseseră lăsați singuri intenționat. Nu era obișnuită să piardă atât de fățiș.

Îi era dor de clubul ei.

Se întoarse înapoi către West, care zâmbea.

— Băutul din cranii?

Ea flutură din mână.

— Nu întreba.

El încuviință din cap.

— În regulă.

— Acum vezi de ce am nevoie de un soț. Este prea precoce pentru binele ei.

— Nu văd asta deloc, sincer. Este fermecătoare.

Georgiana zâmbi afectat.

— În mod evident, nu faci parte din înalta societate. El deveni serios, iar ea se simți brusc ca și cum ar fi spus ceva greșit. Și nu ești nevoit să locuiești cu ea, adăugă.

— Uiți că am o soră care este la fel de excentrică.

Era un cuvânt perfect pentru Caroline.

— Spune-mi, majoritatea gentilomilor caută excentricitate la soțiile lor?

— Cum eu nu sunt un gentilom, nu aș avea de unde să știu.

Ceva ardea în interiorul ei, nefamiliar și totuși cu totul recognoscibil. „Vinovăție."

— Nu asta am vrut să spun... spuse ea.

— Știu, răspunse el. Dar nu greșești. Nu m-am născut gentilom, Georgiana. Și ai face bine să ții minte asta.

— Joci rolul bine, spuse ea.

Și chiar o făcea, arătând întru totul ca un gentilom acum, și în fiecare seară în clubul ei. Îl jucase bine când o salvase din strânsoarea scârboasă a lui Pottle. Și în anii de dinaintea momentului, în care niciodată nu-i făcuse nici o propunere. Nici măcar o dată.

— Crezi? întrebă el indiferent, în vreme ce le urmau pe Caroline și pe Cynthia, a căror conversație devenea tot mai animată cu fiecare minut. Crezi că am jucat bine când te-am luat în brațe la cazinou? Când aproape că te-am dezbrăcat de tot?

Erau în public – în mijlocul Hyde Park. În ochii unui

observator nesuspicios, se purtau cu decență. Nimeni nu ar fi știut vreodată că vorbele lui trimiteau o căldură care-i traversa trupul, încălzind-o imediat, ca și cum s-ar fi aflat din nou în alcovul întunecos din cazinoul ei.

Ea nu se uită la el, de teama că va vedea ce-i făcuse.

— Când am vrut să fac mult mai mult decât atât? adăugă el, cuvintele domoale și pline de promisiune.

Și ea voise asta.

Tuși.

— Poate că nu ești așa de gentilom, până la urmă.

— Te asigur că nu este nici o îndoială în legătură cu asta.

Era sigură că oricine i-ar privi și-ar da seama ce-i spusese. Că ei îi făcea plăcere. Cât de nerușinați erau amândoi. Privi către Serpentine, încercând să dea impresia că discutau despre altceva. Despre orice altceva.

— Atunci, ce ești?

El nu răspunse imediat, iar ea se întoarse spre el surprinzându-l cum se uită cu atenție la ea. Îi întâlni privirea, într-un final. Duncan i-o susținu o clipă. Două. Zece.

— Aș fi crezut că ai înțeles din momentul în care ne-am cunoscut. Sunt un mare ticălos.

Iar în momentul acela, era. Iar ei nu-i păsa.

Într-adevăr, îl dorea mai mult pentru asta.

Continuară să meargă, urmându-le pe sora lui și pe fiica ei, în vreme ce se apropiau de curbura lacului Serpentine. După lungi momente de tăcere, Georgiana nu mai suportă să se întrebe la ce se gândea el. Să spere că avea să îi spună cu voce tare. Să spere că nu avea s-o facă.

Așa că vorbi prima:

— Soția fratelui meu aproape că s-a înecat în lacul ăsta o dată.

El nu ezită.

— Îmi aduc aminte de asta. Fratele tău a salvat-o.

Fusese începutul unei iubiri pentru totdeauna. Una care nu se terminase tragic, ci fericit.

— Presupun că ai scris despre asta.

— Probabil, spuse el. La momentul acela, dacă îmi aduc bine aminte, *Ziarul de scandal* era cel mai influent dintre toate ziarele mele.

— Tocmai am avut o conversație cu Caroline care mă face

să cred că încă are suficientă influență.

— Oh?

— Da. După cum probabil că ai ghicit, citește paginile de scandal.

El zâmbi.

— Ea și oricare altă fată din Londra.

— Da, totuși, majoritatea fetelor de vârsta ei nu citesc despre cum mamele lor își caută un soț.

El încetini.

— Ah.

— Bine zis.

— Ce a spus despre asta?

— M-a întrebat de ce doresc să mă căsătoresc. Și de ce acum.

Fetele erau acum la o distanță considerabilă. Erau în același timp și expuși, dar și feriți. Ca totul din viața Georgianei în perioada asta. După alegerea ei, da, dar asta nu însemna că îi și plăcea.

Totuși, dacă s-ar fi aflat cu totul în intimitate cu Duncan West nu se putea ști ce s-ar fi putut întâmpla.

Mai merseră puțin în tăcere înainte ca el să vorbească:

— Și ce i-ai răspuns?

Ea se întoarse șocată către el.

— Și tu?

El ridică un umăr cu o expresie pe care ea ajunsese să o recunoască la el.

— Știi că faci asta când vrei să se creadă că nu ești interesat de ceea ce urmează să ți se spună?

— Poate că nu sunt interesat. Poate că sunt pur și simplu politicos.

— De când include politețea curiozități și întrebări personale? întrebă ea. Nu ai primit lecția pe care tocmai i-am dat-o fiicei mele?

— Ceva cu băutul din cranii.

Ea râse, luată prin surprindere, iar el zâmbi scurt, apoi redeveni serios, lăsând doar o mare de căldură în stomacul ei.

— Păi, după cum a spus fiica ta, sunt reporter.

— Ești un magnat al ziarelor, îl corectă ea.

El zâmbi.

— Un reporter prin definiție.

— Ah. Disperat după o poveste, spuse ea, zâmbind la rândul ei.

— Nu chiar după toate poveștile. Doar după povestea ta? Cu desăvârșire.

Cuvintele căzură între ei, și amândoi păreau uimiți de ele. Ea fu prinsă pe picior greșit. Oare vorbea serios? Oare chiar îi păsa de povestea ei? Sau era pur și simplu implicat în asta pentru informațiile pe care ea i le promisese? Pentru plata pe care o înapoia întotdeauna când îi făcea Îngerului o favoare?

Și de ce conta răspunsul atât de mult?

O salvă de la întrebările care i se roteau în minte.

— Dar astăzi, am să mă mulțumesc cu un răspuns la întrebarea lui Caroline.

„De ce dorea să se căsătorească?“

Clătină din cap.

— Sunt zeci de motive pentru care ar trebui să mă căsătoresc.

— Trebuința nu este dorință.

— Asta e semantică.

— Nu este deloc. Nu ar fi *trebuit* să te sărut ieri. Dar mi-am *dorit* foarte mult să o fac. Nu este nici o asemănare între cele două.

Ea se opri, vorbele trimițând uimire și încă ceva mai intens prin ea. Dorință. Îi întâlni privirea, observând căldura din ochii lui căprui.

— Nu poți... ezită. Nu poți pur și simplu să anunți lucrurile așa. Ca și cum nu am fi aici, într-un loc public. În Hyde Park. La ora mondenă.

— Asta trebuie să fie cea mai idioată descriere care a existat vreodată pentru ora patru după-amiază, spuse el, și conversația se schimbase. Ca și cum nu tocmai ar fi rostit cuvântul „sărut“ sub ochii întregii aristocrații londoneze.

Poate că doar visase.

— Deci, spune-mi, Georgiana – numele ei era o mângâiere chiar și în timp ce se plimbau, cu un metru între ei, înfățișând cel mai inocent portret. De ce dorești să te căsătorești?

Puse întrebarea încet și blând și o făcu să nu vrea nimic mai mult decât să-i răspundă, chiar știind că nu era treaba lui. Începu cu ce era evident.

— Știi deja. Am nevoie de un titlu nobiliar.

— Pentru Caroline?

— Da. Are nevoie de protecția unui titlu decent. Cu ajutorul tău, îl va primi, iar, odată cu el, să sperăm că și un viitor.

— Și te aștepți ca Langley să fie un tată bun.

Cuvintele ieșiră cu atâta ușurință, atât de firesc, încât aproape că nu băgă de seamă felul în care o iscodeau, căutând răspunsul la întrebarea care-i fusese adresată de-a lungul întregii ei vieți de adult.

— Dacă are noroc, da.

El încuviință din cap, și merseră mai departe.

— În regulă. Dar asta este tot numai pentru Caroline. Și tu?

— Eu?

— Esența este chiar aici în întrebare, Georgiana. De ce vrei *tu* să te căsătorești?

Vântul bătu încă o dată, și purtă mirosul lui spre ea – lemn de santal și încă ceva, ceva curat și cu totul masculin. Mai târziu, avea să-și spună că era aroma care o făcea să rostească adevărul.

— Pentru că nu am altă opțiune.

Adevărul vorbelor sale o șocă, și își dori să le fi putut retrage. Își dori să fi spus altceva, ceva mai îndrăzneț și mai cutezător. Dar nu o făcuse. În schimb, el pusese întrebările și o dezgolise cu totul. Îi expusese vulnerabilitățile. Chiar și în vreme ce ea era cel mai puternic bărbat din Anglia, unul care guverna noaptea, aici, ziua, era totuși doar o femeie, cu drepturile unei femei. Și cu puterea neînsemnată a unei femei.

În timpul zilei, ca mamă, cu o fiică, avea nevoie de ajutor.

Bineînțeles că el nu știa toate astea. Știa că avea reputația pătată, dar nu gradul în care putea fi distrusă. Și chiar auzind adevărul din vorbele ei, Duncan nu le înțelegea întru totul. Nu insistă pe subiect, întrebând în schimb:

— Și de ce acum?

O mai întrebase asta și înainte. În seara în care se întâlniseră pe balcon la balul familiei Worthington. În noaptea în care o cunoscuse pe Georgiana. Nu răspunsese atunci. Dar acum, vorbi fără ezitare, privirea ei găsind-o pe Caroline în față.

— Are nevoie de mai mult decât îi pot oferi eu.

El ridică o sprânceană.

— Locuiește cu fratele tău. Îmi imaginez că nu-și dorește prea multe.

Își privi o vreme fiica, o amintire care revenea des și

aproape copleșitoare.

— Nu e vorba despre asta. Merită o familie a ei.

— Spune-mi, spuse el, vorbele – calme, calde și ademenitoare –, făcând-o să vrea să fie altundeva, unde să poată să se cuibărească la pieptul lui și să facă exact ce îi cerea.

— Imediat după Anul Nou, am vizitat-o la moșia fratelui meu, răspunse.

Cei de acolo abia dacă îi aruncaseră o privire, fiecare mai interesat de sărbătoarea iarnă decât de mătușa lor excentrică, care adesea apărea la ore bizare purtând pantaloni și ghete.

Dar Caroline observase.

— A fost surprinsă să mă vadă.

— Nu o vezi des?

Georgiana ezită, năpădită de vinovăție.

— Moșia... e departe de Mayfair.

— La capătul opus de lumea în care trăiești tu.

Exact. Adoră și urî în același timp înțelegerea din vorbele lui.

— Ce s-a întâmplat?

Ea încercă să explice, deși își dădea seama că povestea putea părea simplă. Neimportantă.

— Nimic special.

El nu acceptă răspunsul.

— Ce s-a întâmplat?

Ea ridică un umăr. Îl lăsă să cadă, sperând că mișcarea avea să acopere rușinea amintirii.

— Am crezut că o să se bucure să mă vadă. În schimb, era confuză. În loc să zâmbească și să alerge spre mine, a clipit nedumerită și m-a întrebat: „Ce faci aici?“ Duncan expiră, iar ei i se păru că aude înțelegere în sunet, dar nu îndrăzni să se uite la el. Nu îndrăzni să-l întrebe. Eram atât de șocată de întrebare. Până la urmă, sunt mama ei. Nu ar fi trebuit să fiu acolo? Nu este acela locul meu? Cu ea? Clătină din cap. Eram furioasă. Nu pe ea, pe mine.

Se opri, pierdută în amintire, în felul în care Caroline zâmbise, ca și cum Georgiana ar fi fost o străină bine-venită.

Și asta era ceea ce fusese. Nu o mamă. Nu în felul în care femeile trebuie să fie. Se concentrase atât de mult ca propria reputație să n-o afecteze pe fiica sa, încât devenise un jucător secundar în viața lui Caroline.

„Gata.“

Nu dacă putea schimba ceva.

— Eu... începu ea. Se opri.

El nu vorbi, extrem de răbdător. Fără îndoială că răbdarea îl făcea un reporter remarcabil. Ea umplu tăcerea:

— Nu simt niciodată că locul meu este acolo.

Pentru că locul ei nu era acolo.

Mai merseră puțin.

— Dar asta nu înseamnă că acela nu poate fi locul tău.

— Înainte trebuie să-mi doresc ca acela să fie locul meu.

Duncan înțelese.

— Lupta devastatoare între ceea ce vrei și ceea ce ar trebui să vrei.

— Merită o familie, spuse ea. Una respectabilă. Cu o casă. Și o... se opri, gândindu-se. Nu știu... căuta să exprime ceva care i-ar oferi intrarea într-o stare de normalitate într-un final. O pisică. Sau orice altceva au fetele normale.

Ca și cum n-ar fi sunat complet idiot.

El nu părea să creadă asta.

— Nu este o fată normală.

— Dar ar putea fi. „Dacă n-aș fi eu.“

Lăsă ultima parte nespusă.

— Și crezi că titlul nobiliar al lui Langley o va face să fie normală?

Titlul era un mijloc pentru atingerea unui scop. Nu putea să vadă asta?

— Așa cred, spuse ea.

— Pentru că Chase nu te vrea.

Cuvintele lui erau un șoc, neașteptate și neplăcute. Pline de furie, realiză Georgiana, la adresa ei.

— Chiar dacă Chase m-ar vrea.

El ridică o mână, iar ea simți iritarea din gestul său.

— Nu-mi poți spune că nu este un aristocrat. Și încă unul înstărit și puternic. Altminteri, de ce și-ar menține identitatea așa de secretă?

Ea nu vorbi. Nu putea risca să dezvăluie nimic.

— Ar putea să-ți ofere tot ceea ce cauți, dar chiar și acum, când el te expune în văzul tuturor, oferindu-te drept pradă lupilor înaltei societăți, tu îl protejezi.

— Nu e așa, spuse ea.

— Deci, îl iubești. Dar nu crezi nici măcar o clipă că este vina lui că mâinile îți sunt legate. El ar trebui să se însoare cu tine.

— Dacă ar putea... lăsă cuvintele să se stingă, sperând că nu avea să audă înșelăciunea lor implicită.

— Este însurat?

Georgiana nu răspunse. Cum ar fi putut?

— Bineînțeles că nu mi-ai spune asta. Zâmbi, dar fără veselie. Dacă este, atunci e un nemernic. Iar dacă nu este... Vocea i se stinse.

— Ce? îl provocă ea.

El se uită într-o parte, departe, către lac, liniștit și argintiu în lumina de aprilie. Pentru un moment, ea crezu că nu avea să răspundă. Apoi vorbi:

— Dacă nu este însurat, atunci e un prost. Georgiana își ținu respirația auzind vorbele, iar el se întoarse din nou spre ea. Descopăr că îl tolerez din ce în ce mai puțin zilele astea.

— Chiar dacă nu ar fi însurat, nu-l vreau pe el, spuse ea, urând vorbele. Urând minciuna pe care o perpetua cu ele. Că Chase era altcineva. Că Chase era vreun bărbat misterios, puternic căruia îi erau amândoi îndatorați.

— Nu, tu îl vrei pe Langley, spuse el.

„Te vreau pe tine.“ Ea-și reținu cuvintele. De unde veniseră?

— Este o alegere bună. Cumsecade. Decent.

„Sigur.“

— Cu titlu nobiliar, completă el.

— Și asta, aprobă ea.

Se mai plimbară o vreme, iar el spuse:

— Nu este o alegere, dacă e singurul bărbat de pe listă, să știi. Când ea nu răspunse, el continuă: Ar trebui să ai de ales.

Ar trebui. Dar nu avea.

Până la finalul sezonului monden, urma să fie măritată. Fie că Langley avea să accepte de bunăvoie sau cu presiuni, urma să se însoare cu ea. Fusese selectat pentru calitățile sale. Și pentru secretul său, pe care ea nu ar fi ezitat să-l folosească dacă ar fi fost necesar.

Nu conta că, într-un fel, ceva deranjase echilibrul Chase-Anna-Georgiana și că, în situația asta, șantajul o făcea să se simtă dezgustătoare. Era singura cale.

Alegerea era o farsă.

Însă aici, în acest moment, avea una. West o dorea. Iar ea îl dorea. Iar aici, acum, avea de ales.

Putea avea ceea ce ar fi trebuit să aibă o viață întreagă... sau să aibă ceea ce-și dorea pentru un moment.

Sau poate că le-ar fi putut avea pe ambele.

De ce să nu aibă un moment cu West? Era partenerul perfect – îi știa secretele –, dar nu tot adevărul. Știa că era și Anna, și Georgiana, știa de ce era în căutarea unui soț, era folositor pentru cercetări. Era ceva extraordinar de eliberator la ideea că el ar fi putut fi alegerea ei. Acum. Înainte nu avusese de ales decât să-l aleagă pe altul.

Era extraordinar de clar dintr-odată.

— Ai o amantă?

Ea aruncă întrebarea cu o lipsă de finețe care o înspăimântă. Ce se întâmplase cu Anna? Unde era cea mai iscusită ușuratică a Londrei? Și mai important, unde era Chase cel atotputernic și întotdeauna sigur pe el?

Îi venea să se arunce în Serpentine.

De ce avea acest bărbat un efect atât de înfiorător asupra ei?

Sprânceana lui se ridică auzind întrebarea, dar cumva, fie binecuvântat, rezistă impulsului, fără îndoială, copleșitor, de a lua în derâdere vorbele ei.

— Nu am.

Ea încuviință din cap o singură dată și continuă plimbarea pe malul lacului.

— Întreb doar pentru că nu aș vrea să... întrec o limită.

De ce erau cuvintele atât de greu de rostit?

Pentru că el o privea. Îl vedea cu coada ochiului. Avea să o privească mult mai mult dacă nu scotea odată blestematele de cuvinte.

Gândul nu o ajută.

— În orice caz, Lady Georgiana, te încurajez să întreci limita. Cât de mult dorești.

Ea luă o gură de aer. Acum ori niciodată. Înainte sau pe veci pe loc.

— Propun un aranjament. Nu un aranjament pe termen lung. Ar fi prostesc. Și lipsit de respect.

Și nesăbuit, ca orice altceva pe termen lung cu Duncan

West care avea, cu siguranță, să se termine cu ea dorindu-și mai mult decât ar fi trebuit.

Cuvintele acelea din nou.

— Continuă, o îndemnă el.

Ea se opri. Se întoarse către el. Încercă să se comporte ca și cum ar fi condus unul dintre cele mai rafinate cluburi de bărbați din Londra.

— Ai spus că ți-ai dorit să mă săruți.

— A fost dorința mea neclară?

Ea ignoră căldura care o inundă la auzul cuvintelor.

— Nu a fost. Și ai dorit, de asemenea, să faci și alte lucruri.

Privirea lui se întunecă.

— Nenumărate alte lucruri.

Cuvintele făceau lucruri bizare în trupul ei.

Ea încuviință din cap.

— Atunci îți propun să facem acele lucruri.

Una dintre sprâncenele sale aurii se ridică.

— Da?

I se făcu rușine, dar se îmbărbătă.

— Da. Tu nu ai o amantă. Și nici eu nu am.

Asta îl șocă.

— Sper că nu ai.

Își înclină capul într-o parte și vorbi ca Anna, simțindu-se mai puternică acum că propunerea fusese făcută.

— Nu văd nici un motiv pentru care n-ar trebui să fac asta până când îl prind pe Langley. În mod discret, desigur.

— Desigur.

— Cred că vei fi numai bun.

— Ca amant.

— Doar nu-ți imaginezi că aș alege cuvântul stăpân.

Era și mai șocat. Desigur. Ea se distra. În mod special când el spuse:

— Sunt sigur că ar trebui să mă simt insultat.

Georgiana râse, simțindu-se dintr-odată eliberată de povara conversației.

— Haide acum, domnule West, nu sunt vreo floare delicată. Nu ești tu acela care a spus că ar trebui să am de ales?

Duncan o privi scrutător.

— Mă refeream la viitorul tău pe termen lung.

— Mi-am ales viitorul pe termen lung. Iar acum îmi aleg

viitorul apropiat, spuse ea, apropiindu-se, reducând la jumătate distanța dintre ei. Își coborî vocea la o șoaptă: Te aleg pe tine.

El se mișcă auzind vorbele, iar preț de o clipă Georgiana crezu că el avea să o prindă și să o tragă mai aproape. Nu i-ar fi rezistat. Dar el se opri, probabil realizând că se aflau în public. Asta nu făcea momentul mai puțin palpitant. Ea nu fusese niciodată aproape de un bărbat care să o dorească atât de mult, dar care să fie atât de dispus să-i reziste.

Ea zâmbi.

— Înțeleg că accepți. Să spunem două săptămâni?

— Cu o condiție, spuse el, încrucișându-și brațele, întorcând spatele către vântul care bătea dinspre lac. Protejând-o de frig.

— Numește-o.

— Cât timp te afli în patul meu, nu mai ești și a lui.

„Chase.“

Era o condiție ușor de acceptat.

— Ca și făcut.

Duncan păru să ezite văzând cât de ușor îi acceptase condițiile, iar ea se întrebă dacă nu cedase prea mult. Dar apoi văzu emoția care-i străbătu fața. Neîncredere.

El credea că ea era femeia lui Chase.

Nu ar fi trebuit să o supere. Nu ar fi trebuit să o înfurie faptul că nu avea încredere în ea. Până la urmă, mințea chiar și atunci când îi spunea adevărul.

Dar o supăra. Pentru că voia ca asta, dincolo de toate, să fie ceva adevărat. Începu din nou, pregătită să-l convingă.

— Noi nu suntem...

El o întrerupse:

— Accept.

Ușurarea se răspândi în ea.

— Începem mâine-seară, spuse el.

Iar ușurarea se transformă în dorință.

— Eu... începu ea, dar el o opri din nou.

— Eu controlez lucrurile.

Cuvintele-i trimiseră un mic fior, chiar și în timp ce-și spunea că nu avea nici o intenție să-l lase să controleze lucrurile.

— A fost ideea mea.

West râse.

— Te asigur că am avut ideea asta cu mult înaintea ta.

El o strigă pe sora lui, care se întoarse imediat. Indică spre cabrioletă, iar ea-i pasă lui Caroline frâiele calului Georgianei ca să se îndrepte în direcția trăsurii. Apoi, își întoarse atenția asupra Georgianei și repetă:

— Eu dețin controlul.

Sprâncenele ei se împreunară.

— Nu-mi place așa de mult asta.

Buzele lui tresăriră într-un mic zâmbet.

— Îți promit că-ți va plăcea.

Și cu asta plecă, pregătindu-se să coboare dealul.

— Domnule West, îl strigă ea, neștiind ce avea să spună, dar știind, fără îndoială, că dorea ca el să se întoarcă. Să se uite la el încă o dată.

Se întoarse.

— Având în vedere cea mai recentă turnură a evenimentelor, mă gândesc că ar trebui să-mi spui Duncan, nu crezi?

Duncan. Se simțea mult prea personal. Chiar și după ce-i propusese. Poate tocmai pentru că îi propusese. Doamne, Dumnezeule! Îi propusese. Și acum trebuia să meargă până la capăt.

— Duncan.

El zâmbi, încet și ca un lup.

— Îmi place cum sună.

Obrajii ei se înroșiră, iar ea dori să alunge culoarea. Nu reuși. Un colț al gurii lui se ridică brusc.

— Și îmi place cum arată *asta*. Nu este nimic din Anna în culoarea aia. Nimic fals.

Inima începu să-i bată mai repede.

Dintr-odată, părea să știe prea mult din ea. Că vede prea mult.

Căută ceva care să echilibreze raportul de puteri.

— Unde ai fost? Înainte să vii la Londra?

El încremeni, iar ea înțelese numaidecât – ceva în legătură cu întrebarea asta îl neliniștise. Își dădu seama cu simțul ascuțit al cuiva care juca mereu cu adevăruri și minciuni că era ceva acolo, în trecutul lui. Ceva despre care instinctele lui îi spuneau să mintă.

— Suffolk. Nu era o minciună, dar nici întregul adevăr. Și nu zăbovi pentru mai multe întrebări. Mâine-seară, spuse el, iar

cuvintele nu lăsară loc pentru refuz.

Ea încuviință din cap, un amestec de anticipare și emoții răsucindu-se discret prin ea.

— Mâine-seară.

El se întoarse și plecă, iar ea îi privi spatele care se îndepărta în vreme ce picioarele lui lungi dizolvau distanța dintre el și sora sa, care era deja la jumătatea drumului spre cabrioletă. „Mâine-seară.“

Ce făcuse?

— Mamă?

Caroline îi întrerupse reveria, iar Georgiana se uită la fiica ei, care stătea grațioasă la câțiva metri depărtare, cu ambii cai de căpăstru.

Georgiana se sili să zâmbească.

— Să ne întoarcem? Ești gata?

Caroline se uită la spatele lui West care se îndepărta – Georgiana nu avea să se gândească la el ca la Duncan, era prea personal –, apoi la mama ei.

— Sunt gata.

Avea să se mărite cu alt bărbat. Avea să-i ofere lui Caroline lumea pe care o merita. Oportunitatea pe care o merita. Dar cerea prea mult să găsească un moment de plăcere pentru ea între timp?

Ce rău era în asta?

Capitolul 10

Acest ziar a aflat din surse demne de încredere că un anume gentleman scăpătat a dobândit un interes deosebit față de o lady cu o zestre foarte frumoasă. Cu toate că nu putem confirma intențiile lordului în chestiune, putem confirma că cei doi au petrecut un sfert de oră pe un balcon întunecat cu câteva nopți în urmă. Suntem siguri că, deși lordul L. a fost un gentleman desăvârșit, nu va trebui să fie astfel mult timp…

… Sincer, există puține cupluri pe care să le adorăm mai mult decât pe marchizul și pe marchiza de R… A trecut mai bine de un deceniu de când ziarul acesta n-a obosit să-i urmărească făcându-și ochi dulci unul altuia, cu o pasiune evidentă. Se zvonește chiar că fac scrimă împreună…

Paginile mondene din *Weekly Britannia,* 29 aprilie 1833

Articolele funcționau.

Georgiana dansase cu cinci potențiali pretendenți la balul familiei Beaufetheringstone, inclusiv cu trei vânători de zestre ajunși la sapă de lemn, un marchiz bătrân și un duce de origine îndoielnică. Iar noaptea era doar la jumătate.

Acum, când orchestra era în pauză, ea stătea în picioare lângă masa cu aperitive de la capătul îndepărtat al sălii alături de vicontele Langley, așteptând, fără îndoială, ca muzica să reînceapă ca ei doi să poată dansa – și ca ea să facă următorii pași pentru a-și asigura viitorul rol de vicontesă.

Atenția s-ar fi putut datora faptului că ducele de Leighton ar fi tras toate sforile să o mărite pe sora lui – întreaga familie a Georgianei era prezentă în seara asta: ducele și ducesa, marchizul și marchiza de Ralston, și Lord și Lady Nicholas St. John.

Sau poate faptului că proprietarii Îngerului Căzut erau de asemenea prezenți, deși era nevoie ca susținerea lor să fie mai puțin publică. Dar erau prezenți, ceea ce era un lucru uimitor,

întrucât erau puține lucruri care marchizului de Bourne și ducelui Harlow le plăceau mai puțin decât ceremoniile sociale. Totuși, erau aici, pironiți prin sală ca niște santinele tăcute.

Poate că erau soțiile – fiecare o putere în felul ei, de curând înnobilate, dintr-o nouă generație a aristocrației.

Putea să fi fost oricare dintre acele lucruri.

Putea să fi fost, dar West știa mai bine

Erau articolele din ziar.

Iar West nu era sigur cum se simțea în legătură cu succesul lor.

Stătea și veghea asupra întregii scene, observând cum Lady Beaufetheringstone, cea mai bârfitoare exponentă a lumii bune, își ridică lornieta și aruncă o privire critică în direcția Georgianei. După un moment lung, Lady B. coborî instrumentul și înclină din cap o singură dată înainte de a se întoarce, fără îndoială ca să discute noua prezență din sala ei de bal cu doamnele din preajma ei.

Era remarcabil că Georgiana avea nevoie de susținerea lui – cu toată adunarea de lorzi și de doamne pe orbita ei care navigaseră la rândul lor printre nenumărate capcane ale înaltei societăți în calea lor către acceptare. Dar nu era nimic mai periculos în lume decât o femeie învăluită de scandal și necăsătorită. La fel fusese când Eva gustase din măr, când Izabela își pictase chipul, când Agar se băgase în pat alături de Avram.

El o privi în timp ce ea ridică un pahar de șampanie și bău. Când coborî paharul și îi zâmbi partenerul ei, West își imagină buzele ei sclipind de umezeala vinului, își imagină cum soarbe de pe ele.

Se poate să fi trecut zile de la sărutul lor, dar gustul ei zăbovise pe buzele lui, și de câte ori se gândea la ea, era tot mai disperat ca balul să se încheie, și noaptea să înceapă. Pur și simplu își omora timpul până când o putea atinge.

Langley își puse o mână pe cotul ei și o conduse către mijlocul sălii de bal pentru dansul lor.

Începea să-i displacă Langley.

Începeau să-i displacă zâmbetul său lejer și hainele perfect croite și lavalierele sale impecabile. Începea să-i displacă felul în care se mișca, ca și cum ar fi fost făcut pentru locul acesta, pentru lumea asta și poate pentru femeia asta. Nu conta că un astfel de gând era irațional, întrucât Langley chiar fusese făcut pentru

toate aceste lucruri.

Și chiar începea să-i displacă felul în care dansa vicontele. Numai grație și mișcări de gentilom. Și felul în care Georgiana zâmbea în sus către el în vreme ce se roteau de-a lungul sălii de dans – nu în *sus* către el, remarcă West răutăcios, întrucât Langley era de aceeași înălțime ca ea, și nu mai înalt.

Încercă din răsputeri să evite încruntarea ce se prevestea. Nu-i plăcea ce cuplu frumos făceau. Cât de ușor era să-i vezi ca pe unul.

Cât de ușor era să-și dai seama că ar face copii frumoși.

Nu că i-ar fi păsat de copiii lor.

Ea îi întâlni privirea, iar el fu săgetat de plăcere. Era frumoasă în seara asta. Chiar și la douăzeci și șase de ani, era mai luminoasă decât majoritatea femeilor prezente. Aproape că strălucea în lumina lumânărilor, mătasea rochiei sale sclipind în vreme ce Langley o răsucea prin sala de dans, buclele ei blonde atingând ușor locul unde se întâlneau lujerul gâtului cu umărul. Locul în care mirosea a vanilie și a Georgiana. Locul pe care plănuia să-l lingă data următoare când aveau să rămână singuri.

Înclină din cap în direcția ei, iar ea se îmbujoră, mutându-și imediat privirea. El ar fi vrut să se laude cu succesul lui. Ea îl voia pe el. El era dispus să parieze că aproape la fel de mult pe cât o dorea el.

Iar amândoi aveau să primească ceea ce își doreau la noapte.

Dorința s-o atingă era aproape dureroasă. Se gândise prea puțin la altceva din momentul în care ea se întorsese spre el în parc cu o zi în urmă și îi spusese: „Te aleg pe tine“. Dumnezeule, îi venise să o ridice în brațe și să o poarte până la cel mai apropiat pâlc de copaci și să o întindă goală și să venereze fiecare parte a trupului ei cu fiecare parte a trupului său, blestemată fie lumea în care se născuse și cea în care alesese să trăiască.

„Te aleg pe tine.“

Nu conta că probabil mai spusese aceleași cuvinte altor zece bărbați. Că probabil le cunoștea puterea și o mânuia ca o maestră.

Când i le spusese lui, fusese al ei. Instantaneu. Plin de zeci de idei despre cum să o facă a lui. Dorința lui fusese în cel mai bun caz primitivă – o dorise. Cu totul.

Iar la noapte, urmă să o aibă.

— Ai primit biletul meu?

Îngheță auzind vorbele, dar nu se întoarse ca să-l privească pe contele de Tremley, aflat acum lângă umărul său.

— Da.

— Nu ai publicat articolul despre care am discutat.

Războiul din Grecia. Susținerea lui Tremley pentru inamici.

— Am fost ocupat.

— Jocurile de noroc și socializarea nu sunt afaceri.

— Ba sunt atunci când conduci cinci dintre cele mai de succes publicații de pe glob.

— Toate datorită cui?

West se întoarse, întâlnind privirea lui Tremley, dar rămase tăcut. Tremley continuă:

— Nu-mi place să fiu ignorat. Ai face bine să nu uiți acest lucru.

Cuvintele îl înfuriară pe West, dar știa că marchizul avea tendința să provoace.

— Acum nu te ignor.

— Nu, nu mă ignori. Pentru că o vorbă din partea mea și fiecare dintre acești oameni s-ar arăta bucuroși să te vadă spânzurat.

West detesta adevărul din spusele lui – faptul că, indiferent de motivele pe care le avusese să facă ceea ce făcuse, indiferent de rezultatele acțiunilor sale, indiferent de puterea pe care o poseda acum ca magnat al presei, nu era unul dintre ei.

Nu va fi niciodată.

Ignoră gândul, întorcându-se la bal, prefăcându-se că-i pasă de lumea asta care nu avea să fie niciodată a lui, așa cum făcea de mai bine de un deceniu.

— Ce vrei?

Puse întrebarea chiar când un grup de tineri trecea pe lângă ei, fără îndoială căutând să joace o partidă de cărți ca să-și omoare timpul la un bal la care mamele lor îi forțaseră să participe. Câțiva dintre ei se întoarseră ca să îi salute, negăsind nimic bizar în legătură cu cei doi bărbați care erau adânciți în conversație.

Amândoi aveau poziții importante – Tremley, consilier al regelui William, și West, jurnalist, căruia o mare parte a societății îi era îndatorată. Mai exista un singur om care avea o influență

egală cu a lor.

Bărbatul despre care venise Tremley să discute.

— Îl vreau pe Chase.

West râse.

— Nu văd ce e amuzant în asta, spuse Tremley.

West ridică o sprânceană.

— Îl vrei pe Chase.

— Da.

Clătină din cap.

— Tu și restul lumii.

Tremley zâmbi cu viclenie.

— Asta se poate, dar restul lumii nu te are pe tine.

Partea aceasta era adevărată. De zece ani, West îi furnizase lui Tremley informații despre oameni din înalta societate, asigurându-și astfel tăcerea ducelui în legătură cu trecutul său. În legătură cu trecutul lor.

Și în fiecare zi, cu fiecare informație pe care i-o împărtășea sau pe care o publica, West mai murea puțin. Își dorea cu disperare să scape de acest om teribil. Își dorea cu disperare informația care l-ar fi eliberat.

Anii de practică îl ajutau să nu-și arate furia și nemulțumirea care îl copleșeau de fiecare dată când Tremley se afla în preajma lui.

— De ce Chase?

— Haide acum, replică Tremley, cuvintele fiind grave și aproape sâcâitoare. Sunt doar doi oameni în Londra care au o putere care se apropie de a mea. Unul dintre ei e în buzunarul meu.

Pumnii lui West se strânseră auzindu-i vorbele.

— Celălalt este Chase, adăugă el.

— Asta nu este suficient ca să investighez pe cineva.

Tremley râse, rece și plin de ură.

— Îmi place că tu crezi că ai de ales. A arătat interes pentru soția mea. Nu-mi place să fiu amenințat.

West se înfurie amintindu-și tratamentul pe care Tremley i-l aplicase soției sale.

— Chase nu este singurul om care te-ar putea amenința.

— Cu siguranță că nu te referi la tine însuți. Când Duncan nu răspunse, ducele continuă: Nu mă poți distruge, Jamie.

Șoapta numelui, nefolosit și vechi de zeci de ani, trimise un

fior de neliniște în Duncan. Îl făcea să tânjească să-l distrugă pe ducele arogant. Să-și dorească cu disperare informația pe care Lady Tremley o oferise în schimbul intrării sale la Îngerul Căzut.

Trase adânc aer în piept. Prefăcându-se calm.

— Crezi că nu l-am căutat pe Chase înainte? Crezi că nu sunt conștient de cum ar vinde ziarele această descoperire? Deși sunt flatat de încrederea ta, te asigur că nici măcar eu nu pot obține accesul la Chase.

— Dar târfa poate.

Cuvintele – cuvântul – îl săgetară, și doar faptul că se aflau la un bal în plină desfășurare îl împiedică pe West să nu-și înfigă pumnul în fața arogantă a ducelui.

— Nu știu la cine te referi.

— Ești obositor când vrei să fii, suspină ducele, prefăcându-se interesat de cei care dansau pe lângă ei. Știi exact la cine mă refer. Femeia lui Chase. Acum dată deoparte, aparent. Pentru tine.

West încremeni auzind descrierea, la felul în care ea fusese aruncată ca nimic mai mult decât un accesoriu. La felul în care el se referise la ea – ieftină, folosită și nedorită.

Era fiica unui duce, pentru numele lui Dumnezeu!

Doar că pentru Tremley nu era. La fel cum nu era nici pentru restul Londrei.

— Nu are sens să negi, continuă ducele, jumătate din lumea bună te-a văzut ducând-o într-o cameră privată din cazinou acum câteva seri. Am auzit trei povești diferite care spun că Lamont a dat peste tine sub fustele ei. Sau era ea în pantalonii tăi?

Îi venea să urle de furie când auzi insulta. West ar fi distrus pe oricine altcineva ar fi îndrăznit să vorbească într-o asemenea manieră. Ar fi suferit o săptămână de pe urma mâinilor sale. Și ani de pe urma peniței sale.

Dar Tremley era la adăpost de furia lui West, pentru că știa prea bine cum fusese folosită în trecut. Pentru ce luptase. Ce câștigase.

Și astfel, în loc să-l lovească fără milă, West spuse:

— Ar trebui să ai grijă cum vorbești despre o doamnă.

— Oh, este o doamnă acum? Târfa, accentuă grosolan cuvântul, trebuie să fie formidabilă la așternut dacă o ridici atât de sus. Tremley se uită la el. Nu-mi pasă ce îi faci. Dar ea este în

primul și-n primul rând târfa lui Chase. Și vei afla identitatea lui.

Într-o zi urma să-l distrugă pe acest om și avea să se simtă minunat.

Ducele păru să fi auzit gândul nerostit.

— Detești asta, nu-i așa? spuse el, privindu-l pe West cu atenție. Nu-ți place că am atâta putere asupra ta. Cu un singur cuvânt, te-aș putea ruina. Îmi aparții. Pentru totdeauna.

Ura era un cuvânt prea ușor pentru ceea ce simțea West față de Tremley.

— Pentru totdeauna este un timp îndelungat.

— Într-adevăr, ai înțelege adevărul afirmației dacă secretul tău s-ar afla. Am auzit că „pentru totdeauna“ în închisoare este un timp chiar mai îndelungat.

— Și dacă nu pot afla identitatea lui?

Tremley se uită într-o parte, iar West îi urmări privirea, felul în care tremura peste invitați, găsindu-și soția în grupul de dansatori. West observă ochiul ei, îngălbenit pe margine. Dură un moment până să-și dea seama că, de fapt, Tremley nu o căuta pe soția sa, ci pe *femeia* din spate.

Cynthia.

— Este o fată frumoasă.

Lui West îi îngheță sângele în vene auzind amenințarea.

— Nu o amesteca în asta. Așa ne-a fost înțelegerea de la început.

— A fost. Încă este. Până la urmă, sărăcuța de ea nu știe adevărul despre fratele ei perfect, nu-i așa? Ce ai făcut? Ce ai luat?

Cuvintele erau o amenințare rece, genial meșteșugită. West nu se uită la conte. Nu putea garanta că, dacă s-ar uita, nu l-ar ataca. În schimb, băgă la cap cuvintele lui Tremley.

— Ar fi păcat dacă i s-ar spune adevărul. Ce ar crede despre tine atunci? Fratele ei curat ca lacrima?

Era o amenințare perfectă. În nici un caz goală. Nu amenința viitorul lui West. Nu amenința să descopere secretele lui West.

Amenința să le descopere pe ale Cynthiei.

Furia îl copleși, fierbinte și aproape insuportabilă.

— Am să te distrug într-o zi.

Tremley zâmbi cu viclenie.

— Am protecția unui rege. Iar tu ești în siguranță doar prin

bunăvoința mea.

Cu aceste cuvinte, Duncan se simți din nou un copil, furios și dornic să se bată. Disperat să câștige. Atât de disperat după o altă viață, încât ar fi fost în stare să fure una.

Nu răspunse.

— Așa credeam și eu, spuse Tremley, făcându-și ieșirea.

West îl privi în timp ce se apropia de o tânără, fiica unui duce, o debutantă în societate, și o invită la dans. Fata zâmbi și acceptă oferta, făcând o reverență adâncă, știind că un dans cu ducele de Tremley, care era ochii și urechile regelui William, nu ar face altceva decât să-i crească valoarea.

Era ironic că aristocrația nu observa mizeria din rândurile ei – doar titlurile nobiliare.

Trebuia să afle ce știa Chase despre Tremley.

Imediat.

Ea băuse prea mult.

Fusese neplanificat. Neașteptat chiar. Într-adevăr, putea bea scotch cu cei mai buni dintre ei. Băuse scotch cu cei mai buni dintre ei.

Dar în seara asta, băuse prea multă șampanie. Iar șampania, după cum știa oricine de la Maria Antoaneta încoace, era parfum când intra, și ceva cu totul diferit odată ce ajungea acolo.

Făcu o pauză. Maria Antoaneta era cu șampania?

Nu conta. Ce conta era că băuse prea multă șampanie, iar acum trebuia să danseze. Iar mai târziu, trebuia să facă cu totul alte lucruri.

Lucruri pe care voia să le facă. Cu Duncan West

Lucruri pe care îl *rugase* să le facă.

Lucruri pe care era îngrozită că ar putea să le facă incorect.

Dar toate aceste gânduri erau pentru mai târziu. Acum, tot ce trebuia să facă era să danseze.

Slavă cerului că vicontele Langley era un dansator excelent.

Nu ar fi trebuit să fie o surpriză, întrucât el era extrem de bine educat – fermecător și amuzant și mai mult decât dispus să întrețină conversația –, dar Georgiana era mereu surprinsă când vicontele o răsucea de-a lungul sălii de dans fără să greșească un

pas, ignorând faptul că ea nu era un partener prea talentat în acest moment al serii.

Nu credea că mai dansase vreodată cu un bărbat într-o formă atât de bună.

Altă dată îi făcuse plăcere și i-ar fi făcut plăcere și în seara asta, dacă nu ar fi băut prea multă șampanie, ceea ce nu ar fi făcut niciodată, dacă n-ar fi fost atât de al naibii de concentrată pe un alt bărbat, care nu dansa. Într-adevăr, Duncan West nu se clintise din loc de când ajunsese la Casa Beaufetheringstone cu o oră în urmă. Iar faptul că nu se mișca făcea ca să-i fie greu să-l urmărească fără să fie prinsă.

Cu toate acestea, când îi întâlni privirea, entuziasmul și agitația o făcură să simtă fluturași în stomac.

Diseară era mâine-seară.

„Eu dețin controlul.“

Amintirea vorbelor lui, a promisiunii lor, trimise o urmă de culoare pe obrajii ei. Își mută privirea în altă parte.

Dumnezeule! Era posibil să fi făcut o greșeală îngrozitoare cu această sugestie insolentă și cutezătoare. Acum nu avea decât să meargă mai departe.

Nu simțise niciodată atâta dorință și atâta teamă deopotrivă față de ceva.

— Ce te face să fii atât de interesată de Duncan West?

Și era clar, cât se poate de evident.

Își îndreptă privirea către Lord Langley, prefăcându-se surprinsă.

— Milord?

Langley zâmbi cu cordialitate.

— Nu-mi lipsește spiritul de observație.

Ea clătină din cap.

— Nu știu la ce te referi.

Sprânceana lui se ridică.

— Cu protestele tale faci întreaga situație și mai curioasă.

Îl lăsă să o rotească prin sala de bal, luându-i un moment să-și adune gândurile. El nu așteptă ca ea să-și găsească cuvintele, continuând:

— Presupun că este recunoștință?

— Milord?

De data asta nu avea de ce să se prefacă. Duncan West o făcea să se emoționeze doar respirând. De ce ar fi fost

recunoscătoare pentru asta?

— Face o treabă excelentă aducând calitățile tale în atenția lumii bune. Zâmbi. Presupun că atunci când West va înceta, nu-mi vei mai arunca o a doua privire.

Se părea că Langley observa mai mult decât l-ar fi crezut în stare.

— Mă îndoiesc, milord, spuse ea. Tu ești cel care se coboară fiind văzut cu mine.

El zâmbi.

— Te pricepi la asta.

— La ce?

— La a face să pară ca și cum aș fi o partidă bună.

— Ești o partidă bună, spuse ea simplu.

El zâmbi, iar ea recunoscu ironia pe care alții nu ar fi văzut-o. *Chase* recunoscu ironia.

— Nu sunt așa ceva, sunt împovărat. Abia dacă îmi permit pantofii pe care îi am în picioare.

Georgiana se uită în jos la ei.

— Sunt extrem de bine lustruiți, pentru niște pantofi găuriți. Când el râse, ea continuă: Milord, despre mine se spune că aș fi împovărată într-o mulțime de alte feluri – feluri care nu pot fi remediate atât de ușor.

Langley o privi cu atenție.

— Atunci am să fiu recunoscător pentru titlul nobiliar.

— Eu aș fi. Cuvintele îi ieșiră fără să le poată opri. Înainte să-și dea seama în câte moduri diferite și nepotrivite puteau fi interpretate. Nu am vrut să spun...

El zâmbi.

— Știu ce-ai vrut să spui.

Georgiana clătină din cap.

— Nu cred că știi. Am vrut pur și simplu să spun că oricine altcineva ar fi bucuros să facă schimb de roluri cu tine.

— Cunoști pe cineva? spuse el zâmbind afectat.

Privirea Georgianei zbură peste umărul său din nou, către locul din mulțime în care părul auriu al lui Duncan West strălucea, înălțimea lui făcându-l cât se poate de vizibil. Ea se întrebă – dacă ar putea face schimbul, ar accepta el titlul nobiliar?

„Dacă ar fi avut un titlu nobiliar...“

Nu-și îngădui să ducă la sfârșit gândul.

— Mă tem că nu.

— Aha, zise el. Deci, recunoști că titlurile nobiliare nu sunt chiar așa de grozave pe cât s-ar spune.

Ea zâmbi.

— Se pare că implică destul de multe obligații.

— Nu ar trebui să am obligații, spuse el melancolic.

— Blestemați fie verii îndepărtați și sterpi, spuse ea, mâna zburându-i către gură să oprească vorbele după ce fuseseră rostite.

El râse cu zgomot suficient de tare încât să atragă atenția celor care dansau.

— Ești mai mult decât pari, Lady Georgiana.

Se gândi la dosarul din biroul ei. Îi displăcu vinovăția care venea cu ideea că ar putea fi nevoită să-l folosească pentru a-l câștiga. Zâmbi în sus către el.

— La fel ca și tine, milord.

Rămase tăcut auzind asta, iar ea se întrebă dacă el își dădea seama ce spunea ea. Ce știa. Ce era dispusă să folosească, dacă ar fi fost nevoie.

Privirea ei zbură din nou către West, care continua să stea ca o santinelă, de astă dată în compania cuiva.

Tremley.

Abia dacă ar fi observat conversația lor cu o săptămână mai devreme – dar acum, era ceva legat de ei, ceva legat de felul în care Tremley avea acel zâmbet care nu-i cuprindea și ochii și felul în care stătea West, neobișnuit de încordat, de neliniștit.

Ea îi datora lui West informația despre Tremley – dosarul acela plin cu secretele pe care soția lui le împărtășise. Dar acum, privindu-i împreună, se întrebă despre legătura lor. De ce era atât de interesat de conte? Cum de știuse că avea atâtea secrete?

În timp ce-i privea o cuprinse un sentiment de neliniște, însă dansul ceru o piruetă, iar ea abia își stăpâni iritarea față de lumea asta, unde trebuia să se supună uzanțelor, și nu propriei curiozități.

Ajunseseră într-un capăt al sălii, aproape de ușile care erau deschise către un balcon aglomerat. Langley privi către ea.

— Luăm o gură de aer?

Era posibil ca Langley să fi observat că băuse cam mult.

Și poate că era un lucru bun că observase, întrucât, dacă ieșeau, i-ar fi distras atenția de la Duncan West, și orice ar fi

distras-o de la Duncan West în seara asta era un lucru bun.

Langley o conduse afară, unde mai erau vreo șase persoane. Se apropiară de balustradă, departe de ceilalți, iar ea își puse o mână pe piatră și trase o gură de aer rece, sperând să nu i se mai învârtă capul.

— E obositor, nu-i așa? spuse Langley. Jocul de teatru?

Georgiana se uită la el și observă din privirea sa că înțelesese. Și el juca. În fiecare moment. Ea zâmbi.

— Da, este.

Langley se rezemă cu spatele de balustradă și arătă către grupul de femei din celălalt capăt al balconului, o parte din ele șușotind acum.

— Discută despre noi.

Ea privi spre ele.

— Se întreabă, fără îndoială, ce am făcut ca să te aduc aici într-un asemenea moment clandestin.

El se aplecă în față.

— Și se întreabă și dacă o să fie martore la ceva scandalos.

— Bietele fete, spuse ea. Nu vor fi.

Georgiana râse, atrăgând privirea mai multor tinere. Poate că n-ar fi atât de rău să se mărite cu Langley. Poate că ar fi un bun partener. Fermecător și amuzant. Amabil. Isteț.

Dar nu o atrăgea deloc.

Și nu exista nici o posibilitate de a se simți atrasă de el.

Ceea ce îl și făcea atât de perfect. Într-adevăr, atracția fusese dintotdeauna sursa neplăcerilor sale.

Era mai bine fără ea, iar evenimentele de săptămâna trecută dovedeau asta. Fără ea – fără felul în care Duncan West o făcea să se simtă – nu ar mai fi fost atât de zăpăcită. El nu ar mai fi avut o asemenea putere dezarmantă asupra ei.

Nu avea să se mai gândească la West, la naiba! La ce urma să se întâmple în seara aceea. La promisiunile pe care el le făcuse, misterioase, păcătoase și nebunești. La promisiunile pe care ea le făcuse, să-i cedeze. Și de ce să nu-i cedeze? Acum, o dată. De ce să nu-și îngăduie să se bucure de el? De experiența de a fi cu el? Și de ce să nu se retragă apoi, în liniște, către o viață ca vicontesă de Langley?

Însă mai întâi trebuia să fie cerută de nevastă, ca să devină vicontesă de Langley.

Iar acest lucru nu avea să se întâmple în seara asta.

O altă fată ieși pe balcon, una pe care Georgiana o recunoscu. Era Sophie, fiica ducelui de Wight, susținătoarea ei din cealaltă seară.

Era singură, cu siguranță exilată de prietenele ei, fără îndoială pentru că o apărase pe Georgiana. Iar mititica părea pierdută.

Georgiana se întoarse către Langley, dorind să încheie acest moment. Dorind să-l elibereze din pânza ei de păianjen.

— Ar trebui să dansezi cu ea, spuse Georgiana. E drăguță. I-ar folosi susținerea.

El ridică o sprânceană.

— Susținerea unui viconte împovărat?

— Susținerea unui gentilom chipeș și bun. Era o scuză, dar el nu știa asta. O scuză pentru felul în care se folosise de el. Pentru felul în care avea să se folosească de el. Făcu un semn din cap în direcția lui Sophie. Dansează cu ea. O să fiu în regulă aici. E bine la aer curat.

Langley îi aruncă o privire, prima constatare a stării ei de ebrietate.

— Îmi imaginez că este.

Georgiana clătină din cap.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Dumnezeu știe că am avut și eu o dată sau de două ori nevoie de acest leac ca să-mi fac curaj în societate. Făcu o plecăciune, îi luă mâna și depuse un sărut pe degetele ei înmănușate. După cum dorește milady.

O părăsi apoi, mergând către Sophie, care fu mai întâi șocată și apoi flatată în mod evident de favoarea lui. Georgiana îi privi întorcându-se în sala de bal și începând imediat să danseze. Se potriveau bine, vicontele frumos și fata timidă și emoționată.

Era păcat că Langley nu-i putea oferi lui Sophie ceea ce fără îndoială își dorea.

Georgiana se întoarse cu spatele la cuplu și luă o gură mare de aer, privind în întuneric, căutând pământul stabil.

— Nu mă vei găsi acolo.

Cuvintele-i trimiseră un fior, iar ea încercă să ascundă asta, ceea ce era mai dificil decât și-ar fi imaginat. Se întoarse să-l găsească pe Duncan la doar câțiva metri.

Își dori ca el să fi fost mai aproape.

Nu. Nu-și dori asta.

— Dar, domnule, nu te căutam pe tine.

O privi în ochi.

— Nu?

Era exasperant.

— Nu. Iar după cum tu ai venit la mine, domnule, s-ar putea crede că tu ești cel care mă căuta.

— Poate că așa este.

Avu nevoie de toată energia ca să-și ascundă satisfacția.

— Trebuie să încetăm să ne mai întâlnim pe balcoane.

— Am venit să te anunț că e timpul să plecăm, spuse el.

Părea potrivit că afirmația venea din întuneric, căci aducea un sentiment profund de păcat, stârnind în ea un val de emoții și anticipație. Și doar un dram de teamă.

— Rămas-bun, spuse ea, încercând să-și alunge teama. Dorindu-și mai mult alcool.

— Trebuie să mă duc la club, spuse el, apropiindu-se suficient ca ea să-i vadă fața în lumina care se revărsa din sala de bal. Am un mesaj pentru Chase.

Era foarte serios. Georgiana încremeni, cuprinsă de dezamăgire. Crezuse că venise pentru ea, dar nu era așa. Venise pentru Chase. Îi trecu prin minte, vag, că erau unul și același, dar nu se putu gândi prea mult la asta.

— Chase nu este acolo.

Sprâncenele lui se împreunară.

— Cum de știi asta?

Ea ezită, displăcându-i drumul pe care mergeau.

— Nu știu.

Duncan o privi lung.

— Ba știi, dar acum nu e momentul să discutăm despre asta. Trebuie să plecăm.

— Este ora zece. Balul abia a început.

— Balul este pe jumătate gata, iar noi avem un aranjament.

— Nu am avut un aranjament care să implice transmiterea de mesaje lui Chase. Era conștientă că rostise cuvintele cu arțag. Nu-i păsa prea mult. Nu vreau să plec. Dansez.

— Ai dansat cu șase bărbați, nouă – dacă îi pui la socoteală pe Cross, Bourne și pe cumnatul tău.

Georgiana zâmbi.

— M-ai urmărit.

— Bineînțeles că te-am urmărit. Informația era într-adevăr mulțumitoare. La fel cum era și „bineînțeles“. Și ți-am îngăduit un sfert de oră aici cu Langley.

— Mi-ai îngăduit?

— Da. Și nouă dansuri sunt suficiente pentru o singură seară.

— Sunt doar șase. Bărbații însurați nu se pun la socoteală.

— Pentru mine se pun la socoteală.

Ea se dădu mai aproape, incapabilă să reziste vorbelor întunecate și pline de iritare.

— Ai grijă, domnule, sau aș putea crede că ești gelos.

Ochii lui erau de culoarea mahonului. Și formidabil de captivanți.

— Ai uitat? Eu, și nici un altul.

— Nu, aranjamentul a fost cu tine, și fără Chase.

Mahonul deveni negru.

— Atunci avem un nou aranjament.

Acest Duncan West era ca nici un altul pe care-l cunoscuse – ferm, puternic autoritar. Și copleșit de dorință.

O dorință care ar fi fost reciprocă, dacă ea ar fi permis asta.

— Ai fi putut să dansezi cu mine, spuse ea încet, pășind mai aproape.

El o întâlni la jumătate, închizând distanța dintre ei și șoptind:

— Nu, nu aș fi putut.

— Dumnezeule mare!

Georgiana se răsuci auzind vorbele și dădu cu ochii de Temple care stătea la câțiva metri distanță, cu soția sa la braț.

— Iisuse, Temple, îți faci apariția în cele mai nepotrivite momente, bombăni Duncan, înainte să facă o plecăciune. Excelența Voastră.

Mara, ducesa de Lamont, zâmbi, iar Georgianei nu-i plăcu zâmbetul ei cunoscător, de parcă ar fi știut tot ce se întâmplase între ceilalți pe balcon. Și probabil că știa.

— Domnule West. Lady Georgiana.

— Voi doi aveți nevoie de însoțitori.

— Suntem sub ochii a jumătate din Londra, spuse ea.

— Sunteți pe un balcon întunecos sub ochii a jumătate din Londra, o corectă Temple, apropiindu-se. De asta aveți nevoie de

însoțitori. Uită-te la el.

Ea făcu precum îi ceru. Nu că ar fi fost o provocare.

— Este foarte frumos.

Sprâncenele lui West se ridicară.

— Eu... Temple făcu o pauză și îi aruncă o privire bizară. Bine. Păi, nu mă refer la partea aia – deși presupun că unui însoțitor nu i-ar păsa prea mult de o asemenea afirmație –, mă refer la faptul că arată ca și cum ar plănui să te fure de aici.

— Și tu arăți așa, îi atrase Georgiana atenția.

— Da. Dar asta este pentru că plănuiesc să-mi fur soția de aici. Întrucât suntem căsătoriți, avem voie să facem lucruri pe care le fac oamenii pe balcoane întunecoase.

— William! exclamă ducesa. Îi faci să se simtă stânjeniți. Și pe mine la fel.

Temple se uită soția sa.

— Mă voi revanșa față de tine.

Cuvintele erau pline de promisiuni misterioase, iar Georgiana își dădu ochii peste cap înainte ca el să continue:

— Spune-mi că nu arată ca și cum ar plănui să o fure de aici.

Mara se uită la cei doi, iar Georgiana rezistă impulsului de a-și netezi cutele rochiei.

— Da, chiar așa arată.

— De fapt, spuse Georgiana, exact asta plănuiește.

— Dumnezeule mare! exclamă Temple.

— Nu intenționam să fie atât de evident, spuse Duncan

— Oricum, nu mai pleacă nicăieri acum, răspunse Temple. Se întoarse către Georgiana și făcu semn din cap către sala de bal. Hai să mergem.

Ea clipi.

— Unde să mergem?

— Voi dansa cu tine.

— Nu doresc să dansez cu tine. Georgiana își dădu seama de tonul ei iritat, dar nu-și putu aduna energia ca să schimbe asta. Flutură o mână spre duce și ducesă. Pe lângă asta, nu aveți alte planuri?

— Ba da, și vom discuta mai încolo cât de supărat sunt că mă forțezi să mi le schimb.

— Nu vreau să dansezi cu mine, șopti ea. West poate să danseze cu mine.

— Nu sunt sigur că asta ar rezolva problema că arată de parcă ar vrea să te răpească de aici, rosti Mara pe un ton mult prea grijuliu.

Răspunsul lui Duncan fu mai direct:

— Nu.

— Nu? întrebă ea, surprinsă de refuzul lui rapid.

— Nu am titlu nobiliar, explică el. Nu poți fi văzută dansând cu mine.

Ce stupid!

— Dar tu ești cel care mă ajută să-mi spăl reputația.

— Pe lângă alții, o corectă el.

— Vrei să spui alții, cum ar fi Temple?

— Excelența Voastră, spuseră Temple și Duncan la unison.

Georgiana clătină din cap, confuză.

— De ce îmi spuneți așa? Nu sunt ducesă.

Cei trei se uitară la ea ca la o nebună. Și abia atunci își dădură seama cu toții ce se întâmpla.

— Iisuse, spuse Duncan.

— Ești beată? întrebă Temple.

Ea-și puse degetele pe buze.

— E posibil.

Bărbații se uitată unul la altul, apoi la ea.

— Cum naiba te-ai îmbătat?

— Îmi imaginez că s-a întâmplat pentru că am consumat prea mult alcool, răspunse ea prompt.

Mara chicoti.

— De ce? întrebă Temple.

— Îmi place șampania.

— Urăști șampania, spuse Temple.

Georgiana încuviință din cap.

— Maria Antoaneta era cu șampania?

Cei trei ar fi trebuit să știe.

Temple părea că ar fi vrut să o omoare. Duncan o privi cu atenție, de parcă urma să se transforme într-un fel de animal.

— Ea este responsabilă pentru paharul de șampanie.

— Da! Paharul în forma sânului ei!

Începea să-și amintească totul, chiar dacă puțin cam zgomotos.

— Iisuse! exclamă Temple.

— Poate că ar trebui să limităm folosirea cuvântului sân în

public, observă Duncan sec. De ce nu ne spui de ce-ai simțit nevoia să bei în exces?

— Aveam emoții! spuse ea în propria apărare, apoi realiză ce recunoscuse. Se uită la Duncan, a cărui expresie se schimbase de la surpriză la aroganță. „La naiba.“ Nu din cauza ta.

— Sigur că nu, spuse el, deși nu credea asta.

Temple se uită împrejur.

— Nu vreau să știu nimic despre asta. Nu mai vorbiți.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, *Excelența Voastră,* spuse ea, accentuând titlul. Își întoarse atenția către Duncan. Sunt mulți bărbați care mă fac să am emoții.

— Doamne, Anna, oprește-te din vorbit.

— Nu-i spune așa! îl apostrofă Duncan, iar amenințarea din vocea lui fu suficient cât să le atragă atenția și Georgianei, și lui Temple.

— E numele ei.

— Nu, aici nu este. Și nu, chiar nu este.

Duncan și Temple se uitară urât unul la altul, și ceva să întâmplă între ei. Într-un final, Temple încuviință din cap.

— William, spuse Mara încet. Înrăutățim situația. Nu ar trebui să fii așa de...

— Grosolan, propuse Georgiana.

Mara scutură din cap.

— Voiam să spun „familiar“.

Nu greșea. Se presupunea că ducele de Lamont nu o cunoștea atât de bine, încât să o certe pe un balcon.

Temple tăcu o vreme înainte de a fi de acord cu soția sa – ceva ce pe Georgiana o impresiona mereu. Bărbatul masiv cu totul fascinat de soția lui. Se uită la Duncan.

— Tu ar trebui să-i menții reputația intactă.

— Întreaga societate știe că interesul meu pentru ea este legitim. Nu vor fi deloc surprinși că noi doi conversăm, spuse el. O să creadă că-mi mulțumește pentru că o ajut să fie acceptată cu succes în societate.

— Sunt chiar aici, spuse Georgiana, iritată la culme de felul în care grupul părea să fi uitat asta.

Temple reflectă câteva clipe, apoi încuviință din cap.

— Dacă faci ceva care să-i afecteze reputația...

— Știu, îi voi da socoteală lui Chase.

Privirea lui Temple zbură de la Duncan la Georgiana.

— Uită-l pe Chase! Ai să-mi dai socoteală mie. Du-o acasă.

Ea îi zâmbi afectat lui Duncan.

— Fără mesaje pentru Chase în seara asta. Va trebui să te descurci doar cu mine.

Duncan o ignoră, întinzându-i mâna.

— Milady?

Georgiana se simți iritată de plăcerea pură provocată de acest cuvânt, dar își puse mâna într-a lui, lăsându-l să o conducă vreo câțiva pași înainte să se oprească. Așteaptă. Se întoarse înapoi. Excelență!

Temple își ridică sprâncenele.

— Fiica ducelui de Wight. Sophie, spuse ea încet, luându-l din nou de braț pe Duncan.

— Ce-i cu ea?

— Acum dansează cu Langley, dar merită un dans cu cineva formidabil. Se gândi repede la burlacii prezenți. Marchizul de Eversley.

Eversley era un membru vechi al Îngerului, bogat precum Cresus și frumos ca păcatul – cel mai depravat dintre depravați. Dar avea să facă după cum îi cerea Temple.

— Ca și făcut, promise Temple.

El și Mara se întoarseră în sala de bal, nelăsând nici o urmă a timpului petrecut pe balcon.

Fapta bună fiind făcută, ea-și îndreptă atenția către Duncan, care întrebă:

— Lady Sophie?

Ea ridică un umăr.

— A fost bună cu Georgiana.

Duncan pricepu imediat.

— Așa că Anna o recompensează.

— Sunt momente în care este util să fii doi oameni, spuse ea zâmbind.

— Înțeleg cum poate fi asta adevărat, recunoscu el.

— Nu am nevoie de cineva care să-mi poarte de grijă, să știi, spuse ea atât de încet, încât doar el o putu auzi.

— Nu, dar se pare că ai nevoie de cineva care să-ți spună când să te oprești din băut.

Georgiana îi aruncă o privire.

— Dacă nu m-ai fi făcut să fiu emoționată, nu aș fi băut.

— A, deci s-a întâmplat din cauza mea.

El zâmbi, plin de mândrie, iar ea se gândi pentru un moment că pentru restul celor strânși pe balcon, conversația lor părea absolut banală.

— Sigur că da. Tu și cuvintele tale: „eu dețin controlul“. Este tulburător.

El deveni foarte serios.

— N-ar trebui să fie.

Georgiana trase adânc aer în piept.

— Dar este.

— Ești tulburată acum?

— Da.

West zâmbi, uitându-se în jos la mâinile ei.

— Sunt dezamăgit de tine. Aș fi crezut că ești perfect pregătită pentru situația asta.

Din cauza Annei. Se gândea la ea ca la o prostituată. Experimentată în toate treburile trupești. Doar că nu era. Și ca și cum aranjamentul lor nu era suficient de tulburător, ideea că el avea să descopere minciuna ei – adevărul despre ea – era de-a dreptul neliniștitor.

— De regulă, eu sunt cea care deține controlul, spuse ea.

Nu era fals.

El privi peste umăr ca să confirme că ceilalți de pe balcon erau suficient de departe ca să nu audă conversația lor.

— Și spune-mi, îți place? Să deții controlul?

Își făcuse un rost în viață din asta.

— Da.

— Îți aduce plăcere?

Întrebarea fu gravă și misterioasă.

— Da.

Buzele sale tresăriră într-un zâmbet, care fu acolo, apoi dispăru.

— Nu prea cred.

Nu-i plăcea felul în care el părea că o cunoaște. Felul în care cuvintele sunau adevărat – mai adevărat decât observase cineva vreodată. Decât recunoscuse vreodată.

Nu-i plăcea felul în care el prelua controlul, subtil și aproape imperceptibil, până când era acaparată de vocea lui misterioasă și de umerii luii largi, și de privirea lui seducătoare. Îl dorea, și era un singur mod în care l-ar fi putut avea acum, aici.

— Dansează cu mine, șopti ea.

Duncan nu se mișcă.

— Ți-am spus, să dansezi cu mine nu îți ajută cauza.

Georgiana îl privi în ochi.

— Nu-mi pasă. Nu m-a invitat nimeni la acest dans.

El clătină din cap.

— Eu nu dansez.

— Niciodată?

— Niciodată, spuse el.

— De ce nu?

— Nu știu.

Răspunsul dezvălui mai mult decât s-ar fi așteptat. Nu știa să danseze. Ceea ce însemna că nu era gentilom din naștere. Ci altceva. Ceva mai greu. Ceva mai de jos. Ceva ce necesita muncă pentru a învinge. Pentru a lăsa în urmă.

Ceva mult mai interesant.

— Aș putea să te învăț, spuse ea.

El ridică o sprânceană.

— Mai de grabă aș vrea să mă înveți alte lucruri.

— Cum ar fi?

— Cum ar fi unde îți place să fii sărutată.

Ea zâmbi.

— Ai grijă sau am să cred că încerci să mă seduci.

El se aplecă spre ea.

— Deja te-am sedus.

Era adevărat, iar ea nu putu să nu devină serioasă la auzul vorbelor. La urma de tristețe care o cuprinse auzindu-le. La sentimentul că avea dreptate, și că era ruinată în mai multe feluri decât era dispusă să recunoască. Își ascunse gândurile apelând la cea mai bună replică de flirt.

— Ești teribil de sigur pe tine.

Duncan tăcu un moment lung, iar ea se întrebă la ce se gândea.

— Langley? zise el într-un sfârșit.

Georgiana nu înțelese greșit. El voia să știe dacă Langley avea să-i facă curte.

— Poate, spuse ea, dorindu-și ca el să nu-i fi adus înapoi în prezent. La realitate.

— Asta îmi va face treaba mai ușoară. Articolele pot grăbi cererea în căsătorie.

Numai de și-ar fi dorit asta. Georgiana rămase tăcută.

El continuă:

— E un titlu sigur. Curat. Iar el este un bărbat de nădejde.

— Este. Inteligent și fermecător. Sărac, dar asta nu e o rușine.

— Cu ajutorul tău situația o să se schimbe pentru el.

— Așa este. Zâmbi cu amărăciune. Este infinit mai bun decât mine.

— De ce spui asta?

Întrebarea veni rece ca oțelul. Fără menajamente.

Georgiana trase adânc aer în piept și apoi expiră lung.

— Îmi dai voie să-ți spun adevărul? întrebă ea, realizând că trebuie să fie amețită de aburii alcoolului ca să-i ofere adevărul.

Avea prea des de-a face cu minciuni.

— Mi-aș dori să faci asta, spuse el, iar ea se gândi că poate se referea la mai mult decât acest moment. Acest loc.

Sentimentul de vinovăție ieși la suprafață, mult prea familiar în seara aceea.

— Vreau doar ca ea să fie fericită!

West înțelese că se referea la Caroline.

— Ah. Ceva cu mult mai dificil decât să închei o căsătorie bună.

— Sincer, nu sunt sigură că este posibil, dar respectul îi va oferi cele mai mari șanse de a fi fericită... orice ar însemna asta.

Duncan se uită la ea. Îi simți privirea. Știa că avea s-o întrebe ceva mai mult decât ar fi vrut ea să împărtășească. Totuși, întrebarea lui o șocă.

— Ce s-a întâmplat? De ți-a adus-o pe Caroline?

„De ți-a adus-o pe Caroline?“

Ce mod frumos de-a o spune. De-a lungul anilor, auzise sute de descrieri pentru existența lui Caroline, variind de la eufemistice la mizerabile. Dar nimeni nu o spusese niciodată atât de bine și atât de simplu. Atât de abil. Caroline îi fusese adusă. Perfectă și inocentă. Neștiind catastrofa pe care o aruncă pe umerii unei femei, a unei familii, a unei lumi.

Desigur că acest bărbat, cunoscut pentru talentul cu care mânuia vorbele, exprimase asta atât de bine.

Și bineînțeles că aici, în întuneric, ea își dori să-i spună adevărul. Cum reputația îi fusese pătată. De către cine. Nu că ar fi contat.

— O poveste veche ca timpul, spuse ea cu simplitate. Bărbații detestabili au puteri devastatoare asupra fetelor rebele.

— L-ai iubit?

Cuvintele o năuciră și rămase tăcută. Erau atâtea lucruri pe care le-ar fi putut spune ca să-i răspundă. Le auzise pe toate sau așa credea. Dar întrebarea acesta – atât de simplă, atât de sinceră – nimeni nu i-o mai pusese vreodată.

Și astfel că îi oferi cel mai simplu, cel mai sincer răspuns:

— Am dorit asta. Cu disperare chiar.

Capitolul 11

Cu o fiică fermecătoare sau nu, nu există îndoială că până în acest moment reputația lui Lady G. este fără cusur. O s-o blamăm pentru un păcat neînsemnat săvârșit cu atât de mult timp în urmă? Și încă unul care are atâta energie și fermec? Întotdeauna vom avea spațiu pentru Lady G. în aceste pagini. Dar va exista și în inimile Londrei?

Zile acestea, Lady M. pare să nu aibă noroc în dragoste la adunările mondene.

Dispăruți sunt cei trei lorzi, fiecare aparent interesat de altcineva. Poate că Lady M. nu a vândut atât de bine când ar fi trebuit? Contele H., fără îndoială, umple cuferele unei anumite dote chiar în timp ce noi mângâlim aceste rânduri…

Paginile mondene din *Știrile Londrei,* 30 aprilie 1833

West își imaginase o mulțime de feluri în care ea i-ar fi putut răspunde la întrebare, de la negare seacă la refuzul de a răspunde, printr-o glumă, o eschivare sau cu o altă întrebare.

Dar nu și-ar fi imaginat niciodată că i-ar spune adevărul.

Sau că iubise un bărbat care o ruinase.

Și nu și-ar fi imaginat nici cât de mult avea să-l deranjeze sau cât de mult avea să-și dorească să-i șteargă din minte amintirea bărbatului.

Să-l înlocuiască.

Rezistă gândului. De doisprezece ani – sau mai mult – Duncan renunțase la femeile care cereau atenție de orice fel. Se opunea față de orice relație care ar fi putut sfârși prin a dori ceva mai mult decât o plăcere trecătoare, mai mult decât un aranjament reciproc făcut strict pentru plăcerea celor două părți.

Angajamentul nu era în cărți pentru Duncan West.

Nu putea fi. Niciodată.

Pentru că nu ar fi împovărat niciodată o altă persoană cu secretele sale, care planau amenințătoare asupra lui, mereu la un

pas de a fi dezvăluite și de a-l ruina.

Și astfel, nu-i putea păsa că Lady Georgiana Pearson îl iubise pe tatăl fiicei sale. Nu conta nici măcar puțin pentru el sau pentru viitorul lui. Singurul fel în care acel bărbat putea fi relevant pentru viața lui Duncan era în cazul în care îi afla identitatea – și atunci ar fi trebuit să-i aloce spațiu pentru articole în ziarele lui.

Nu, nu ar trebui să-i pese. Și nu-i păsa.

Doar că îi păsa. Foarte puțin.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Ea nu se prefăcu a nu înțelege.

— Nu s-a întâmplat absolut nimic. Nu a intenționat niciodată să rămână.

— Este în viață?

Georgiana ezită, iar el o privi cum se gândea să mintă.

— Da.

— Îl iubești.

Georgiana trase adânc aer în piept, apoi îi dădu drumul, ca și cum conversația mersese prea departe într-o anumită direcție, iar ea nu era pregătită să țină pasul. Ceea ce, se gândi el, părea cel mai probabil.

— De ce nu știi să dansezi? întrebă ea încet, uitându-se pierdută în negura nopții.

Îl irită întrebarea și felul în care devie conversația.

— De ce e asta relevant?

— Trecutul este întotdeauna relevant, spuse ea cu simplitate înainte să îl privească în ochi. Extrem de calmă. Ca și cum ar fi discutat despre vreme. Mi-ar plăcea să te învăț să dansezi.

Nici nu rosti bine cuvintele, când un grup gălăgios de petrecăreți se revărsă pe balcon, intersectându-se cu grupul care se afla acolo când el o găsise pe Georgiana. Luând rapid o decizie, nici pe departe calculată, Duncan profită de oportunitatea de a evada, prinzând cotul Georgianei și ghidând-o rapid și silențios în întunericul de la marginea balconului, unde niște trepte de piatră duceau jos în grădină.

În câteva secunde, plecaseră de la bal, fără să fie văzuți.

Se duseră după un colț al casei mărețe de piatră, în întuneric, unde oricine i-ar fi văzut probabil că avea propriile secrete de ascuns.

— Cum ne vom întoarce? întrebă ea, ajunsă acolo, în umbre.

— Nu ne vom întoarce, răspunse el.

— Trebuie. Am o pelerină. Și însoțitori. Și o reputație de confirmat. Și tu ai promis să mă ajuți tocmai cu asta.

— Te duc acasă.

— Asta nu este așa de ușor cum te-ai gândi.

— Am o trăsură și știu unde se află moșia fratelui tău.

— Nu locuiesc acolo, spuse ea, lipindu-se de peretele întunecat al casei, privindu-l în întuneric. Locuiesc la Înger.

— Nu, spuse el, *Anna* locuiește la Înger.

— Nu este singura.

Afirmația îl deranjă.

— Vrei să spui Chase. Ea nu răspunse, iar el adăugă: El locuiește la Înger?

— În majoritatea serilor, răspunse ea, atât de simplu, că el trebui să-și muște limba ca să nu riposteze.

Georgiana simți limpede iritarea lui.

— De ce te face asta atât de furios? Viața mea?

— Pentru ca nu asta trebuia să fie viața ta, nopți petrecute la cazinou. Transmițând mesaje pentru Chase.

— Către și de la tine, sublinie ea.

Se simți copleșit de vinovăție. Nu greșea.

— Dacă te ajută să știi, am un motiv excelent pentru mesajul din seara asta. Și nu aveam de gând să te rog să-l livrezi.

— Ce este?

Nu-i putea spune că sora lui era în pericol. Nu o putea face să-și dea seama că el și Tremley erau mai mult decât cunoștințe trecătoare. Dacă Chase ar fi aflat cât de mult valora dosarul lui Tremley pentru el, l-ar fi folosit pentru răscumpărare. Iar Cynthia ar fi fost și mai mult în pericol.

— Nu este relevant pentru discuția noastră. Vreau să spun că...

— Vrei să spui că tu crezi că exista o viață cu ceaiuri și cadriluri, care mă așteptа la capătul unui drum neales. Vrei să spui că Chase m-a ruinat.

— De fapt, da.

Georgiana izbucni în râs.

— Atunci ai uitat ce anume face *societatea* femeilor tinere, în special celor aflate în situația mea.

— Ai fi putut supraviețui, spuse el.

— Nu. Nu aș fi putut.

Vorbele erau atât de sigure, încât era aproape ca și cum nu ar fi fost deloc o victimă a destinului.

— Ai fi putut face asta cu ani în urmă. Să te căsătorești.

Ea ridică o sprânceană.

— Aș fi putut, dar aș fi detestat asta. Făcu o pauză. Ce-ai spune dacă ți-aș zice că asta a fost alegerea mea? Că am vrut viața asta?

— Nu te-aș crede. Nimeni nu alege excluderea socială. Nimeni nu alege ruina. Ai căzut victimă unui bărbat puternic care te-a ținut sub papuc prea mult timp, iar acum refuză să te elibereze în totalitate.

— Greșești. Eu mi-am ales viața asta, spuse ea, iar el aproape că o crezu. Chase m-a salvat.

Ura izbucni în el auzind cuvintele, cuvintele unei femei mult prea implicate. O femeie căreia îi păsa prea mult ca să vadă adevărul. O femeie care...

„Dumnezeule! Era oare posibil să-l iubească?“

Pe urmele acelui gând veni un altul.

„Era oare posibil ca tatăl lui Caroline să fie Chase?“

Furia izbucni, fierbinte și devastatoare. O putea întreba, dar nu ar destăinui niciodată dacă ar fi fost adevărat. Și asta ar explica multe lucruri – de ce alesese viața asta, de ce locuia la Înger, de ce îl proteja pe Chase.

Nu merita asta, protecția ei.

Merita să stea în lumina zilei și să fie judecat ca toți ceilalți.

El înjură, aspru și crud în întuneric.

— Vreau... Se abținu și nu termină propoziția.

Ea nu voia să accepte asta.

— Ce vrei?

Poate că întunericul îl convinse să-și termine gândul. Sau poate că momentul de mai devreme, când un alt bărbat, care exercita puterea sa nedorită într-un fel mult prea asemănător cu cel despre care discutaseră, îi arătase că îl controlează. Orice ar fi fost, își termină gândul.

— Vreau să îl sfâșii pentru felul în care te tratează.

Ea încremeni.

— Pe Chase?

— Exact.

— Dar sunteți... prieteni.

Totul în interiorul lui opunea rezistență cuvintelor.

— Nu suntem. Pur și simplu ne folosim unul de celălalt ca să obținem ceea ce avem nevoie.

Preț de o clipă, Georgiana rămase tăcută.

— Și ce vrei?

„Te vreau pe tine.“

N-o spuse. Deși era cel mai apăsător răspuns la întrebarea ei, nu era cel pe care îl ceruse.

— Vreau să vând ziare. Chase ce vrea?

Ea ezită.

— De unde să știu?

— Pentru că îl cunoști mai bine ca oricine. Vorbești în numele lui. Îi transmiți mesaje. Tu... „Tu îl iubești.“ Iisuse, locuiești cu el.

— Anna locuiește cu el, repetă ea cuvintele pe care el le rostise cu câteva minute mai devreme.

Duncan le detesta.

— Anna nu este reală.

— Este la fel de reală ca oricare dintre noi, spuse ea, iar el dori să fi putut dea vina pe alcool pentru afirmație. Dar nu putea.

— Cum poți să spui asta? Tu ai creat-o. Când trăiești în pielea ei, nu-ți trăiești cealaltă viață.

Se uită lung la el – plină de seriozitate.

— Când trăiesc în pielea ei, îmi trăiesc toată viața. Fără ezitare și cu plăcere.

— Nu este plăcerea ta, ripostă el, cuvintele ei înfuriindu-l.

Era plăcerea lui Chase. Era plăcerea numeroșilor bărbați cu care fusese de când începuse șarada asta.

Era o lady. Fiica unui duce. Sora altuia. Era mult mai mult decât el. Mult mai mult decât ar fi putu fi el vreodată. Și totuși, se vânduse ieftin, acceptând o viață la degetul mic al unui laș puternic.

— Este cu totul plăcerea mea, spuse ea, iar aerul se schimbă în jurul lor, îngroșându-se cu vorbele sale, aproape umed de promisiuni.

El o lăsă să aplece în față, bucurându-se de apropierea ei. Căldura ei, chiar și în vreme ce-i rezista ispitei. Chiar și în vreme ce furia pe care cuvintele ei amenința să o facă să se reverse.

— Nu cred că ai cunoscut plăcerea, spuse el, știind că vorbele aveau să doară. Dorindu-și asta.

Ochii ei se măriră, și deveni Anna, toată seducătoare.

— Crezi că nu înțeleg?

El rezistă impulsului de a o trage mai aproape.

— Cred că ești obișnuită să o oferi. Și cred că este timpul să vezi că atunci când vine momentul... când eu voi deține controlul, nu va trebui decât să o primești.

Urmări efectul cuvintelor lui, felul în care privirea ei se mări și cum buzele ei se despărțiră pentru o gură de aer de care nu se aștepta să aibă nevoie. El reacționă la imaginea ei cu fiecare parte a ființei sale. Sinceritatea ei îl făcea să urle de dorință. Puterea lui.

Nu-i lăsă timp să răspundă, în schimb ridică o mână și-și trecu degetele peste pielea catifelată a obrazului ei.

— Ți-ar plăcea asta? șopti el. Ți-ar plăcea dacă aș avea controlul asupra plăcerii tale? Dacă te-aș învălui în ea? Dacă ți-aș oferi-o iar și iar, până când n-ai mai putea rezista? Până când ai tânji după atingerea mea înaintea tuturor celorlalți?

Respirația i se întretăie în timp ce el o mângâia pe gât, apoi se aplecă în față, încet, apăsându-și buzele o dată, de două ori pe pielea ei moale, palidă de sub marginea bărbiei.

— Spune-mi, șopti el acolo, iar sunetul expirației ei aproape că îl făcu să-și piardă controlul.

— Să-ți spun... Ea ezită, vinul și senzația făcând să-i fie greu să gândească.

El blestemă vinul, chiar și în timp ce o aștepta să termine propoziția. Georgiana înghiți în sec, iar el simți asta sub vârfurile degetelor. Ea își drese glasul și încercă din nou:

— Ce să-ți spun? întrebă ea.

— Ți-ar plăcea?

— Mi-ar plăcea, răspunse ea, cuvintele mai mult suflu decât sunet.

— Ce ți-ar plăcea?

Acum o aținea. Știa că nu putea gândi, dar asta îl făcea să se simtă mai bărbat decât se simțise vreodată.

— Mi-ar plăcea ca tu să... Ezită.

El își trecu dinții de-a lungul gâtului ei, mușcându-i ușor pielea fină a umărului.

— Să...?

Ea oftă.

— Totul. Mi-ar plăcea să primesc totul.

Ochii ei se deschiseră și, deși Duncan nu le putea vedea culoarea în întuneric, le recunoscu ardoarea. Își puse o mână pe ceafa lui, degetele curbându-se și strecurându-i-se în păr. Ea nu-i eliberă privirea, iar pentru un moment lung, cu respirația tăiată, el se întrebă dacă, până la urmă, nu cumva ea deținea controlul.

— Fă-o, șopti ea, cu minunatele buze trandafirii aproape lingând cuvântul. Te rog.

— Ce să fac?

Erau foarte aproape acum. Aproape sărutându-se. Nu-și dorise niciodată nimic așa cum o dorea pe această femeie.

— Fă totul. Degetele ei alunecară și mai departe, trăgându-l în jos către ea. Arată-mi totul.

Ea se ridică spre el. Sau poate că el se aplecă spre ea. Nu conta, doar că se sărutau, iar ea era în brațele lui, iar el nu voia nimic mai mult decât să exploreze fiecare părticică a trupului ei superb. Brațele ei erau în jurul gâtului său, iar el o ridică, o răsuci, apăsând-o pe peretele casei, oferindu-i tot ceea ce-i ceruse.

Georgiana suspină în gura lui, iar el prinse sunetul acela frumos, lipind-o de el. Buzele ei erau moi, dulci și calde, întredeschise perfect, iar el nu se putu opri să n-o invadeze cu limba și cu dinții, mușcându-i ușor buza cărnoasă de jos, apoi trecându-și limba încet și prelung pe urmele mușcăturilor, făcând-o să geamă de nerăbdare. Sau poate că el era cel care gemea.

Îl pusese pe foc. O trase și mai aproape, făcând sărutul și mai adânc, și mai apăsat. Exploră și mai adânc, o mângâie mai ferm.

Iar ea-i răspunse la fiecare mângâiere, într-un final folosindu-și dinții ca să atâțe și să tenteze și să pedepsească, iar el gemu, apucând o coapsă lungă cu mâna și ridicând-o, deschizând-o și apăsându-se în mijlocul ei moale, acolo unde își dorea cu atâta disperare să fie. Se undui deasupra ei, oferindu-le amândurora senzația insuportabilă a ceea ce ar fi putut să aibă dacă ar fi fost o altă seară.

Sau a ceea ce *urmau* să aibă când avea să fie o altă seară.

Gândul îl smulse de lângă ea, iar el tânji după felul în care ea se agăța de el, de parcă uitase pentru un moment cine era și unde erau și de ce nu se puteau avea unul pe altul... aici... acum.

Și el era la fel, împingându-se din nou în ea, prinzându-i buzele încă o dată, cu fermitate, cu totul, fără ezitare.

Îi eliberă coapsa și buzele în același timp, presându-și fruntea de a ei, și amândoi își traseră sufletul. Când vorbi, într-un final, fu o șoaptă doar pentru ea.

— Am să-ți arăt totul. Dar nu în noaptea asta. Ai băut prea mult ca să-ți pot oferi ce vreau eu să primești.

— Nu am băut prea mult, răspunse ea numaidecât.

Îl dorea. Duncan știa asta din pulsul ei accelerat sub vârfurile degetelor lui, din respirația ei pe gâtul lui, din degetele ei agățate de haina lui.

— Ba da, ai băut.

— Nu contează.

O răsuci astfel încât Georgiana să-i poată vedea fața, frumoasă și serioasă.

— Contează foarte mult. Vezi tu, am de gând ca fiecare fior de extaz, tot ce n-ai mai simțit până acum, tot ce vei implora să mai primești – făcu un pas către ea, vorbele lui învăluindu-i pe amândoi ca păcatul – am de gând ca totul să fie datorită mie.

Ea deschise gura ca să protesteze, dar el o opri înainte să apuce să vorbească.

— Doar eu. Fără comentarii, Georgiana.

Ea închise ochii auzindu-și numele, prinzându-i mâna într-a ei, strâns, de parcă ar fi avut nevoie să se echilibreze.

— Nu o vrei de Georgiana. O vrei pe Anna. Ea e cea care știe despre pasiune.

— Știu exact pe cine vreau, spuse el, aplecându-se spre locul în care gâtul ei se unea cu umărul, unde mirosea a vanilie și a Georgiana. Aroma era amețitoare și periculoasă. Și doar a ei. El continuă, lăsându-și limba să o lingă acolo. O vreau pe Georgiana.

Ea se întoarse către el și-l sărută, ca și cum vorbele lui ar fi fost neașteptate și dorite cu disperare. O lipi de el și-i oferi un sărut plin, răvășitor, înainte ca un gând să șoptească prin el, făcându-l să se retragă și să se uite la ea.

— Tatăl lui Caroline...

Ea-și mută privirea brusc, arătând ca fetița care fusese odată.

— Este un moment total nepotrivit ca să discutăm despre el, nu crezi?

— Nu cred, spuse el. Acum este momentul perfect să-ți

spun că a fost un prost.

— De ce? întrebă ea.

Nu căuta un compliment. Nu era nici o viclenie în întrebare. Deci, nici în răspunsul lui nu fu viclenie.

— Pentru că dacă aș avea șansa să te am în patul meu în fiecare noapte, aș folosi-o. Fără îndoială.

El regretă cuvintele aproape imediat – tâlcul lor. Puterea pe care i-o ofereau asupra lui. Apoi ea se întinse spre el, de parcă vorbele o trăseseră către el. O prinse, senzația fiind mult prea plăcută ca să-i reziste.

Când vorbi, era seducătoarea:

— Ai șansa asta la noapte, și nu o folosești.

Cuvintele ei avură efectul dorit, dorința aprinzându-se și mai puternic.

— Asta pentru că sunt un gentilom.

Se bosumflă.

— Păcat. Îmi fusese promis un ticălos.

O sărută o dată, rapid.

— Mâine-seară, ai să primești unul. Vorbi grav și încet pe buzele ei înainte să se retragă. Încă puțin, și ar fi devenit disperat să o aibă. Îi promisese lui Temple s-o ducă acasă. Trebuie să plecăm.

— Nu vreau să plecăm, spuse Georgiana, iar sinceritatea din glasul ei era mai tentantă decât și-ar fi imaginat. Vreau să stau aici. Cu tine.

— În grădina casei Beaufetheringstone?

— Da, spuse ea, încet. Oriunde nu ajunge lumina.

El făcu o pauză.

— Ai o problemă cu lumina?

— Am o problemă cu lucrurile care nu înfloresc în întuneric. Nu mă simt în largul meu cu ele.

El înțelese cuvintele și sentimentul din spatele lor, mai mult decât era dispus să admită. De fapt, felul în care rezonau îl tulbură atât de tare, că dintr-odată își dori aproape cu disperare să o ducă acasă și departe de el, înainte ca sinceritatea ei să o inspire pe a lui – cu băutură sau fără. O luă de mână.

— Nu putem rămâne aici. Am treburi de rezolvat.

Ea-l ignoră, uitându-se în jos la mâinile lor împreunate.

— Georgiana, spuse el, într-un final.

Ea ridică privirea.

— Îmi doresc să nu fi purtat mănuși.

Gândul la mâinilor lor, piele pe piele, îl tentă dincolo de rațiune.

— Sunt foarte bucuros că le purtăm, sau s-ar putea să nu fiu în stare să-ți rezist.

Ea zâmbi.

— Știi exact ce să-i spui unei femei. S-ar putea totuși să fii un ticălos.

Îi zâmbi la rândul lui.

— Ți-am spus că sunt.

— Da, dar ticăloșii sunt mincinoși notorii. Deci, nu am avut de unde să știu dacă trebuie să te cred.

— Un mare paradox. Dacă cineva spune adevărul despre faptul că este un ticălos, mai este un ticălos până la urmă?

— Poate e un ticălos cu inimă de gentilom.

El se înclină înainte și șopti:

— Nu spune la nimeni. Ai să-mi strici reputația.

Georgiana râse, iar sunetul îi făcu o plăcere imensă, și se întristă când se termină, furat de o adiere de vânt în grădina cufundată în întuneric.

— Spuneai că ai un mesaj pentru Chase, adăugă ea, după o lungă tăcere.

„Chase.“

Duncan evitase să ceară dosarul lui Tremley pentru un motiv clar, simplu. Era o prostie din partea lui – era legată de Chase în feluri pe care el nu le putea înțelege și pe care nu le putea opri –, dar asta nu schimba faptul că nu voia să o știe aproape de fondatorul Îngerului Căzut dacă nu avea nevoie să fie acolo.

Nu o voia aproape de el nici dacă *avea* nevoie să fie acolo.

Urma să facă rost de dosar altfel. Fără să o folosească pe ea.

— Nu contează.

— Nu cred asta, spuse ea. Ți-am văzut fața când mă căutai. Spune-mi. Am să... Ezită, iar el se întrebă ce voise să spună. Voi transmite mesajul tău, promise ea, înainte ca el să apuce să întrebe. Dă-mi-l.

Duncan clătină din cap.

— Nu, nu vreau să te amestec în asta.

— În ce?

În încurcăturile sale. În amenințările lui Tremley.

Era suficient de grav că sora lui era în pericol, dar pe Cynthia o putea proteja. Avea mai puțin control asupra Georgianei. Și nu putea fi sigur că lui Chase i-ar fi păsat de ea dacă ar fi fost nevoie.

Trebuia să rămână în afara acestei chestiuni.

Clătină din cap.

— Este timpul să te îndepărtezi de el.

— De Chase? întrebă ea.

De-ar fi la fel de ușor de făcut precum este de zis.

El detestă cuvintele și tristețea din zâmbetul ei timid.

— Am să te ajut.

Ar fi făcut tot ce-i stătea în putință ca să o îndepărteze de Chase și de puterea dezlănțuită și absurdă pe care o avea asupra ei.

Ea încuviință din cap.

— Ziarele tale vor fi de ajutor. Anna va trebui să dispară după ce Georgiana se mărită.

El avea să o ajute, la naiba cu ziarele!

Dar ea nu trebuia să știe asta acum.

În dimineața următoare, Georgiana stătea la biroul enorm de la Îngerul Căzut, încercând să se concentreze asupra problemelor cazinoului, când Cross așeză un colet pe marginea biroului.

— De la West, spuse el. Livrat din birourile sale în dimineața asta.

Ea se uită la colet, întrebându-se pentru o clipă dacă West însuși îl împachetase. Înainte să-și poată reține gestul, se repezi către coletul împachetat în hârtie, degetele ei jucându-se cu sfoara care păstra conținutul secret de ochii curioși din birourile lui și ale ei. Dacă îl împachetase chiar el, trebuie să fi făcut asta fără mănuși. Trase de capătul uneia dintre buclele fundei. Nici ea nu purta mănuși acum.

Întocmai cum urma să fie în seara asta, când el avea să-și țină promisiunea. Și ea, la rândul ei.

Dându-și seama că se purta prostește și că Cross se uita la ea de parcă îi crescuse un al doilea cap, își retrase brusc degetele.

— Mulțumesc, spuse ea, expediindu-l.

Ignoră privirea amuzată de pe fața lui frumoasă.

— A mai sosit și un bilet. Pentru Anna.

El așează biletul de culoarea mătăsii deasupra coletului, iar ea rezistă impulsului de a sfâșia plicul, îndreptându-și atenția asupra treburilor sale – o mișcare care o făcu să pară extrem de ocupată, dar și să ascundă roșeața din obrajii înfierbântați de partenerul ei de afaceri, care, fără îndoială, că le-ar fi spus și celorlalți dacă ar fi bănuit cât era de emoționată.

— Mulțumesc.

Cross nu se clinti din loc.

Georgiana dorea cu ardoare ca îmbujorarea să-i dispară.

Nu reuși.

— Mai este și altceva?

El nu răspunse.

Georgiana nu mai avu de ales și ridică privirea. Cross se chinuia să nu râdă de ea. Ea se încruntă.

— Nu sunt departe de a te da afară cu un șut în fund.

Buzele lui tresăriră.

— Tu și care armată?

— Mai este și altceva? Sau ești pur și simplu tâmpit?

Cross zâmbi strengărește.

— Cea din urmă. Sunt curios ce e cu coletul. Temple spune că te ții după el.

— Temple este însurat. Sigur că nu mă țin după el.

Cross râse.

— Te crezi foarte isteață.

— Sunt foarte isteață.

— Temple spune că te-ai făcut de râs aseară. Când a fost ultima dată când ai băut șampanie?

— Aseară, spuse ea, punându-și unul peste altul picioarele îmbrăcate în pantaloni din piele de căprioară și întinzându-se după colet, prefăcându-se că nu se gândea la seara care se întrevedea. Prefăcându-se că nu se gândea serios să comande o ladă de șampanie ca să se pregătească pentru ea.

Deschise coletul, știind că partenerul ei de afaceri nu avea să plece până când nu făcea asta.

Îi trimisese ziarul. Dacă cineva se putea referi la fițuica lui Duncan West ca la un „ziar“.

Numărul *Jurnalului de scandal* din săptămâna aceea sosise la Îngerul Căzut cu două zile înainte să ajungă pe mese la micul dejun din Londra. Doar că nu era pentru ea. Era un cadou pentru

bărbatul cunoscut doar cu numele de Chase.

Nu, nu cadou. Un serviciu.

„Scandalul devine salvare“, spunea titlul de pe prima pagină, urmat de un text mai mic: „Lady G. se plimbă călare și câștigă inimile aristocratice“.

Cross râse, întinzându-și gâtul să citească pagina.

— Inteligent. Îți spun – știu că nu ți-a plăcut caricatura, dar referința la Lady Godiva face ca asta să fie o lectură excelentă.

Luă ziarul de pe birou ca să citească mai cu atenție.

Ea se prefăcu neinteresată, deschizând biletul care însoțea pachetul lui Chase.

— Lady Godiva protesta împotriva acuzațiilor nerușinate.

Cross privi în sus.

— Nimeni nu-și amintește de partea aia. Își amintesc doar nuditatea.

— Cum o să mă ajute asta să fac rost de un soț?

El deveni serios.

— Crede-mă. Nuditatea ajută.

— Obișnuiai să fii cel de care îmi plăcea cel mai mult.

— Sunt în continuare cel de care îți place cel mai mult. Se aplecă în față. Ceea ce contează este că, atunci când West face o înțelegere, are grijă să se ocupe de partea lui. Uite-te câtă atenție ți-a dedicat! Dădu pagina și adăugă: Lăudând eleganța și șarmul tău.

Lauda nu era pe gratis, totuși. Îi trimisese lui Chase un bilet împreună cu ziarul. O cerere de plată.

Fata primește atenția.
Mi-l datorezi pe conte.

Biletul fusese scris cu litere groase și negre, atât de sigur executate că nu fusese nevoie ca Duncan să se mai semneze.

Privirea ei zbură de la bilet la dosarul lui Tremley, aflat pe marginea biroului ei așteptând să fie livrat, la Cross, care încă citea.

— Desfată cititorii scriind despre sumedenia de bărbați și de femei cu titluri nobiliare care au acceptat-o pe Lady G. – în inima, gândurile și lumea lor! Ridică privirea. Ce păcat că nu este adevărat.

— Nu trebuie să fie adevărat. Mă interesează un singur petitor.

Și ar trebui să-i mulțumească Domnului că măcar Lord Langley era dispus să o considere o opțiune. Lipsa invitațiilor și a scrisorilor arăta că Georgiana încă era prea scandaloasă pentru bărbații Londrei.

— Langley.

Cross nu-și ascunse disprețul pentru planul ei.

— Te deranjează că Langley m-ar putea alege să-i fiu lady?

— Chiar deloc. Doar că nu este interesat să-și aleagă o lady.

Ea îi întâlni privirea.

— Nu discutăm dosarul lui. Niciodată. Ăsta o să fie ultimul lucru pe care-l spun pe tema asta: interesele sale nu sunt un motiv de îngrijorare, întrucât nu am nevoie să fiu curtată.

— Atunci care mai este speranța pentru West?

Nu avea să-și îngăduie să spere la West. Nimic dincolo de înțelegerea lor simplă. Plăcere. Cu grijă. Până când avea să-și țină promisiunea, iar ea să se căsătorească.

— Nu îți poți imagina ce pun la bătaie pentru atenția lui West.

Cross se lăsă pe spetează.

— Nu vreau să-mi imaginez. Dar Temple pare să creadă că...

— Temple este zăpăcit de la prea multe runde în ring.

Cross ridică o sprânceană, dar nu răspunse.

Georgiana trase aer în piept. Expiră.

— West este...

Se opri, căutând să spună ceva care să exprime cel mai bine lucrurile. Felul în care întreaga ei lume construită cu grijă părea să se destrame de fiecare dată când apărea acest bărbat. Faptul că efectul asupra ei nu o făcea să-și dorească să fie departe de ea.

Faptul că într-un fel o făcea să-și dorească să fie mai aproape.

Era o ironie în asta, presupuse ea, că se purtase ca un gentilom cu ea, deși îi cunoștea secretele. Seara trecută ar fi putut fi plină de scandal. De mai mult.

Și el îi rezistase.

Ca și cum ar fi fost cel mai ușor lucru din lume.

Ca și cum săruturile lor nu-l mișcaseră deloc.

Ca și cum nu ar fi fost cu totul cutremurați.

Își simți obrajii încălzindu-se din nou.

— West este complicat, spuse ea.

— Păi, atunci înseamnă că ați face o pereche groaznică, de vreme ce tu ești atât de simplă.

Ea zâmbi auzind vorbele cu care o tachina, recunoscătoare că Cross, cumva – fie binecuvântat –, nu o împingea să detalieze. În schimb, el își scutură o scamă de pe cracul pantalonului și continuă:

— Oamenii nu au găsit nimic despre el.

Simți o urmă de vinovăție amintindu-și că solicitase informații despre Duncan. Asta înainte s-o cunoască pe sora lui. Înainte să-i facă propunerea. Înainte să-l dorească atât de tare. Împinse emoția nedorită deoparte. Făcuse greșeala să aibă încredere într-un bărbat, cu mult timp în urmă, și fusese distrusă. Nu avea să facă aceeași greșeală din nou.

Ignoră felul în care o tulbura răspunsul ei:

— Spune-le să caute în continuare.

El încuviință din cap și rămase tăcut preț de câteva clipe înainte să se aplece în față.

— Mai ții minte cum m-ai găsit pe mine?

— Desigur.

Nici unul dintre ei nu avea să uite vreodată noaptea în care fusese dat afară dintr-un tripou, învinețit în bătaie pentru că numărase cărțile și câștigase la mese de prea multe ori. Georgiana știuse din momentul în care auzise povestea că el urma să fie al patrulea partener pe care îl căutau. Îl găsiseră beat și la un pas de autodistrugere.

— M-ai salvat în noaptea aia.

— Te-ai fi salvat singur.

— Nu, zise Cross clătinând din cap. Fără tine, acum aș fi mort sau mult mai rău. Bourne și Temple ar fi și ei morți pe o alee din East End. Ne-ai salvat pe toți într-un fel sau altul. Făcu o pauză. Și nu suntem singurii. Fiecare persoană angajată la Îngerul Căzut, cei mai mulți dintre cei angajați în casele noastre... sunt toți ai tăi.

— Nu-mi face portret de salvatoare, spuse ea. Culoarea nu mă prinde.

— Și totuși, asta ești. Fiecare dintre noi, salvat de Chase. Ea nu răspunse, iar el nu se opri. Dar ce se întâmplă atunci când Chase este cel care are nevoie să fie salvat?

Privirea ei zbură spre a lui, vorbele ieșind repede și pe

neașteptate!

— Eu nu am nevoie.

El se lăsă pe spetează și așteptă un moment.

— Poate că nu, spuse Cross, când ea nu continuă. Dar fără îndoială că nu vom sta cu mâinile în sân dacă iadul o să se dezlănțuie. Se ridică, scuturându-și pantalonii cu mâinile. Pippei i-ar plăcea să veniți în vizită la cină săptămâna viitoare. Făcu o pauză. Tu și Caroline.

Ea ridică o sprânceană. Soția lui Cross era ultima persoană din Londra care să invite pe cineva la cină. El zâmbi, părând să înțeleagă cât era de surprinsă, iubirea pentru soția sa luminându-i fața, mișcând ceva în adâncul sufletului ei.

— Nu este o serată. Este o cină. Și cel mai probabil se va termina cu noi toți plini de țărână.

Nu era o metaforă. Contesa Harlow era o renumită horticultoare. Evenimentele de la casa Harlow culminau adesea cu câte o activitate de grădinărit. Caroline iubea asta.

Georgiana încuviință din cap.

— Cu plăcere.

Își întoarse atenția asupra biroului ei, privirea picându-i asupra celui de-al doilea bilet, cel pentru Anna, care o ademenea de la marginea biroului. Voia cu disperare să-l deschidă, dar știa că era mai bine să nu facă asta în prezența lui Cross.

El păru să înțeleagă.

— Nu ezita din cauza mea, spuse el amuzat.

Ea se încruntă la el.

— De ce te interesează atât de tare?

— Îmi lipsesc zilele cu mesaje clandestine care se încheie cu întâlniri secrete.

Cuvintele sâcâiau.

— Nu este clandestin dacă vine la unsprezece și jumătate dimineața.

El zâmbi, iar ea se minună de deschiderea expresiei sale – ceva care nu fusese niciodată acolo în Cross cel vechi și bântuit.

— Este clandestin dacă are de a face cu activități care sunt asociate în mod tradițional cu unsprezece și jumătate seara.

— Nu sunt, spuse ea, sfâșiind plicul într-o încercare disperată de a-i arăta că greșește.

Acolo, cu același scris negru cu care fusese scris și biletul pentru Chase, erau trei rânduri de text, din nou, nesemnate.

Reședința mea din oraș. Ora 11.
Vino odihnită.
Și trează.

Îmbujorarea reveni cu prisosință.

Cross râse din locul în care se afla lângă ușă.

— Nu sunt, nu-i așa?

Închise ușa la blestemele ei.

Singură din nou, își îngădui să analizeze cuvintele, pătratul de hârtie scumpă care părea mult prea sofisticată pentru un asemenea mesaj. Sau poate că era tocmai într-atât de sofisticată pe cât trebuia.

Părea genul de bărbat care nu ar fi ezitat să fie sofisticat.

Ridică hârtia la nas, imaginându-și că ar fi putut să-l miroasă acolo, lemn de santal și săpun. Știind că era caraghioasă.

Își atinse buzele de hârtie, adorând felul în care se simțea, fină și bogată, ca un sărut.

„Ca sărutul lui.“

Aruncă biletul de parcă ar fi luat foc. Nu-i putea îngădui să o consume într-un asemenea fel. Propunerea ei nu avusese ca scop ca el să o reducă la o ființă fremătătoare și ridicolă. Nu avusese ca scop ca el să o consume pe ea. Sau să o controleze.

Avusese ca scop ca ea să guste din viața pe care se prefăcuse că o trăia în toți acești ani – cea de care era acuzată –, înainte să se dedice unei noi vieți care includea mariajul cu un bărbat cu care nu va avea niciodată parte de pasiune.

„Pasiune.“

Nu era ceva ce-i lipsea cu West.

Dar blestemată să fie dacă avea să-i ofere și tot controlul.

Se întinse după toc.

„S-ar putea să întârzii.“

El răspunse în mai puțin de o oră.

„Nu o să întârzii.“

Capitolul 12

Ca și în cazul lui Lady G. cu care a fost comparată în de-acum infama caricatură care a vestit întoarcerea ei, Lady a noastră este plină de o extraordinară grație și are un farmec natural. Nu suntem singurii care au remarcat cum lordul L. se apropie din ce în ce mai mult de ea la fiecare eveniment la care participă.

În altă ordine de idei, contele și contesa de H. poate că nu s-au ferit de scandalul care i-a adus împreună. Zvonurile despre o ușă încuiată la recenta Expoziție a Societății Horticole…

Revista pentru doamne Pearls and Pelisses, începutul lui mai, 1833

Ajunse mai devreme.

Cu două ore înainte de ora la care Georgiana trebuia să ajungă la reședința sa din oraș, Duncan părăsi birourile sale, oprindu-se pe trepte pentru a-și ridica gulerul paltonului ca să se apere de frig. Un vânt chinuitor gonea pe Fleet Street, amintindu-le tuturor din Londra că, în vreme ce calendarul putea pretinde că era primăvară, vremea englezească nu aparținea nimănui.

Nu era nemulțumit din cauza frigului. Îi oferea motivul să aprindă focul și să tragă draperiile în jurul patului său în noaptea aceea. Să o întindă pe Lady Georgiana pe spate pe un morman de blănuri și să facă tot ce voia cu ea, oprind orice altceva să îi ocupe gândurile și vederea.

Se înfioră gândindu-se la ea, imaginea ei goală și deschisă apărându-i pe nepregătite și întru totul bine-venită. Într-adevăr, petrecuse mare parte din ziua precedentă într-o stare similară, dorind-o.

Pregătit să o stăpânească.

Inspiră adânc, încercând să alunge dorința chinuitoare. Mai erau două ore până când ea avea să fie cu el. Mai mult, dacă răspunsul ei isteț la mesajul lui de mai devreme avea vreo

însemnătate, urma să întârzie, din principiu. Și avea să-i pedepsească pe amândoi cu asta.

La rândul lui, și el avea s-o pedepsească, gândi el cu un zâmbet strengăresc. O va duce până-ntr-acolo încât să nu mai poată gândi și respira, o va face să nu-și mai poată aminti nimic altceva în afară de el și de disperarea cu care-l dorea.

Iar apoi o să-i ofere ce-și dorea. Și să-i răsplătească pe amândoi pentru răbdarea lor.

Își reținu un geamăt la acel gând, recunoscător că decisese să meargă pe jos acasă – desigur că nu putea rămâne în aceeași stare și după o jumătate de oră în frigul acesta. Deși părea că trupul său era dispus să-i dovedească contrariul.

Observă trăsura la baza treptelor.

Era de-a dreptul inofensivă. Nu sărea cu nimic în ochi. Neagră, fără însemne și fără felinare, în pofida faptului că era nouă și jumătate. Fără escortă. Doi cai negri și un vizitiu, sus pe capră, încercând în mod evident să nu se uite în jur.

Iar acele lucruri, combinate, îl făcură pe Duncan să se apropie de vehicul, în loc să se îndepărteze de el. Ferestrele erau negre, nu din cauza lipsei de lumină din interior. Erau negre pentru că fuseseră vopsite.

Asta nu era o trăsură oarecare.

Deveni bănuitor. Ușa se deschise ca să descopere un interior dotat modern, velur roșu-închis, lumânări aurii și umbre ademenitoare. Privirea îi zbură către mâna îmbrăcată în satin care ținea ușa deschisă, și încremeni, transfigurat de mâna aceea. Dorind-o pe el. Într-o multitudine de feluri.

Ea vorbi, glasul veni de dinăuntru, catifelat și plin de promisiune.

— Lași căldura să iasă.

Se urcă în trăsură, așezându-se în fața ei în vreme ce ușa se închise în urma lui, aruncându-i într-o tăcere perfectă. Era îmbrăcată ca Anna, purtând o rochie neagră frumoasă, jupoanele pline și întinse amplu de-a lungul banchetei, corsajul strâns și coborât, descoperind o fâșie lungă, excitantă de piele palidă. O umbră cădea peste gâtul ei și pe unul dintre umeri, ascunzându-i fața atât de bine că nu-i putea distinge nici una dintre trăsături.

Îi spusese în seara precedentă că prefera întunericul, iar acum el înțelegea de ce. Aici, ea trona. Și, la naiba, dacă el nu voia să coboare în genunchi și să-i jure loialitate.

— Mi s-a spus să nu întârzii.

El se încălzi auzindu-i vorbele. Se așteptase ca ea să întârzie. Se pregătise pentru asta după ce primise biletul mai devreme în după-amiaza aceea. Prin mesajul acela dădea limpede de înțeles că nu voia să fie controlată. Că își vor petrece timpul pe poziții de egalitate sau deloc.

Citise blestemăția de șase ori, simțindu-se de parcă nu mai găsise pe cineva așa de potrivit de mulți ani. Poate niciodată. Își amintea asta din nou acum, în vreme ce privea în întuneric, în balansul ușor al trăsurii.

Răspunsese, dorind să câștige, și cumva nedorind asta deloc.

În orice caz, se așteptase ca ea să întârzie.

Nu întârzie, și totuși nu el câștigase.

Într-adevăr, venise mai devreme. Atât de devreme, încât venise să-l ia de la birou. Da, se putea obișnui cu felul în care se potriveau.

— Ești o provocare nesfârșită, milady.

Trecu un moment, iar ea se foi, sunetul de mătase peste mătase răsunând ca sunetul de tun în trăsura întunecoasă. Fustele ei ample îi atinseră piciorul, iar el își aminti cum urmărise felul în care se agățau de Langley în sala de bal.

Se întrebă cum aveau să se agațe de el.

La noapte.

„Pentru totdeauna.“

Cuvintele se furișară în el ca fumul de opiu, răsucindu-se perfid. Și nedorit. Le împinse deoparte în vreme ce ea răspunse:

— Nu aș vrea să te plictisesc, domnule West.

Nu era absolut nimic la această femeie care ar fi putut să-l plictisească. Într-adevăr, ar fi putut petrece o viață în această trăsură, fără beneficiul vederii, și tot ar găsi-o fascinantă.

Tânjea să o atingă, și se gândi că ar fi putut face asta. Că ea crease un scenariu care i-ar fi permis atingeri și mai mult. Într-adevăr, nu îl oprea nimic. Nici măcar ea, dacă era să parieze.

Dar dacă o atingea jocul pe care-l jucau s-ar fi încheiat, iar el nu era pregătit pentru asta. Se împinse în spate pe bancheta cochetă de velur, rezistând impulsurilor sale primare.

— Spune-mi, spuse el. Acum că mă ai, ce intenționezi să faci cu mine?

Ea ridică un pachet plat, ambalat de pe locul de lângă ea.

— Am o livrare pentru tine.

El îngheță, dintr-odată iritat că Chase se insinuase în acest loc liniștit, în această seară care promitea atâtea.

— Ți-am spus că nu vreau să te amesteci în livrările de la Chase.

Ea îi puse pachetul în poală.

— Spui că nu vrei să-l primești?

— Sigur că-l vreau. Pur și simplu nu-l vreau de la tine.

— Nu ai de ales, spuse ea, jucându-se cu șnurul coletului.

— Nu, dar tu ai de ales.

Duncan auzi acuza din propria vocea. Îi displăcu.

Ea ridică dosarul lui Tremley și i-l întinse.

— Ia-l, spuse ea, vorbele fiind ferme și încă ceva. Ceva mai trist.

El își îngustă privirea.

— Vino în lumină.

Georgiana trase aer în piept, iar pentru un moment, el crezu că s-ar putea să nu-l asculte. Pentru un moment, crezu că toată această seară avea să se încheie aici, acum. Că ar putea să oprească trăsura și să-l arunce afară. Că ar putea anula oferta ei pentru o aventură inofensivă.

Pentru că, dintr-odată, nu mai părea deloc inofensivă.

Ea se întinse, fața ei frumoasă apărând în raza lui vizuală.

Nu era machiată.

Poate că era îmbrăcată în costumul Annei și purta peruca Annei, dar în seara asta era Georgiana. Care venea la el de bunăvoie. Pentru o seară de plăcere. O săptămână de plăcere. Două săptămâni. Oricât de mult ar fi durat ca ea să-și găsească un soț și să-și asigure viitorul.

O viață departe de aceasta, unde juca rolul mesagerului între cei mai puternici doi bărbați ai Londrei.

Întinse dosarul.

— Ia-l și readu seara la ceva mai mult decât afaceri.

El se uită la pachet. Secretele lui Tremley, de care avea nevoie ca să-și protejeze sora. Ca să-și protejeze viața. Secretele lui Tremley, mai valoroase decât orice altceva ce deținea, pentru că erau cheia către viitorul său.

Și totuși, o parte din el voia să arunce dosarul blestemat pe fereastră și să-i spună vizitiului să meargă mai departe. Să o ducă departe de Chase. Să ajungă el însuși departe de adevărurile sale,

adevăruri care păreau să-l bântuie tot mai mult cu fiecare zi.

Dacă nu era sora lui la mijloc, ar fi făcut-o?

Luă pachetul. Îl puse la el în poală în vreme ce ea se lăsă pe spetează, întorcându-se în umbră.

— Ceva în legătură cu asta – în legătură cu faptul că ești parte din asta – face ca seara să fie despre afaceri fie că vrem, fie că nu.

Iar el detesta asta, chiar în vreme ce deschise pachetul, nerăbdător să vadă ce se afla înăuntru. Scoase un teanc de hârtii, cu scrisul de mâna familiar al lui Chase. Ținu foaia de deasupra aproape de mica lumânare din compartimentul ei din fier și sticlă de pe peretele trăsurii.

Fonduri retrase din vistieria statului.

Dădu o pagină.

Mesaje de la șase persoane de rang înalt din conducerea Imperiului Otoman.

Întâlniri secrete.

„Trădare.“

Închise dosarul, inima bătându-i cu putere. Era dovada. Dovada incontestabilă, perfectă. Puse paginile la loc în plicul în care veniseră, gândindu-se la implicațiile conținutului lor. Valoarea totală a acestor informații era aproape imposibil de calculat. Avea să-l distrugă pe Tremley. Să-l șteargă de pe fața pământului.

Și l-ar fi protejat pe West, fără îndoială.

Ridică micul fragment de hârtie care însoțise pachetul. Citi cuvintele de acolo, scrise cu acel scris atât de familiar.

Nu cred nici măcar pentru o clipă că solicitarea ta a fost rezultatul abilităților unui reporter; știi ceva ce nu împărtășești.

Nu-mi place când nu împărtășești.

La naiba!

West nu avea nici o intenție de a împărtăși cu Chase – nici legătura sa cu Tremley și nici legătura lui cu Georgiana.

Privirea îi zbură către Georgiana. Nu avea să împărtășească cu ea.

— Ți-ai făcut treaba.

— Sper, spuse ea.

— Foarte bine, încuviință el. Asta este mai mult decât îmi imaginam.

Ea zâmbi.

— Mă bucur să aud că deranjul tău a meritat.

— Iar acum suntem aici. Singuri.

Era un zâmbet în glasul ei când spuse:

— Sugerezi că am plătit pentru compania ta?

Sună ridicol. Și totuși, cumva, nu sună ridicol. Cumva, el se simți manipulat, ca și cum totul fusese plănuit cu grijă.

— Serviciu contra serviciu, spuse el, cu ecoul a atât de multe dintre conversațiile lor. Cuvintele ei. Ale lui.

Nu-i vedea fața, dar era cât se poate de conștient că ea îl vedea. Lumina din trăsură era făcută special ca să dezechilibreze. Să confere putere numai unei părți – părții din întuneric. Dar simți emoția din glasul ei când într-un final vorbi:

— Nu este așa în seara asta.

— Dar în alte seri?

Detesta ideea că acest moment era repetarea altui moment. Zece. O sută.

Mâinile ei se întinseră pe lungimea fustei, mătasea foșnind agasant.

— Sunt nopți în care informația este formă de plată. Iar altele în care este oferită de bunăvoie.

— Este plată totuși, spuse el. Este plata pentru articolele din ziarele mele. Pentru fiecare dans cu Langley. Cu alții.

— Vânători de zestre, spuse ea.

— Fiecare dintre ei, aprobă el. N-am promis niciodată altceva.

— Ai promis acceptare.

— Și acceptare socială este ceea vei primi. Dar un soț care nu este un vânător de zestre? Nu este probabil să găsești unul. Doar dacă... Se opri.

— Dacă?

El oftă, urând înțelegerea pe care o aveau. Urând felul în care îl ispitea. Urând felul în care îi șoptea posibilitățile în întuneric.

— Doar dacă nu ești dispusă să le arăți adevărul.

— Care adevăr? spuse ea. Sunt o mamă nemăritată. Fiica unui duce. Sora altuia. Crescută ca o aristocrată. Pregătită pentru lumea lor ca un cal de curse campion. Adevărul meu este public.

— Nu, spuse el. Nu este nici pe de parte public.

Ea scoase un mic hohot de râs lipsit de veselie.

— Te referi la Anna? Crezi că este mai probabil să fiu acceptată dacă s-ar ști că mi-am petrecut nopțile într-un cazinou?

— Ești mai mult decât toate astea. Mai complicată.

Nu știa cum sau de ce, ci doar că era adevărat.

O înfurie. Simțea asta.

— Nu știi nimic despre mine.

El dori să se întindă după ea. Să o tragă în lumină. Dar se ținu la distanță.

— Știu de ce spui că preferi întunericul.

— De ce? întrebă ea, iar vorbele sunară ca și cum nici ea nu ar mai fi fost sigură.

— E mai ușor să te ascunzi acolo, răspunse el.

— Nu mă ascund, insistă ea, și se întrebă dacă el știa că era o minciună.

— Te ascunzi la fel ca oricare dintre noi.

— Și tu de ce te ascunzi? Care sunt adevărurile tale?

Era o tachinare la fel cum era și acceptare. El își dori să-i fi putut vedea ochii, care nu păreau niciodată să ascundă la fel de mult ca restul.

Pentru că ea nu era în totalitate această femeie, regina păcatului și a nopții. Nu avea toată încrederea în sine pe care o juca. Nu avea toată puterea din ținuta pe care o etala. Mai era și altceva care o făcea umană. Care o făcea reală.

Care o făcea să fie ea.

Și totuși, jucau acest joc, iar lui nu-i displăcea.

Pur și simplu îi plăceau mai mult frânturile din adevărul ei.

El puse pachetul deoparte și se aplecă. Ridică un picior încălțat de-al ei de pe podeaua trăsurii la el în poală. Își plimbă degetele în sus pe glezna ei, bucurându-se de felul în care mușchii ei se încordau sub atingerea sa. El zâmbi. Deși părea la fel calmă pe cât se prefăcea, corpul ei nu-l mințea.

Îi prinse glezna cu mâna, îi scoase pantoful negru din picior, adorând felul în care se arcui odată cu mișcarea lui.

— Gâdilă?

— Da, spuse ea, cu o șoaptă care-l atâță mai mult decât ar fi trebuit.

El își continuă explorarea, lăsându-și degetele să alunece de-a lungul mătăsii, peste piciorul ei și de-a lungul gleznei. Atingându-i ușor gamba înainte să revină la traseul său.

— Uite un adevăr; prima dată când ți-am văzut pantofii – afară, la balul de la familia Worthington – am vrut să fac asta.

— Așa ai vrut?

Era surprindere în glasul ei. Și dorință.

— Da, mărturisi el. Am fost atras de pantofii tăi argintii frumoși, numai inocență și frumusețe. Apăsă pernuța tălpii ei cu degetele mari, iar senzația o făcu suspine. Și apoi am fost atras de ceva cu totul diferit – acei pantofi cu toc uluitori, numai păcat și sexualitate.

Mâna îi alunecă din nou pe gleznă și în sus pe gambă, adorând mătasea fină de acolo, atingând cu degetul cusătura frumoasă a ciorapului, dorind să-i ridice fusta și să-i vadă picioarele lungi îmbrăcate în negru. Dorindu-le deschise. În jurul șoldurilor lui, al taliei lui.

Dorind-o pe ea.

Atingerea lui ajunse în spatele genunchiului ei, iar mângâierea în acel loc păru să o descătușeze. Se foi, ridicând celălalt picior, presându-l pe pieptul lui, împingând-l în spate. Oprindu-i atingerea.

— Spune-mi altul.

— Altul? întrebă el.

— Alt adevăr, spuse ea.

El îi luă piciorul de la piept, îl ridică, apăsă un sărut fierbinte pe interiorul gleznei, lăsându-și limba să scalde materialul fin de acolo până când ea suspină.

— Vreau ciorapii ăștia jos de pe tine. Vreau pielea ta, mai fină ca mătasea. Îi mușcă ușor gleznа, adorând geamătul pe care-l eliberă în trăsură, dintr-odată mai fierbinte ca soarele. Este rândul tău.

Georgiana încremeni.

— Pentru ce?

— Spune-mi secretele tale.

Ea ezită.

— Nu știu de unde să încep.

Duncan știa asta. Era plină de umbre, fiecare protejând o parte din ea. Fiecare având nevoie de lumină.

— Începi cu asta, propuse el, strecurându-și mâna în sus pe gamba ei până la genunchi, după care făcu mici cercuri pe pielea ei cu vârfurile degetelor. Spune-mi cum te face să te simți. Fără viclenie.

Ea râse în vreme ce el o gâdilă.

— Mă face să mă simt... Când se opri, și el se opri, trăgându-și mâna. Ea-și întinse piciorul după el, de parcă l-ar fi putut prinde. De parcă l-ar fi putut întoarce. Mă face să mă simt tânără.

Atunci se întoarse la ea, surprins de vorbele ei.

— Ce înseamnă asta?

Ea suspină în întuneric.

— Nu te opri.

Nu se opri, mângâind-o din nou. Și din nou.

— Ce înseamnă asta, Georgiana?

— Doar că... Se opri.

Piciorul ei era îndoit pe pieptul lui, iar el își dori să fi fost la el acasă. Avea nevoie de mai mult spațiu. Avea nevoie să o vadă – să o atingă – după plac. Ea trase aer în piept.

— A trecut mult timp... de când...

El știu cum se termina propoziția. De când fusese cu alt bărbat. De când fusese cu un alt bărbat, în afară de Chase. Nu voia ca ea să termine gândul. Nu voia numele acestui bărbat aici, în întuneric, cu ei.

Dar termină gândul oricum.

— De când m-am mai simțit așa.

Și așa, el se simți descătușat. Era ceva la femeia asta, la felul în care vorbea, promisiunile pe care le făcea cu vorbe simple, obișnuite, care-l făceau să se simtă înnebunit după ea. Dar când ea-și mărturisi sentimentele, cu sinceritate deplină, surprindere și o urmă de mirare în vocea ei frumoasă, cum putea el să-i reziste?

Cum putea el să o dea înapoi după ce o gustase?

Cum putea el să se îndepărteze, la un moment dat?

„Iisuse.“

În ce încurcătură se băga?

O eliberă, lăsându-i piciorul pe podea, iar ea se împotrivi pierderii lui la fel cum trupul lui se împotrivi pierderii ei.

— Așteaptă, spuse ea, aplecându-se în față, chipul ei frumos venind în lumină. Nu te opri.

— Nu am nici o intenție să mă opresc, îi promise el. Își promise lui însuși. Doar vreau să clarific câteva lucruri.

Fruntea ei se încreți.

— Cât de clară trebuie să mai fiu? Ți-am făcut o propunere

în Hyde Park. Am venit să te întâlnesc în fața biroului tău îmbrăcată ca o... ezită. Ca genul de femeie care face acele lucruri.

El se gândi că se îmbrăca adesea în asemenea manieră.

— Nu-mi pasă cum te îmbraci.

Când vorbi, cuvintele ei fură uscate ca nisipul:

— Cu siguranță se pare că îți plac ciorapii.

Amintirea mătăsii negre cu fir argintiu preluă controlul, iar ceea ce ar fi fost un râset deveni un mormânt.

— Îmi plac ciorapii foarte mult.

Ea roși, iar el se minună de asta. Se aplecă până când ajunse la câțiva centimetri de fața ei. De buzele ei.

— Mă întreb, șopti el, și alte părți ale tale se înroșesc atunci când te rușinezi?

Îmbujorarea se intensifică.

— Nu știu. Nu m-am uitat niciodată.

— Eu, cu siguranță, mă voi uita.

— În numele jurnalismului de investigație, fără îndoială.

El zâmbi strengărește.

— Sunt cel mai bun jurnalist din Londra, iubire. Pur și simplu nu pot lăsa munca la birou.

Zâmbi și ea, apoi expresia îi redeveni serioasă. Se uită în jos către mâinile ei, prinse în spațiul dintre ei.

— Mă faci să te plac, spuse ea.

Duncan o privi cu atenție.

— Nu mă placi deja?

— Sigur că te plac, spuse ea încet. Dar acum – mă tentezi cu lucruri pe care nu le pot avea.

Înțelese imediat la ce se referea, iar vorbele trimiseră un val de tristețe prin el. Nu era bărbatul potrivit pentru ea. Nu-i putea oferi un titlu nobiliar. Nu-i putea oferi lui Caroline siguranță. În cel mai bun caz, el fusese născut în mizerie. Crescut în noroi.

Iar asta era înainte ca ea să știe adevărul.

Înainte să știe că el nu era ceea ce părea. Nu era nimic din ceea ce pretindea că este. Înainte să știe că o folosise și o manipulase ca să primească acces la secretele lui Tremley. Înainte să știe că era un nelegiuit. Un hoț.

Menit să ajungă în închisoare dacă s-ar fi aflat vreodată.

Chiar dacă ea nu s-ar fi aflat în căutarea unui titlu nobiliar, el tot nu ar fi putut fi bărbatul pe care îl voia. Și, cu siguranță, nu

ar fi putut fi bărbatul de care avea nevoie.

Dar putea fi bărbatul pe care îl avea. Chiar acum. Pentru un moment scurt, trecător, înainte ca amândoi să trebuiască să se întoarcă la realitate.

Se întinse după ea, ridicând-o de pe banchetă, adorând micul scâncet pe care-l scoase când o trase la el în brațe ca să-l încalece, fusta mătăsoasă și juponul căzând în cascadă în jurul amândurora. Ea se ridică deasupra lui, întrecându-i statura zveltă cu câțiva centimetri din cauza poziției, iar el adoră asta, felul în care se uita în jos la el, ceva ca o promisiunea în privirea ei frumoasă de chihlimbar.

— Poți să ai totul în seara asta, spuse el, cu glas dur și gutural și nefamiliar pentru el. Fiecare părticică din mine. Tot ce vrei.

Ea se lăsă pe spate, șezutul ei presând pe coapsele lui, trimițând idei nebunești, minunate prin mintea lui murdară.

Începu să-și tragă mănușile în jos.

— Vreau să te simt.

Nu idei. Planuri.

— Vreau să te ating, adăugă ea. O fâșie de mătase neagră se pierdu în bezna din cealaltă parte a trăsurii, iar mâna ei ajunse pe fața lui, degetele trasându-i obrazul, maxilarul, dându-i capul pe spate în timp ce ea cobora în jos, buzele ei trecând ușor peste locurile unde fusese atingerea ei. Vreau să te sărut.

Dacă nu-l săruta, el avea să-și piardă mințile.

Îl seducea cu vorbe, cu atingeri și arome, iar el adora fiecare părticică din asta. Voia să o tragă spre el, să-i ia buzele și să-i dea jos blestemata aia de perucă, să-i ridice fustele și să facă dragoste cu ea până când nici unul din ei nu-și mai putea aminti propriul nume, și cu atât mai puțin aranjamentul ridicol pe care-l făcuseră.

Dar nu se mișcă. Nu ar fi făcut asta. Era ceva la femeia asta care se juca cu dorința, cu păcatul și cu sexul, ceva la felul în care se uita la el, la felul în care vorbea, la felul în care atingea, care-l făcea să se întrebe dacă făcuse vreodată în viața ei ceva pentru propria plăcere.

Și astfel că o așteptă să facă. Avea să-l sărute în seara aceea, sau nu aveau să se sărute niciodată. Acesta era momentul ei. Plăcerea ei. Dorința ei.

Odată ce o ducea la el acasă, urma să fie rândul lui să-i

ofere cât de multă plăcere putea.

Dar acum, era rândul ei să o ia.

Se aplecă în față, iar el își închipui că urma să-l sărute. Dar în ultimul moment se retrase, făcându-l să creadă că născocise vreo formă nouă și minunată de tortură. El îi rosti numele, și sună ca un blestem în întuneric.

— Două săptămâni, spuse ea.

— Ce?

Ea zâmbi.

— Cred că ești zăpăcit, domnule.

— Asta se întâmplă când te joci cu un bărbat.

Ea-și trecu degetele prin părul de la ceafa lui, și fiecare părticică din trupul lui răspunse la senzația grozavă.

— Două săptămâni. Nu mai mult. Nimic care ne-ar băga în bucluc. Așa cum am stabilit.

Faptul că el se gândise aproape la același lucru cu doar câteva minute în urmă nu-l împiedică să se simtă puțin deranjat că ea se putea gândi la detaliile aranjamentului lor.

În orice caz, aprobă.

— Două săptămâni. Acum sărută-mă, la naiba!

Și, fie binecuvântată, o făcu.

Nu sărutase niciodată un bărbat.

Oh, fusese sărutată, desigur. Cu multe ocazii, dorit și nedorit. Fusese sărutată de acest bărbat, și fusese magnific. Dar nici măcar o dată nu preluase controlul unui moment ca acesta și nu sărutase un bărbat. Nici măcar pe Jonathan, când tinerețea și nebunia ar fi trebuit s-o facă mai curajoasă.

Plăcerea năvalnică a experienței nu era ceva ce avea să uite vreodată. Adora asta, felul în care el o lăsă să domine, felul în care stătea sprijinit pe banchetă, mâinile sale pe șoldurile ei doar ca să o țină în eventualitatea în care trăsura s-ar fi hurducat pe neașteptate. Felul în care o lăsă să-l mângâie, mai întâi cu mâinile și apoi cu buzele.

Și adoră felul în care îi simțea trupul lipit de ea, tare și ferm, și atât de incredibil de cald. Nu o atinse, iar ea ura și iubea asta deopotrivă. Voia explorarea. Voia să-l aștâte. Și să-l atingă. Și să facă tot posibilul ca să-l seducă, întrucât în toți anii petrecuți îmbrăcată ca Anna, nu încercase niciodată seducția.

Ceva ce el părea să facă atât de ușor. Fără măcar s-o atingă.

Își lăsă o clipă buzele să rămână pe ale lui, înainte să-și pună mâinile pe umerii lui și să-l lingă ușor cu vârful limbii. La această senzație, el scoase un sunet gutural, iar ea îl simți la fel de mult pe cât îl auzi. Buzele lui se despărțiră, iar ea se înclină în față. Își testă puterea.

Mâinile lui îi apucară mai strâns șoldurile, iar sărutul deveni mai adânc, mai intens. Sunetul gutural se transformă în geamăt, iar una din mâinile lui se mișcă într-un final, venind sus pe gâtul ei, prinzându-i maxilarul, ținând-o pentru sărutul lor. Limba lui o întâlni pe a ei, iar ea tresări la senzația minunată. Pentru un moment, el păru pierdut, dar apoi îi întâlni privirea și, cu un control deplin, o trase înapoi la el și revendică sărutul.

Mâinile lui erau peste tot – alunecând peste piele și mătase, sus pe părul ei. Ea se feri de atingerea lui.

— Așteaptă, spuse ea cu răsuflarea tăiată, prinzându-i mâinile, trăgându-le de pe ea. Nu peruca. Nu încă.

— Vreau să ți-o dai jos. Te vreau pe tine, mărturisi el.

— Și eu vreau asta, spuse ea. Dar dacă ne vede cineva...

Trebuia să fie Anna cea care intra în casa lui la miezul nopții. Singură. Purtând mătase neagră.

El aprobă mormăind, punându-și din nou mâinile pe șoldurile ei, trăgând de mătăsuri, schimbându-i poziția, aducându-i mai aproape unul de altul.

— Este mult prea mult material în rochia asta, bombăni el în vreme ce o trăgea în jos, ridicându-se, potrivindu-se cu ea, tare peste delicat, împingându-se o dată, de două ori, înainte să-i muște buza de jos și să-i revendice gura cu buzele și cu limba.

Era rândul ei să geamă la asaltul sărutului său – și era un asalt, un război purtat cu grijă între săruturi lungi, molcome, amețitoare, însoțite de mișcare și de promisiuni nespuse care o făceau să fie deopotrivă fierbinte și rece, și disperată după el.

Georgiana își înălță capul, dorind să-l vadă. Să înțeleagă momentul acesta, în care păreau singurii oameni din lume. Ochii lui se deschiseră când ea se dezlipi de el.

— Nu am planificat asta, șopti Georgiana, degetele ei plimbându-se pe fața lui.

— Trăsura? întrebă el.

— Plăcerea, spuse ea.

Duncan făcu o pauză, privind-o cu atenție, iar ea aproape că închise ochii, de teama a ceea ce ar putea el descoperi.

— Asta e foarte interesant, pentru că plăcerea este tot ce planificasem.

Își trecu mâinile peste părțile laterale ale trupului ei, trimițând unde ale acelei plăceri promise prin ea, de la umeri către șolduri și înapoi către locul în care corsajul ei părea prea strâns, disperat după ușurare.

Disperat după atingerea lui.

I-o oferi, plimbându-și degetele peste vârfurile sânilor ei, întăriți sub mătase. Ea-și aruncă de plăcere capul pe spate, iar el se ridică mai sus ca să-și treacă dinții peste pieptul ei gol, urmărindu-i clavicula pronunțată cu mângâierea caldă a limbii lui.

— Oprește-te, șopti ea.

Se opri instantaneu, retrăgându-se de lângă ea. Era surprins de faptul că se putuse opri. O privi.

— S-a întâmplat ceva?

„Da.“

Dar nu era ceea ce credea el.

Totul era greșit – fiecare parte – pentru că se simțea atât de bine. Pentru că o făcea să se întrebe în treacăt ce ratase în toți acești ani. *Pe cine* ratase.

O făcea să pună lucrurile la îndoială prea mult. Totul. Clătină din cap.

— Nu, minți ea. Sărută-mă din nou.

Dar nu putea, pentru că din momentul în care vorbele fuseseră rostite, trăsura încetini. Se întinse spre ea, dându-i un sărut lung, apăsat pe decolteu, acolo unde ea se forța să respire.

— Spune-mi că suntem la mine acasă.

Ea râse de disperarea din vocea lui, doar pentru că semăna cu a ei. Se dădu de pe el, dorindu-și să nu fi fost nevoită. Dorind să rămână acolo pentru totdeauna.

— Suntem. Am considerat că mai bine aici decât la club.

El se aplecă să-i aranjeze fustele, iar ea adoră felul în care degetele lui întârziau pe genunchiului ei, pe curbura gambei ei.

— Te-ai gândit bine. Nu vreau să ne întâlnim la club.

— De ce nu? întrebă ea în timp ce-și ridica un picior ca să-și pună pantoful la loc.

— Nu o să fiu văzut cu tine acolo.

Cuvintele o dureră.

— Dar poți să te culci cu mine?

El încremeni, privirea lui întâlnind-o pe a ei, fierbinte și plină de promisiuni.

— În primul rând, înțelegi greșit. Nu te vreau acolo. Te vreau departe de locul acela. Departe de scandal, de păcat și de viciu. Vreau să fiu singurul ticălos din compania ta.

— Și în al doilea rând?

El îi ridică celălalt picior, mângâindu-i degetele și talpa înainte să-i pună pantoful la loc.

— Te asigur că nu va fi somn deloc.

Vorbele trimiseră un fior de plăcere prin trupul ei, la fel de intens ca și cum ar fi întins-o goală și i-ar fi șoptit pe piele.

Duncan îi lasă ușor piciorul pe podeaua trăsurii, iar ea spuse:

— Du-mă înăuntru.

Dinții albi sclipiră.

— Cu plăcere.

Capitolul 13

Sincer, există puțin stele în galaxia acestui sezon care să strălucească măcar pe jumătate atât de tare ca frumoasa noastră Lady G. Ea devine din ce în ce mai dorită la evenimentele sociale, și nu avem nici o îndoială că burlacii eligibili din lumea bună o doresc pentru evenimente care au loc exclusiv în biserică. Cât despre lordul L., oricum, cum compania lor pare bine …

În colțurile triste ale sălilor de bal, am găsit o biată oiță rătăcită – Lady S., cândva o membră bine-venită a Frumuseților Necruțătoare ale lumii bune, acum exilate pentru păcate pe care nu ni le putem imagina. Avem mari speranțe că va fi reabilitată, de vreme ce a fost văzută dansând cu marchizul de E…

Paginile mondene din *Weekly Courant*, 1 mai 1833

Casa lui era masivă, decorată superb, fiecare locșor mobilat după ultima modă. Georgiana rămase în foaierul principal de marmură, întorcându-se încet, uitându-se la tavanele înalte și la scara largă în spirală care ducea spre etajele superioare.

— Este frumoasă, spuse Georgiana, întorcându-se spre el. Nu am mai văzut niciodată o casă făcută atât de perfect.

Duncan se sprijini de o coloană de marmură din apropiere, cu brațele încrucișate și privirea concentrată asupra ei.

— Este un acoperiș deasupra capetelor noastre.

Ea râse.

— Face mai mult decât atât.

— Este o casă.

— Fă-mi un tur.

El flutură o mână înspre ușile din capătul îndepărtat al foaierului.

— Cameră de primire, cameră de primire, salon pentru servirea micului dejun. Apoi către cele din spatele ei. Salonul

Cynthiei pentru dimineață, o altă cameră de primire. Făcu o pauză. Nu știu exact de ce avem nevoie de atâtea. Arătă către un hol lung care ducea în spatele casei. Bucătăriile și piscina sunt în direcția aceea. Sufrageria și sala de bal sunt cu un etaj mai sus. Își întoarse atenția asupra ei. Dormitoarele sunt superbe. Merită o inspecție personală.

Ea râse văzându-l atât de nerăbdător.

— Piscină?

— Da.

— Realizezi că o piscină nu este tocmai cea mai comună dotare pentru o casă de oraș londoneză.

— Nu este tocmai o dotare comună în Londra, spuse el, ridicând un umăr. Dar îmi place să fiu curat, deci își face treaba.

— La fel și altor bărbați. Ei fac baie.

El ridică o sprânceană.

— Și eu fac baie.

— Mi-ar plăcea s-o văd.

— Ți-ar plăcea să mă vezi cum fac baie?

Ea râse.

— Nu. Mi-ar plăcea să văd piscina ta.

Duncan se gândi să refuze – ea putea vedea asta în ochii lui. Până la urmă, un tur al casei nu făcea parte din programul serii asupra căruia conveniseră. Dar Georgiana rămase fermă pe poziție, până când el îi luă mâna într-a lui – caldă, mare și aspră de la anii de muncă − și o conduse prin casă, de-a lungul holului întunecos și prin bucătării.

Ajunse la o ușă închisă, puse mâna pe clanță și, întorcându-se ca s-o privească în ochi, deschise ușa și o invită să intre în încăperea slab luminată.

Ea păși înăuntru, observând mai întâi lumina care abia dacă era acolo, venind de la șase șemineuri aflate în capătul îndepărtat al camerei, apoi observând cât de cald era în cameră.

— Stai aici, îi spuse el încet la ureche, trecând pe lângă ea. Am să aprind lămpile.

Georgiana rămase în întunericul cald, privindu-l în timp ce aprindea un chibrit într-o lampă din apropiere, împrăștiind o mică sferă de lumină galbenă în încăperea uriașă. Lumina era la marginea piscinei liniștite și întunecate, și cu totul captivante. Se mișcă fără să-și dea seama, atrasă de apa misterioasă în vreme ce Duncan urma marginea bazinului, aprinzând mai multe lămpi,

până când încăperea ieși la iveală.

Era magnifică.

Întreaga încăpere – pereții, podeaua, chiar și tavanul – era placată în cel mai frumos mozaic albastru și alb, împreunându-se precum cerul și valurile. Lămpile stăteau pe niște coloane din marmură împodobite superb, fiecare lumină clară ca un glob auriu de sticlă. Privi în sus unde tavanul înfățișa ceea ce trebuie să fi fost o sută de casete de sticlă, descoperind cerul de deasupra Londrei, întuneric și stele.

S-ar fi putut uita la tavanul acela pentru totdeauna.

Iar asta fără piscina ce reflecta stelele și lămpile în apă, închisă la culoare ca vinul, ca mările lui Odiseu. Ea întâlni privirea lui Duncan unde stătea la câțiva metri depărtare, ajustând intensitatea unei lămpi. Nu, nu Odiseu. El era Poseidon, zeul acestui loc, suficient de puternic să despice apele după voința sa.

— Asta este... Făcu o pauză, neștiind cum să descrie camera. Felul în care o emoționa. Fascinant.

El veni spre ea.

— Este viciul meu.

— Credeam că viciul tău este jocul de cărți.

Duncan clătină din cap, întinzându-se după ea, dându-i la o parte o buclă de pe față.

— Aceea este muncă. Aceasta este joacă.

„Joacă.“

Cuvântul se înfășura în jurul lor, o promisiune în întuneric. Se întrebă despre asta, se întrebă cât timp trecuse de când se gândise la asta. De când avusese asta.

Se întrebă dacă avea să i-o ofere. Îi zâmbi.

— Pare o joacă sublimă.

— Joacă sublimă, repetă după ea, refuzând să-i elibereze privirea. Chiar așa pare.

Georgiana n-ar fi crezut că încăperea putea deveni mai caldă, dar deveni.

— Sunt atâtea șemineuri.

El privi peste umăr, către peretele cu căminuri.

— Îmi place să înot tot anul, iar apa s-ar răci dacă n-ar fi șemineurile.

Întreaga cameră, întreaga experiență, trebuie să-l fi costat o avere – încălzirea, lămpile, extravaganța. Îngerul se mândrea cu

șase camere spațioase, cu totul de prisos, create numai pentru capriciile membrilor, dar nu era nimic asemănător cu asta la club.

Nu era nimic asemănător nicăieri în Londra.

Se uită la el.

— De ce?

El își mută privirea, către apă – neagră și tentantă.

— Ți-am spus. Îmi place să înot.

Nu spusese asta. Spusese că îi place să fie curat.

— Sunt și alte modalități ca să înoți.

— Cel mai bine e noaptea, explică el, ignorând întrebarea. Când nu este altceva în afară de apă și de stele. De cele mai multe ori, nu aprind lămpile.

— Îți simți calea, spuse ea.

El își trecu mâna pe brațul ei, luându-i mâna într-a lui.

— Simțirea este subevaluată.

O trase aproape și o luă de talie. O sărută, adânc și pătimaș, iar ea nu știa dacă era căldura din cameră sau mângâierea care o făcu să-și piardă ideea.

Ba nu, știa. Era mângâierea.

El se trase înapoi.

— Știi cum?

Îi luă un moment să înțeleagă.

— Știu.

Duncan o privi lung, ca și cum ar fi cântărit răspunsul la întrebarea lui inevitabilă. Ca și cum s-ar fi întrebat dacă ar fi trebuit să riște ca ea să spună nu.

Ca și cum ar fi spus vreodată nu.

— Ai vrea să înotăm?

Ea zâmbi auzind întrebarea.

— Seara asta se desfășoară destul de diferit față de cum m-aș fi așteptat eu.

— Sau eu. O sărută, repede și brutal. Scapă odată de peruca aia blestemată!

Mâinile ei făceau precum îi poruncise de îndată ce el plecă de lângă ea către peretele cu șemineuri, lăsându-se pe vine ca să ațâțe focul în primul, apoi în al doilea. După ce-și scoase peruca, socoti că lui avea să îi ia câteva minute să aprindă flăcările în toate cele cinci cămine, așa că se așeză și își dădu pantofii. Ciorapii. Pantalonașii, punându-le pe fiecare ordonat deoparte,

până când rămase doar în rochie.

Rochia pe care o purta fusese creată pentru Anna, nu pentru Georgiana, și nu necesita asistența unei cameriste ca să o dea jos. Era concepută cu copci ascunse, cu șnururi și cu un corset, toate ca să fie ușor de îmbrăcat și dezbrăcat.

Și totuși, se întrebă dacă oare croitoreasa care făcuse această ispravă de inginerie vestimentară își imaginase vreodată acest moment anume, în care căderea rochiei avea să se întâmple la marginea unei piscine.

Dacă totul mergea bine.

Duncan se întoarse de la ultimul șemineu, scrutând-o din partea cealaltă a încăperii uriașe, iar Georgiana se ridică în picioare, urmărindu-l cum venea spre ea, concentrat numai asupra ei, vânând-o. Observă picioarele lui goale și realiză că se oprise un moment ca să-și descalțe ghetele în timp ce se ocupa de foc. Își dădu jos haina, aruncând-o deoparte, în vreme ce se ocupa de lavalieră, desfăcând fâșia lungă de pânză și lăsând-o să cadă. Nu-și luă privirea de la ea, iar ea se simți ca o pradă.

Nici o pradă nu-și dorise vreodată mai mult să fie prinsă.

Ajunse la ea chiar în timp ce-și trăgea poalele cămășii afară din pantaloni, iar Georgiana se întrebă cât de obișnuit era să facă asta.

— Ai primit vreodată oaspeți aici?

Întrebarea îi scăpă înainte să o poată opri, iar ea își dori cu ardoare să n-o fi pus.

Noaptea aceasta nu însemna nimic. Nu era pentru totdeauna. Era pentru acum. Prin urmare, nu ar fi trebuit să-i pese dacă mai avusese și alte femei aici. În această încăpere magnifică, extravagantă, ridicolă.

— Nu, răspunse el, iar plăcerea pe care i-o făcură cuvintele lui – știind că sunt adevărate – era imensă.

El se dezbrăcă și de cămașă, trăgând-o peste cap, descoperind un abdomen zvelt, puternic, tot curbe și crevase. Georgianei i se uscă gura. Nici un bărbat, în afară de statuile clasice, nu ar trebui să arate așa. Nici un bărbat, în afară de statuile clasice, *nu* arăta așa.

Poseidon apăru din nou, iar ea alungă gândul prostesc.

Dar nu încetă să se uite.

Până când ajunse la pantaloni și degetele sale începură să se ocupe de nasturii de acolo, iar ea nu se mai putu uita. Privirea

ei îi găsi fața, privirea lui atotștiutoare, de parcă ar fi fost în mintea ei. De parcă ar fi știut că-l comparase în minte cu Poseidon.

Era un bărbat nesuferit.

— Ești prea îmbrăcată.

Ea încercă să-și alunge rușinea. Fusese de acord cu momentul acesta, nu-i așa? Cu noaptea asta? Și era Anna, nu-i așa, experimentată în toate lucrurile. În toate felurile în care o femeie trebuie să fie.

Nu conta că cea din urmă era o ușoară fabulație.

Bine. O fabulație semnificativă.

Avea rochia care o apăra. Și haina îl face pe om, nu? În cazul lui Duncan West, părea că hainele îi făceau un deserviciu, dar nu despre asta era vorba.

Trase adânc aer în piept. Își adună curajul.

Și renunță la rochie, înfățișându-i-se cu totul goală.

Mai târziu, când nu avea să mai fie atât de rușinată, urma să râdă amintindu-și reacția lui Duncan – absolut șocat că ea fusese în stare să se dezbrace fără ajutor și arătând de parcă primise o lovitură foarte directă și foarte puternică în cap.

Dar în acest moment nu-i venea deloc să râdă. Mintea ei era prea ocupată cu rușinea. Și cu emoțiile. Și cu conștientizarea părților sale cu forme ciudate, strânse în mod bizar, și pe care de regulă le ținea acoperite cu frumoase veșminte din mătase. Și cu combinația intensă, tulburătoare dintre dorință și groază.

Așa că făcu ceea ce ar fi făcut orice femeie în pielea goală care se respectă, aflată în aceeași situație. Sări în piscina întunecată.

Ieși la suprafață la câțiva metri de margine, minunându-se de temperatura apei care-i amintea de o baie răcoritoare de vară. Se întoarse către locul de unde sărise și-l văzu acolo, privind-o, cu mâinile în șolduri.

Gol.

Încercă să nu se uite. Chiar încercă.

Dar era destul de greu să nu observe.

Înotă înapoi, recunoscătoare pentru lumina difuză. Pentru faptul că Duncan nu putea fi sigur că ea se uitase la el – așa lung și tare și extrem de tulburător cum era.

— E plăcut?

Ea înghiți în sec. Se îmbărbătă chiar și în vreme ce

continua să mărească distanța dintre ei.

— Destul.

— Dacă vrei să înoți, spuse el, ar trebui să o faci acum.

Era un lucru bizar să spună asta, întrucât era o piscină și deja înota.

— De ce?

— Pentru că, de îndată ce am să te prind, înotul va fi ultima ta grijă.

Cuvintele o loviră ca fulgerul, intensificate de felul în care se simțea apa peste tot trupul ei, în zone care nu ar trebui descoperite în acest loc minunat. Așteptă un moment, privindu-l, absorbindu-i frumusețea, tot numai mușchi și oase. Perfecțiune, înflorită aici, în această apă.

„Unde urma să o aibă.“

Gândul o făcu îndrăzneață și nu se mai dădu în spate.

— Cred că mi-am pierdut interesul pentru înot.

Duncan ajunse sub apă înainte ca ea să termine propoziția. Inima ei bătea cu putere în timp ce-l aștepta să iasă la suprafață, tăcerea care se așternu după ce se scufundase făcând-o să freamăte de anticipare. Privi suprafața apei, neagră ca smoala, întrebându-se unde avea să apară.

Și apoi îl simți, degetele lui trecând peste pântecul ei, urmate de palme, alunecând de-o parte și de alta a ei. I se tăie respirația la atingere, iar el se ridică la câțiva centimetri de ea – Poseidon ridicându-se din mare.

Spre propria surprindere, își puse mâinile pe umerii lui, iar el profită de ocazie ca să o tragă aproape de el, brațele lui ca oțelul împrejurul taliei ei, picioarele lui împletindu-se cu ale ei. Îl simțea fierbinte și tare peste pântecul ei.

— Sunt foarte recunoscător, îi spuse la ureche, vorbele mai mult respirație decât sunet, trimițând un fior prin ea, oricui te-a învățat să înoți.

Ea nu avu timp să se gândească la un răspuns potrivit, pentru că deja o săruta, ridicând-o cu lejeritate în apă, mâinile lui lunecând în jos ca să-i prindă șezutul, să o tragă aproape, să se potrivească în locul secret, întunecat, în care se potriveau atât de bine.

Senzația îl făcu să geamă, iar ea răspunse cu un suspin în timp ce el o duse la marginea piscinei. Începea, se gândi ea. Voia asta, cu disperare chiar, iar el avea să i-o ofere. Erau ani de când

nu mai fusese atât de aproape de o altă persoană, de un bărbat. O viață.

La marginea piscinei, el îi desfăcu brațele larg, deschizând-o, cu palmele pe plăcile frumoase de mozaic, ținând-o sus în apă. Fața lui era învăluită în lumina portocalie a flăcărilor din spatele ei, flăcări care păreau să ardă fierbinte ca soarele în vreme ce el își lăsă mâinile să alunece în jos de-a lungul brațelor ei, împletindu-și degetele cu ale ei, sărutând-o pe gât și pe pielea umerilor și a pieptului.

— Nu mi-ai oferit ocazia să mă uit, îi șopti acolo, imediat deasupra locului în care apa clipocea pe ea, întărâtând vârfurile sânilor ei, tari și tânjind după el. M-ai șocat cumplit și apoi ai fugit.

— Nu pare ca și cum aș fi fugit, spuse Georgiana în vreme ce el îi eliberă una dintre mâini și îi cuprinse un sân gol, ridicându-l deasupra liniei apei, trecându-și un deget peste sfârcul de piatră.

— Nu, spuse el, dar iată-ne din nou aici, în întuneric. Și încă o dată, nu pot să te văd. Nu pot să îi văd.

— Te rog, suspină ea în timp ce el îi tachina sfârcul cu degetul.

O omora.

— Ce mă rogi? întrebă el, depunând săruturi mici și caste împrejurul lui.

— Știi ce, spuse ea, iar el râse.

— Știu. Și mărturisesc, sunt recunoscător că ne aflam aici, singuri, pentru că, în sfârșit, am să te gust și nimeni nu o să mă oprească.

Își coborî gura și o luă cu totul, iar ea aproape că leșină din pricina senzației, a felului în care lingea și sugea, trimițându-i o plăcere care se învârtejea prin ea, răspândindu-se în zeci de locuri pe care uitase că le avea. Se mișcă să îl prindă de cap și își pierdu echilibrul în apă. El o prinse fără efort, dar ea își duse mâna înapoi pe marginea piscinei, neștiind ce altceva să facă. Neștiind ce altceva să spună în afară de:

— Doamne, Dumnezeule, nu te opri.

Iar Duncan nu se opri, venerând mai întâi un sân și apoi pe celălalt, până când ea crezu că avea să moară aici, înecată în acest loc minunat și în el. Când el își înălță capul după ceea ce păru deopotrivă o eternitate și doar o clipă, Georgiana îi rostea

numele printre suspine și tânjea după orice ar fi dorit el să-i ofere.

Îi luă buzele, capturându-i suspinele, și o trase din nou aproape de el, lăsându-și toată greutatea peste ea, astfel încât nu mai rămase loc pentru apa care clipocea în jurul lor, la timp pentru zvârcolirea ei. Când încheie sărutul, ea-și puse mâinile pe umerii lui, dornică de ceva care avea să o ajute să-și recapete puterile. Să se recapete pe ea.

Duncan îi oferi un spațiu infim, de parcă ar fi înțeles ce voia ea și ar fi înțeles și că ea ar urî asta deopotrivă. Și ea chiar urî asta. Pentru că pur și simplu îl voia din nou.

Luă o gură de aer. Încă una.

Căută să spună ceva, ceva ce l-ar fi făcut să se îndepărteze chiar și în timp ce l-ar fi ținut aproape.

— De ce o piscină?

El încremeni, însă își reveni rapid din uimire.

— Nu vrei să știi asta, spuse el, cu glas grav și misterios.

— Ba vreau.

Îi luă o șuviță de păr lungă și udă de pe umăr, răsucind-o între două degete.

— Nu am fost un copil curat.

Ea zâmbi, imaginându-și-l – un băiețel blond cu neastâmpăr în ochi și foarte inteligent pentru vârsta lui.

— Puțini copii sunt.

Duncan nu-i întoarse zâmbetul. Nu o privi în ochi.

— Nu eram murdar de la joacă, spuse, uitându-se la părul ei, cu glasul lipsit de emoție. Am făcut o mulțime de treburi. Zidărie. Drumuri. Curățat hornuri.

Ea îngheță. Nici una dintre aceste treburi nu era potrivită pentru copii, dar hornuri – era periculos, muncă brută, băieți mici trimiși în hornuri ca să le curețe, cu cât mai mici, cu atât mai bine. Probabil că nu avea mai mult de trei sau patru ani când fusese un bun candidat pentru tortură.

— Duncan, șopti ea, dar el nu părea conștient de prezența ei.

— Nu era așa de rău. Doar atunci când era prea cald, iar hornurile prea strâmte. Am avut noroc.

Nici un copil care duce o astfel de viață nu era norocos.

— Erai în Londra?

Trebuia să fi fost. Într-un azil de săraci – salvat, fără

îndoială –, forțat să sufere din cauza acestui oraș în plină dezvoltare.

El nu răspunse, clătinând în schimb din cap și alungând parcă o amintire. O mie de amintiri, era sigură, fiecare mai înfiorătoare ca alta.

— În orice caz, nu aveam voie să mă spăl după, întrucât urma să mă murdăresc făcând altceva în următoarea zi. Iar în puținele dăți în care aveam voie să mă spăl, eram ultimul. Apa era mereu rece. Și niciodată curată.

O podidiră lacrimile, fierbinți și nedorite, iar ea fu recunoscătoare pentru flăcările din spatele ei, pentru felul în care îi ascundeau fața de el.

Se întinse după el, punându-și un braț după gâtul lui, trecându-și degetele prin părul lui blond și frumos, strălucitor, moale și curat.

— Gata, îi șopti ea la ureche. Gata, repetă, dorind să se încolăcească în jurul lui.

Dorind să-l protejeze. Pe băiețelul din el. Pe bărbatul care devenise.

Dumnezeule mare!

Ce simțea ea...

„Nu.“ Refuză să gândească asta.

Și cu siguranță că nu avea să recunoască asta.

Duncan o privi, iar ea observă expresia uimită de pe chipul lui, de parcă tocmai își amintise că ea era acolo.

— Gata, aprobă el. Acum am nouăzeci de metri pătrați de apă curată. Caldă, minunată.

Ea ar fi vrut să-i pună mai multe întrebări. Să insiste.

Dar știa mai bine ca oricine că atunci când un bărbat ca Duncan terminase de vorbit, terminase de vorbit. Găsi o alternativă, sărutându-l, plimbându-și degetele pe umărul lui și în jos, pe braț, spre locul unde mâinile lui o țineau deschisă, lipită de el. Voia să-l atingă – fiecare părticică din el. Voia să atingă câteva părți anume din el. Și aproape că-și adună curajul să o facă, atunci când el o ridică din apă, așezând-o pe marginea piscinei.

Apa se scurgea pe trupul ei, peste curbele și văile sale, iar ea se simți jenată din cauza poziției, expusă deasupra lui.

— Așteaptă, începu ea, dar el o opri, sărutând-o pe unul din genunchi.

— Dar nu de piscină sunt interesat în noaptea asta, șopti el

pe pielea de acolo, strecurându-și o mână între coapsele ei, deschizând-o suficient de mult încât să o poată săruta pe partea interioară a genunchiului. Ci de altceva.

Era o grabă în glasul lui, de parcă atingând-o, sărutând-o, făcând dragoste cu ea ar fi putut ușura trecutul său. Discuția despre el.

Și poate că putea. „În noaptea asta."

Degetele lui se mișcară din nou, ațâțând-o până când ea se deschise mai mult, până când era loc ca el să sărute mai sus de-a lungul coapsei sale, limba lui rotindu-se acolo, atingerea pricepută împrăștiind flăcări.

— Altceva, repetă el, urmând calea misterioasă, nebunească în susul piciorului ei, convingând-o să se deschidă, cu un sărut devastator după altul. Ceva la fel de cald. Vorbele trimiseră un fior prin Georgiana, în vreme ce închise ochii în fața imaginii lui, păcătos și dulce între coapsele ei. Ceva la fel de minunat.

Ea-și pierdea echilibrul, și se lăsă pe spate sprijinindu-se pe mâini, neștiind ce să facă. Neștiind dacă voia asta. Și, în același timp, cu totul sigură că voia asta. Degetele acelea nebune se mișcară din nou, dar nu fu nevoie să împingă. Ea se deschise pentru el, oferindu-i accesul, deși el îi promisese devastarea.

Îi spusese că avea să dețină controlul, și așa era.

Georgiana era acum larg deschisă, iar degetele lui se jucau cu peticul de păr negru care acoperea cea mai secretă parte a ei. Duncan ridică privirea.

— Ești la fel de udă?

Vorbele răsunară prin ea, mai devastatoare decât atingerea care le însoțea, în timp ce el despărțea cutele delicate ale sexului ei cu o blândețe infinită, lăsând un singur deget să intre înăuntru. Gemură împreună din pricina mișcării, senzației care o străfulgeră.

— Mai mult, spuse el, glasul plin de uimire în vreme ce mângâia locul acela întunecat, minunat. Am să te gust aici, continuă el. Am să te gust și am să te ating până când o să-ți dai drumul și gemetele tale o să umple încăperea asta, doar cu apa și cerul drept martori.

Vorbele o slăbiră în aceeași măsură în care îi oferiră și putere, în vreme ce el își lăsă o mână să alunece de pe abdomenul ei pe piept, presându-i spatele pe mozaicul cald, până când ajunse

să stea întinsă, cu picioarele atârnând peste marginea piscinei.

— Ești a mea, spuse el, misterios și plin de păcat.

— Sunt, șopti ea.

Dumnezeule mare, era! Era a lui în toate felurile în care o dorea. În orice fel.

Și apoi, gura lui fu în mijlocul ei, iar ea țipă de la plăcerea imensă, aproape insuportabilă a limbii lui, mângâind și rotindu-se și făcând toate lucrurile formidabile și uluitoare. Mâinile ei, cu care nu știuse ce să facă cu doar câteva minute mai devreme, îl găsiră, plimbându-se prin părul lui blond și frumos în vreme ce el se mișca peste ea, gustând căldura ei udă cu mișcări magnifice care amenințau să o lipsească de răsuflare și de judecată.

Imensa plăcere o făcu să geamă, implorând după mai mult, chiar în timp ce i se oferea. Se frecă de el, adorând cum se simțea, sunetul lui, felul în care o ținea deschisă, larg.

„A lui."

Nu avea să mai simtă vreodată așa ceva. Nu avea să se mai ofere niciodată într-un fel asemănător cu acesta.

Și apoi el fu acolo, în locul acela umflat, care tânjea, acolo unde îl dorea mai mult, încercuind și mângâind și sugând, trimițând plăcerea strălfulgerătoare prin ea până când nu mai putea suporta, iar degetele ei se prinseră strâns în părul lui și se frecă de el. Ca răspuns, el îi prinse șoldurile, ținând-o ferm, în vreme ce ea-și înfruntă plăcerea, strigându-i numele în întuneric iar și iar și iar, până când nu mai era numele lui, ci o binecuvântare.

Și apoi țipă, exact cum îi promise el, în fața nimănui în afară de stele de deasupra – după tavanul de sticlă care prinse sunetul și-l trimise cu ecou în jurul amândurora, singurii oameni din toată Londra. Din toată lumea.

Stătu cu ea până se întoarse la realitate, cu buzele lui moi și pline pe arcul coapsei ei, limba lui trasând cercuri acolo, încet și moale, de parcă ar fi putut să-i încetinească pulsul revoltat.

Ea deschise ochii în încăperea uimitoare, portocalie în lumina flăcărilor din spatele ei și din interiorul ei, și realiză că nu era nimic ridicol la acest loc – i se potrivea. Un templu fantastic pentru acest bărbat care mânuia plăcerea ca pe putere.

Și poate că era putere.

Era cu siguranță mai periculos decât orice înfruntase vreodată până acum. El era prea mult. Și nu suficient. Nu-l putea

avea niciodată, și cumva, în acest moment, ea știu că nu va înceta niciodată să-l dorească.

Avea să o distrugă, la fel de sigur cum fusese distrusă ultima dacă când un bărbat o atinsese.

Se încordă din cauza gândului, iar el simți schimbarea din ea. Își ridică buzele.

— Și iată, spuse el, cu glasul mai rece decât s-ar fi așteptat ea. Mai rece decât i-ar fi plăcut. Amintirea se întoarce.

Ea urî faptul că el o înțelegea cu atâta ușurință. Se ridică, trăgându-și picioarele din apă, cu genunchii la piept. Strângându-și brațele în jurul ei.

— Nu știu la ce te referi.

Duncan ridică o sprânceană.

— Știi exact la ce mă refer. Dacă n-ai ști, ai fi reintrat în piscină în loc să o părăsești.

Ea zâmbi.

— N-ai prefera un pat?

— Nu face asta, spuse el. N-o aduce aici. Nu acum.

— Pe cine?

— Pe Anna. Nu-mi oferi zâmbetul ei fals și cuvintele ei și mai false. Nu sunt...

— Ce nu ești? întrebă ea când el nu termină.

El blestemă, încet și furios, și înotă cu spatele, îndepărtându-se de ea. De moment.

— Nu sunt Chase. Nu o vreau pe ea. Te vreau pe tine.

— Suntem una și aceeași, spuse ea.

— Nu mă insulta. Nu mă minți. Păstrează-ți minciunile pentru proprietarul tău.

El scuipă cuvântul, iar Georgiana simți furia din el. Rana.

Când îl inventase pe Chase, cu ani în urmă, nu-și imaginase niciodată că avea să joace un joc delicat și dificil ca acesta. Se ridică, urmându-l de-a lungul piscinei, către locul în care intraseră. Unde începuseră seara aceasta. Locul în care nu se puteau întoarce. El ieși din apă, deschise un dulap din apropiere și îi oferi o fâșie groasă de bumbac egiptean. Georgiana se înfășură în ea, căutând cuvintele potrivite.

Își reveni.

— Duncan, eu nu sunt proprietatea lui.

Nu-i mai putea vedea fața. El era cel luminat din spate acum, când fiecare cuvânt pe care-l spunea era o minciună.

Vorbele lui veniră din umbra lui imensă ce se întrevedea la doar câțiva centimetri de ea, frustrarea din glasul lui fiind cât se poate de clară.

— Sigur că ești. Ești la cheremul lui. Îți dă un pachet, tu îl livrezi. Îți dă un soț, tu îl iei.

— Nu este așa.

— Este exact așa.

„Trebuie să-i spună adevărul.“

El îi luă mâinile, strânsoarea lor fiind caldă și minunată, și o întoarse în lumină.

— Doar acum. Spune-mi *asta*. Spune-mi la ce te gândeai exact atunci.

Ea știu că vorbele erau prostești. Că aveau să-i distrugă pe amândoi. Dar le spuse oricum.

— Mă gândeam că ar trebui să-ți spun adevărul.

El încremeni.

— Ar trebui. Orice ar fi... pot să te ajut.

Părea atât de simplu să-i spună tot adevărul. Că era Chase. Că trebuise să protejeze acea identitate fără ezitare în toți acești ani pentru Caroline. Pentru că fiica ei va avea nevoie de ceva mai mult într-o zi, de un nume perfect, imaculat, care s-o ajute să aibă viața pe care o dorea. Viața pe care o merita.

Ar fi atât de simplu să-i spună. El mânuia puterea la fel ca ea – ar vedea amenințarea pe care identitatea ei o exercita asupra propriei vieți. Asupra vieții lui Caroline. Asupra Îngerului. Asupra lumii ei. Dar el era prea periculos. Era genul de persoană care o amenința doar cu respirația lui, nu pentru că trăia din secrete, ci pentru că, odată ce le va ști, Georgiana avea să fie la mâna lui – secretele ei, numele ei, lumea ei, inima ei.

Nu conta că o făcuse să vrea să aibă încredere în el.

Nu conta că o făcuse să vrea să-l *iubească*.

Fusese trădată de iubire – de imperfecțiunea ei trecătoare, de permanenta suferință.

Nu putea avea încredere.

Amenințarea care plana asupra ei făcea ca el să nu poată fi de încredere.

Erau prea multe care atârnau în balanță, iar Duncan West nu-i datora suficient încât să compenseze pentru secretele ei. Avea prea multe secrete el însuși – prea multe pe care nici măcar ea nu le știa.

Iar acesta era dansul lor, secrete pentru secrete.

„Serviciu contra serviciu.“

Prin urmare, nu îi spuse adevărul. Alese să-și aducă aminte că mai mult decât de siguranță, onoare și respect, avea nevoie de cineva care nu urma să-i caute secretele. Avea nevoie de cineva în care să nu aibă încredere niciodată.

Pe care să nu-l iubească niciodată.

Iar dacă seara asta nu o învățase nimic altceva, o învățase că putea să-l iubească pe Duncan West. Iar iubirea avea să aducă numai dezastru.

— La naiba, Georgiana, vreau să nu mai fii la degetul lui mic.

Ea, care construise un imperiu din minciuni, începea să urască minciunile pe care era forțată să le spună ca să-l protejeze. Ca să se protejeze pe ea însăși. Ca să protejeze Îngerul.

Ca să o protejeze pe Caroline.

Clătină din cap.

— Ți-am spus, aranjamentul meu cu Chase este... diferit acum.

— Și ce se întâmplă cu aranjamentul nostru? Al tău și al meu?

Georgiana își aținti privirea asupra piscinei.

— Aranjamentul nostru este, de asemenea, diferit.

— Diferit cum?

Diferit în sensul că ea nu se așteptase să-l dorească atât de mult. Nu se așteptase să-i pese.

— Mai complicat.

El râse, dar fără umor.

— Complicat este în regulă.

Plecă de lângă ea, iar ea-l privi, incapabilă să-și mute privirea de la frumusețea lui, auriu în lumina focului, cu prosopul înfășurat peste coapse.

Într-un final, se întoarse, plimbându-și degetele prin părul său frumos.

— Și dacă aș plăti pentru asta? Casa ta din oraș? Viața ta? Iisuse, Georgiana, spune-mi cu ce naiba te are la mână. Pot să rezolv. Pot să o fac pe Caroline să fie o răsfățată a societății – pot să-ți ofer viața pe care o vrei.

Era cea mai tentantă ofertă pe care o primise vreodată. Mai bună decât zeci de mii de lire la ruletă. Mai bună decât o sută

de mii de lire împotriva lui Temple în ring. Era perfect. Și nu-și dorise nimic mai mult în viața ei decât să o accepte.

— Lasă-mă să te ajut să începi o viață nouă. Fără el.

Dacă ar fi fost o altă femeie, una mai simplă, l-ar fi lăsat să facă asta.

Dacă ar fi fost câtuși de puțin Lady Georgiana Pearson, s-ar fi aruncat în brațele lui și l-ar fi lăsat să aibă grijă de ea. Să repare toate stricăciunile pe care le făcuse. Ar fi primit ajutorul pe care i-l promitea și și-ar fi construit o viață nouă. Ca o persoană nouă.

La naiba, poate că l-ar fi implorat chiar să se însoare cu ea, în speranța că parteneriatul i-ar îngădui să trăiască restul vieții lor în fericirea care-i fusese promisă cu mult timp în urmă.

Dar toate promisiunile erau fantezii. Iar ea nu era femeia aceea.

Ea era Chase.

Iar viața aceasta, viața pe care și-o construise pentru ea însăși, alegerile pe care le făcuse, calea pe care o apucase... nu duceau la Duncan. Iar ea trebuia să-i scape pe amândoi de iluzia că așa ar fi fost.

Georgiana se uită la el.

— Nu-mi poți oferi un titlu nobiliar.

El deschise gura ca să vorbească. Ea-l opri.

— Titlul, Duncan. Titlul contează.

Fu un moment în care ea văzu totul în privirea lui, tot adevărul, tristețea și frustrarea pe care ea le simțea, în oglinda ochilor lui frumoși. Și apoi dispărură. Înlocuite de reținerea calmă.

— Atunci, milady, ai noroc că Chase și-a plătit taxa. Ziarele mele sunt la dispoziția ta. O să ai titlul.

Ar fi vrut să se întindă după el. Să-l implore să-și țină promisiunea în aranjamentul lor. Voia cele două săptămâni ale ei. Poate că două săptămâni cu el ar fi fost suficiente ca să supraviețuiască o viață fără el.

Nu se putu abține să nu-l întrebe.

— Și în seara asta?

Și atingerea lui? A promisiunilor lui?

„Și controlul?“

Se pare că deținea totuși controlul.

— Îmbracă-te, spuse el, încheind seara.

Era alungată. El deja se îndepărta. Îndreptându-se către

ușă.

— Îmbracă-te și pleacă.

Capitolul 14

Răsfățata sezonului de anul acesta continuă să cucerească aristocrația cu farmecul ei sincer și frumusețea ireproșabilă. Lady a fost zărită săptămâna aceasta la doamna H., modista, achiziționându-și rochii decente de seară din mătase pală, cu gulere închise, perfecte. Este modestia încarnată...

Cu multă bucurie, vă informăm că Lord N. și Lady N. se află în oraș pentru acest sezon, o schimbare neașteptată pentru un cuplu care își părăsește atât de rar conacul de la țară. Lady a fost zărită în fața câtorva vitrine de pe Bond Street, aparent în căutare de haine pentru nou-născuți. Oare iarna îi va trimite lordului N. mult-așteptatul fiu în casa care în prezent e destul de plină de fete?

Știrile Londrei, 2 mai 1833

A doua zi de dimineață, la ora nouă și jumătate, Duncan înmânã cartea lui de vizită majordomului casei Tremley, cerând să fie primit de conte, dar fiind anunțat că acesta nu este acasă.

Din nefericire, majordomul casei Tremley nu fusese prevenit că Duncan West era obișnuit cu aristocrații care nu doreau să-l primească.

— Contele este înăuntru, spuse el.

— Îmi pare rău, domnule, spuse majordomul, încercând să închidă ușa.

Duncan își puse piciorul în crăpătura ușii, refuzând să fie alungat.

— Ciudat, dar mi se pare că nu-ți pare rău deloc. Puse o mână pe ușă, împingând-o cu putere. Am să stau aici toată ziua. Vezi tu, n-am o reputație de păstrat.

Majordomul hotărî că era mai bine să-l lase pe Duncan înăuntru, decât să se ia la bătaie în pragul ușii, unde oricine se plimba pe Mayfair ar fi putut să-i vadă. Deschise ușa.

Duncan ridică o sprânceană.

— Deștept bărbat.

Majordomul deschise gura, bineînțeles pentru a-l asigura pe Duncan că, de fapt, contele chiar nu era acasă.

— Este acasă și mă va primi. Duncan își dădu jos paltonul și pălăria și le împinse în mâinile servitorului. Îl aduci tu sau îl caut singur?

Servitorul dispăru, iar Duncan așteptă în foaierul grandios al casei Tremley, fără să se simtă pe cât de satisfăcut și-ar fi dorit.

Ar fi trebuit să fie în culmea fericirii, în sfârșit, aflându-se în sfârșit în posesia a ceva care avea să-l elibereze din sclavia șantajului și a amenințărilor lui Tremley. Astăzi, în sfârșit, West urma să pună cărțile pe masă și să câștige.

Iar acum, după optsprezece ani, putea să înceteze să mai fugă. Să înceteze să se mai ascundă.

Putea să-și trăiască viața. Mai ales.

Și avea să sărbătorească victoria.

În schimb, se gândea la înfrângerea lui din noaptea trecută. Se gândea la Georgiana, goală în fața lui, încadrată în strălucirea aurie a șemineului din capătul celei mai prețioase proprietăți a lui – cea mai iubit loc pe care-l avea – cufundat într-o plăcere cum nu mai întâlnise niciodată. Se gândea la felul în care ea se închisese, se împotrivise promisiunilor și ajutorului său, chiar dacă se lupta pentru mângâierile lui.

Se gândea la refuzul ei.

Nu mai oferise nimănui ceea ce îi oferise ei în acea cameră întunecată. Nu-și oferise niciodată protecția. Capitalul. Ajutorul. Pe el însuși.

Se întoarse, mergând apăsat până în capătul opus al foaierului. Dumnezeule! Îi destăinuise secretele lui. Nu povestise nimănui despre copilăria lui. Despre obsesia pentru curățenie. Despre trecutul lui.

Când îl întrebase unde fusese când era copil, aproape că-i spusese. Aproape că-i destăinuise totul... în speranța că sinceritatea lui o va descătușa și pe a ei. O va ajuta să aibă încredere în el. Să-i spună adevărul despre ea. Despre trecutul ei. Despre greșelile ei.

Despre Chase.

Dar nu o făcuse. Și îi mulțumea cerului pentru asta.

Pentru că ea nu voia adevărurile lui. Nu îl voia pe el.

„Mă gândeam că ar trebui să-ți spun adevărul.“

Cuvintele ei de aseară îi răsunau de parcă s-ar fi aflat lângă el în acest moment. Ar fi trebuit să-i spună adevărul. Ar fi putut-o ajuta. Dar ea nu o făcuse. Refuzase sprijinul lui.

Îl refuzase pe el.

În schimb, dorea ceea ce putea face el pentru ea. Ziarele. Bârfele. Reputația reparată și titlul care o va însoți.

Și chiar dacă judeca acele cuvinte, știa că avea dreptate. Pentru că încrederea lui nu schimba nimic. Chiar și acum, pregătit să se confrunte cu bărbatul care îl controlase ani întregi, pregătit să se elibereze, West nu era o alegere bună pentru căsătorie.

Chiar dacă acum avea putere, avere și autoritate, n-ar fi niciodată mai mult decât un băiat născut fără să aibă nimic, crescut fără să aibă nimic.

El nu va fi niciodată suficient de bun pentru a o ridica din noroi. Nu avea nimic de oferit. Nici titlu. Nici nume. Nici trecut.

Nici viitor.

Era un mijloc pentru atingerea unui scop.

Dar de ce nu luase ce îi oferise? Din cauza aranjamentului premarital? De ce să nu o dezbrace și să nu facă dragoste cu ea în zeci de locuri, în zeci de feluri? Nu dorea ca el să joace rolul salvatorului? Foarte bine. Nu dorea să-și împărtășească secretele? Foarte bine. Dar se oferise pe ea. Plăcerea ei. Plăcerea lor.

De ce să nu ia plăcerea și să lase restul?

Pentru că niciodată nu se pricepuse să lase lucrurile neterminate.

— Este al dracului de devreme, spuse Tremley de pe palierul de la etaj, atrăgându-i atenția lui Duncan, în timp ce cobora scările, cu părul încă umed de la spălatul de dimineață. Sper că ai adus ce ți-am cerut.

— Nu am adus, spuse West, îndepărtând-o pe Georgiana din mintea lui, nedorind-o aici, în acest loc, mânjit de acest bărbat și de păcatele lui. Dar am adus ceva infinit mai bun.

— Voi fi fericit să verific asta.

Tremley se opri la baza scărilor, îndreptându-și mânecile.

Privind jocul migălos al degetelor contelui pe manșete, pe West îl străfulgeră o amintire.

— Și tatăl tău obișnuia să facă la fel, spuse el.

Tremley se opri.

West ridică privirea.

— Înainte de a fi văzut de cineva important, își aranja manșetele.

Tremley ridică o sprânceană.

— Îți amintești excentricitățile tatălui meu?

Își amintea mai mult de atât.

— Îmi amintesc totul.

Contele ridică un colț al gurii.

— Tremur de frică. Oftă. Vino, West. Ce ai? Este devreme și încă nu am luat micul dejun.

— Ai putea să mă inviți la masă.

— Aș putea, spuse contele. Dar consider că familia mea te-a hrănit suficient o viață întreagă. Nu-i așa?

West strânse din pumni și făcu toate eforturile să-și țină furia în frâu. Acesta era jocul lui. Izbânda lui. Inspiră adânc, se întoarse pe călcâie. Afișă același aer de plictiseală care vine odată cu puterea, pe care contele de Tremley îl emanase dintotdeauna.

— Vrei să auzi ce am aflat?

— Ți-am spus. Vreau identitatea lui Chase. Dacă nu are legătură cu asta, nu mă interesează să aflu. Cu siguranță, nu la ora asta. Se întoarse către un lacheu din capătul îndepărtat al holului și pocni din degete. Ceai. Acum.

Servitorul plecă imediat, iar West detestă felul în care ordinele tăioase ale lui Tremley erau date și ascultate... în aceeași manieră în care o făcuse și tatăl lui. Fără crâcnire. De frica represaliilor. Cruzimea era o trăsătură de familie, iar servitorii tineri învățau imediat să se miște suficient de repede pentru a scăpa de observațiile contelui de Tremley.

Îl urmări pe tânărul lacheu luând-o la fugă și se întoarse către Tremley.

— De fapt, are legătură cu Chase.

Tremley așteptă ca Duncan să vorbească. Văzând că nu zice nimic, contele spuse:

— Dumnezeule, West! Nu am toată ziua la dispoziție!

— Cred că biroul tău ar fi un loc mai potrivit pentru asta.

Pentru un moment, West crezu că nu va accepta. Și ca să fie sincer, dorea să o facă aici, aproape în public, unde pereții locuinței imense, cumpărate și plătite din fonduri frauduloase, aveau urechi. Dorea să dezvăluie ceea ce aflase – conținutul dosarului extrem de edificator, primit de la Chase – în fața câtorva servitori, care nu doreau nimic mai mult decât

distrugerea intolerantului și dezagreabilului lor stăpân.

Dar scopul nu era de a dezvălui aceste fapte întregii lumi.

Scopul era același ca al tuturor discuțiilor lor despre informații de la începuturile timpului. Un târg. Secretele lui West în schimbul secretelor lui Tremley. Libertate pentru amândoi. Dezvăluire pentru nici unul.

Așteptă cât o bătaie de inimă. Două. Cinci.

Așteptase mult, mult prea mult timp.

Contele se răsuci pe un călcâi și porni către biroul întunecat și enorm, plin de ferestre nefolosite, cu perdelele groase de catifea care blocau lumina și orice privire curioasă din afară.

Duncan era perfect conștient de pistolul din gheată. Nu se gândea că va fi nevoit să îl folosească, dar îl liniștea prezența lui, în această cameră întunecată. Se așeză într-un fotoliu confortabil de piele, lângă șemineu, întinzându-și picioarele pe podea, punându-și o gleznă peste cealaltă, sprijinindu-și coatele pe brațele fotoliului și împletindu-și degetele la piept.

— N-am spus că poți să iei loc, spuse Tremley.

Duncan nu se mișcă. Tremley îl privi un timp.

— Pari extrem de sigur pe tine, pentru o persoană care se află la un pas de pușcărie, doar să spun un cuvânt.

Duncan observă biroul mare din lemn de abanos de pe latura opusă a camerei.

— Acela a fost al tatălui tău.

— Care?

Duncan ridică un umăr.

— Mi-l amintesc. Îmi amintesc că mă gândeam că este masiv. Că nu văzusem niciodată un birou la fel de mare. Că trebuie să fi fost cu adevărat un om foarte puternic pentru a avea nevoie de un obiect de mobilier atât de imens.

Își amintea și alte lucruri. Își amintea cum se uita prin gaura cheii, știind că nu ar fi trebuit să o facă. Văzând-o pe mama lui pe birou. Văzându-l pe bătrânul conte luându-și ce voia. Fără să-i dea nimic.

Nici dragoste. Nici bani.

Nici măcar ajutor, atunci când avuseseră mai multă nevoie. Când *ea* avusese mai multă nevoie.

Tremley se aplecă peste birou, încrucișându-și brațele și oprindu-i amintirile.

— Și? Unde vrei să ajungi?

— Numai că acum nu mi se mai pare atât de mare. West ridică un umăr, știind că pe Tremley îl va enerva gestul.

„Faci asta atunci când vrei ca oamenii să creadă că nu te interesează ce au de spus.“

Georgiana înțelesese imediat această tactică pe care el o utilizase la anumite întrevederi și devenise neliniștit când o simțise. Nimeni altcineva nu o mai observase.

Și, cu siguranță, nu Tremley. Privirea i se îngustă.

— Ce ai găsit despre el?

— Despre Chase? întrebă West, prefăcându-se că îndepărtează o scamă de pe cracul pantalonilor. Nimic.

Tremley se îndreptă.

— Atunci, îmi pierd timpul cu tine. Ieși afară! Întoarce-te când găsești ceva. Cât de repede. Altfel, am să-i fac Cynthiei noastre o vizită.

West rezistă impulsului de a sări la conte în clipa în care cuvintele fuseseră rostite, adjectivul posesiv atârnând în aer ca o insultă. În schimb, își jucă prima carte.

— Nu am nimic despre Chase, dar am ceva despre tine.

Tremley zâmbi, arogant și imperturbabil.

— Ce ai?

West își pregăti formularea.

— Spune-mi, Alteța Sa regele ar fi interesat să audă că cel mai apropiat consilier al său bagă mâna în vistieria statului?

Ceva se schimbă în ochii lui Tremley, dovada cea mai clară că West avea dreptate în legătură cu delapidarea. Dar restul dosarului – acuzațiile lui Lady Tremley? Dovezile ei? Făcuse o plată considerabilă pentru a deveni membră la Înger.

— Nu ai dovezi, nici măcar pe departe.

Zâmbetul lui West nu avu nici o șovăială.

— Nu încă. Dar am dovezi că ai luat banii pentru a plăti armatele din Turcia. Tremley rămase mut, iar West continuă: Și am dovezi că Imperiul Otoman te plătește cu bucurie pentru a-i furniza noi informații.

Tremley clătină din cap.

— Nu există nici o dovadă.

— Nu?

Contele îi întâlni privirea.

— Nu există dovezi, pentru că este o acuzație falsă, minți

el. Și ar trebui să te dau în judecată pentru calomnie.

— În ziare i se zice pamflet.

— N-ai să îndrăznești să te atingi de mine.

West auzi începutul unei stări de iritare în vocea contelui. Nesiguranță, pentru prima oară în atâția ani.

— Nu ai dovada.

West oftă.

— Vai, Charles, spuse el, lăsând să se simtă tot dezgustul lui în acel nume, pe care nu-l mai folosise de când erau copii, pe când puterea lor era cu mult mai neechilibrată. Pe când i se spunea lordul Charles. Încă nu ai învățat că sunt extraordinar de bun în munca mea? Bineînțeles că există dovada. Și bineînțeles că o am.

— Arată-mi-o. Tremley era agitat.

West devenea tot mai surescitat de acest moment. Era adevărat. Asta era. Era gata să-și câștige libertatea. Ridică o sprânceană.

— Cred că, până la urmă, este timpul să îmi oferi micul dejun, nu-i așa?

Tremley era furios, întuneric și umbre îi străbăteau fața, în timp ce-și puse mâinile pe marginea biroului.

— Dovada?

— Scrisori de la Constantinopol. De la Sofia. De la Atena.

Contele amuți.

— Am să te ucid.

— Și amenințarea cu moartea, în capul listei, râse West. Tu ești un prinț printre oamenii de rând. Nu este de mirare că Alteța Sa regele îți este atât de recunoscător... Dar nu va mai fi pentru mult timp, nu-i așa? Nu după ce toate acestea vor fi dezvăluite. Făcu o pauză. Mă întreb dacă vei fi spânzurat în public?

Ochii lui Tremley se îngustară ca două fante.

— Dacă voi fi spânzurat, vei fi și tu alături de mine.

— Mă îndoiesc de asta, spuse West. Vezi tu, eu nu sunt acuzat de înaltă trădare. Vai, este înaltă trădare aproape, încă nedescoperită, dar tot înaltă trădare se cheamă. West făcu o pauză, încântat de felul în care frica otrăvitoare schimonosea fața lui Tremley. Dar nu te îngrijora, voi fi acolo când te vor spânzura. Iar la sfârșit, te vei putea uita în ochii mei. Va fi cel mai rău lucru pe care îl voi putea face.

Tremley își regăsi încrederea, hotărând că era necesar să

atace.

— Dacă îți scapă o suflare despre asta... am să te distrug. Am să spun tuturor despre trecutul tău. Laș. Fugar. Hoț.

— Nu mă îndoiesc că o vei face, spuse West. Dar nu mă aflu aici pentru a te distruge, oricât de mult mi-aș dori să fac asta.

Privirea lui Tremley deveni interesată.

— Atunci de ce ai venit?

— Am venit să-ți propun un târg.

Contele înțelese imediat.

— Secretele mele pentru ale tale.

— Exact.

Emoția izbânzii îl înfioră.

— Serviciu contra serviciu.

Ultima oară când auzise expresia fusese de pe buzele Georgianei. Urî să o audă rostită Tremley. Încuviință din cap.

— Oricum ai vrea s-o numești, eu prefer s-o consider sfârșitul dominației tale asupra mea.

Tremley se uită la el plin de venin.

— Aș putea să te ucid chiar acum.

— Ar fi trebuit să mă ucizi cu ani în urmă, spuse West. Problema ta este că ți-a plăcut să te folosești de mine.

— Dacă aș face-o, nimeni nu mi-ar pune la îndoială nevinovăția, insistă Tremley.

— Omorându-mă pe mine nu te vei elibera de teama de a fi dat în vileag. Vezi tu, nu sunt singurul care deține dovada păcatelor tale.

Se lăsă o tăcere lungă, contele gândindu-se la identitatea posibililor aliați ai lui West și fu străfulgerat de groază când, în final, înțelese adevărul.

— Chase?

West nu răspunse.

Tremley înjură crunt, apoi începu să râdă, strident și lipsit de umor, cu un sunet neliniștitor. Duncan făcu tot posibilul să rămână liniștit, să afișeze o stare de calm deplin.

— Crezi că ai câștigat, spuse Tremley. Și probabil că ai fi câștigat, dacă am fi fost doar noi doi implicați în acest joc. Făcu o pauză. Dar ai adus un al treilea jucător. Și făcând asta, ai pierdut totul pentru el.

Cuvintele îl făcură pe Duncan să simtă un fior, dar spuse:

— Mă îndoiesc.

Tremley râse din nou, sunetul devenind rece. Serios.

— Ai făcut o greșeală cumplită să te bagi în pat cu Chase. Să împărtășești informațiile cu el. Crezi că ar fi ezitat să mă distrugă, dacă ar fi fost nevoie? Drace, dacă ar fi avut cea mai mică bănuială? A ezitat vreodată Chase să distrugă pe cineva?

Duncan sesiză adevărul acestor cuvinte. Știu imediat ce avea să urmeze, dar nu putea înțelege cum de nu își dăduse seama până atunci.

— Destinele noastre sunt împletite acum, conform planului tău, spuse Tremley. Dacă Chase mă distruge pe mine, eu te distrug pe tine.

„Dumnezeule."

— Așa că, vezi tu, nu va mai trebui să-ți faci griji din cauza mea, spuse contele, de acum trebuie să-ți faci griji din cauza lui Chase. Privi în jos spre podea, părând dintr-odată mai liniștit față de evenimentele acestei dimineți. Iar el nu este genul de câine ușor de ținut în lesă. Când își îndreptă din nou privirea spre Duncan, o făcu pentru a declara întunecat și rece: Acum el este dușmanul, Jamie. El este cel care trebuie redus la tăcere.

Cum de nu își dăduse seama?

Își recuperă paltonul și pălăria de la majordomul lui Tremley și se îndreptă către ușă, pregătit să iasă din casă și să meargă la birou pentru a-și petrece ziua făcând cercetări despre Chase.

Cum de nu își dăduse seama?

Cum de fusese atât de preocupat de jocul lui, încât să nu înțeleagă că informațiile oferite de Chase aveau puterea de a distruge, chiar dacă Duncan nu le-ar fi folosit niciodată? Fusese orbit de putere? De amețitoarea promisiune a libertății?

I-ar fi plăcut să spună da. I-ar fi plăcut să spună că fiecare moment – fiecare pas al planului său – fusese în serviciul unui zeu răzbunător și necruțător care nu dorise mai mult decât ca Duncan și Cynthia să se elibereze de Tremley și de dominația lui oribilă. Cu siguranță că acesta ar fi fost motivul cu un an înainte. Cu o lună înainte. Cu o săptămână înainte.

Dar pentru un bărbat care trăia atât de bine cu minciunile, căruia nu-i păsa foarte mult că se mințea pe sine, trebui să admită, acolo, în fața ușii grandioase a casei Tremley, că nu văzuse cursul logic al raționamentului său din cauza unei femei,

de care era atât de extraordinar de legat acest schimb de informații.

Era extraordinar de legat și de Chase.

Chase, maestrul păpușar, care îi făcuse pe toți să danseze după capriciile lui.

„Nu-mi place când nu împărtășești.“

Chiar și cuvintele din mesaj, livrate cu un pachet de informații despre care Chase nici nu-și putuse imagina că există, îi confirmau lui West că acesta știa cine deține controlul în parteneriatul lor. Iar acum, când Chase deținea informațiile despre Tremley, era doar o chestiune de timp până să se decidă să le folosească sau să se întrebe de ce nu le folosea chiar West.

Și atunci va trebui să-i explice totul acestui bărbat învăluit în întuneric și mister, care era blestemat și adorat în egală măsură. Uneori de către aceeași persoană. Se gândi iarăși la Georgiana, știind că acțiunile ei fuseseră de la început rezultatul amenințărilor lui Chase. Al puterii lui Chase.

West părăsi casa, ușa principală trântindu-se repede în urma lui, suficient de tare pentru ca el să îi audă mesajul: „Nu te mai întoarce“.

Cu siguranță că ea mai mult îl blestema decât îl adora pe Chase.

Oare?

Se gândi la mama lui, care nu găsise niciodată forța de a alege revolta. Dumnezeule mare! Era posibil ca Georgiana să fie la fel?

Mintea i se învârtea. Acum, când știa secretele lui Tremley, iar ale lui erau suficient de valoroase pentru a-i amenința viitorul, West nu avea altă soluție decât să îl prindă pe Chase. Și dacă reușea, rezultatul nu era discutabil – trebuia să învingă fără ezitare. Fără dubii.

Iar pentru a face asta, trebuia să caute singurul lucru la care ținea Chase.

Identitatea sa.

Serviciu contra serviciu. Numele lui Chase pentru a proteja numele său.

Pentru a o proteja pe Cynthia.

Pentru a o proteja pe Georgiana.

Și apoi? Georgiana oricum nu avea să fie a lui. Nu putea fi a lui. Nu se putea căsători cu ea. Nu-i putea oferi viața pe care o

merita. Viața pe care și-o dorea.

Nu conta, înțelese el în timp ce stătea în fața casei dușmanului său, în mijlocul cartierului Mayfair, că tot nu avea să fie suficient pentru ea.

„Tu nu îmi poți oferi un titlu.“ Se întrebă de câte ori trebuia să audă aceste cuvinte înainte de a uita sunetul lor pe buzele ei. Nu-i putea oferi un titlu. Dar o putea elibera de Chase. Și făcând asta, se putea elibera pe sine.

Surprinse o mișcare peste stradă – un bărbat lipit de un copac, cu mâinile în buzunare, care nu părea ușor de observat, dar pe care bineînțeles că el îl observase.

Cu antrenamentul lui îndelungat de reporter experimentat, West nici nu trebuia să se uite pentru a vedea totul. Observă că gulerul bărbatului era ridicat pentru a-l proteja de frig, ca și când ar fi stat acolo mult timp. Observă umerii lați pe sub hainele frumoase – suficient de lați pentru a fi fost lucrați într-o măcelărie sau într-un ring de box. Acest bărbat nu avea o înfățișare comună. Era cu siguranță antrenat să arate astfel.

Duncan se îndreptă spre cabrioleta sa, prefăcându-se că nu observase bruta. Putea să fie acolo din orice motiv – fără îndoială că Tremley dăduse spionilor suficiente motive pentru a fi deosebit de atenți.

Dar acei spioni nu se deplasează în trăsuri cu geamuri negre, la fel precum cea în care fusese cu o seară în urmă.

La început crezu că era ea. Că îl urmărise. Și se strădui să se hotărască dacă se simțea furios sau înveselit de prezența ei. Dar pe când se apropia de trăsură, garda ieși de după zid, devenind clar că Duncan avea să se lupte pentru a putea trece, și ținând seama de întâmplările de seara trecută și de dorința ei evidentă de a le continua, părea ciudat.

Apoi își dădu seama că ea nu era acolo.

Iar trăsura se dorea să treacă neobservată.

Fusese urmărit.

Ca și când ar fi fost un copil.

Începu să meargă mai repede, garda ieșind în fața lui West când direcția lui deveni clară, iar starea de spirit, înfierbântată. Întâlni privirea gărzii și simți toată furia și frustrarea dimineții accentuându-i starea.

— Sunt sigur că ți s-a spus să nu te atingi de mine.

— Nu știu cine sunteți, domnule. Cuvintele erau

tărăgănate, prelungi și joase.

West își ridică bărbia.

— Mă întreb ce ar trebui să fac pentru a-ți reîmprospăta memoria.

Bătăușul îi oferi un zâmbet cu un dinte lipsă zâmbi.

— Aș vrea să văd cum încerci, domnu'.

West se pregăti să îi dea un pumn, dar în ultimul moment – când garda se eschivă și se pregăti să pareze lovitura –, el făcu o fentă, se întoarse către trăsură și deschise ușa ca să vadă cine se află înăuntru.

Începu să înțeleagă.

În trăsură se afla marchizul de Bourne.

Fusese urmărit de Îngerul Căzut!

La dracu'! Încercă să se urce în trăsură, dar pauza pe care o făcu la descoperirea lui Bourne îi dădu bătăușului timp suficient pentru a-și reveni și a-l prinde pe West de mâneca hainei, trăgându-l înapoi.

Se întoarse către bărbat. De data aceasta pumnul lui îl lovi puternic. Cu bună-știință. Oamenii din echipa de pază de la Înger nu erau niște amatori. Gardianul îl lovi înapoi, rapid și scurt, suficient de tare pentru a simți durerea. Înainte ca West să atace din nou, Bourne spuse:

— Destul. Suntem în Mayfair, ziua în amiaza mare. Bourne îl apucă pe West de umăr și îi opri lovitura. Urcă dracului în trăsură. Sperii doamnele.

Mai mult ca sigur, de partea cealaltă a străzii se aflau două tinere femei, în haine frumoase de stradă, cu ochii mari și gurile căscate la scena absolut nemaiîntâlnită. West își scoase batista și o apăsă pe nas, descoperind că sângera. Bruta țintise excelent. Unul din ochii celuilalt nu se mai puteau deschide de umflat ce era, ceea ce îl făcu pe West să simtă un strop de mândrie. Scoțându-i pălăria de pe cap, West îi dădu o palmă pe spate și îl întoarse cu fața către doamne.

— Bună dimineața, doamnelor.

Fu impresionat că doamnelor nu le ieșiră ochii din orbite, mai ales când companionul lui se înclină și spuse:

— O dimineață încântătoare.

— Dumnezeule, spuse Bourne din interiorul trăsurii.

West își îndreptă atenția spre situația curentă. Îl eliberă pe adversar și se urcă în trăsură, așezându-se în fața marchizului,

care deschise gura să vorbească.

— Nu, spuse West, furia transformându-i-se în mânie. Nu dau doi bani pe motivul pentru care ești aici. Nu dau doi bani pe ceea ce vrei sau pe ceea ce crezi sau pe ceea ce ai de spus. Am terminat cu voi toți – să mă dirijați, să mă urmăriți, să negociați cu mine. La dracu', să mă manipulați!

West observă calmul din privirea lui Bourne, ca și când nu ar fi fost surprins de cuvintele lui.

— Dacă nu voiam să afli că ai fost urmărit, te asigur că nu ai fi aflat.

Duncan îi aruncă o privire.

— Sunt convins că așa crezi.

— Tremley este un monstru, spuse Bourne. Orice intenționezi să faci cu informațiile pe care le deții despre el – orice i-ai fi spus – este un monstru. Și în calitate de prieten...

West tăie aerul cu mâna.

— Nu. Nu spune că ești prietenul meu. Tu, Temple, Cross și nemernicul vostru de patron m-ați numit prieten de prea multe ori, asta însemnând prea puțin.

Sprâncenele lui Bourne se ridicară.

— Patronul nostru? Nu-mi place cum sună.

— Atunci poate că ar trebui să te eliberezi de sub dominația lui Chase și să-ți faci singur un nume, pe cont propriu.

Bourne chicoti, lung și gros.

— Ești furios, nu-i așa?

— Sunt pur și simplu dezgustat de voi.

— De noi?

Bourne știa foarte bine la cine se referea Duncan.

— Aristocrații care consideră că lumea trebuie să se încline după voia lor.

— Ei bine, când vei avea și tu banii și puterea noastră, lumea se va înclina și după voia ta, spuse Bourne. Dar nu despre asta e vorba, nu-i așa?

West își îngustă privirea.

— Nu ai nici cea mai vagă idee despre ce e vorba.

— Cu toate acestea știu. Cred că este vorba despre o femeie.

Îl fulgeră o viziune, femeia la care se referea Bourne. Jumătate păcat, jumătate izbăvire, la fel de subjugată de bărbatul de la Îngerul Căzut. De conducătorul lor. Atât de dominată de el,

încât nu mai avea loc pentru West.

Nu că ar fi contat.

Întâlni privirea marchizului.

— Meriți o bătaie.

— Și consideri că tu ești cel care să mi-o aplice?

Marchizul era. Era singurul bărbat din Londra care i-o putea aplica. Obosise să se mai simtă manipulat și folosit cu atâta desconsiderare.

— Cred că sunt omul care vă va termina pe toți. Cuvintele se auziră reci, întunecate și tulburătoare în acea liniște.

Să îi termine pe ei și să o salveze pe ea.

Bourne amuți.

— Asta sună a amenințare.

— Eu nu fac amenințări, spuse Duncan, apucă mânerul și deschise ușa.

— Acum știu că despre ea e vorba.

Duncan se întoarse, stăpânindu-se să-și verse furia pe marchiz. Să îi facă tot ceea ce și-ar fi dorit să îi facă lui Chase – misteriosul, necunoscutul Chase.

În schimb, spuse:

— Nu este o amenințare. Așa să-i spui lui Chase.

Capitolul 15

Favorita noastră, Lady G., a fost văzută mâncând înghețată de lămâie la Merkson's Sweets împreună cu domnișoara P. – la începutul acestei săptămâni. Se pare că cele două frumuseți blonde nu erau deloc îngrijorate că vremea era prea rece pentru înghețată de lămâie. Ar trebui adăugat că o sursă apropiată de Merkson's ne-a informat că o anumită baroană va oferi înghețată de lămâie la următorul ei bal…

Cel mai bun cazinou din Londra continuă să îndatoreze gentlemeni cu puțin bun-simț și aparent cu și mai puțini bani. Avem căderea să spunem că în primăvara asta un număr de aristocrați vor oferi moșii în schimbul unor datorii, și ne e milă de bietele soții…

Știrile Londrei, 4 mai 1833

— Cross spune că ți-ai ales un soț.

Georgiana nu-și ridică privirea din locul ei de lângă șemineul din apartamentul proprietarilor, unde se prefăcea că este cufundată într-un teanc de documente care îi solicitau atenția.

— Așa este.

— Plănuiești să ne spui cine este?

Existau șaptesprezece membri la Îngerul Căzut și la celălalt club pe care îl deținea, care datorau fondatorilor cu mult mai mult decât puteau scoate din trezoreriile lor, ceea ce însemna că ea și ceilalți parteneri trebuiau să decidă ce doreau să accepte în schimbul datoriei. Nu era un proiect ușor și nici de neluat în serios. Dar era imposibil ca o femeie să poată lucra cu toate soțiile partenerilor adunate în jurul ei.

Se uită la cele trei femei, așezate în apropiere, în scaunele care de obicei erau ocupate de soții lor.

Sau, mai exact, scaunele care erau ocupate de soții lor înainte ca aceștia să se lenevească. Acum erau ocupate de o

contesă, o marchiză, o ducesă și un viitor duce, în vârstă de patru luni.

Să o ferească Dumnezeu de nevestele bărbaților!

— Georgiana?

Întâlni ochii mari ai contesei Harlow, care o priveau fără să clipească din spatele ochelarilor.

— Sunt sigură că știi răspunsul la această întrebare, milady.

— Nu-l știu, răspunse Pippa. Vezi tu, auzisem că se vehiculează două nume.

— Eu am auzit de Langley, Penelope, ciripi Lady Bourne, întinzându-se să ia copilul din brațele mamei sale. Dă-mi mie acest băiețel dulce.

Mara, ducesa de Lamont, îi întinse copilul fără să comenteze.

— Mai întâi am auzit de Langley, dar apoi Temple părea să creadă că mai era un altul, o posibilitate și mai potrivită.

„Deloc potrivită."

— Nu există așa ceva.

— Este interesant, spuse Pippa, împingându-și ochelarii mai bine pe nas. Nu sunt sigură dacă am văzut vreodată să roșească o femeie care poartă pantaloni.

— Ai crede că stinghereala nu ar fi atât de simplă pentru cineva cu experiența ta, adăugă marchiza, pe un ton care părea potrivit doar copilului din brațele ei.

Georgiana fu total convinsă că sunetul scos de copilul lui Temple putea fi cel mai bine descris ca râset. Se gândi să-i dea pe toți afară din cameră.

— Știți ceva, până să veniți voi, acesta se numea apartamentul proprietarilor.

— Practic, suntem proprietare, punctă Penelope.

— Nu, pur și simplu, sunteți *soțiile* proprietarilor, replică Georgiana. Nu este deloc același lucru.

Mara ridică o sprânceană roșcată.

— Nu te afli tocmai în poziția potrivită pentru a vorbi așa despre soții.

Soțiile partenerilor ei erau cele mai afurisite femei din Londra. Extrem de dificile. Bourne, Cross și Temple le meritau, indubitabil, dar ce făcuse Georgiana pentru a merita prezența lor acum, când încerca să se împace cu evenimentele zilei trecute?

Nu dorea decât să stea liniștită și să-și aducă aminte că munca și fiica ei erau cele mai importante lucruri din viața ei, și orice altceva – oricine *altcineva* – putea să dispară.

— Am auzit că West a intrat în cursă, spuse Pippa, începând să vorbească cu partenerele ei de cleveteală, soțiile bârfitoare.

— *Duncan* West? întrebă Penelope.

— Chiar el, spuse Mara.

— Oh, ciripi veselă Penelope către băiețelul din brațele ei. Ne place de el.

Copilul gânguri.

— Pare un om foarte bun, spuse Pippa.

— Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru el, aprobă Mara. Iar el se pare că are o slăbiciune pentru femeile care intră în bucluc.

Ceva neplăcut răsună în aceste cuvinte, pe când se gândea că nu îi păsa dacă Duncan West avea o slăbiciune pentru orice femeie, mai ales pentru acelea care ar putea decide că doresc să fie protejate de el de-a pururi.

— Ce femei? Abia după ce își înălță capul și vorbi, își dădu seama că se presupunea că lucrează. Tuși ușor. Își întoarse atenția la dosarul din mână. Nu că aș fi interesată.

Replica ei făcu să se aștearnă liniștea, așa că nu se putu abține să nu se uite la ele. Penelope, Pippa și Mara se priveau una pe alta, ca într-o piesă de comedie. Din fericire, fiul lui Temple adormise, pentru că altfel s-ar fi uitat și el la fel.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Georgiana. Nu sunt interesată.

Pippa fu prima care rupse tăcerea:

— Dacă nu ești interesată, atunci de ce întrebi?

— Eram doar politicoasă, se grăbi Georgiana să răspundă. Până una, alta, trăncăniți toate trei la mine în birou ca niște coțofene și m-am gândit să fiu o gazdă bună.

Apoi vorbi Penelope:

— Credeam că lucrezi.

Georgiana ridică un dosar.

— Lucrez.

— Al cui este dosarul? vru să știe Mara, ca și când ar fi fost perfect normal ca ea să întrebe așa ceva.

Și ar fi putut să fie.

Dar, la naiba dacă Georgiana își amintea al cui dosar era.

— Se înroșește din nou, remarcă Pippa, iar când Georgiana îi aruncă o privire, văzu cum aceasta o cerceta curioasă, de parcă ar fi fost o insectă sub un pahar.

— Știi ceva, nu ai de ce să te rușinezi, spuse Penelope. Toate ne-am simțit atrase de cineva care părea total nepotrivit pentru noi.

— Cross nu a fost nepotrivit pentru mine, spuse Pippa.

Penelope ridică o sprânceană.

— Oh? Și partea în care erai logodită cu un alt bărbat?

— Iar el era logodit cu o altă femeie? adăugă Mara.

Pippa zâmbi.

— Asta doar a făcut ca povestea să fie și mai distractivă.

— Georgiana, ideea este – de data aceasta vorbi Mara – că nu trebuie să te rușinezi că îl vrei pe West.

— Nu îl vreau pe West, spuse ea, lăsând jos dosarul și ridicându-se în picioare, căci frustrarea acestor femei și privirile lor cunoscătoare, și încercările lor de a-i adresa cuvinte înțelegătoare o împinseră departe de ele, în dreptul masivei ferestre vitrate, care dădea spre sala de jocuri a cazinoului.

— Nu îl vrei pe West, repetă Mara cu hotărâre.

— Nu, spuse ea.

Dar bineînțeles că *îl voia*. Îl dorea chiar foarte mult. Dar nu așa cum credeau ele. Nu pentru totdeauna. Îl voia pur și simplu *pentru acum*.

— Și de ce nu? întrebă Penelope, iar celelalte femei chicotiră.

Nu avea de gând să le destăinuie că el părea să nu o dorească. Până la urmă, noaptea trecută i se oferise foarte deschis – iar el o refuzase, înfășurându-și un prosop în jurul șoldurilor lui atrăgătoare și părăsind încăperea care adăpostea piscina, fără să arunce o privire în urmă.

Ca și când ceea ce se petrecuse între ei nu ar fi însemnat nimic.

Georgiana se lipi de fereastră, răsfirându-și degetele și apăsându-și fruntea pe sticla rece și pală, care forma una dintre aripile rupte ale lui Lucifer. Poziția îi dădea iluzia că zboară, că plutește deasupra sălii de joc slab luminate, acum cu mesele goale și tăcute, neatinse până la amiază, când menajerele aveau să coboare lustrele și să aprindă candelabrele masive, care ofereau cazinoului strălucire și ospitalitate în întuneric. Privirea i se

plimba de la o masă la alta – faraon, douăzeci și unu, ruletă, hazard – fiecare masă era a ei, așezată cu grijă. Condusă cu măiestrie.

Era regalitatea Londrei subterane, viciul, puterea și păcatul erau sub dominația ei, dar iată cum un bărbat, care făcea oferte frumoase și o tenta cu promisiuni atrăgătoare, pe care nu și le putea ține vreodată, cumva, o îmblânzise.

După tăcerea îndelungată, Mara spuse:

— Știți, eu nu m-am gândit niciodată că aș putea avea parte de dragoste.

— Nici eu. Credeam că o doresc cu disperare, adăugă Penelope, ridicându-se și mișcând căruciorul din colțul camerei, unde îl așezase pe viitorul duce adormit, în coconul imaculat de scutece.

— Eu nu am crezut că este reală, spuse Pippa. Nu am putut-o vedea, și din cauza asta, nu am crezut în ea.

Georgiana închise ochii auzind vorbele lor. Își dorea ca femeile să plece. Apoi spuse:

— Sunt zile în care îmi dau seama că simpatizez cu Macbeth.

— Macbeth, repetă Pippa încurcată.

— Cred că Georgiana sugerează că suntem ca niște vrăjitoare, spuse Penelope cu amărăciune, traversând camera.

— Misterioase, negre, urâțeniile nopții și toate astea? întrebă Pippa.

— Exact așa.

— Ei bine, sună destul de nepoliticos.

Georgiana se întoarse și întrebă:

— Nu aveți nimic de făcut?

— Fiind niște aristocrate indolente, spuse Mara, nu avem.

Bineînțeles că nu era adevărat. Mara se ocupa de un adăpost pentru băieți și cheltuise 30 000 de lire în decursul unui an pentru a extinde casa și a trimite băieții la universitate. Pippa era o horticultoare renumită, vorbind mereu cu o anume societate de bătrâni despre munca ei cu trandafirii hibrizi. Și între creșterea unei drăgălașe fetițe și pregătirea pentru un nou copil – de care Bourne era sigur că avea să fie băiat – Penelope era una dintre cele mai remarcabile și mai active membre ale aripii feminine a clubului.

Nu erau niște femei lipsite de preocupări.

Și atunci, de ce insistau să o hărțuiască?

— Georgiana, ideea este că...

— Oh, există o idee?

— Există o idee. Și anume că tu consideri că ești cumva diferită de restul femeilor pe care le-ai cunoscut.

Era diferită.

— Chiar și acum crezi asta. Crezi asta din cauza acestei vieți pe care o duci, din cauza cazinoului tău, a identității tale secrete și a anturajului în care te învârți...

— Anturajul de față face excepție! exclamă Penelope.

— Evident, aprobă Mara, întorcându-se din nou spre Georgiana. Dar din cauza societății acesteia, alta decât a noastră, și a nenorociților de pantaloni pe care îi porți... crezi că ești diferită. Crezi că tu nu meriți tot ce merită celelalte femei. Ceea ce toate celelalte femei par să aibă. Mai rău de atât, crezi că, și dacă meriți, tu nu ai oportunitatea de a obține toate acestea. Sau poate crezi că nu dorești toate acestea.

— Nu doresc.

Cuvintele ei surprinseră pe toată lumea din cameră, chiar și pe ea însăși.

— Georgiana...

Mara se ridică de pe scaun, se îndreptă spre ea, dar Georgiana ridică o mână.

— Nu. Mara se opri, și Georgiana îi fu recunoscătoare. Chiar dacă aș putea avea toate acestea. Chiar dacă ar fi cineva dornic să mi le ofere – cineva care să mă vrea în ciuda poverii reprezentate de ruinare, în ciuda faptului că sunt mamă nemăritată, că sunt proprietara unui cazinou cu trei parteneri bărbați și cu un cârd de prostituate în spate – nu le vreau.

— Nu vrei dragoste? Penelope păru șocată.

Dragoste. Lucrul care o împinsese spre piscurile și abisurile vieții. Perspectiva dragostei o distrusese cu zece ani în urmă, apoi realitatea ei o făcuse puternică și curajoasă, atunci când se născuse Caroline. După care, noaptea trecută, o ispitise.

— Nu vreau. Când întărâtă cu vorbele ei frumoase, cu atingerile și mai frumoase, dragostea deja începe să dețină controlul și sunt prea copleșită de ea.

Făcură o pauză, apoi Mara întrebă:

— Dar dacă te-ar vrea? Dacă ți-ar oferi dragostea lui?

El. Duncan West.

— Nu pare să fie genul de bărbat care să te distrugă, spuse Penelope.

— Ei nu par niciodată genul de bărbați care să te distrugă, răspunse Georgiana.

Se mințiseră prea mult unul pe celălalt. Era greu de imaginat adevărul între ei. Clătină din cap și spuse cuvintele pe care le gândea de câte ori el era lângă ea, tânjind după mângâierile lui, dorindu-și mai mult decât o noapte. O săptămână.

— Este prea periculos.

— Pentru cine?

Excelentă întrebare.

— Pentru amândoi.

Ușa se deschise și apăru Bourne. Traversă camera, fără măcar să se uite la Georgiana, atent doar la soția lui care radia pentru el, din locul ei de lângă cărucior. Zâmbi, trăgând-o în brațele lui.

— Bună, *Sixpence*, aș fi venit mai devreme, dar abia acum mi s-a spus că ești aici.

Penelope zâmbi.

— Am venit să-l văd pe Stephen. Arătă cu capul către cărucior. Nu-i așa că seamănă cu Temple?

Bourne se aplecă deasupra copilului care dormea.

— Seamănă, într-adevăr. Bietul de el.

Mara începu să râdă.

— Am să-i spun ce ai zis.

El zâmbi.

— Am să-i spun eu primul. Se uită către Georgiana și zâmbetul i se stinse. Dar mai întâi am ceva să-ți spun ție. Se duse să se așeze într-unul dintre fotolii, trăgând-o pe Penelope la el în poală și punând o mână mare pe locul unde creștea cel de-al doilea copil al său. West a fost la Tremley astăzi.

Ea nu-și ascunse surprinderea.

— De ce?

Bourne clătină din cap.

— Nu este foarte clar. Dar s-a dus devreme și nu a fost tocmai bine primit. Făcu o pauză. Și era extrem de iritat că l-am urmărit.

Făcu ochii mari.

— Ați fost văzuți?

— Eram în Mayfair, la ora nouă dimineața. Nu este ușor să te ascunzi.

Georgiana oftă.

— Era iritat, zici.

— L-a lovit pe Bruno. Bourne ridică din umeri. Și Bruno l-a lovit înapoi, dacă e vreo consolare.

Nu era.

— Este ceva ciudat acolo. Nu îl vrea pe Tremley doar pentru ziare. Îl vrea și pentru altceva. Și mai trebuie să știi că este furios pe noi.

— Pe cine?

— Pe Înger. Și cred că tu ești cea care l-a subestimat, așa că...

Un sunet ascuțit se auzi, întrerupând dialogul, introducându-l pe unul dintre puținii oameni care știau de existența apartamentului proprietarilor. Pippa se duse la ușă și o deschise. Se întoarse.

— Cred că titlul meu este „Își face apariția ceva periculos“.

Deschise ușa larg și pomeni față în față cu Duncan West.

Ce naiba căuta în apartamentele proprietarilor?

Bourne sări imediat din fotoliu, ridicând-o pe Penelope în picioare, în timp ce Georgiana porni spre West, care trecu pragul și intră în cameră, privirea lui observând totul, de la fereastra vitrată din spatele ei, la compania aristocrată, oprindu-se, în final, asupra ei. Îi văzu iritarea în ochi, când se uită spre ea, ca și când nu s-ar fi așteptat să fie acolo.

Ca și când s-ar fi așteptat ca altcineva să fie.

Dar dincolo de iritare, undeva în adâncul frumoșilor lui ochi căprui, văzu și altceva. Ceva înrudit cu spaima. Știa, pentru că și ea simțea la fel. Simțea asta și se temea de asta.

Îl blocă scurt.

— Cine te-a lăsat să intri?

Îi susținu privirea și spuse:

— Sunt membru al clubului.

— Membrii nu sunt acceptați în această cameră, spuse ea. Membrii nu sunt acceptați nici măcar la acest etaj.

— Poate că ar trebui să-i spui asta lui Bourne.

— Urma să-ți zic, spuse Bourne din cadrul ușii, ignorând privirea pe care ea o aruncă în direcția lui. Că trebuie să știi că l-am invitat aici.

O cotropi furia, fierbinte și neașteptată. Se întoarse către partenerul ei.

— Nu aveai nici un drept!

Bourne ridică disprețuitor o sprânceană.

— Sunt unul dintre patroni, nu-i așa?

Privirea Georgianei se îngustă.

— Violezi propriile noastre reguli.

— Vrei cumva să spui regulile lui *Chase?* zise Bourne, iar Georgianei îi veni să-l plesnească peste față pentru sarcasmul din vocea lui. Nu mi-aș face griji. Și Chase se abate de la aceste reguli în anumite situații.

Ea nu înțelesese greșit. Până una alta, toate cele trei femei din încăpere fuseseră invitate la Îngerul Căzut de către Chase, fără permisiunea soților lor. Nu-i păsa că Bourne vedea invitarea lui West ca pe un fel de răzbunare, căci era prea ocupată să fie furioasă pe el pentru încălcarea regulilor. Pentru desconsiderarea arogantă a parteneriatului lor.

Și în primul rând pentru felul în care permanent o dezbrăca de putere aici – singurul loc în care avea vreo putere.

Înainte ca ea să îl atace, West vorbi:

— Unde este? Cuvintele lui West sunară clar și puternic în încăperea semiîntunecată, ca și când se aștepta pe deplin să fie auzit și să i se răspundă, în ciuda faptului că nu aparținea acestui loc.

În ciuda faptului că nu fusese invitat aici.

— Unde este cine? replică ea.

— Chase.

Nu venise să o vadă pe ea. Bineînțeles, ar fi trebuit să știe asta. N-ar fi trebuit să fie surprinsă. Dar era, fără doar și poate. Până la urmă, petrecuseră împreună o mare parte din seara trecută și... nu ar fi dorit să o vadă? Sau era atât de furios?

Nu ar fi trebuit să-și dorească să vrea să o vadă?

Gândul îi trecu prin cap și o dezgustă cu stupida și banala lui naivitate. Apoi o dezgustă faptul că nu putuse găsi un cuvânt mai bun decât naivitate.

Nu dorea ca el s-o dorească. Totul era mai ușor fără asta.

Dar era ceva în felul în care se uita – întru totul serios și nepăsător, de parcă ea nu era decât un paznic al ușii de care voia să treacă – care o făcu să urască faptul că nu se afla aici ca s-o vadă pe ea.

În afară, bineînțeles, de situația în care exact pentru asta se afla aici.

Doar că el nu-și dădea seama.

— Nu este aici.

O minciună, dar într-un fel, nu era deloc o minciună.

Duncan făcu un pas spre ea.

— Mi-e scârbă și am obosit să îl tot protejezi. Este timpul să mă întâlnească. Unde îți este stăpânul?

Întrebarea plină de furie atârnă în aer, părând să reverbereze în fereastra vitrată. Georgiana deschise gura pentru a-l înfrunta, când ducesa de Lamont exclamă:

— Ei bine, cred că a venit timpul ca eu și Stephen să mergem să-l căutăm pe Temple.

Cuvintele ei puseră în mișcare și restul camerei.

— Da. Și noi trebuie să ajungem acasă, spuse Penelope, în timp ce Mara împinse căruciorul către ușă, mai repede decât o făcuse orice mamă vreodată, își imagină Georgiana.

— Trebuie? întrebă Bourne, părând că nu avea deloc intenția să părăsească scena care se derula în fața lor.

— Da, spuse Penelope cu fermitate. *Trebuie*. Avem treburi de rezolvat.

Bourne zâmbi afectat.

— Ce treburi?

Marchiza își îngustă privirea.

— De tot felul.

Zâmbetul îi deveni năstrușnic.

— Pot să aleg eu ce avem de făcut mai întâi?

Penelope îi făcu semn către ușă.

— Afară.

Bourne îi ascultă îndemnul, rămânând doar Pippa. Contesa Harlow nu pricepuse niciodată indiciile sociale, astfel că Georgiana speră că ar putea rămâne să o apere de acest bărbat, de întrebările lui, de răspunsurile ei și de sentimentele prostești pe care le avea.

Speranța se spulberă, oribil lucru.

Într-o secundă, Pippa se pare că înțelesese că fusese lăsată aici.

— Oh, spuse ea. Da. Aș... pleca.. și eu... Își împinse ochelarii mai sus pe nas. Am un copil. Și... pe Cross. Salută din cap și părăsi încăperea.

West o urmări plecând, privirea întârziindu-i pe ușă câteva clipe, înainte de a se întoarce spre Georgiana.

— Și iată-ne, doar noi doi.

I se strânse stomacul auzind aceste cuvinte.

— Așa se pare.

Nu o slăbi din priviri, iar ea se minună de felul în care părea să vadă și să întrebe și, cumva, să *știe* totul, dintr-o singură privire. Apoi îi pronunță numele, moale și seducător, în această cameră pe care o iubea atât de mult.

— Georgiana.

Ea ar fi vrut să se apropie de el. Să se cuibărească la pieptul lui și să-i spună totul, pentru că, dacă n-ar fi avut experiență, ar fi putut crede că acel cuvânt fusese rostit cu înțelegere.

Dar avea. Și dacă ea nu înțelese, era imposibil să fi înțeles el.

Îi puse singura întrebare la care nu putea răspunde.

— Unde este?

Era îmbrăcată în pantaloni.

Fu primul și singurul gând pe care îl avusese când intrase în încăpere – privirea lui zburând peste contesa Harlow, către femeia care îi consumase gândurile probabil pentru totdeauna. Stătea sprijinită de peretele îndepărtat al camerei, lângă un enorm mozaic de sticlă vitrată, pe care îl știa foarte bine. Pe care îl văzuse de o mie de ori de pe partea opusă.

Fusese convins că era o cameră acolo, de cealaltă parte a căderii lui Lucifer, dar nu-și imaginase niciodată că așa avea să o descopere, cu frumoasa Georgiana, încadrată de acel înger întunecat. Îmbrăcată în pantaloni.

Era cel mai păcătos și mai spectaculos lucru pe care-l văzuse vreodată, iar când venise spre el, ca o regină răzbunătoare, pretinzând că violase regulile, își dorise să o ridice pe brațe, să o ducă la acea fereastră fantastică, să o sprijine cu spatele de ea și să-i arate toate felurile în care îi plăcea să violeze regulile.

Apoi o cuprinsese frustrarea. Apărase acest loc, în pofida faptului că fusese invadat de nevestele patronilor de la Îngerul Căzut și în pofida faptului că marchizul de Bourne îi plătise o escortă.

Ceea ce îl făcu să realizeze că ea nu proteja acest loc.

Ea îl proteja pe acest bărbat, așa cum făcuse cu o noapte în urmă.

„Nu sunt a lui."

Îi auzi cuvintele din nou. Și minciuna din ele.

Pentru că era clar că era a lui Chase, așa cum tot ale lui erau fiecare colțișor din acest club și toți bărbații și femeile care îl frecventau. Nu exista libertate la Îngerul Căzut. Totul – toată lumea – aparținea lui Chase.

Chiar și acum, stând singuri în această cameră întunecată, când numai Lucifer îi putea auzi – Georgiana îl proteja pe acest bărbat, care îi ruinase viața. Care continua să facă asta. Iar lui îi era de ajuns. Voia să o scoată de sub influența lui. Voia să o știe departe de acest loc, de păcat și de viciu și de ideea de a distruge vieți din plăcere.

O dorea în siguranță, pentru numele lui Dumnezeu! Pe ea și pe Caroline.

O va ajuta să se mărite. Dar nu pentru că îi ceruse Chase.

Pentru că merita o șansă la fericire – ea, mai mult decât oricine altcineva.

Întrebarea lui atârna între ei.

— Unde este?

Și își dori ca ea să-i spună. Să deschidă ușa și să-i arate direcția către misteriosul bărbat. Să se elibereze pe sine, odată cu informația.

Dar ea nu o făcu.

Duncan se abținu să-și arate dezamăgirea.

— Bourne mi-a spus că îl voi găsi aici.

— Bourne nu știe totul. Eu sunt singura de aici.

— Așa că te găsesc, încă o dată, protejând pe cineva care nu are nevoie de asta.

— Ba are... începu ea, iar el constată că nu mai putea asculta.

— Oprește-te!

Se opri, din fericire.

Veni spre ea, micșorând distanța dintre ei mult mai repede decât și-ar fi dorit – viteza trădându-i emoția pe care își promisese să nu i-o mai dezvăluie. Nu după noaptea trecută. Nu după ce îl respinsese.

„Nu că i-ar fi putut oferi ce merita."

Se uită în ochii ei, dorindu-și din tot sufletul să vadă adevărul în ei.

— Oprește-te, repetă el, și de data asta nu fu sigur dacă vorbele se adresau lui însuși sau ei. Nu îl mai apăra. Nu mai minți pentru el. Dumnezeule, Georgiana, cu ce te are la mână? Care este puterea cu care te domină?

Ea clătină din cap.

— Nu este chiar așa.

— Și totuși, este. Crezi că am trăit o viață întreagă și nu am învățat să recunosc o femeie înrobită de un bărbat? Urî cuvintele pe care le rostise – adevărul lor. Ridică mâinile, îi cuprinse fața, adorând felul în care i se simțea pielea sub degetele lui, moale și teribil de ispititoare. Spune-mi. El este acela? El te-a distrus cu ani în urmă? El ți-a oferit promisiuni frumoase, pe care nu le-ai putut refuza și pe care el nu le-a respectat?

Georgiana se încruntă.

— Ce?

— El este tatăl lui Caroline?

Georgiana făcu ochii mari.

— Să fie Chase tatăl lui Caroline?

— Spune da, zise el. Spune-mi adevărul și îmi va face plăcere să îl nimicesc. Pentru a vă răzbuna numele. Bineînțeles că ar fi făcut-o. Ar fi făcut orice pentru această femeie, atât de perfectă, atât de inegalabilă. Cum de ea nu vedea asta? O plăcere nemărginită.

Zâmbetul ei deveni trist.

— Nu este tatăl lui Caroline.

Se simțea adevărul în cuvintele ei, iar el urî asta. Urî faptul că nu mai avea încă un motiv pentru a-l detesta pe acest bărbat care o domina, cu siguranța cu care respira.

— Atunci de ce?

Ea ridică un umăr. Apoi îl lăsă în jos.

— Suntem două jumătăți ale aceleiași monede.

Cuvintele fură atât de simple, atât de sincere, încât îl rupseră în bucăți. „Două jumătăți ale aceleiași monede.“ Pentru o clipă se gândi la implicațiile acestor cuvinte. La însemnătatea lor. Se întrebă cum ar fi dacă ar fi fost atât de dorit de ea, atât de îndrăgit, încât să fie cealaltă jumătate a monedei ei.

Îndepărtă gândul din minte, plăcându-i mult prea mult.

O eliberă, ducându-se în spate, suficient de departe pentru

a nu o mai putea atinge. Nu credea că ar putea îndura atingerea ei în acest moment.

— Sunt aici pentru a vorbi cu el, spuse el. Au trecut șase ani, și nu am cerut niciodată să mă întâlnesc cu el. A venit momentul.

Ea ezită, iar lui i se păru că în acest moment plutea deasupra unei prăpăstii – ca și când, orice decizie ar fi luat, i-ar fi schimbat lumea. Și probabil că ar fi făcut-o.

Dacă Chase îi dădea ce dorea, ar fi făcut-o.

Identitatea lui Chase pentru libertatea ei. Pentru a lui.

— De ce? întrebă ea. De ce acum?

Duncan nu-i răspunse, iar ea îl presă din nou:

— Șase ani și nu te-a interesat niciodată să-l întâlnești. Iar acum...

Ea renunță, iar el completă fraza:

— Lucrurile s-au schimbat.

Acum viața lui era în pericol. Viața lui și secretele Cynthiei.

Dar aceste motive păleau în comparație cu cel care se arăta cu atâta forță aici și acum. Chase era cheia libertății Georgianei. Și înțelese că ar face orice pentru asta.

— Du-mă la el, spuse el, iar cuvintele sunară mai mult a rugăminte, decât a poruncă.

Când ea aprobă din cap și se duse către ușă, se gândi pentru o clipă că îl va da afară. Dar apoi deschise ușa și păși pe holul din spate, întorcându-se, cu silueta marcată de coridorul întunecat și fața luminată de culorile ferestrei vitrate.

— Vino, șopti ea.

El o urmă, știind că ar fi urmat-o oriunde.

Îl conduse printr-un labirint de coridoare, care coteau și se întorceau astfel încât avu impresia că trecuseră de mai multe ori prin același loc, într-un târziu ajungând la o pictură în ulei, uriașă și întunecată, înfățișând un bărbat despuiat de haine și de bunuri, zăcând mort la picioarele a două femei superbe, în timp ce asasinul ieșea prin rama tabloului. El se uită spre Georgiana.

— Încântător, spuse el, referindu-se la înfiorătoarea și uimitoarea pictură.

Georgiana îi oferi un mic zâmbet.

— Themis și Nemesis.

— Dreptatea și Răzbunarea.

— Două jumătăți ale aceleiași monede.

Cuvintele erau ca un ecou al momentelor de dinainte, descrierea relației ei cu Chase, și îl durură. Privi cu atenție la personajele divine din pictură, una purtând o lampă, probabil pentru a lumina drumul dreptății, cealaltă purtând o spadă pentru a aplica tâlharului răzbunarea.

— Tu care ești?

Ea zâmbi către tablou – exprima modestie și încă ceva ce nu putea înțelege exact –, apoi își puse mâna pe rama tabloului.

— Nu pot fi amândouă?

Sublinie întrebarea, trăgând de imensa operă de artă, care pendulă pe o balama, revelând o nișă stranie și întunecată. El își reținu surprinderea. Întotdeauna își imaginase că existau pasaje secrete la Îngerul Căzut – era singurul mod de a explica ușurința cu care fondatorii apăreau și dispăreau –, dar aceasta era prima dovadă pe care o văzuse.

Îl împinse înăuntru, iar el nu ezită, inima și mintea fiindu-i stăpânite de gândul că era mai aproape ca oricând de Chase. La gândul că ea avusese suficientă încredere, pentru a-l aduce la proprietarul cazinoului.

La gândul că această încredere nu era oferită cu ușurință.

Ea intră cu el și închise portalul în urma lor, rămânând învăluiți în întuneric, atât de apropiați încât se puteau atinge. Se putea da în spate, să se lipească de unul dintre pereți și să-i facă loc, dar nu voia. Dorea să se desfete cu căldura ei. Cu mirosul ei. Cu seducția ei.

Ar fi dat orice ca să o atingă.

Respirația ei era rapidă și întretăiată, ca și când i-ar fi auzit gândurile. Ca și când ar fi gândit la fel ca el.

Păru că plutește acolo în întuneric câteva clipe lungi, înainte de a se răsuci, cu materialul pantalonilor ei foșnind, trimițându-l cu gândul la locul în care pânza se freca, acolo unde se întâlneau picioarele ei lungi și frumoase. Nu se putu stăpâni, îi apucă mâna, îi prinse brațul, atingerea lui alunecând către degete, împletindu-le cu ale lui.

— Ai riscat enorm să mă aduci aici.

Degetele ei zvâcniră în strânsoarea lui, și se întrebă cum s-ar simți pe pielea lui. Timpul petrecut la piscină fusese atât de efemer, iar atingerea ei fusese ca o suflare, acum era, apoi se dusese.

Dusă pentru că el o îndepărtase.

Dusă pentru că aparținea altuia.

Bărbatului pe care urma să-l întâlnească.

Îi dădu drumul.

— Ia-o înainte.

Ea ezită, iar pentru o clipă West crezu că va vorbi, că îi va spune ceva în întuneric, pentru care nu găsise cuvintele la lumină. Dar era mai puternică decât orice altă femeie pe care o cunoscuse... iar secretele ei erau bine păzite.

Îl conduse de-a lungul coridorului, și el numără patru uși înainte de a se opri în lumina slabă a unei lumânări, aflate la câțiva metri depărtare, umbrele flăcării mișcătoare jucându-i-se pe față, ascunzându-i secretele de el. Ea apucă lanțul de argint care atârna greu sub cămașa de pânză, pe care o purta băgată în pantalonii ei păcătoși și o văzu cum își scoate pandantivul pe care îl purta între sâni, încălzit de pielea ei.

Introduse o clamă în medalion și extrase o cheie, pe care o vârî în încuietoare, deschizând accesul către acele încăperi. Către bărbatul din interiorul lor.

Îl cuprinse gelozia, fierbinte și furioasă.

Jurase că nu-i aparține lui Chase și, iat-o, deschizându-i camerele. Gata să intre amândoi în ele.

Ce altceva mai descuiase? Unde în altă parte mai avea acces?

Ușa se descuie, iar ea puse cheia la loc, cu mâna pe clanță. Duncan nu putea îndura gândul că îl adusese aici, în acest loc. La acest bărbat. Se întinse să o împiedice să o deschidă, bucurându-se de moliciunea pielii ei care se crispă sub atingerea lui.

— Georgiana, șopti, iar ea își ridică privirea spre el, ochii aceia de chihlimbar ucigându-l cu atenția lor.

Nu o dorea aici. Nu pentru asta. O dorea departe de aici. O dorea protejată și în siguranță, undeva în capătul celălalt al Londrei. În casa lui din oraș.

„Pentru totdeauna.“

Dumnezeule. Cuvintele veniră de nicăieri și zăboviră, învăluindu-l în promisiuni ce nu puteau fi respectate. În gânduri pe care era prea inteligent să le încurajeze. Chiar dacă ar fi putut să-i ofere tot ce-ar fi cerut – secretele lui erau prea numeroase și prea întunecate pentru a-i putea oferi tot ce merita.

Astfel că făcu ce putea, oferindu-i libertate în acest moment.

— Nu trebuie să vii cu mine.

Georgiana se încruntă.

— Nu înțeleg.

— Lasă-mă singur. Nu trebuie să știe că tu m-ai adus aici.

Ea exclamă, iar respirația îi fu grea de emoție.

— Duncan...

— Nu. Pot să merg singur. Oricine ar fi. Orice ar fi.

Ea zâmbi auzind asta.

— Orice?

— El este o legendă, așa că nu aș fi surprins să descopăr că e altfel decât o ființă omenească. Făcu o pauză. N-aș fi surprins să descopăr un oracol dincolo de această ușă.

Ea chicoti.

— Themis sau Nemesis?

Zâmbetele li se întâlniră.

— Presupun că m-aș descurca cu amândouă.

Sprâncenele i se ridicară.

— Oh?

El explică:

— Dacă sunt femei cu adevărat, mi-e greu să cred că mai există vreo femeie pe Pământ sau în Panteon, care să aibă puterea ta.

Ceva străluci în acei frumoși ochi căprui, dar el nu avu timp să descopere ce. Voia să încheie acest moment. Pentru o secundă, se gândi să-i spună adevărul – că făcea asta pentru ea, chiar dacă știa că Georgiana nu i-ar accepta ajutorul.

Dar va fi destul timp pentru explicații – să lupte pentru ea – odată ce Chase îi devenea îndatorat.

Odată ce îl va avea pe Chase, va avea cheile pentru libertatea Georgianei.

— Lasă-mă pe mine să fac asta, spuse el încet, mâna lui încă peste a ei, oprindu-i mișcarea. Lasă-mă să te împiedic să faci asta, dacă nu altceva.

Ea se uită la el.

— Îți dorești să mă protejezi?

O privi mult timp înainte de a spune:

— Din experiența mea știu că sunt puține lucruri care merită protejate. Când un bărbat găsește unul, trebuie să facă tot posibilul pentru a-l proteja.

Deschise gura, ca și când ar fi vrut să spună ceva, dar păru

că se gândește mai bine și în final eliberă clanța, trăgându-și mâna de sub a lui, făcându-l să-și dorească să fi fost în altă parte – oriunde în altă parte – singuri, cu o eternitate pe care să o umple doar cu mângâieri.

Dorința lui pentru ea îl îngrozea și îl amenința în același timp.

Pentru că Georgiana Pearson era cea mai periculoasă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Se întrebă ce nu ar face pentru această femeie, cu mintea ei sclipitoare și cu trupul ei ispititor.

Se întoarse și deschise ușa cu o mișcare scurtă și rapidă, intrând în încăpere.

Privi locul cu mare atenție și observă imediat două lucruri.

Primul, camera era enormă și aproape orbitor de strălucitoare, cu draperii albe grele, trase peste ferestrele înalte de la podea până la tavan, pentru a lăsa lumina zilei să pătrundă. Camera era decorată în linii clare și curate, covorul, sofaua, chiar și obiectele de artă erau albe și primitoare. Nu era nimic întunecat în acest loc. Nimic care să indice că locatarul lui e proprietarul unui cazinou. Nimic care să ducă cu gândul la păcatul și viciul care guvernau la mică distanță de birou.

Și al doilea, Chase nu era acolo.

Capitolul 16

Lady G. a noastră s-ar putea să cucerească inimi și minți din rândul lumii bune, dar dacă sunt unii care o resping, fie ca grația în fața dușmanilor să-i dovedească valoarea. Desigur, ceva i-a fost dovedit lordului – autorul crede că se va anunța în curând o căsătorie chiar în aceste pagini!

… ducele și ducesa de L.! Perechea – la fel de uimitoare ca în urmă cu zece ani când ducele și-a declarat dragostea în public, iar ducesa l-a refuzat – a fost zărită călărind săptămâna aceasta în Hyde Park. Nu e nici o îndoială că perechea a considerat că era suficient de devreme ca un sărut pasional să nu fie observat, dar și noi suntem foarte matinali…

Ziarul de scandal, 5 mai 1833

Păși în încăpere în spatele lui, disperată să-și înfrângă tulburarea.

Doar câțiva oameni în lumea asta fuseseră în această cameră, din care își juca rolul de Chase, unde se ocupa de administrarea afacerilor Îngerului Căzut și din care guverna cele mai întunecate cotloane ale Londrei.

Și iat-o acum, aici, împreună cu un bărbat nerăbdător să îi afle secretele. Cu un bărbat căruia s-ar fi putut trezi că-i destăinuie totul, dacă nu era atentă.

Îl văzu cum inspectează încăperea din priviri, ochii lui căprui îngustându-se în lumina strălucitoare, oprindu-se asupra fotoliilor mari și confortabile, lucrate după indicațiile ei și tapițate în catifea albă, a covorului alb, plușat, în care li se afundau picioarele, la imensele rafturi de cărți care acopereau pereții de la podea și până la tavan, pe o înălțime de peste patru metri.

Privirea i se opri pe birou.

Se îndreptă spre imensul și uimitorul obiect de atracție al

încăperii, iar ea îi privi degetele care-i mângâiau conturul, întrebându-se cum ar fi simțit ea acea atingere.

„Invidioasă.“

Tresări la acest gând. Bărbatul o făcea să fie geloasă pe o piesă de mobilier.

Se grăbi să vorbească, pentru a-și îndepărta gândul nebunesc și pentru a umple tăcerea.

— A fost construit dintr-o bucată de lemn de la o corabie naufragiată.

Degetele se opriră pe un nod întunecat de pe suprafața lemnului.

— Bineînțeles, spuse el ușor.

Ea nu se putu stăpâni.

— Ce înseamnă asta?

Duncan zâmbi, dar fața lui nu exprima veselie.

— Onorează distrugerea în toate felurile posibile.

Nu asta o atrăsese către birou.

— Cred că este mai probabil ca Chase să fi ales această piesă pentru că reprezintă renașterea de după distrugere.

El îi întâlni privirea.

— Așa cum ești tu?

„Exact cum sunt eu.“

Dar nu-i putu spune asta, astfel că privi în altă parte.

— Știai că nu va fi aici, spuse el.

Se gândi să mintă, dar n-ar fi putut.

— Știam.

Își feri privirea, frustrarea și furia citindu-i-se pe fața atrăgătoare.

— Atunci, de ce m-ai adus aici? Ca să mă torturezi? Ca să-mi arăți propria neputință?

— Neputință?

După părerea ei, Duncan nu era nicidecum neputincios. Era personificarea forței.

Veni spre ea.

— Ca să-mi arăți că până și acum, când sunt pregătit să îl înfrunt, el este cu un pas înaintea mea? Ca să-mi arăți că el întotdeauna va... Se opri.

Simți o înțepătură.

— Întotdeauna ce?

Păși din nou spre ea, împingând-o înapoi, încolțind-o către

ușă, pe care brusc regretă că o închisese.

— Ca să-mi arăți că el va fi întotdeauna primul pentru tine, în ciuda faptului că te tratează atât de mizerabil?

— Nu mă tratează mizerabil.

— Numai că o face. Nu crede în tine. Nu vede cât meriți. Cât ești de valoroasă. Cât de imens de prețioasă ești.

Georgiana se crispă, iar el îi citi în ochi surpriza.

— Crezi că sunt prețioasă?

Duncan îi susținu privirea, nepermițându-i să și-o retragă.

— Știu că ești.

Conversația devenea periculoasă. O făcea să se gândească la lucruri care nu vor exista niciodată. Clătină din cap, stând lipită de ușă, cu inima bătându-i cu putere când mâinile lui se așezară pe suprafața de stejar, de-o parte și de alta a capului ei.

— Îți știe secretele. Iar tu le știi pe ale lui. Și îl vei proteja întotdeauna, chiar dacă asta te va distruge.

Era atât de aproape, îi șoptea cuvintele în ureche, răspândind în interiorul ei amenințare și spaimă.

— Nu mă va distruge.

— Ba sigur te va distruge, spuse el. Alegerile tale te vor distruge. Acest loc sau libertatea. Langley sau iubirea. Chase sau...

„Eu.“

Auzi cuvântul, deși el nu-l rostise.

— Ba nu, șopti ea, punându-i mâinile pe piept, alunecând în sus pe pielea de pe gât, pe linia puternică a maxilarului.

Poate că nu va reuși să aibă asta, dar alegerea ei era clară. Nu.

Era atât de aproape, încât crezu că va muri dacă nu făcea ceva – dacă nu o atingea. Dacă nu o săruta.

— Și atunci?

— Ți-am spus, rosti ea, tânjind după el, iubindu-i căldura și respirația și forța, mărturisind: Te-am ales pe tine.

— Nu pentru totdeauna, spuse el.

O voia pentru totdeauna?

Îi oferea asta?

Voia ea asta?

Îi întâlni privirea, dorindu-și să se poată ascunde de el în această cameră prea luminoasă. Dorindu-și ca adevărul să nu fi fost atât de clar. Dorindu-și ca el să fi fost mai puțin decât era – atrăgător, nobil, bun. Dorindu-și să nu-l vrea atât de cumplit de

mult.

Dorindu-și să-l poată avea, cu toate acestea.

Dacă ar fi fost suficient să vrea.

Clătină din cap.

— Nu pentru totdeauna.

El aprobă. Iar ei i se păru că deslușește ceva în ochii lui, care apăru și dispăru atât de repede, încât nici n-ar fi observat dacă nu ar fi simțit și ea la fel de acut.

Regret.

Se grăbi să mai spună ceva, știind că mai mult înrăutățea lucrurile:

— Dacă aș fi putut... dacă aș fi fost o altă femeie... dacă viața ar fi fost altfel...

— Dacă aș fi fost un alt bărbat, încercă el, cuvintele cumva fierbinți și reci.

— Nu, spuse ea, dorind să rostească adevărul. Acum. Acolo unde nu fusese niciodată. Nu aș vrea niciodată să fii un alt bărbat.

Buzele lui se curbară într-un surâs lipsit de umor.

— Ar trebui să vrei. Pentru că așa cum stau lucrurile... așa cum sunt eu... Ne va fi imposibil.

— Dacă nu aveam nevoie de titlu...

Duncan îi întrerupse gândul.

— Unde este el?

Ea îi întâlni privirea.

— Nu este în apropiere.

— Când se va întoarce?

— Nu astăzi. Nu dorea ca Chase să se întoarcă. Dorea ca acest moment cu Duncan să dureze la nesfârșit. Să uite de restul lumii.

Își strecură degetele unei mâini în părul ei.

— Chiar dacă nu ai avea nevoie de titlu, îi spuse, nu mă voi căsători cu tine.

Cuvintele fură ca o lovitură – una pe care cu siguranță o merita. Era furios, nervos că îl adusese aici, în biroul lui Chase, dar nu la Chase. Înțelegea bine mândria, iar el era genul de bărbat mai mândru decât mulți alții. Dar declarația lui încă o mai străbătea ca un ecou și o urî. Urî faptul că îi rezista cu atâta ușurință. Că o putea anula atât de ușor.

Urî faptul că o putea răni atât de tare.

Că se puteau răni unul pe altul.

Nu se putu abține să nu-l atace.

— Minți.

Duncan ridică o sprânceană și îi dădu capul pe spate, lăsându-i buzele întredeschise pentru el.

— Tu minți și mai mult.

Atunci o sărută, cu mâinile alunecându-i pe lemnul ușii pentru a o încuia, ridicând-o în sus, strivind-o de ușă, lăsându-i picioarele să i se înfășoare în jurul șoldurilor și luând tot ce-i oferea ea, făcând-o să fie disperată să-i ofere mai mult. Să-i ofere totul.

Oftă, cu mâinile înfășurate în jurul gâtului lui, când o ridică de la pământ, ca și când nu ar fi avut greutate, ca și când ar fi fost o păpușă cu sfori. Și poate că asta era. Poate că el era maestrul ei păpușar. Mâinile lui erau peste tot, pe șezut, în păr, între ei, cuprinzându-i sânii și împingând-se în ea, promițând ușurare acelor părți din ea care o dureau, disperate după el.

Nu dorise niciodată ceva mai mult decât îl dorea pe acest bărbat.

Își strecură degetele în părul lui, agățându-se strâns de buclele blonde, pe când îi eliberă gura și își trecu buzele peste obraz, în jos pe maxilar, către lobul urechii, moale și cumplit de senzual. Ea oftă, întorcându-și capul să o dezmierde, să o lingă, să o muște din acel loc, la care ea nu se gândise niciodată.

I se înmuiară genunchii și fu recunoscătoare pentru strângerea lui fermă, pentru felul în care o ținea, puternic și fără ezitare, ca și când ar fi fost lipsită de greutate. Îi puse palmele pe fund, ridicând-o și mai sus, apăsând-o și mai adânc și îi șopti în ureche:

— Iată ceva care nu este o minciună. Am să te fac să-ți urli plăcerea. Mă vei implora să mă opresc, iar apoi, când mă voi opri, mă vei implora să o iau de la capăt. Nu vei ști ce să faci când voi fi terminat cu tine, pentru că nu îți vei mai aminti trupul tău dincolo de această plăcere pe care am să ți-o ofer.

Cuvintele intenționau să o șocheze și așa făcură. Văzu promisiunea pe buzele lui și închise ochii pentru a opri curgerea anticipării pe care o simțea adânc în interiorul ei, incapabilă să se oprească să se frece cu nerușinare de el. Gemu când îl simți acolo, între picioarele ei, acolo unde îl dorea, repetând mișcarea, adorând felul în care o apăsa, ferm, îndrăzneț și necruțător... apoi

adorând felul în care el gemu de plăcere la acele senzații crescânde.

Georgiana îi reproșă, cu vorbe întunecate și pline de păcat:

— Știi ce mi-ai făcut și nu-ți pasă.

Se aplecă să-i muște buza de jos, trăgându-l spre ea pentru un alt sărut lung și ametitor. Când se desprinseră, își gemură plăcerea. Ea zâmbi.

— Nu-mi pasă, câtuși de puțin.

O ridică de jos, o răsuci, o purtă prin cameră așezând-o pe marginea biroului masiv, plimbându-și o mână pe coapsa ei, vorbindu-i, cuvintele aducând înlăuntrul ei căldură și promisiune.

— Ador acești pantaloni, mărturisi el, mâna lui mare explorându-i mușchii și oasele piciorului, unduindu-se pe coapsă, pentru a descoperi acel loc moale și neatins din interior, înaintând centimetru cu centimetru de-a lungul materialului, până ce ea își dori să arunce odată lucrul acela de pe ea și să facă ceea ce promitea atingerea lui.

Se rezemă cu mâinile pe birou și se lăsă pe spate, privindu-l cum se uită la ea, privindu-i ploaia de mângâieri. Vorbi, cuvintele completându-i dezmierdarea:

— Sunt nebun de gelos pe ei, totuși.

Se lăsă pe spate, și priviră amândoi cum degetele lui se jucau pe cusătura dinspre interiorul piciorului.

— De ce?

— Pentru că ei pot să te atingă aici, spuse el, cuvintele erau lascive și drăgăstoase, degetele lui pe genunchi, urmărind conturul pantalonilor. Și aici, adăugă el, mângâierea lui urcă pe interiorul coapsei. Și... Se întrerupse când ajunse la locul în care coapsele ei se uneau, iar ea se feri.

O mustră că se ferise.

— Este bine, șopti el. Desfă picioarele pentru mine.

Să o ierte Dumnezeu, o făcu, își depărtă coapsele, oferindu-i cale liberă către locul pe care îl dorea atât de mult. El luă ceea ce îi oferi, palma lui puternică apucând cea mai secretă parte a ei, iar ea gemu de plăcerea atingerii, deși era disperată să primească și mai mult.

— Îți place, spuse el, ca și când ar fi discutat despre un fel de mâncare.

— Da, spuse ea, neluându-și privirea de la acea mână, de la

locul unde o așezase, ferm și insuportabil de promițător. Să mă ajute Dumnezeu, îmi place.

— N-o să te ajute, spuse Duncan, cealaltă mână ajungând la nasturii cămășii de pânză, desfăcându-i unul câte unul, până ce văzu rotunjimile sânilor ei goi. Îi reproșă din nou, cuvintele răsunând în încăpere, în timp ce-i îndepărta cele două jumătăți ale cămășii și o lăsa goală pentru el. Ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Privea acea mână mare și bronzată alunecând pe pielea pântecului, ca o promisiune răutăcioasă.

— Te rog, spuse ea, disperată după el.

— Ce mă rogi? întrebă el.

— Nu mă face să te implor.

Atunci se uită la ea, găsind bunăvoință și înțelegere în acei ochi incredibil de minunați.

— Sunt pe deplin hotărât să te fac să mă implori, iubirea mea. Ți-am promis plăcere de cea mai înaltă clasă. Ți-am promis că voi stăpâni timpul petrecut împreună. Și ți-am promis că îți va plăcea la nebunie. Și vrei toate astea, nu-i așa?

Ea nu avu forța să-l mintă. Aprobă:

— Da.

Apoi se aplecă asupra ei, răsplătindu-i sinceritatea, apucându-i cu buzele un sfârc, sugându-l prelung, până ce ea strigă de plăcere și își agăță mâinile în părul lui.

În momentul în care îl atinse, el se opri.

— Pune-ți mâinile pe birou.

Făcu ce îi ceruse, fără să comenteze.

Îi plăcea.

— Uită-te la tine, îi ordonă el, lăsându-și degetul să deseneze un cerc păcătos în jurul sfârcului întărit, pe care tocmai îl linsese.

Semăna perfect cu nerușinata Anna, în toată splendoarea ei, iar Georgiana își arcui spatele, arătându-i sânii goi. Ispitindu-l încă o dată.

Fu răsplătită cu o nouă dezmierdare prelungă, de data asta pentru sânul care fusese mai înainte ignorat. Apoi Duncan își înălță capul și-i spuse:

— Vreau să savurezi asta.

Ea zâmbi.

— Nu îmi fac griji că n-aș putea savura asta.

Era extrem de serios.

— Dacă fac ceva care nu-ți place, vreau să-mi spui.

— Așa voi face.

— Îmi voi da seama dacă mă minți.

Îi întâlni privirea.

— N-am să te mint. Nu aici.

În toate celelalte privințe, dar nu aici. Nu cu el. Trase adânc aer în piept.

— Vrei să mergem la mine în pat?

Era la câțiva pași, dincolo de o ușă alăturată. Mare și pufos, făcut pentru el. Ar fi mințit să spună că nu petrecuse atâtea nopți exact în acel pat, gândindu-se la acest bărbat, la acest moment. La felul în care ar putea-o atinge într-o bună zi. La felul în care ar putea *dori-o* într-o bună zi.

Iar acea zi sosise.

El clătină din cap, degetele lui jucându-se cu sfârcurile sânilor ei, trimițându-i fiori.

— Nu te vreau acolo unde te-a avut el.

„Chase.“

Ea clătină din cap.

— Nu trebuie să-ți faci griji.

Zări furtuna care îi traversă fața la auzul cuvintelor. Și-ar fi dorit ca el să știe adevărul.

— Nu am făcut... cu nimeni...

Ridică o mână, oprindu-i cuvintele.

— Nu.

Nu o credea.

— Duncan... începu ea, lăsând cuvintele să-i exprime nerăbdarea.

Nu o lăsă să termine, împingând-o, în schimb, pe marginea biroului.

— Aici.

Ea se uită la biroul de stejar.

— Aici? Pe birou?

— Pe birou.

Auzi accentul pe care îl pusese pe cuvântul „aici“. Abia sesizabil, dacă nu s-ar fi așteptat la asta. Auzi și frustrarea din cuvintele lui, înțelegând imediat care îi sunt rădăcinile – gândea că nu există nici un loc din club în care ea și Chase să nu fi făcut asta.

Și astfel, devenea proprietar al acestui loc, unde credea că Chase este rege.

O voia aici.

Și, să o ajute Dumnezeu, ea îl voia cel puțin la fel de mult.

Mai mult.

Aprobă din cap.

— Aici.

O privi mult timp, iar ea văzu miriada de emoții care îl chinuiau: furie, frustrare, dorință.

Durere.

Se întinse către el, dorind să-i oprească chinul, dar el se opuse, evitându-i atingerea și ridicându-i un picior în mâinile lui enorme.

— Te vreau aici, spuse el brutal, desfăcându-i șiretul de la botină. Te vreau goală, îi spuse el, scoțându-i botina din picior și așezând-o pe brațul unui fotoliu din apropiere, îndreptându-se apoi spre cea de-a doua.

— Și vreau să fii a mea.

„A mea.“

Cuvântul șerpui în ea pe un val de dorință, lăsând-o fără aer. Când o mai dorise cineva vreodată în acest fel? Când mai dorise cineva cu adevărat să pună stăpânire pe ea? Da, bărbații îi doreau trupul, atunci când purta hainele îndrăznețe din mătase și satin și defila ostentativ prin cazinou, drept Anna, dar acum era altfel. El o dorea pe *ea* – Georgiana – într-un fel în care nu o mai făcuse nimeni, niciodată. Nici măcar bărbatul căruia i se dăruise cu bucurie cu atâția ani în urmă.

Dar felul în care pronunțase acel cuvânt – *a mea* – nu era o cerere. În schimb, era o promisiune brutală. O revendicare. O posedare.

Și constată că dorea să fie posedată.

Foarte mult.

Gândul îi fu punctat de alunecarea celei de-a doua botine, îndepărtată cu un singur gest ferm și aruncată pe podea, Duncan punându-și mâinile pe picioarele ei acoperite de ciorapii fini. Îi apucă gleznele cu mâinile, ridicându-i picioarele, despărțindu-le, pășind între ele. Se încolăci instinctiv în jurul lui, trăgându-l mai aproape, până se întâlniră, dur și fierbinte, acolo unde fiecare îl dorea pe celălalt. Își dădu capul pe spate când el se împinse în ea și își înfășură brațul puternic în jurul taliei ei, susținându-i

greutatea, ținând-o arcuită și deschisă pentru el.

— Spune-o, șopti el cu o voce groasă, întâlnindu-i ochii, cu mâna liberă urcând să-i apuce sânul dornic. Spune-o și îți voi oferi tot ce îți dorești.

Nu trebui să întrebe ce voia să spună. Știa. Dar mai știa că nu avea să fie o minciună. Cumva, în lumea asta nebună, în aceste timpuri nebune, ajunsese să-l adore pe acest bărbat. Ajunsese să-i aparțină. Și era minunat.

Dar nu putea să dureze.

Pentru că nimic din ce e minunat nu durează – nu era aceasta lecția pe care o învățase cu atâția ani în urmă, îmbrățișată de mâinile calde printre paiele aspre? Dragostea era trecătoare și efemeră, visul disperat al unei fete naive și inocente.

Și astfel, avea să se abandoneze acestui moment, apoi va merge mai departe și va trăi viața pe care o dorea.

Dar mai întâi, libertatea.

Mai întâi, el.

— Sunt a ta, mărturisi ea.

O răsplăti cu un geamăt adânc și minunat și cu un sărut lung, devastator care se sfârși când o trase la marginea biroului, cu mâinile pe pantalonii ei, deschizându-i nasturii cu o îndemânare meticuloasă, descheindu-i unul câte unul, până ce pantalonii i se desfăcură și îi trase de pe picioare, odată cu ciorapii.

De îndată ce termină, făcu un pas înapoi, privind-o cu o concentrare însuflețită. Ea nu-i putu întâlni privirea, prea dureros conștientă la ce se uita – cămașa atârnând descheiată, abia acoperindu-i umerii, ultimul vestigiu de îmbrăcăminte.

Prea dureros conștientă de trecutul ei, de minciunile pe care le construise în jurul ei, de acest act. De faptul că nu făcuse asta decât o singură dată în viața ei.

— Uită-te la mine.

Cuvintele fură pline de autoritate, și ar fi trebuit să le urască, dar nu le urî. Privirea i se fixă în a lui, recunoscând puterea din el.

Dorind-o.

— Deschide-te pentru mine.

Ordinul lui îi tăie răsuflarea și avu o ezitare, neștiind dacă putea. Era ceva să se dezbrace pentru el în apele întunecate ale piscinei lui translucide, dar era cu totul altceva să o facă aici, în

plină lumină.

— Georgiana, îi șopti numele, iar ea își regăsi puterea.

Nu fusese niciodată așa. Singura dată când se apropiase de o astfel de experiență fusese cu un deceniu în urmă, cu un bărbat care o mințise. O distrusese. O părăsise.

Nu fusese nimic din aceste momente de plutire, de pierdere a rațiunii, în hambarul de la conacul Leighton, care să se apropie măcar de aceste clipe cu acest bărbat.

Nimic din ce se întâmplase atunci nu se compara nici pe departe cu ce se întâmpla acum. Aceasta era libertate – ultima răsuflare din viața ei, înainte de a se angaja într-o lume nouă de viață aristocrată, pentru nimic altceva decât pentru a-i oferi fiicei ei moștenirea pe care o merita.

Și atunci, de ce să nu se bucure de asta?

De ce să nu întâmpine acest moment și să nu soarbă din cupa sa?

Își ridică bărbia și își trase umerii înapoi cu mândrie.

— Ia-mă.

Ceva răutăcios sclipi în frumoșii lui ochi căprui.

— Crezi că nu pot?

— Cred că vrei să fac eu treaba în locul tău.

Îl aștepta nerăbdătoare. Îl aștepta să o atingă.

În schimb, el făcu un pas înapoi și se așeză pe un fotoliu de piele, aflat lângă birou, lăsându-se pe spate, aparent relaxat. Georgiana simți un fior de nervozitate, dar se stăpâni.

Privirea lui Duncan era ațintită asupra ei, întinzându-se pe fotoliu, cu picioarele încălțate la câțiva centimetri de picioarele ei goale.

— Deschide-te pentru mine, repetă el.

— Nu va fi atât de ușor, spuse ea și zâmbi scurt.

Duncan ridică o sprânceană.

— Nu. Nu va fi. Își plimbă încet privirea peste sânii ei, iar pielea ei deveni fierbinte, băgând de seamă cum își coboară ochii către locul în care îl dorea cu disperare. O privi până ce crezu că ar putea muri de la atenția lui. Exact când fu pe punctul de a-i ceda, spuse: Te vei deschide pentru mine, iar, când o vei face, vei regreta că nu ai făcut-o atunci când ți-am cerut.

Georgiana făcu ochii mari.

— Este o amenințare?

Buzele lui se curbară într-un zâmbet lent, aproape sadic.

— Câtuși de puțin.

Ridică o mână și o duse în dreptul maxilarului, fixând-o cu o privire lungă și tacticoasă, plimbându-și ușor degetul arătător pe buza de jos, într-un gest pe care o femeie mai neexperimentată l-ar fi considerat meditativ.

Georgiana nu era o femeie neexperimentată. Mișcarea acelui deget nu era meditativă. Era prădătoare.

Și fiecare centimetru pe care îl atingea pe buză părea să mărească flacăra dorinței din ea.

— Vei regreta totuși, continuă el, căci fiecare clipă în care nu ești deschisă pentru mine, este o clipă în care nu vei primi atingerea mea. O clipă în care nu îmi simți mâinile, și gura, și limba.

Cuvintele transmiseră în ea un fior, imaginându-și toate acele lucruri, o repetiție a nopții petrecute la el în piscină. Senzația minunată a lui asupra ei.

— O clipă în care n-am să te frământ... să te sărut... sau să te ling.

Ea expiră prelung la auzul ultimului cuvânt, la felul în care își propaga sensul asupra ei, lăsând o dâră de foc în interiorul ei, în locul pe care i-l cerea... în locul în care îl dorea.

El înțelese.

— Îți place când te ling, nu-i așa, Georgiana.

Doamne, Dumnezeule! Nu era o puritană. Își petrecuse ultimii șase ani înconjurată de cartofori și de prostituate. Conducea cel mai vestit tripou din Londra, pentru Dumnezeu! Dar toate acestea păreau cu totul banale și acceptabile față de acest bărbat care transformase atingerea lor în întruchiparea păcatului.

Era ziua în amiaza mare, iar el vorbea despre lins, ca și când ar fi vorbit despre vreme.

— Georgiana, o incită el, pronunțându-i numele ca pe o promisiune lentă. Îți place?

Degetul acela pe buza lui o înnebunea. Ea își strânse coapsele, amintindu-și de jocul lor.

— Parcă îmi aduc aminte că era destul de plăcut.

Ceva străluci în ochii lui. Umor. Înțelegerea rolului pe care îl juca.

— Doar plăcut?

Ea zâmbi, ușor și moale.

— După cum îmi amintesc.

— Atunci, avem amintiri diferite, spuse el. După cum îmi amintesc eu, mâinile tale în părul meu, strigătele tale în întuneric, picioarele tale încolăcite în jurul meu ca un păcat. Privirea îi căzu pe curbura coapselor ei. Îmi amintesc torentul în care te-ai transformat, atunci când te-ai eliberat, felul în care te-ai arcuit către cer, uitând totul, mai puțin plăcerea. Oferită de mine. De limba mea, în toate locurile în care îți doreai.

Ea uită de joc și mușchii i se înmuiară când Duncan vorbi din nou:

— Îmi amintesc gustul tău, dulce, sexul... cum te simțeam, mătase decadentă, moale și umedă... și a mea.

Din nou acel cuvânt. *A lui*.

O seducea numai prin cuvinte, promițându-i orice dorea, numai dacă îi va ceda – numai dacă se va deschide pentru el. Trase adânc aer în piept și îl întărâtă din nou.

— Vorbești despre ce a fost, spuse ea, incapabilă să-și stăpânească tremurul vocii. Dar ce folos au toate astea pentru mine acum? Aici?

Sprâncenele i se ridicară de uimire, înainte de a spune mai departe cuvintele acelea, o parte pericol, o parte joc.

Și toate dorință.

— Deschide-te pentru mine și hai să aflăm.

Ea chicoti. Sunetul îi surprinse pe amândoi cu sinceritatea lui. Era aproape rușinată – ar fi fost, dacă el nu și-ar fi coborât mâna și nu s-ar fi aplecat în momentul în care râsul îi scăpă pe buze.

— Dumnezeule, Georgiana, ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Apoi se întinse spre ea, mâna lui mare și caldă unduindu-i-se pe genunchi, mângâierea lui ștergând jocul pe care îl jucaseră.

Își depărtă picioarele.

— Atât de blestemat de frumoasă, spuse el, privirea lui nepărăsindu-i fața, ridicându-se de pe fotoliu, căzând în genunchi la marginea biroului, între coapsele ei. Atât de blestemat de perfectă. Îi sărută linia interioară a genunchiului, apoi coapsele. Atât de blestemat de *sinceră*.

Se încordă la auzul ultimului cuvânt, deși buzele lui se unduiau în sus, în adâncitura coapselor, unde întâlni acea parte din ea care tânjea după el.

„Sinceritate.“

Nu fusese sinceră cu el. Nu era nimic sincer în toate astea. Nimic sincer cu ea. Iar el merita mai mult.

El simți schimbarea din ea, ridicându-și buzele, întâlnindu-i ochii, dincolo de lungimea bustului ei.

— Nu crezi?

Știa că el nu avea să înțeleagă, dar răspunse oricum, clătinând din cap:

— Nu pot face nimic.

El depuse un sărut pe părul moale de deasupra celei mai secrete părți a ei, o dezmierdare lungă și apăsată și cumva dulce.

— Spune-mi, zise el.

Erau zeci de lucruri pe care i le-ar fi spus. O sută pe care și-ar fi dorit să i le spună. Dar numai unul își găsi drumul. Și era, probabil, cel mai adevărat lucru pe care îl putea spune.

— Aș vrea să poată fi așa. Pentru totdeauna.

Cuvintele ei aproape îl uciseră. Adevărul din ele, felul în care oglindeau propriile gânduri, aici, în acest loc, care nu era al lui. Nu era al ei. Acest loc care avea să-i distrugă pe amândoi, fără îndoială.

Și el voia să fie așa pentru totdeauna, dar era imposibil. Trecutul lui, viitorul ei nu vor conduce niciodată către *totdeauna*. Forțele care apăreau din afară erau bariere pentru *totdeauna*.

Nu, *totdeauna* era pentru oameni mai simpli și pentru timpuri mai simple.

Se aplecă pe genunchi, profund conștient de poziția pe care o avea, de felul în care o venera, ca și când ar fost o zeiță, iar el, ofranda ei. Depuse un sărut pe cârlionții frumoși și moi, care îi ascundeau secretele. Poziția ei – încrederea din ea – plăcerea din ea – îl făcură mai tare decât fusese vreodată în viața lui.

O dorea pe această femeie.

Poate că nu va reuși să o aibă pentru totdeauna, dar ar putea avea această clipă, această amintire... Aceasta ar putea dura. Ar putea sta cu el în nopțile întunecate.

Și ar putea-o distruge pe ea, pentru orice alt bărbat care ar veni după el.

— Nu am gustat niciodată ceva ca tine, șopti el. Lăsându-și respirația să întârâte acei cârlionți, în timp ce o depărta ușor, adorând felul în care strălucea, caldă și trandafirie pentru el.

Dulce și păcătoasă și interzisă. Își trecu un deget prin despicătura umedă, cu delicatețe, iar ea își ridică șoldurile spre el. Era atât de gingașă, atât de pregătită pentru el. Alunecoasă și umedă și perfectă.

Își trecu degetul prin mijlocul ei, ascultându-i respirația, felul în care trepida și răsuna în timp ce el o explora.

— Iar tu o știi, nu-i așa? Îți știi puterea.

Ea clătină din cap.

— Nu.

Îi întâlni privirea, se aplecă, își lăsă limba să o atingă o dată de-a lungul ei, prelung, ametitor. Se desfătă auzind felul în care gemea, felul în care închise ochii de plăcere.

— Nu, spuse el. Nu te uita în altă parte.

Deschise ochii și o linse din nou, bucurându-se de felul în care dorința o inunda.

— Spune-mi.

— Se simte...

El repetă mișcarea, insistând la capătul dezmierdării, acolo unde îl voia cel mai mult, iar ea țipă. El vorbi de acolo.

— Continuă.

— Fantastic.

— Mai mult.

Își răsucea limba în jurul micului mugur întărit, iar ea oftă.

— Nu te opri.

— Nu mă opresc, dacă îmi spui.

— Se simte ca... eu niciodată...

El o sugea, adorând felul în care își pierdu cuvintele.

— Oh, Dumnezeule.

Zâmbi, lăsându-și limba să se joace cu ea.

— Nu Dumnezeu.

— Duncan, îi suspină ea numele, iar el crezu că va muri, dacă nu va fi în ea cât de repede.

— Spune-mi.

— Este minunat. Mâinile ei îi găsiră părul, degetele ei îl apăsau către ea, rotindu-și șoldurile spre el. Ești perfect, șopti ea, și fu șocat de cuvintele ei. Apoi spuse ceva cu totul neașteptat. Se simte ca... dragostea.

Și acolo, în acel moment, în care cuvântul plutea în aer, el înțelese că era exact ceea ce dorise el să se simtă.

O iubea.

Înțelegerea acestui fapt ar fi trebuit să-l îngrozească, în schimb, se revărsă asupra lui cu o plăcere caldă, care venea din adevărul în sfârșit descoperit. Iar la celălalt capăt al plăcerii, se afla capătul a ceva neplăcut. Devastare. Negare.

Ignoră gândul, în schimb, făcu dragoste cu ea, cu mișcări line, alunecoase. Se împingea spre el, arătându-i ce îi plăcea, unde îi plăcea, iar el îi oferea fără nici o ezitare. Ea era mana, iar el se hrănea din ea, dorind să-i ofere plăcere și nu numai plăcere. Să-i ofere amintirea acestei clipe.

A acestei iubiri – o iubire care nu putea exista.

Cercurile lente deveniră rapide, mișcându-se în ritmul respirației ei și al suspinelor ei și al senzației degetelor ei în părul lui, și al ridicării și coborârii șoldurilor ei minunate. Apoi se eliberă, iar el o ținu, atingând-o, sărutând-o delicat, conducând-o până acolo și înapoi.

Când ultimul ei geamăt de plăcere îi împresură, se ridică din genunchi, disperat după ea, adorând felul în care privirea ei îl urmărea, cu ochii largi și buzele întredeschise. Își scoase haina și lavaliera, privind-o cum îl privea, dorind-o cum îl dorea. Își trase cămașa peste cap, coborându-și brațele și rezistând dorinței de a se mândri, când ea își îndreptă atenția spre pieptul lei, spre abdomenul lui.

Ea închise gura și îi văzu gâtul mișcându-se când înghiți.

Voia să urle de încântare la vederea admirației ei evidente.

— Poseidon, șopti ea.

El ridică o sprânceană cu o tăcută curiozitate, întrebându-se dacă va fi în stare să aștepte răspunsul, înainte de-a o lua în brațe și de-a o face să devină a lui. „Pentru totdeauna.“

Putu ignora cuvintele și șoapta lor insidioasă în străfundurile întunecate ale minții lui, pentru că ea spuse:

— La tine acasă, în piscină... se apropie de el, vârfurile degetelor ei plimbându-i-se pe umăr, de-a lungul curburii brațului, unde mușchii îi erau încordați de efortul de-a nu o poseda. Erai Poseidon în apă, atât de puternic... Degetele ajunseră pe mușchii de pe abdomen. Atât de perfect făcuți... continuând în sus printre firele de păr. Atât de atrăgător... alunecând pe pielea de pe piept, până ce descoperiră bănuțul plat al sfârcului și aproape că gemu de plăcere. Se aplecă și își apăsă buzele pe pieptul lui, într-o dezmierdare prelungă și încântătoare.

Se trase înapoi și-i întâlni privirea.

— Zeul mării.

— Iar tu, sirena mea, spuse el, apropiindu-se de ea, lăsându-și degetele să alunece prin părul fin de pe ceafă, ridicându-i fața către el.

— Sper să nu, spuse ea, iar el se opri, așteptând-o să-i explice. Zâmbi cu o expresie rușinată și plină de păcat. Poseidon le-a rezistat sirenelor.

El nu-i putea rezista. Pentru nimic în lume. Îi luă gura într-un sărut adânc și prelung, deși mâinile ei erau pe șlițul pantalonilor și crezu că ar fi putut să moară așteptând-o să-i desfacă nasturii. Se chinuia stângace cu închizătorile și încercă să preia el.

— Nu, spuse ea, trăgându-se înapoi și întâlnindu-i privirea. Vreau s-o fac eu.

Respiră adânc și se crispă.

— Atunci, fă-o.

Apoi reuși uimitoarea eliberare, mâinile alunecându-i în deschizătura pantalonilor, în sfârșit, în sfârșit atingându-l. Blestemă, cuvântul sunând șoptit și moale în încăpere, eliberându-l. Se uita la ea, iubind felul în care privirea ei îl făcea să se simtă, felul în care ochii ei se lărgiră și buzele i se întredeschiseră și și-ar fi dat tot norocul pentru a afla ce credea despre el. Apoi vârful trandafiriu al limbii ei ieși alunecând de-a lungul buzei de jos, iar mâinile i se mișcară, mângâind, lung și amețitor.

O dată. De două ori.

Își puse mâna pe mâna ei, oprind mișcarea.

— Oprește-te.

Ea îngheță și privirea îi zbură spre el.

— Am... ezită. Încercă din nou. Am făcut ceva rău?

Se crispă la auzul cuvintelor, la expresia din ochii ei mari – grijă, neliniște. Își îngustă privirea spre a ei, urând falsitatea. O iubea. Și încă îl mințea.

— Nu. Nu face pe inocenta. Te vreau pe tine, cea reală. Nu o fantezie. Îi puse mâinile pe obraji, întorcând-o către el. Nu-mi pasă de trecut. Numai de prezent.

„De viitor.“

Nu. Nu îi putea păsa de asta.

Nu era pentru el.

Ceva scânteie în acei minunați ochi de chihlimbar. Un fel de frustrare. Privi în altă parte, apoi în jos, acolo unde mâinile lor se împreunau, înfășurate pe el.

— Arată-mi, șopti ea în sfârșit. Arată-mi ce îți place.

Se aplecă să o sărute din nou, dorind să se întoarcă la acea clipă. Își alunecă buzele pe urechea ei.

— Îmi place tot, iubirea mea. Îmi place fiecare parte din tine pe fiecare parte din mine. Și îmi plac mâinile tale, înfășurate în jurul meu, strânse și fierbinți, ca o promisiune. Îi auzea respirația rapidă în ureche și îi conduse mâinile spre el. Îmi plac frumoșii tăi ochi pe mine. Îmi place să mă privești. Îmi place să te privești când mă atingi. Se dădu în spate, suficient pentru a o lăsa să privească în jos, de-a lungul trupurilor lor, la mâinile lor, la lungimea lui, atât de aproape de ea. Atât de aproape de locul în care dorea să fie. Să-ți mai spun ce altceva îmi mai place?

Îl mai mângâie de câteva ori înainte de a răspunde, șoapta fiindu-i plină de dorință.

— Da.

„Te iubesc.“

Nu. Asta le-ar aduce numai durere.

Se apropie de ea, strecurându-și un deget în ea, umedă de gura lui și de dorință.

— Îmi plac frumoasele tale buze trandafirii.

Ea râse la auzul cuvintelor, cu respirația tăiată. Împinse degetul adânc, în canalul strâmt și întunecat, iar râsul deveni geamăt. Se uită spre ea.

— Și mi-ar plăcea nespus de mult să fiu în tine.

Ea îi întâlni privirea.

— Și eu vreau.

O sărută, apoi își puse fruntea peste a ei, când îl așeză acolo unde îl voia ea, la intrarea în ea, și-și reținu un blestem la senzația aceea, atât de fierbinte și de umedă – pentru el. Își făcu loc în interiorul ei, atât de strâmt, încât respiră adânc. Îi întâlni privirea, văzând acolo o neplăcere.

— Georgiana? întrebă el, ceva neliniștindu-l, deși credea că va muri de plăcere pentru ea.

Ea dădu din cap.

— E bine.

Numai că nu era. Duncan văzu că o durea. Se retrase.

Ea își prinse picioarele în jurul șoldurilor lui.

— Nu. Te rog, Acum.

Dacă n-ar fi știut mai bine...

Îl trase mai aproape și-și pierdu gândul, când respirația ei se întrerupse din nou.

— Oprește-te, spuse el. Lasă-mă...

Se trase înapoi, apoi se împinse din nou, cu alunecări scurte și delicate, fiecare mai adâncă decât cealaltă, până ce ajunse adânc în interiorul ei, îngropat până la capăt.

— Da, șopti ea, iar el se aplecă să-i dea un sărut lung și moale în locul în care gâtul îi întâlnea umărul. Da.

Nici el nu ar fi putut spune mai bine.

Se trase înapoi și îi întâlni privirea.

— Este...?

Se aplecă și îl sărută, lăsându-și limba să alunece între buzele lui într-un sărut amețitor. Cânt termină, spuse:

— Este magnific. Apoi își apăsă mâinile pe pieptul lui, împingându-l în spate, suficient pentru a privi între ei. Uită-te la noi.

El se uită, urmărindu-i privirea și simți cum devine și mai tare, adânc, în interiorul ei.

Ea inspiră adânc, apoi zâmbi.

— Se pare că te simți foarte bine, domnule.

Dumnezeule. O iubea.

O dorea. Jucăușă. Sclipitoare. Frumoasă. Păcătoasă.

„Pentru totdeauna.“

Își potrivi zâmbetul cu al ei.

— Nu mă pot gândi că aș putea să mă simt mai bine.

Își puse mâinile pe fese lui și strânse. El gemu.

— Demonstrează-mi.

Și el se supuse.

O împingea cu mișcări adânci, blânde, iar ea îi prinse ritmul, ridicându-și picioarele lungi, cu numele lui pe buze ca o mantră, mai întâi încet, abia auzit, apoi un strigăt de plăcere, făcându-l să-și dorească să nu se sfârșească niciodată această clipă. Își puse o mână în jurul șoldurilor ei, ținând-o aproape când o împinse, și mâinile ei îi apucară umerii, încolăcindu-se strâns în jurul lui, țipând pentru el.

De parcă ar fi părăsit-o.

De parcă ar fi fost posibil să o părăsească.

Nu o va părăsi niciodată.

Ea se trase înapoi în ultimul moment, iar el o împinse rapid și puternic. Îi întâlni privirea.

— Acum, spuse ea, cuvântul fu plin de dorință și de mirare, insinuând ceva ce ar fi reușit să descifreze, dacă mintea lui n-ar fi fost atât de al naibii de plină de ea. Acum.

Acum, într-adevăr.

Se prăbuși în plăcere, strâmtă și perfectă în jurul lui, cu atâta putere încât crezu că nu-i va supraviețui. Îi strigă numele, iar el o împinse o dată, de două ori, tare și repede și magnific până ce simți că e gata să explodeze, se trase afară din ea, eliberându-se puternic și rapid, cum niciodată nu mai trăise.

Doar o dată.

Și știu imediat că nu pe ea o distrusese pentru alți bărbați.

Ci el era distrus pentru alte femei. Pentru viață.

Se dădu la o parte, iar ea șopti un protest la desprinderea de el, făcându-l să o dorească încă o dată. Nu era gata să o părăsească, dar își puse lejer pantalonii și scoase o batistă, o ridică în brațe, se duse cu ea către unul din fotoliile mari din capătul îndepărtat al camerei, înainte de a o așeza la el în poală și de a o curăța.

— Nu trebuia... Se întrerupse.

— Nu m-am gândit că ai vrea să riști. Nu că în secret nu i-ar fi plăcut ideea – o colecție de copilași blonzi, cu frumoșii ochi de chihlimbar ai mamei lor. Nu ai putut să alegi ultima dată. Dar ai putea alege data viitoare.

O podidiră lacrimile, iar el o trase aproape, dorind să o țină la adăpost acum. „Pentru totdeauna.“

Dumnezeule. Din nou aceste cuvinte.

Se cuibări în el, în timp ce-și plimba mâinile pe pielea ei frumoasă și moale, recapitulând evenimentul în mintea lui, respirațiile revenindu-le la normal, revenind la cuvintele ei, la mișcările ei, la sunetele ei.

Momentele de surpriză. De mirare. De dorință.

De disconfort.

Începea să înțeleagă.

Georgiana își înălță capul când mâinile lui rămaseră nemișcate pe ea.

— Ce este?

Duncan clătină din cap, nedorind să răspundă.

Nedorind să fie adevărat.

Zâmbi, sărutându-l pe bărbie.

— Spune-mi.

„Nu am... cu nimeni...“

O spusese. Dar pur și simplu nu o crezuse.

Cine era?

Ce joc juca?

„Ce joc juca Chase?“

Îi întâlni privirea, observându-i francheța, sinceritatea. Atât de rare. Ceva trebuie să se fi arătat și în privirea lui, pentru că a ei deveni atentă.

— Duncan?

Nu ar fi vrut s-o spună încă, dar nu se putu opri:

— Nu ești o târfă.

Capitolul 17

Pentru publicația aceasta este constant o surpriză că Lady G. a fost repudiată cu asemenea ușurință cu aproape un deceniu în urmă. Ce n-am face pentru a arunca o privire în trecutul ei! Dar va trebui să ne așezăm să-i privim viitorul luminos…

Câteva puncte critice se află săptămâna asta în fața Parlamentului. Proprietarul acestui ziar este un militant vocal în favoarea stabilirii unor limite în ceea ce privește munca copiilor și urmărește cu atenție cum conducătorii acestei mari națiuni decid soarta celor mai tineri cetățeni ai ei.

Știrile Londrei, 9 mai 1833

Îngheță la auzul vorbelor lui.

Poate că ar fi putut să pară mai nerușinată, dacă nu pentru felul în care o făcuse să se simtă, măcar pentru felul în care o făcuse să lase garda jos, atât de lin și de lipsit de efort, punând-o pe podea alături de pantalonii ei și de lavaliera lui și de inhibițiile lor.

Pentru felul în care el îi oferise cumva și plăcere, și pace, și promisiunea de mai mult, chiar dacă știuse că totul era trecător.

Poate că ar fi putut să mintă, dar cum să o facă? Cum putea ea pretinde că se pricepe la trucurile și la tertipurile celei mai bune târfe din Londra, când o devastase atât de profund cu săruturile, cu atingerea și cu bunătatea?

Se așteptase la săruturi. La atingere.

Dar bunătatea fusese prea mult. O lăsase goală, fără nimic care să o protejeze de privirea lui atentă și de întrebările lui cercetătoare.

Pentru prima oară într-un deceniu, nu știu ce să spună. Se ridică de la el din poală și se duse goală înspre locul în care o dezbrăcase de haine și de minciuni. Își luă cămașa din locul în

care căzuse, pe brațul unui fotoliu și se strecură în ea, strângând-o în jurul trupului, apoi el vorbi din nou:

— Nu te poți ascunde de mine. Nu în privința asta. Este clar că tu și Chase aveți un plan – unul din care fac și eu parte. Fără voia mea.

Cuvintele lui o umplură de frică, pentru că acest bărbat sclipitor descoperea unul dintre cele mai bine păstrate secrete ele ei și era aproape de a descoperi și restul.

Bineînțeles, ironia era că majoritatea bărbaților ar fi fost extaziați să afle că de fapt nu se culcaseră cu o prostituată.

Dar nu era nimic la Duncan West care să-l facă să pară ca bărbații ceilalți.

Și nu era nimic ciudat că el nu părea încântat de această descoperire.

Nu părea să îi pese că ea era practic dezbrăcată sau goală emoțional, sau că era neliniștită de afirmația lui, sau că nu dorea să discute despre asta.

— Când a fost ultima oară când te-ai culcat cu cineva?

Încercă să se eschiveze, să scape de această conversație, lăsându-se în jos, recuperându-și pantalonii.

— Dorm cu Caroline destul de des.

Se lăsă în față cu o privire furioasă, iar ea făcu toate eforturile să ignore felul în care i se profilau mușchii, ondulându-se sub pielea lui moale.

— Dă-mi voie să reformulez, uneori uit unde ai ales să-ți petreci viața. Când a fost ultima oară când *ți-ai tras-o* cu un bărbat?

Vulgaritatea lui fu ca un dar, reamintindu-i că era mai mult decât acest moment, că era regina Londrei subterane, mai puternică decât își putea el imagina. Mai puternică decât își putea oricine imagina.

Chiar și el.

Ar fi trebuit să se înfurie pe el. Să-și fi îndreptat umerii – la naiba cu goliciunea! – și să-i fi spus exact ce ar fi putut face cu acest limbaj prostesc. Ar fi putut să pășească maiestuoasă, goală și mândră, până la perete și să sune clopoțelul pentru a chema echipa de pază aici, unde el nu ar trebui să se afle.

Unde nu ar fi trebuit să-l aducă.

Unde nu îl va uita niciodată.

Privi într-o parte. Distrusese toată după-amiaza, dar cu

toate astea, furia lui o făcea să dorească să-i spună adevărul. Să repare acest moment. Să-i răspundă la întrebări, să se întoarcă în brațele lui și să-i câștige încrederea. Cu nu mai mult de o oră în urmă, jurase să o protejeze.

Cât timp trecuse de când dorise cineva să facă asta?

— Uită-te la mine. Nu era o rugăminte.

Se uită la el, disperată să rămână puternică.

— Ceea ce am făcut noi... nu a fost... Georgiana nu reuși să pronunțe acel cuvânt. Așa ceva.

El își îngustă privirea.

— De unde știi?

Dorise s-o rănească și reușise – întrebarea fu ca o lovitură. Nu sub centură, dar o lovitură.

Îi răspunse, descoperindu-se mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată că ar putea:

— Pentru că ultima oară... ezită, nedorind să folosească acel cuvânt, când am făcut asta... a fost. Ochii lui căprui îi scormoniră pe ai ei, iar ea îl lăsă să vadă adevărul. Își termină gândul, cuvintele mai joase decât se așteptase. Acum nu a fost la fel. Acum a fost... mai mult.

— Dumnezeule!

Duncan se ridică în picioare.

Ea îi întâlni privirea.

— Este ceva mai mult.

— Chiar este? o chestionă el, întrebarea având o tentă de îndoială. Își trecu mâinile prin păr, frustrat. M-ai mințit.

Îl mințise, dar acum, nu mai voia să-l mintă, chiar dacă se învăluise toată în minciuni. Îi învăluise pe amândoi în ele. Chiar dacă minciunile ei erau stivuite în milioane de feluri, prea multe și prea complicate pentru a-i spune adevărul. Prea legate de prea mulți alții pentru a-și găsi drumul spre lumina sincerității.

— Vreau să-ți spun adevărul, mărturisi ea.

— De ce nu o faci? întrebă el. De ce nu ai încredere în mine? Eu aș fi... dacă aș fi știut că tu... că Anna... că nimic din toate astea nu sunt adevărate, aș fi... Se opri și reformulă. Aș fi avut mai multă grijă.

Niciodată în viața ei nu se simțise tratată cu mai multă grijă, așa cum fusese în ultima oră, în brațele lui. Și dori să-i ofere ceva pentru asta. Ceva ce nu oferise niciodată vreunei alte persoane. Cel mai întunecat secret al ei, păstrat doar în cele mai

adânci gânduri ale ei.

— Tatăl lui Caroline, șopti ea. El a fost ultimul.

Duncan rămase tăcut un moment, înainte de a întreba:

— Când?

Încă nu înțelegea.

— Acum unsprezece ani.

Trase adânc aer în piept, iar pe ea o miră acel sunet și faptul că părea să-l doară acest adevăr.

— Singura oară?

Știa răspunsul la întrebare, dar totuși îi răspunse:

— Până acum.

Își puse mâinile pe fața ei, ridicându-i bărbia, forțând-o să se uite la el.

— A fost un prost.

— Ba nu. A fost un băiat care a dorit o fată. Numai că nu pentru totdeauna. Zâmbi. Nici măcar pentru o a doua oară.

— Cine era?

Se înroși la față când auzi întrebarea, urând răspunsul.

— Lucra la grajduri, la proprietatea de la țară a fratelui meu. Îmi înșeuase calul de câteva ori, călărise cu mine o dată. Privi în altă parte, strângându-și brațele strâns la piept. Am fost... fermecată de zâmbetul lui. De felul în care flirta.

El aprobă din cap.

— Astfel că ți-ai asumat riscul.

— Numai că nu era risc. Credeam că îl iubesc. Îmi petrecusem copilăria aristocrată fără să am nici o grijă pe lume. Nu aveam ce să-mi doresc. Și în marea greșeală pe care o face orice copil de nobil, dintotdeauna, am căutat acel lucru pe care nu-l aveam, în loc să prețuiesc ceea ce aveam.

— Care era acela?

— Iubirea, spuse ea simplu. Nu aveam iubire. Mama era rece. Fratele meu era distant. Tatăl meu era mort. Tatăl lui Caroline era cald, și apropiat, și viu. Și am crezut că mă iubește. Am crezut că mă va lua de soție. Își îndepărtă amintirea din minte, cu un zâmbet. Fată prostuță.

Rămase tăcut mult timp, cu frumoasa lui frunte încruntată.

— Cum se numește?

— Jonathan.

— Nu e partea pe care o vreau.

Ea clătină din cap.

— Este partea pe care ți-o ofer. Nu are importanță cine este. A plecat, s-a născut Caroline și asta a fost.

— Ar trebui să plătească pentru ceea ce a făcut.

— Cum? Căsătorindu-se cu mine? Devenind tatăl lui Caroline de fapt și de drept?

— La naiba, nu!

Fruntea i se încruntă. Toți cei cu care discutase vreodată despre nașterea lui Caroline căzuseră de acord că dacă le va spune numele lui, totul va fi bine. Fratele ei o amenințase cu căsătoria, la fel și nenumăratele femei cu care locuise la Yorkshire, după ce o născuse pe Caroline și o crescuse.

— Nu crezi că ar trebui să fie obligat să se însoare cu mine?

— Cred că ar trebui să fie obligat să atârne legat de degetele mari în cel mai apropiat copac. Georgiana făcu ochii mari, iar el continuă: Cred că ar trebui să fie dezbrăcat în pielea goală și trimis să se plimbe pe Piccadilly. Cred că ar trebui să se întâlnească cu mine în ring, chiar la el acasă, ca să-l pot rupe în bucăți pentru ceea ce ți-a făcut.

Ar fi mințit să spună că nu îi plăceau aceste amenințări.

— Ai face asta pentru mine?

— Aș face mai mult de atât, spuse el, și cuvintele nu fură lăudăroase, ci spontane și sincere. Urăsc faptul că îl protejezi.

— Nu este protecție, spuse ea, încercând să-i explice. Este faptul că nu îi acord importanță. Nu-i acord dreptul de a avea puterea pe care o au bărbații asupra femeilor. Nu-i acord dreptul de a face parte din mine. Din ceea ce sunt. Sau din ceea ce este Caroline. Din cine ar putea deveni ea.

— Nu e nici unul dintre astea.

Îl privi mult timp, dorind să îl creadă. Știind adevărul.

— Poate nu pentru mine... dar pentru ei... pentru tine... bineînțeles că este. Și va fi, până nu va exista un altul.

— Un soț. Cu un titlu.

Ea nu-i răspunse. Nu era nevoie.

— Spune-mi în continuare.

Ea ridică un umăr. Îl lăsă să cadă.

— Nu sunt multe de spus.

— L-ai iubit.

— Am crezut că l-am iubit, se corectă ea.

Îi întâlni privirea.

— Mi-ai spus că l-ai iubit.

Așa crezuse. Dar acum...

„Iubire.“ Răsucise cuvântul în minte iar și iar, gândindu-se la semnificația lui, la experiența ei cu el. Se gândise că îl iubise pe Jonathan. Fusese atât de sigură de asta. Dar acum... aici... cu acest bărbat, înțelese că ceea ce simțise pentru Jonathan fusese ceva infim. O picătură.

Ceea ce simțea pentru Duncan West era marea largă.

Dar nu putea să-i dea o denumire. În asta consta pericolul.

Căci, cu toate secretele ei, cu toate minciunile ei – și el le avea.

Clătină din cap și se uită în poală, unde brațul lui lung și arămiu îi acoperea picioarele albe. Își puse mâna pe acel braț, jucându-se cu firele de păr blond de acolo. Repetă:

— Am crezut că îl iubesc.

— Și?

Ea zâmbi.

— Ți-am spus o poveste mai veche ca pământul.

— Și apoi?

— De aici știi și tu, ziaristule.

— Știu ce se spune. Vreau să aud ce spui *tu*.

— M-am dus la Yorkshire. Am fugit la Yorkshire.

— Se spune că ai fugit cu el.

Georgiana râse, iar sunetul fu trist chiar și pentru ea.

— La acel moment dispăruse de mult din viața mea. Plecase înainte de răsărit, în dimineața de după ce am...

Duncan își înghiți furia, iar ea se opri.

— Continuă, insistă el.

— Am luat o diligență.

El ridică o sprânceană.

— Sora unui duce, mergând cu poștalionul.

— Mătușa surorii cameristei mele știa un loc în Yorkshire. Unde se duceau fetele. Să aibă un adăpost.

— Fratele tău ar fi trebuit să-ți ofere adăpost.

Ea zâmbi.

— Înseamnă că nu îl cunoști pe fratele meu. Când a descoperit ce se întâmplase a fost furios. Și nu puțin înspăimântător. Mama era plină de ură și de dispreț. Nu am mai vorbit niciodată.

Duncan își îngustă privirea.

— Erai un copil.

Ea clătină din cap.

— Nu mai eram, de vreme ce aveam un copil.

— Așa, acel loc... Te-a primit?

Ea aprobă din cap.

— Pe mine și pe Caroline. Se gândi în urmă, la Casa Minerva, cu locuitorii ei bine primiți și terenurile luxuriante. Era superb. Liniștit și cald. Plin de înțelegere. Era... acasă. Făcu o pauză. Ultima casă pe care am avut-o cu adevărat.

— Ai avut noroc că măcar ai avut o casă.

Îl privi cu atenție, simțind că afirmația lui era mai mult decât părea, dar înainte de a-i cere explicații, el întrebă:

— Cât timp ai stat acolo?

— Patru ani.

— Și apoi?

— Apoi mama a murit. El își înclină capul întrebător, iar ea explică, pierdută în poveste: M-am întors acasă, simțind că ar trebui să fiu la Londra pentru înmormântarea ei. Am adus-o și pe Caroline – am răpit-o din siguranța casei ei, unde nu o judecase nimeni niciodată – și am adus-o în acest loc oribil. Londra în plin sezon monden. Și într-o zi, am făcut o plimbare pe Bond Street și am numărat privirile urâte.

Fuseseră sute. Suficiente pentru ca ura să înceapă să se instaleze în pieptul ei, fierbinte și intolerantă.

Duncan păru să înțeleagă.

— Nu te-au acceptat.

— Bineînțeles că nu m-au acceptat. Eram cu reputația pătată. Nemăritată. Mamă a unei fiice, care nu înseamnă nimic. Dacă ar fi fost băiat... Renunță să continue.

— Dacă ar fi fost băiat, și-ar fi făcut singur drum în viață.

Dar nu era. Iar asta transformase ura în furie.

Și mai apoi într-un plan de a pune stăpânire pe ei toți.

— Și atunci te-a găsit Chase.

Așadar, se reîntorseseră în prezent. În acest loc. La secretele lui. La minciunile spuse.

Se uită în altă parte.

— Dimpotrivă, eu l-am găsit pe Chase.

Duncan clătină din cap.

— Nu înțeleg. Și de ce te-ai deghizat în târfă? Putea să ți se întâmple orice. Drace, aproape... El nu-și termină fraza, închizând

scurt ochii. Dacă nu aș fi fost aici?

Ea zâmbi.

— Femeile în situația mea dețin o putere imensă. Eu am ales să fiu aici, în acest loc. Eu am ales această cale. Eu am ales această lume. Făcu o pauză. Câte alte femei au dreptul de a alege?

— Dar ai fi putut alege orice. Ai fi putut să fii guvernantă.

— Cine m-ar fi angajat pentru asta?

— Croitoreasă.

— Nu pot să cos o linie dreaptă.

— Știi ce vreau să spun.

Bineînțeles că știa. O auzise de zeci de ori de la fratele ei. De o sută de ori. Și-i răspunsese exact ce îi răspunse acum lui Duncan:

— Nici una dintre acele poziții nu deținea puterea asta.

— Consoarta unui rege.

„Însuși regele.“

— Voiam putere asupra tuturor – asupra fiecărei persoane care se uita la mine de sus. Asupra fiecărei persoane care mă judeca. Asupra fiecărei persoane care arunca în mine cu piatra. Voiam dovada că trăiau în case de sticlă.

— Iar Chase ți-a dat toate acestea. Chase și ceilalți, toți dorind același lucru. Ai devenit cea de-a cincea, în sfânta lor adunare.

„Spune-i.“

Nu erau cinci. Ea era cea de-a patra.

„Ea era prima.“

Putea să-i spună. Putea să rostească acele cuvinte. „Eu sunt Chase.“

Numai că nu putea. Tocmai îi spusese povestea celei mai adânci trădări, cea care o ruinase, care o amenința pe Caroline și care va fi întotdeauna motivul secretelor ei. Dacă îi spunea și restul, dacă se întindea la picioarele lui, atunci ce?

Ar mai proteja-o dacă ar afla că ea era bărbatul care se folosea de el? Care îl manipula?

I-ar proteja el clubul?

Această viață pentru care muncise atât de mult ca s-o construiască?

„Poate.“

Poate că ar fi făcut-o, dacă nu ar fi plecat.

— Și încă îl protejezi pe Chase, spuse el, iar ea auzi

amărăciunea din vocea lui. Cine este el pentru tine? Ce este el pentru tine? Dacă nu e stăpânul tău, amantul tău, binefăcătorul tău? Cine naiba este?

Era ceva în ultimele cuvinte, ceva ce nu era pentru ea.

Ceva ce nu era curiozitate.

Ceva ca dorința. Ca disperarea.

Voia secretul lui Chase. Al ei.

Dar dacă îl afla, ar fi avut încredere în ea să-i încredințeze propriile secrete?

Se împotrivi întrebării lui, urând faptul că și acum, și aici, după ce împărtășiseră acel moment puternic, încă mai făceau afaceri cu informații. Negociau.

Fusese cu Tremley azi-dimineață – luase informațiile pe care ea i le dăduse și făcuse ceva neașteptat cu ele. Ceva imposibil de definit.

— Spune-mi cine este, Georgiana, insistă el, și ea îi simți rugămintea în cuvinte. Ce dorea de la ea? De la Chase?

Îi întâlni privirea. La pândă.

— De ce este atât de important?

Duncan nu ezită:

— Pentru că ani de zile nu am fost decât un soldat bun pentru el. Și a venit timpul.

— Pentru ce? întrebă ea. Să-l ruinezi?

— Să mă protejez pe mine de el.

Georgiana clătină din cap.

— Chase nu-ți va face rău niciodată.

— Nu știi tu asta, spuse el. Ești orbită de puterea lui. De lucrurile pe care le face pentru a și-o păstra. Arătă cu mâna către ușă. Nu ai fost martoră la asta? La felul în care se joacă cu viețile? La felul în care îi exploatează pe oamenii de aici? La felul în care îi instigă să parieze, până nu le mai rămâne nimic? Până ce tot ce au îi va aparține lui?

— Nu e chiar așa.

— Bineînțeles că este așa. Face afaceri cu informații. Secrete. Adevăruri. Minciuni. Făcu o pauză. Și eu fac afaceri cu astfel de lucruri – și de aceea suntem așa o pereche bună.

— De ce nu lași lucrurile așa cum sunt? Ea nu dorea ca lucrurile să se schimbe. Totul se sfărâma, lângă ea, în jurul ei. Ești bine recompensat. Ai acces la toate informațiile despre Londra. Ceri și primești. Noutăți. Bârfe. Dosarul lui Tremley.

El se crispă.

— Ce știi?

Își îngustă privirea spre el.

— Ce nu-mi spui?

El începu să râdă.

— Exact ce nu îmi vei spune nici tu mie, și ai tupeul să mă întrebi despre secretele mele?

Își încheie nasturii de la cămașă, protejându-se și mai mult.

— Care este relația ta cu Tremley?

Îi întâlni privirea.

— Care este relația ta cu Chase?

Rămase tăcută mult timp, luând în considerare urmările. Luând în considerare implicațiile adevărului.

— Nu pot să-ți spun, șopti într-un târziu.

El aprobă din cap.

— Asta este.

Rămase nemișcată, uitându-se la el. Și el avea secrete. Știuse, dar nu avusese dovezi. Dar acum, avea. Dar în loc ca această descoperire să o facă nespus de bucuroasă – că nu era singura care răspândea minciuni între ei – o întristă cumplit.

Poate pentru că secretele lui le vor ține pe ale ei încuiate.

Nici unul din ei nu era sincer.

Nu avea sens să definească ceea ce simțea pentru el.

Și în mod sigur, nici un motiv să numească asta dragoste.

Duncan West o scutise de multe dureri de inimă, presupuse ea, ignorând apăsarea din piept. Simți un nod în gât și înghiți să-i treacă.

— Atunci, asta este?

El se ridică, punându-și cămașa pe el și încheindu-și pantalonii, pe care observă că nu și-i scosese de tot. Presupuse că îi lăsase așa pentru cazul în care ar fi intrat Chase. Pentru cazul în care i s-ar fi cerut să dea socoteală. Își legă meticulos lavaliera, privind-o, în timp ce făcea gestul cu mișcări scurte și automate, fără ajutorul oglinzii.

Și își dori să nu îl implore să rămână.

Când termină, își ridică haina de pe jos și-o puse pe el, fără să-și încheie nasturii.

„Rămâi.“ Ar fi putut-o spune. Și ce?

Privi într-o parte.

Își trase manșetele pentru a dezveli o porțiune din pânza albă și aspră de la marginea mânecii. Când fu gata, se uită spre ea.

— Îl alegi pe el.

— Nu e chiar atât de ușor.

— Ba este exact atât de ușor. Făcu o pauză. Spune-mi un singur lucru. Vrei tu asta? Vrei să fii atât de înlănțuită de el?

„Nu mai vreau."

Ce devenise?

Văzu pe fața ei răspunsul, frustrarea, tulburarea, dar se stăpâni, pentru a-și ascunde sentimentele.

— Atunci, permite-mi să-i las un mesaj. Spune-i că m-am săturat să-i fiu îndatorat cu ceva. Am terminat. Astăzi. Poate găsi pe altul să-i facă jocurile. Descuie ușa, o deschise. La revedere, Georgiana.

Plecă fără să privească înapoi, închizând ușa în urma lui cu un sunet moale.

Georgiana privi mult timp acea ușă, dorind să se întâmple atâtea lucruri. Dorind să se întoarcă. Dorind s-o ia în brațe și să-i spună că totul era o greșeală. Dorind să-i spună adevărul. Dorind să o sărute până ce nu-i mai păsa de această lume, de această viață, de acest plan care devenise atât de important.

Dorind să o dorească suficient în ciuda tuturor secretele lor.

Să o iubească suficient.

Știind că era imposibil.

Respiră adânc și se așeză la birou, scoțând o bucată de hârtie, studiindu-i îndelung suprafața albă, gândindu-se la toate lucrurile pe care le putea scrie. Toate căile prin care putea schimba drumul lor comun.

Ce-ar fi dacă i-ar spune totul? Ce-ar fi dacă s-ar pune pe ea – inima ei – în mâinile lui? Ce-ar fi dacă i s-ar oferi?

Ce-ar fi dacă l-ar iubi?

Nebunie.

Iubirea dintre ei nu ar funcționa niciodată. Chiar dacă găseau spațiu și timp pentru a avea încredere unul în celălalt, nu era aristocrat. Nu-i putea oferi lui Caroline viitorul pe care Georgiana îl plănuia.

Era o singură cale care să-i țină secretele la adăpost.

Care să-i țină inima la adăpost.

Se întinse după o peniță, înmuie vârful în cerneală și scrise două rânduri.

Calitatea ta de membru a fost revocată.
Și stai departe de Anna noastră.

„Anna noastră.“

Cuvintele erau cel mult o glumă, ultimul vestigiu al dorinței prostești a unei fete. Întotdeauna existase în secret în ea dorința de a fi dorită, de a fi posedată.

Și mai mult decât i-ar fi plăcut să accepte, îl dorise.

Împături hârtia o dată, de două ori, într-un pătrat perfect, apoi o sigilă cu ceară purpurie, marcând-o cu un C elaborat, înainte de a suna să vină un mesager să o preia și să o trimită.

Așa era cel mai bine, își spuse ea, lăsând intenționat misiva deoparte și scoțând o nouă coală de hârtie, una marcată „Langley“.

Avea alte planuri pentru viața ei. Și a lui Caroline.

Iar iubirea pentru Duncan West nu făcea parte din ele.

Nici măcar dacă ea și-o dorea foarte mult.

Se întoarse la activitatea ei. La lumea ei goală fără el.

West părăsi clubul furios și se îndreptă spre birourile lui, disperat din cauza dovezii că avusese un fel de putere în această lume, care acum părea să-i scape de sub control.

Tremley, Chase, Georgiana – toți voiau să-l controleze. Să-l manevreze ca pe o armă – ziarele lui, rețeaua lui de informații, mintea lui.

Inima lui.

Doar unul dintre ei îi amenința inima.

Își corectă evaluarea inițială a situației. Ea nu dorea să-i controleze inima. Ci dimpotrivă, părea total neinteresată de acest organ.

Își strânse paltonul în jurul lui, lăsându-și pălăria pe frunte și mergând cu pași hotărâți pe Fleet Street, ca și cum vântul ar fi fost un inamic de temut. Își ținea capul în jos, făcând tot posibilul să nu vadă lumea.

Să nu o lase să îl vadă. Îndoiala, frustrarea, durerea.

Și era durere – acea senzație din capul pieptului. Crezuse că după-amiaza aceasta a lor o va face să se răzgândească. Crezuse că-i va câștiga inima.

Ce idiot prost era!

Fusese cu Chase de prea mult timp pentru a-i întoarce spatele, și era ceva extrem de puternic în devotamentul ei față de patronul de la Îngerul Căzut. Ceva ce devenea cu atât mai remarcabil, cu cât nu aveau nici o legătură fizică.

Amintirea îl copleși, întunecată și neașteptată. Georgiana întinsă pe birou, părul blond plutindu-i pe lângă ea, mângâind stejarul dur. Sânii ei înălțați pentru el. Coapsele ei depărtate. Privirea ei asupra lui.

I se dăruise, fizic, da – sărutului și atingerii lui –, dar mai mult de atât, i se dăruise în nenumărate alte feluri. I se abandonase cu plăcerea ei, cu secretele ei.

Cu majoritatea secretelor ei.

Mai puțin cel care nu era al ei, cel pe care i-l ceruse. Identitatea lui Chase nu avea nimic de-a face cu ea. Astfel că rămăsese credincioasă bărbatului, refuzând să renunțe la singurul lucru care îl putea proteja pe Duncan.

Era ceva nobil în atitudinea ei – o loialitate pe care nu se putea stăpâni să nu o respecte, dar și să o urască. Să o invidieze.

Chiar dacă și-ar fi dorit-o față de el.

Așa cum o dorea pe ea.

Așa cum o iubea.

Își ridică privirea, la câțiva pași de birouri, ca să descopere un frumos cal roib legat de stâlpul de lângă intrarea în clădire. Calul îi era familiar, dar fie din cauza acestei zile, fie din cauza frustrării, nu își dădu seama al cui era. Urcă scările de piatră și intră, aproape trecând de camera de primire a clădirii, înainte de a observa că înăuntru se afla o femeie, citind ultimul număr din *Jurnalul de scandal*.

O femeie tânără. O femeie *foarte* tânără.

Își dădu jos pălăria și tuși scurt.

— Domnișoară Pearson.

Ea puse imediat jos ziarul și se ridică în picioare.

— Domnule West.

Ridică sprâncenele spre ea.

— Pot să te ajut?

Zâmbi, iar el se minună de felul în care zâmbetul acela o transforma într-o versiune mai tânără a mamei ei.

— Am venit să te văd.

— Așa mă gândeam și eu. Se gândi că ar trebui să-i trimită

un mesaj Georgianei, pentru a o înștiința de locul unde se afla fiica ei, în schimb, spuse: Se întâmplă să fiu liber în următorul sfert de oră. Pot să te invit la un ceai?

— Ai ceai aici?

Strânse din buze.

— Pari surprinsă.

— Sunt. Ceaiul pare atât de... Făcu o pauză. Civilizat.

— Ba chiar îl servim din cești.

Păru că se gândește la asta.

— Bine, atunci. Da.

O conduse în biroul lui, făcându-i semn lui Backer să aducă ceva de mâncare.

— Și că tot veni vorba de lucrurile civilizate, poftind-o să ia un loc pe scaun. Unde îți este guvernanta?

Caroline zâmbi.

— Am pierdut-o.

Lăsă să i se vadă uimirea.

— Ai pierdut-o.

Ea aprobă din cap.

— Am fost să călărim. Nu a ținut pasul cu mine.

— Este posibil să nu fi știut sigur unde te duci?

Zâmbi din nou.

— Orice este posibil.

— Și pur și simplu ai venit aici?

Caroline ridică un umăr și îl lăsă la loc.

— Ți-am spus că îți citesc ziarele; adresa este chiar pe pagină. Făcu o pauză, apoi adăugă: Și nu am venit în vizită. Am venit pentru afaceri.

Încercă să nu zâmbească.

— Înțeleg.

Fruntea ei se încruntă într-o expresie pe care o văzuse de zeci de ori la mama ei.

— Crezi că glumesc.

— Îmi cer iertare.

Fu salvat de la a spune mai mult de sosirea ceaiului, împreună cu biscuiți și frișcă și o mulțime de prăjituri, care îl surprinseră și pe Duncan. Dar probabil că cea mai îmbucurătoare parte a servirii ceaiului fu felul în care Caroline se așeză pe marginea scaunului, studiind dulciurile cu ochi mari, trădându-și vârsta. Probabil că de cele mai multe ori era mai matură decât

fetele de zece ani – o variantă mai tânără și mai deschisă a mamei ei –, dar în acest moment, cei zece ani ai ei voiau o prăjitură.

Și asta era ceva cu care Duncan se putea descurca.

— Servește-te, spuse el, în timp ce Baker așeză un teanc de scrisori pe birou și ieși.

Caroline se întinse imediat să aleagă o prăjitură ovală cu fondant, o duse spre gură și se opri, apoi spuse:

— Ar trebui să torn eu.

Duncan îi făcu semn cu mâna că nu era nevoie.

Ea nu luă în seamă răspunsul.

— Nu. Ar trebui să torn.

Cu mare atenție, puse prăjitura pe o farfurie și se ridică să ia ceainicul greu, turnând lichidul fierbinte într-una dintre cești. Când se umplu, întrebă:

— Lapte? Zahăr?

El clătină din cap.

— Simplu.

Fu destul de neplăcut că fusese forțat să bea o ceașcă din acea substanță, dar fata părea atât de mândră de ea când îi înmână ceașca, zăngănind pe farfurioară, încât făcu ceea ce orice bărbat decent ar fi făcut și bău nenorocitul de ceai.

— Prăjitură? întrebă ea și îi simți pofta în voce.

— Nu, mulțumesc. Stai jos, te rog.

Se așeză. Nu-i scăpă faptul că nu-și turnase și ei ceai.

— Tu nu vrei ceai?

Gura îi era plină de dulciuri, și doar scutură din cap, înghițind înainte de a spune:

— Nu-mi place.

— Tu ai cerut.

Ridică din nou din umăr.

— Tu mi-ai oferit. Ar fi fost nepoliticos să refuz. Și, în plus, speram să vină împreună cu prăjituri.

Era cu siguranță același lucru pe care l-ar fi spus și Georgiana. Mama și fiica poate că nu petrecuseră mulți ani împreună, dar nu era nici o îndoială că erau legate una de alta – deștepte, agere și cu un zâmbet care ar fi cucerit o armată.

Nu se îndoia că avea să devină extrem de periculoasă peste câțiva ani.

— Cu ce te pot ajuta, domnișoară Pearson?

— Am venit să te rog să încetezi să o mai ajuți pe mama

mea să se mărite.

Se părea că era *de pe acum* extrem de periculoasă.

Rezistă dorinței de a se apleca spre ea.

— Ce te face să crezi că fac asta?

— Articolele, spuse ea apăsat. Cel de azi a fost cel mai bun de până acum. O face să pară foarte respectabilă.

Duncan clipi.

— Ea este respectabilă.

Ignoră faptul că făcuse dragoste cu femeia în discuție, cu mai puțin de o oră în urmă.

Îi întâlni privirea serioasă.

— Ești conștient că sunt o bastardă, nu-i așa?

Doamne, Dumnezeule! Copilul era la fel de insolent ca și mama ei. Nici măcar n-ar fi trebuit să cunoască acest nenorocit de cuvânt.

Dar îi aminti prea mult de o altă fată, în alt timp.

Același cuvânt, rostit pe lângă el, mergând cu mama lui. Despre sora lui.

— Nu vreau să te mai aud pronunțând acest cuvânt.

— De ce? întrebă ea. Asta sunt. Alții îl folosesc.

— Nu-l vor mai folosi, odată ce eu și mama ta ne vom ocupa de ei.

— Ba da, răspunse ea. Doar că nu mi-l vor mai spune în față.

Era prea înțeleaptă această fată. Știa prea multe despre lume. Iar el – care o cunoștea abia de o săptămână – ura faptul că ea nu avusese de ales, iar acum știa. Că viața ei va fi întotdeauna întinată de scandal și de mizerii.

Tot ce putea fi făcut era să i se dea șansa la respectabilitate. De aceea venise Georgiana la el. Împreună, îi puteau oferi lui Caroline această oportunitate, la fel cum i-o oferise și el Cynthiei în urmă cu atâția ani.

Și abia în acel moment înțelese de ce se ascundea de el.

Nu își dădea seama cum de nu înțelesese până atunci – cum de nu recunoscuse felul în care muta piesele pe tabla de șah a societății. Nu făcuse și el la fel? Nu își luase și el sora și fugise în noapte, temându-se că avea să fie prins, dar temându-se și mai tare să o lase acolo, în acel loc, printre acei oameni care îi judecau fiecare suflare? Nu-și construise și el o nouă viață pentru a o pune la adăpost pe Cynthia?

Pentru a-și proteja secretele?

Iar acum, pe când să uita la fiica Georgianei, înțelese că ea făcea tot posibilul să o salveze pe Caroline. Această fetiță, cu gura ei isteață și spiritul ei independent și zâmbetele cuceritoare – Georgiana ar face orice pentru a o salva. Pentru a-i oferi viața pe care Georgiana nu o avusese. Pentru a-și proteja secretele.

Iar asta însemna să protejeze și secretele lui Chase.

De câte ori nu îl văzuse pe Chase distrugând pe cineva? De câte ori nu își colectase datoriile până într-acolo încât să ruineze o istorie, o viață, o familie?

De câte ori nu ajutase și nu sprijinise West acele distrugeri?

Desigur că fuseseră întotdeauna oameni care meritau distrugerea, dar asta făcea doar ca alianța cu el să devină și mai tentantă. Era simplu să tu urci în pat cu Chase. Dar practic, imposibil să te mai dai jos.

Resemnare văzuse mai devreme în ochii Georgianei – când plecase de la ea – ca și când nu avea de ales, decât să joace rolul de protector al lui Chase.

Să-i facă jocul.

Iar acum, privind această fetiță, înțelese de ce.

Chase avea prea multă putere asupra ei.

Chase avea prea multă putere asupra fiecăruia dintre ei.

Nimeni nu se opusese vreodată autorității lui.

Nimeni nu fusese suficient de puternic să o facă.

Până acum.

— Nu sunt proastă, spuse copilul de dincolo de birou.

— Nu am spus niciodată că ești, răspunse el.

— Știu cum se întâmplă lucrurile în lume, insistă ea, și văd ce face mama. Ce te-a rugat să faci pentru ea. Dar nu este deloc corect.

Putea să-i respingă acuzațiile, dar această fetiță, care își petrecuse întreaga viață în întuneric, merita lumină.

— Dar ea vrea să se mărite.

— Nu vrea să se mărite. Oricine își poate da seama.

Duncan își schimbă tactica:

— Uneori, faci alegeri pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubești. Pentru a-i face fericiți.

Caroline își îngustă privirea spre el și West se simți dintr-odată încurcat văzând în ochii ei atâta înțelegere.

— Tu ai făcut asta?

Nu o minți:

— Da.

Îl privi mult timp, de parcă ar fi putut vedea adevărul în el. Într-un târziu spuse:

— Și a meritat?

Îl lăsase cumplit de îndatorat față de Tremley, un om care era în stare de orice pentru a-și proteja puterea. Îi crease o viață dependentă de calomniatori și denunțători. Dar, de asemenea, îi construise și acest imperiu, îi conferise putere. O pusese pe Cynthia la adăpost.

Și le-ar pune și pe Georgiana, și pe Caroline la adăpost.

Chiar dacă el nu le-ar fi meritat.

— Aș face-o încă o dată, fără ezitare.

Ea se gândi la asta.

— Și pentru a o face fericită pe mama?

Ar fi făcut și asta, numai de i-ar fi permis.

Zâmbi către fată.

— Mama ta și-a stabilit foarte clar scopurile.

— Eu, undeva într-o casă, pregătindu-mă pentru evenimentele din societate.

El aprobă din cap.

— În cele din urmă. Până atunci, cred că vrea doar să fii fericită.

Urmă o tăcere lungă, apoi Caroline întrebă:

— Ai copii?

— Nu am, răspunse el. Dar uitându-se la această fetiță, puternică și deșteaptă, la fel ca mama ei, se gândi că poate i-ar fi plăcut să aibă unul sau doi.

— Nu doar ea dorește ca eu să fiu fericită, spuse după o pauză lungă. Și eu vreau ca ea să fie fericită.

Și el dorea. Cu disperare.

Se ridică în picioare, cu intenția de a ocoli biroul pentru – nu știa pentru ce –, dar spera că cel mai bun lucru era să o liniștească pe această fetiță, care își dorea cu atâta fermitate să dețină controlul asupra propriei vieți.

Totuși, se opri, când văzu pe birou micul pătrat de hârtie mătăsoasă și recunoscu sigiliul.

Era de la Chase.

Îl deschise, neputându-se stăpâni, citind cuvintele

așternute pe hârtie cu un scris negru, apăsat.

Îl cuprinse furia, fierbinte și bine-venită, nu pentru faptul că își pierduse calitatea de membru – erau o mulțime de alte cluburi care l-ar fi primit – și nici pentru cererea de a se ține departe de Georgiana.

Furia venea din singurul, posesivul cuvânt care se strecură în el ca otrava. „Noastră."

„Anna noastră."

Voia să-și urle revolta față de aceste cuvinte. Ea nu-i aparținea lui Chase. Nu-i mai aparținea. Era a lui. Ea și fetița care stătea în fața lui.

Le va oferi acea viață nouă.

Le va pune la adăpost.

Poate că nu știa ce avea să urmeze, dar știa un singur lucru: puterea lui Chase urma să se sfârșească. Duncan dorea să-l știe neputincios, să nu-i mai poată dicta vreodată ce să facă, sau Georgianei sau lui Caroline. Duncan își dorea să le știe protejate împotriva lui Chase și a controlului său imbatabil. Și să le vadă înflorind.

Chiar dacă atunci nu aveau să fie cu el.

— Dă-mi voie să te conduc acasă. Guvernanta probabil că este îngrozită că te-a pierdut.

El ocoli biroul, observând că fata îl studia cu atenție.

— Ce zici de rugămintea mea?

— Mă tem că deja am făcut o înțelegere cu mama ta. Ea dorește un mariaj, iar eu am promis că o voi ajuta.

— Este o idee proastă.

Știa. Nu ar fi fost mulțumită de căsătorie. Și cu siguranță că nu ar fi fost mulțumită de Langley. Iar el o dorea mulțumită.

O dorea fericită.

Ar fi putut să o facă fericită.

Bineînțeles că nu ar fi putut. Nu cu adevărat. Nu cu un trecut ca al lui. Nu cu acel viitor care se întrezărea ori de câte ori îl amenința Tremley.

— Ce scrie în mesaj? întrebă Caroline.

El clătină din cap.

— Nimic important.

— Nu te cred, răspunse ea, privirea căzându-i pe mâna lui, unde mototolise hârtia în pumn.

Privi în jos, apoi spuse:

— Este următoarea mișcare dintr-un joc pe care îl joc de mulți ani.

Privirea ei deveni curioasă.

— Pierzi?

Clătină din cap, căci rezolvase următorul pas, pentru femeia pe care o iubea.

— Nu mai pierd.

Capitolul 18

Este opinia acestei publicații că Lady G. s-a întors de tot în societate. La balul S., noaptea trecută, Lady G. n-a avut un moment de respiro. A fost văzută dansând cu Lord L. de trei ori…

Cum sezonul din acest an se află în plină desfășurare, autorul de față a descoperit, fără îndoială, că doamnele din Londra sunt cele care conduc…

Paginile mondene din *Weekly Britannia*, 13 mai 1833

În noaptea aceea, Lady Tremley sosi în Cealaltă Parte, bătută și învinețită, întrebând de Anna.

Georgiana – deghizată în Anna – o primi pe contesă într-una dintre cămărușele rezervate membrelor clubului, unde închise ușa după ea și începu imediat să o ajute pe femeie să-și scoată hainele. Era important să constate rapid ce ravagii făcuse contele.

— Am chemat un doctor, spuse ea încet, în timp ce desfăcea corsetul rochiei lui Lady Tremley. Și dacă îmi permiți, aș vrea să trimit pe cineva să-ți aducă lucrurile de la casa Tremley.

— Nu-i nimic acolo de care să am nevoie, spuse cealaltă trăgând aer în piept, eliberarea din corset făcând-o să simtă din nou durerea cauzată de vânătăi.

— Îmi pare rău, Imogen, spuse Georgiana, vinovăția și furia făcând cuvintele să-i lase un gust amar pe limbă. O trimisese pe femeie acasă, știind că așa se va întâmpla.

— De ce? Lady Tremley trase adânc aer în piept, în timp ce Georgiana își plimba mâna peste coastele ei. Nu tu ai făcut-o.

— Te-am invitat aici. Te-aș fi putut opri să te întorci acolo. Își ridică mâna. Ai o coastă ruptă. Poate chiar mai multe.

— Nu aveai cum să mă oprești, spuse Lady Tremley. Este

soțul meu. Proverbialul „cum îți așterni...“

— Nu trebuie să te mai întorci la el. Georgiana ar fi fost în stare să stea și goală pe St. James, numai ca să o poată opri.

— Nu, după toate acestea, nu, spuse doamna, vorbele ieșindu-i nazal și încordat prin nasul și buzele umflate. Numai că nu știu de ce să mă tem, nu știu unde să mă duc.

— Ți-am spus, aici sunt camere. Îți putem oferi un adăpost.

Lady zâmbi.

— Nu pot locui într-un cazinou din Mayfair.

Sprâncenele Georgianei se ridicară.

— Nu văd de ce n-ai putea.

Contesa tăcu, apoi zâmbi scurt, înainte ca expresia feței să-i producă și mai multă durere.

— Viața e nebună uneori, nu-i așa?

Georgiana aprobă din cap.

— Viața e nebună tot timpul. Scopul nostru este să nu îi dăm voie să ne înnebunească și pe noi pe parcurs.

Rămaseră în tăcere minute bune, în timp ce Georgiana înmuie o cârpă într-un lighean cu apă și curăță sângele de pe obrajii și gâtul lui Imogen. Tremley își bătuse zdravăn nevasta. Se simți din nou copleșită de vinovăție, spălă cârpa și o îndreptă spre fața femeii.

— N-ar fi trebuit să te implicăm.

Imogen clătină din cap, ridicându-se pentru a evita atingerea Georgianei. Când vorbi, o făcu într-un mod mândru, ca o regină:

— O spun o dată și pentru totdeauna. Am fost recunoscătoare pentru invitație. Mi-a oferit o cale de a mă lupta cu el. Și nu regret.

— Dacă ar fi fost membru, aș fi... Georgiana se întrerupse, amintindu-și cine este. Încercă din nou. Dacă ar fi fost membru, Chase l-ar fi ruinat.

Imogen aprobă din cap.

— Dar pentru că nu este membru, îți poți imagina că va face tot posibilul să distrugă acest loc. M-a urmărit. Știa că sunt membră.

Georgiana întâlni ochii albaștri ai femeii.

— Știa că urma să oferi informații în schimbul calității de membru.

— Câtă vreme nu posed nimic al meu... Contesa își întoarse

privirea. Șopti: Sunt slabă. Mi-a spus că se oprește doar dacă mărturisesc.

— Nu. Georgiana se lăsă în genunchi, la picioarele celeilalte femei. Ești atât de puternică.

— Am pus în pericol acest loc. Soțul meu este un om puternic. Știe ce ți-am oferit. Știe ce are Chase.

„Ce avea Duncan."

Duncan, care fusese la casa Tremley în acea zi, mai devreme. Care se întâlnise cu Tremley la două baluri, după cum observase ea. Care deținea informații pentru a-l distruge, dar pe care încă nu le folosise.

— Trebuie să îl avertizezi pe domnul Chase, spuse Imogen. Când soțul meu... Se opri și reformulă: Când va sosi contele, va face orice pentru a distruge acest loc și pe toți cei care l-au construit. Va face orice este nevoie pentru a te reduce la tăcere.

— Tu crezi că ești prima membră care are un soț nemernic? Îi va trebui mai mult de atât pentru a ne distruge, spuse Georgiana mai încrezătoare decât se simțea. Luă mâinile lui Imogen și le înmuie în apa caldă, urând felul în care femeia șuieră de durere. Nu este nici primul și nici ultimul care ne amenință.

— Ce ai făcut cu informațiile? întrebă contesa. Ce se va întâmpla cu ele? Când vor fi folosite împotriva lui?

— Curând, sper, spuse Georgiana. Dacă săptămâna asta nu apar în *Știrile Londrei*, am să la fac chiar eu publice.

Imogen îngheță la auzul acestor vorbe.

— *Știrile Londrei*. Ziarul lui West.

Georgiana aprobă din cap.

— I-am transmis informațiile lui Duncan West pentru a fi publicate.

Contesa se ridică în picioare, clătinându-se. Georgiana se ridică și ea.

— Milady, te rog, trebuie să stai jos până ajunge doctorul.

— Nu West.

Cuvintele, pline de revoltă și de ceva periculos, straniu de asemănător cu frica, loviră profund. Georgiana scutură din cap.

— Milady?

— De ani întregi West joacă după cum îi cântă el.

Georgiana îngheță. Ura felul în care o loveau cuvintele. Ura faptul că știa, fără urmă de îndoială, fără nici o ezitare, că femeia

spunea adevărul.

Raportul lui Bourne, în aceeași zi, mai devreme.

West la balul Worthington, la balul Beaufetheringstone, stând deoparte, fără să danseze... Vorbind cu contele.

Ar fi trebuit să știe. Ar fi trebuit să își dea seama... că Tremley și West erau parteneri într-o piesă cumva stranie și perversă.

„Nu poate fi adevărat."

De ce nu? Nu ar fi pentru prima oara când credea că poate cunoaște un bărbat. Nu ar fi pentru prima oară când credea că iubește un bărbat.

Numai că de data asta nu credea.

Știa.

Iar trădarea o durea infinit mai tare.

Amintirile o fulgerară – noaptea în care el venise la club și o descoperise ca fiind Anna. „Nu mă face să spun că voi dezvălui întregii lumi secretele tale. Nu mă face să pun în practică această amenințare."

Nu își dorea să creadă că el ar face așa ceva, dar dintr-odată, înțelese că nu îl cunoștea cu adevărat.

Cine era el?

Își încrucișă mâinile strâns la piept, stăpânindu-se cu greu să nu o apuce pe femeie de umeri. Rezistând durerii care o inunda cu putere.

— Ai vreo dovadă?

Imogen începu să râdă, cu sunete ascuțite și sălbatice.

— Nu am nevoie. Contele se fălește cu asta de ani întregi. Încă dinainte de căsătoria noastră. Le spune tuturor celor care îl ascultă că West se gudură pe lângă el ca un cățeluș.

Georgiana se dădu înapoi la auzul cuvântului „cățeluș".

Nu era stilul lui Duncan. Nu și-l putea imagina făcând sluj pentru nimeni, mai ales pentru un monstru ca Tremley. Înțelegerea cu contele însemna că Duncan știa totul... trădările lui Tremley, obiceiul de a-și lovi nevasta, sufletul lui întunecat.

Nu era corect.

Dar iat-o pe contesă, stând în fața ei, plină de sânge și de vânătăi – Georgiana era convinsă că avea trupul sfâșiat – spunând povestea complicității lui Tremley cu Duncan.

Gândul o purtă către noaptea în care îl întâlnise, ca Georgiana, pe balcon, când îi smulsese o pană din păr, cu care îi

mângâiase brațul și pielea cotului, făcând-o să-și dorească să stea goală sub mângâierea aceea plăcută. Pentru el.

„Nu ar fi mai bine să știi precis cu cine ai de-a face?“

Întrebarea fusese atât de directă, iar ea trecuse atât de ușor peste ea. Pentru el. Spunându-și că știa destule fapte reale și ireale, adevăruri și minciuni.

Cunoștea oameni buni și oameni răi.

Și apoi venise la clubul ei. O urmărise până acolo.

„Intenționat?“ O cuprinse groaza la acest gând. Era posibil să o fi urmărit? Era posibil ca el să fi știut de la început că erau două, în loc de una? Că ea era și Anna, și Georgiana?

Era posibil ca el să fi intenționat de la început să se folosească de ea, pentru a obține informațiile pe care Chase le putea avea despre Tremley? Era posibil ca el să se fi folosit de această femeie? Victimă colaterală în bătăliile contelui?

„Dumnezeule!“

O sărutase. O mângâiase. Aproape că îi promisese un viitor.

Dar nu îi promisese nici un fel de viitor.

De fapt, chiar atunci când o dezbrăcase și făcuseră dragoste, îi spusese că ei nu au nici un viitor împreună. „Așa cum sunt eu... relația noastră este imposibilă.“

Corpul i se răci la această amintire.

Dumnezeule! Cine era el? Cum o atâțase și o tentase, și o minținse, făcându-și drum către inima ei? Ea, care deținea controlul asupra întregii lumi... Cum de se întâmplase ca el să o controleze atât de bine?

„Ce relații ai cu Tremley?“

„Ce relații ai cu Chase?“

Secretele lor se potriveau.

Ceva se rupse în ea... Ceva ce nu crezuse că se va repara vreodată, încă de pe când era doar o copilă. Ceva ce era absolut, complet diferit față de vremea copilăriei.

Pe Jonathan nu îl iubise. Acum știa.

Pentru că știa, fără îndoială, că îl iubea pe Duncan West. Și știa că această iubire... inexplicabil de puternică... avea să o distrugă.

Întâlni privirea contesei.

— Eu am făcut asta, mărturisi ea. Eu te-am adus aici și te-am pus în pericol. Clătină din cap. El...

Se auzi o bătaie în ușă și fu salvată de la a-și termina cu voce tare gândul. Dar pe când traversă camera și-l termină de zeci de ori în mintea ei.

„M-a mințit.“

Se întoarse către contesă, dreaptă, cu pumnii încleștați, ca pregătită pentru o bătălie.

— Este doar doctorul... atât.

Lady Tremley aprobă o dată din cap, iar Georgiana deschise ușa și dădu cu ochii de Bruno, serios și cu un aer de santinelă. Își înclină capul întrebătoare, iar privirea lui alunecă peste umărul ei, oprindu-se asupra contesei.

— Tremley este aici, spuse el încet.

Georgiana îi scrută, toată numai Chase.

— Din moment ce nu este membru, nu ne interesează.

— Zice că știe că soția lui se află aici și că intenționează să vină însoțit de garda regală data viitoare, dacă nu îi permitem să intre.

— Spune-le celorlalți.

— Te vrea pe tine.

Privi peste umăr pentru a se asigura că Lady Tremley era suficient de departe pentru a nu auzi discuția, apoi se aplecă spre bărbatul masiv.

— Ei bine, nu îl poate avea pe Chase.

Bruno clătină din cap.

— Ai înțeles greșit. O vrea pe Anna.

I se făcu teamă la auzul cuvintelor ciudate și neobișnuite.

— Anna, răspunse ea.

— Spune că ești singura persoană cu care va sta de vorbă.

— Ei bine, atunci pe mine mă va avea, spuse ea.

— Pe tine și un element de siguranță, spuse Bruno, cu aer protector.

Ea nu se împotrivi planului. Se întoarse către contesă.

— Am fost chemată de soțul tău, se pare.

Imogen făcu ochii mari.

— Nu poți să dai ochii cu el. Te va sili să-i spui totul.

Georgiana zâmbi, sperând să-i dea speranță contesei.

— Nu sunt genul de femeie care să fie ușor de forțat.

— Iar el nu este genul de bărbat care să se lase ușor înfrânt.

Asta știa și ea. Dar era un bărbat care știa ce înseamnă

puterea și influența. Iar ei nu-i era teamă să se folosească de acestea în lupta cu el.

— Totul va fi bine, o asigură ea pe cealaltă femeie, privirea stăruindu-i pe tăieturile și vânătăile pe care nici o femeie nu le merita și cuprinzând-o o furie adâncă. Pentru Imogen.

„Pentru West.“

Cuvintele îi dădură încredere... Încredere că el nu o mințise. Speranță că el era ceea ce părea și nimic mai puțin.

Este posibil ca omul să fie ceea ce pare?

Pentru că el părea să fie ceva important.

Își alungă gândurile din minte, în timp ce sosi doctorul pentru a o trata pe Lady Tremley. Încrezătoare că noua rezidentă de la Îngerul Căzut era pe mâini bune, Georgiana își făcu drum prin rețeaua complicată de pasaje și coridoare, către o cameră mică situată în aripa clubului dedicată bărbaților, rezervată pentru cei mai periculoși criminali.

Între cunoscuți, camera era denumită Prometeu, pentru uriașa pictură în ulei care îl înfățișa pe Zeus, în formă de vultur, pedepsindu-l pe Prometeu, sfâșiindu-l într-o tortură lentă, pentru că furase focul de la zei. Pictura era menită să intimideze și să înspăimânte, efect de care nu se îndoia că îl avea ea asupra contelui, care își simți inima bătându-i mai tare la vederea Georgianei, care intră în cameră flancată de Bruno și de Asriel.

Contele stătea în partea îndepărtată a camerei fără de ferestre, o masă mare de stejar aflându-se între ei. Georgiana începu discuția fără nici o ezitare.

— Pot să te ajut cu ceva?

Contele îi zâmbi, iar ea se gândi că poate în alt timp, dacă ar fi fost altă femeie, poate că l-ar fi găsit atrăgător. Avea o frumusețe practică, cu păr negru și ochi albaștri, adânci, cu dinți albi și drepți, care o făcură să se gândească dacă nu cumva se născuse cu mai mulți dinți decât era normal.

Dar ochii lui nu zâmbeau, iar ea văzuse suficientă răutate în lume pentru a ști ce mocnește în el.

— Mă aflu aici pentru soția mea.

Ea își înclină capul într-o parte, într-un gest de inocență exersată.

— Milord, nu se află femei în acest club. Sunt doar bărbați. Chiar am rămas surprinsă că ai întrebat de mine.

Privirea lui se îngustă.

— Am auzit că vorbești în numele lui Chase.

Ea făcu pe sfioasa.

— Mă flatezi. Nimeni nu vorbește în numele lui Chase.

El se aplecă ușor, punând pumnii strânși pe masa de stejar.

— Atunci, poate îl chemi aici.

Ea îi întâlni privirea.

— Îmi pare rău, milord. Chase nu este disponibil.

Un fulger îi străbătu privirea.

— Începe să mă obosească această conversație.

— Îmi pare rău că ți-am irosit timpul. Își netezi rochia și dădu să plece. Unul dintre acești delicați gentilomi va fi bucuros să te însoțească până la ieșirea din club.

— Mai degrabă aș... Renunță să continue, fulgerându-i cu privirea, mai întâi pe Asriel și apoi pe Bruno. Ei bine, nu aș putea numi gentilomi această pereche de mauri. Se crispă la auzul dezgustului din tonul vocii sale. Și de ce să nu-i lăsăm pe ei să plece împreună, pentru ca noi doi să putem discuta despre nemulțumirile mele cu privire la acest stabiliment.

— Gentilomii rămân. Cuvintele ei nu lăsară loc de refuz. Iar dacă te mai adresezi nerespectuos, nu vom mai discuta.

— Hai să renunțăm la josnicii, Anna, spuse el, ca și când s-ar mai fi întâlnit de mii de ori până acum. Nu mă interesează ce se întâmplă cu acești bărbați. De fapt, nici cu tine. Și nici cu soția mea, care nu mă îndoiesc că se află pe undeva prin această clădire imensă. Îi salvezi viața, nu i-o salvezi. Pentru mine nu are importanță. Regret doar că a fugit înainte de-a o ucide.

— Dacă tot renunțăm la josnicii, milord, am să fiu atentă la amenințările pe care le faci soției tale. Este nevoie să-ți amintesc că Îngerul are informații despre tine? Georgiana se întrebă dacă Londra ar fi dus dorul acestui bărbat dezgustător, dacă ar fi dispărut. Nu trebuie să-ți spun că suntem mai mult decât dornici să le facem publice.

— Sunt foarte conștient ce informații deținești despre mine.

— Pentru a fi clar, vorbim despre dovezi ale trădării tale? întrebă ea, dorind să-l vadă tresărind. Să savureze momentul. Când dinții lui perfecți se vor încleșta. Zâmbi. Sunt bine cunoscute de către cei de la Înger. Un dosar drăguț, plin cu o mulțime de dovezi. Tu, domnule, ești un trădător al Coroanei.

El se lăsă pe spate.

— Mi-ați descoperit secretul cel întunecat.

— Sunt convinsă că sunt altele și mai întunecate.

Zâmbetul lui fu strâmb, rece și grotesc.

— Indubitabil.

Ea lăsă să-i scape un oftat.

— Lord Tremley, acum tu ești cel care ne irosește timpul. Ce anume dorești?

El ridică din sprâncene.

— Vreau identitatea lui Chase.

Ea râse.

— Consider că este amuzant să crezi că am visat vreodată să ți-o ofer.

El zâmbi sigur pe el.

— Oh, ba cred că o să-mi oferi exact ceea ce doresc, pentru că sunt pregătit să-ți iau cel mai scump lucru.

— Nu-mi pot imagina care să fie acest lucru.

El se aplecă din nou.

— Mi s-a spus că tu și Duncan West aveți o înțelegere.

Ea nu făcu nici un gest pentru a-i aproba spusele, dar își simți inima bătând mai tare la auzul numelui lui Duncan, pronunțat de Tremley. Oare erau prieteni sau dușmani?

— La început am crezut că așa stau lucrurile aici la Îngerul Căzut. Este atrăgător, bogat și puternic... o pradă formidabilă, dacă preferi bărbații comuni.

Se uită către el cu privirea îngustată.

— În perioada asta îi prefer aristocraților.

El începu să râdă, rece și tulburător.

— Fată deșteaptă. Gură înțeleaptă.

Buzele i se strânseră într-un zâmbet.

— Timpul meu, milord. Mi-l consumi.

— Dar știu că dorești să mai asculți puțin, spuse el simplu, trăgând un scaun și așezându-se, lăsându-se pe spate și savurând plăcerea de a fi ascultat cu interes. În orice caz, am crezut că ești o simplă jucărie pentru el. Dar când am vorbit cu el, părea destul de... atașat de tine. Era foarte curtenitor.

Dorea să creadă asta. Dorea să creadă că ar fi fost în stare să ducă lupta pentru ea în sala de joc a clubului. Dar era o legătură între acești doi bărbați... una pe care ea nu o înțelegea. Una în care nu avea încredere.

Tremley continuă:

— Nefiind membru, de unde să fi știut că nu te-ai vândut

celui care a oferit mai mult?

Bruno și Asriel se încordară în spatele ei, dar ea nu se uită în direcția lor.

— Ce încerci să spui?

Contele flutură dintr-o mână.

— Am auzit că tu și West aveți o înțelegere. Ați fost văzuți împreună, se pare că ați fost surprinși într-un act scandalos de către ducele de Lamont. Ați fost văzuți într-o trăsură fără însemne la biroul lui, și apoi la el acasă. Mi s-a spus că tu păreai mult mai... uzată la ieșire, decât la intrare. Să zicem așa?

Inima Georgianei începu să-i bată cu putere.

— Iar el a fost chiar deranjat când m-am referit la profesia ta, și nu la nume. Se opri. Totuși, ca să fiu sincer, nu am certitudinea că ți-am auzit vreodată numele complet. Toți se referă la tine ca la târfa lui Chase. Dar acum ești târfa lui West. Așa că... asta este.

Auzise acest cuvânt de sute de ori de-a lungul anilor, pe când chefuia și stăpânea sălile clubului. De mii de ori, dar acum, aici, în această seară, o răni mai tare decât și-ar fi imaginat vreodată.

Pe undeva, din toate acestea, devenise o mască. Devenise Anna, dăruindu-se celui care oferea mai mult. S-ar fi oferit lui Langley pentru cel mai evident dintre motive. Pentru titlu. Și s-ar fi împotrivit să se ofere lui West, pentru că el nu-i putea plăti prețul.

Dar asta nu o făcea să țină mai puțin la el.

— Te mai întreb încă o dată. Ce tot încerci să îmi spui?

— Aici urmează partea în care ar fi mai bine să vorbim fără străjerii tăi, spuse el. Pentru că este partea în care te conving să-ți trădezi patronul.

— Pentru că asta nu se va întâmpla niciodată, nu văd nici un motiv ca ei să plece.

Sprâncenele i se ridicară de uimire la auzul insolenței din vocea ei.

— Îmi dai numele lui Chase și voi părăsi acest loc, fără să mă mai întorc vreodată. Consideră asta ca pe o garanție împotriva oricărui... angajament viitor.

— Noi păstrăm secretele tale, tu le păstrezi pe ale noastre.

El făcu o grimasă.

— Este adevărat ceea ce se spune, nu ești doar o față

drăguță.

Ea nu-i răspunse în aceeași manieră.

— Tu, din nefericire, se pare că ai doar o față drăguță, Lord Tremley. Vezi tu, înțelegerea pe care mi-o sugerezi funcționează doar dacă ambele părți dețin informații pe care cealaltă parte dorește să le protejeze. Se aplecă spre el și i se adresă precum unui copil: Noi deținem secretele tale. Tu nu le deții pe ale noastre.

— Nu, dar le am pe ale lui West.

Rămase tăcută.

— West nu mai este membru. Nu ne mai interesează secretele lui.

— Nu are sens, spuse el. Eu nu sunt membru și totuși deții informații despre mine. Pe deasupra, chiar dacă Chase nu este interesat de aceste secrete, tu vei fi. Sunt o mulțime.

Îi întâlni privirea.

— Nu te cred.

Dacă secretele lui West erau suficient de prețioase pentru a merita târgul cu identitatea lui Chase, le-ar fi cunoscut deja. I le-ar fi spus chiar el, nu-i așa?

După cum și ea i-a încredințat secretele ei.

Întâlni privirea lui Tremley, zări o urmă de veselie, ca și când i-ar fi citit gândurile.

— Sunt dovezile *mele*, jubilă el. Ții la el. Ții la el, iar el nu ți-a spus, nu-i așa? Tonul îi deveni fals înduioșat. Biata fată!

Se prefăcu neinteresată, ignorându-i cuvintele.

— Dacă ar fi avut secrete demne de a fi aflate, clubul le-ar fi știut.

El îi întâlni privirea.

— Să-ți spun? Ai vrea să știi cine e iubirea ta? Într-adevăr?

Ea ignoră întrebările și felul în care o întărâtau.

O făcură să vrea să strige *da*.

El se aplecă și îi șopti.

— Am să-ți ofer un indiciu. Este un criminal.

Privirea îi zbură către a lui.

— Într-un fel sau altul, toți suntem niște criminali.

El zâmbi.

— Da, dar pentru mine nu-ți faci iluzii. Se ridică în picioare. Cred că ar trebui să îl întrebi chiar tu. Întreabă-l despre Suffolk. Întreabă-l despre armăsarul cenușiu. Întreabă-l despre

fata pe care a răpit-o. Făcu o pauză. Întreabă-l care este numele lui adevărat.

Inima începu să-i bată cu putere la auzul acestor cuvinte și se chinui să le creadă. La fel cum se chinui și să nu le creadă. Se lupta cu două emoții îngemănate – sentimentul că îl trăda pe Duncan numai ascultându-l pe conte și sentimentul că Duncan o trădase amarnic, nespunându-i tot adevărul despre el, înainte de a o atrage în brațele lui, în acea piscină nenorocită.

Înainte de a face dragoste cu el.

Cine era el?

— Ieși afară, îi spuse contelui, pe un ton grav, liniștit și plin de amenințare.

— Crezi că nu îl voi răni? Crezi că nu îl voi distruge? Pentru mine nu reprezintă nimic... dar pentru tine, se pare că reprezintă ceva. Ești sigură că vrei să plec? Fără să îmi oferi ceea ce am cerut?

— Sunt sigură că nu vreau să mai respir vreodată același aer cu tine.

Tremley îi zâmbi compătimitor.

— Nu-ți mai închei propoziția cu „milord“? Nu te simți cu adevărat în largul tău cu cei care-ți sunt superiori, nu-i așa?

Georgiana se uită la Asriel.

— Scoate-l afară. Nu mai este bine-venit aici.

— Îți dau trei zile, spuse contele. Trei zile pentru a confirma că tot ce ți-am spus este adevărat.

Ea clătină din cap și se întoarse. Nu avea nevoie de trei zile. Știa că este adevărat.

Nici măcar nu-i cunoștea numele adevărat.

Știa ce înseamnă secretele. Își construise viața din ele.

Cine era el? De ce nu-i spusese?

De ce nu avusese încredere în ea?

„Care este relația ta cu Tremley?“

„Care este relația ta cu Chase?“

Ironia întrebărilor avu un efect puternic asupra ei. Existau multe secrete între ei.

Mai mult ca sigur că așa era cel mai bine. Onestitatea te face să visezi.

— Anna. Se răsuci și-l văzu pe conte în cadrul ușii, repetându-i: Trei zile pentru a te decide cui îi ești loială... lui Chase sau lui West.

Capitolul 19

Lady G. s-a înfățișat ca o minunată himeră albă la balul Ralston, ceea ce îi determină pe unii să se întrebe: dacă este atât de frumoasă la un eveniment obișnuit, oare cât de uimitoare este la un eveniment dedicat numai ei? Doar un bărbat norocos va reuși să o privească de aproape...

Cunoscut probabil ca Extraordinarul libertin al Societății Ticăloșilor, lordul B. pare să fie în pericol de a-și pierde titlul. El a fost zărit pe treptele casei pe care o împarte cu a sa Lady și cu cei trei copii, cu brațele încărcate cu pachete și cutii și ceva care arăta suspect de mult ca o plăcintă de Crăciun – în aprilie!...

Revista pentru doamne *Pearls and Pelisses,* sfârșitul lui mai, 1833

Duncan stătea în grădinile întunecate ale casei Ralston, în spatele lui desfășurându-se minunatul și gălăgiosul bal anual Ralston, așteptând să apară Georgiana.

Dorea să o vadă. Chiar cu disperare.

Intenționase să o caute cu o zi în urmă, după ce reușise să o scoată de sub influența lui Chase, dar nu era ușor să găsești o femeie care juca două roluri complet diferite în societate. Lady Georgiana nu fusese la casa Leighton, când West o condusese pe Caroline acasă, iar West nu mai avea acces la Îngerul Căzut pentru a o căuta pe Anna, deoarece calitatea lui de membru fusese revocată.

Astfel că își petrecuse seara făcând pregătiri pentru întoarcerea sa furtunoasă la războiul cu Chase, un război care va decide viitorul câtorva persoane – Georgiana, Caroline, sora lui, el însuși.

Dar nu era prost, și, dacă totul mergea bine, planurile sale țesute cu mare grijă aveau să le asigure lui și Cynthiei siguranța, iar Georgianei și lui Caroline viața pe care și-o doreau.

Dacă totul decurgea bine, ea avea să se întoarcă în societate fără nici o grijă, fără umbrele amenințărilor din trecut, fără amenințarea unui viitor nesigur. Dacă acest plan funcționa, în două săptămâni va fi măritată.

„Două săptămâni."

Cuvintele îi răsunară ca un ecou – mica înțelegere pe care o făcuseră în Hyde Park și care părea că se petrecuse în urmă cu o viață. Erau persoane inteligente. Ar fi trebuit să știe că viețile lor erau prea complicate chiar și pentru două săptămâni de simplitate. Nu că ar fi putut visa vreodată să spună că timpul petrecut împreună fusese simplu.

Era cea mai complexă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Și o adora pentru asta.

Iar în această noapte îi va demonstra asta, o ultimă oară – furând un ultim moment cu ea, pentru a o ajuta să-și găsească fericirea, oricare ar fi aceea.

Dar mai întâi, îi va spune adevărurile lui.

O auzi înainte de a o vedea – se apropia cu foșnetul fustelor ei precum sunetul gloanțelor în întuneric. Se întoarse către ea, iubind felul în care i se contura silueta pe fundalul sălii de bal din spatele ei. Lumina răspândea o strălucire pală, aurie asupra rochiei ei albe, croite periculos, decadent de decoltat, dezvăluindu-i rotunjimile sânilor și făcându-l să-și dorească să o răpească și să o ducă departe de acest loc, pentru totdeauna.

Se opri la câțiva metri de el, iar el urî distanța dintre ei. Păși către ea, sperând să se apropie, dar ea se dădu înapoi. Ridică o mână înmănușată și flutură un mic plic bej.

— M-ai părăsit ieri, spuse ea, iar supărarea din vocea ei îl făcu să o dorească și mai mult. Nu poți să decizi pur și simplu să mă scoți dintr-o sală de bal și să mă aduci într-o grădină întunecată.

O privi cu atenție.

— Se pare că a mers.

Georgiana se încruntă.

— N-ar fi trebuit. N-ar trebui să mă aflu aici. Înțelegerea noastră presupunea să-mi reabiliteze reputația. Gestul acesta amenință să producă efectul opus.

— N-aș permite niciodată așa ceva.

Îi întâlni privirea.

— Mi-aș dori să te pot crede.

Duncan se crispă, neplăcându-i cuvintele ei.

— Ce înseamnă asta?

Ea suspină. Privi într-o parte, apoi în spate.

— M-ai părăsit, spuse ea, cu cuvinte șoptite, pustiitoare. Ai plecat de lângă mine.

El clătină din cap.

— Nu am înțeles de ce nu mi-ai spune adevărul. I se păru că ea râsese de el, dar nu putu să fie sigur – grădina era prea întunecoasă și nu-i putea zări ochii. Apoi am înțeles că nu poți avea încredere orbește în mine. Că ai mai fost dezamăgită în trecut. Îți păstrezi secretele pentru a o feri pe ea de pericole. Păstrezi secretele lui pentru a o proteja pe ea. Făcu o pauză. Nu te voi mai întreba despre ele.

Apoi Georgiana se îndreptă spre el, iar el fu copleșit de apropierea ei... de mirosul ei... de vanilie și frișcă. Ar fi vrut să o tragă spre el, să o facă a lui, chiar aici, în întuneric. Pentru acea ultimă oară.

Dorea asta de două săptămâni.

Dorea asta de o viață.

Dar nu putea avea aceste lucruri, astfel că în noaptea aceasta va lua o hotărâre.

— De ce nu știi să dansezi?

Întrebarea veni de niciunde și îl sperie ca naiba. Se așteptase la o întrebare – legată de secretele lui. De trecutul lui. Ceva despre Tremley. Despre Cynthia. Dar nu se așteptase la o asemenea întrebare simplă. Atât de ocolitoare.

Ar fi trebuit, bineînțeles.

Ar fi trebuit să se aștepte ca ea să pună întrebările importante mai întâi.

Îi răspunse, bineînțeles. Subiectul nu-i era plăcut – cu toate bucățile și părțile vieții lui, care erau cumva legate de asta – făcându-l și mai ezitant decât de obicei.

— Nu m-a învățat nimeni niciodată să dansez.

Ea clătină din cap.

— Toată lumea învață să danseze. Chiar dacă nu vei învăța niciodată cadrilul sau valsul sau orice dans pe care îl dansează ei înăuntru, spuse și gesticulă către casă. Cineva va dansa cu tine.

Duncan se gândi în urmă. Încercă din nou.

— Mama mea dansa cu tata.

Ea nu spuse nimic, lăsându-l să-și spună povestea. Era o amintire de mult uitată, adusă la suprafață din vreun colț întunecat în care o trimisese să moară.

— Tata a murit când eu aveam patru ani, așa că este surprinzător că îmi amintesc asta. Făcu o pauză. Poate că nu-mi amintesc. Poate că este un vis, nu o amintire.

— Povestește-mi, îl îndemnă ea.

— Locuiam într-o căsuță așezată pe o moșie imensă luată în arendă. Tata era un bărbat masiv și rumen în obraji. Obișnuia să mă arunce în sus, ca și cum aș fi fost ușor ca un fulg. Se opri. Presupun că pentru el chiar eram ușor. Clătină din cap. Mi-l amintesc la gura sobei, în căsuță, învârtind-o pe mama în jurul lui. Se uită către ea. Nu era un dans.

Ea îl privi cu atenție.

— Erau fericiți?

Se strădui să-și amintească fețele lor, dar nu-și putu aminti decât zâmbetele. Și râsul.

— Pe atunci, credeam că sunt.

Ea aprobă din cap, îndreptându-se către el, strecurându-și mâna într-a lui.

— Atunci era dans.

Îi strânse ușor degetele.

— Nu ca dansul tău.

— Nu ca dansul nostru. Dansul nostru este pentru spectacol. De conjunctură. Un mod de a ne umfla în pene și poate de a câștiga favoruri.

Se apropie și mai mult de el, atât de aproape, încât, dacă și-ar fi coborât bărbia, i-ar fi putut atinge fruntea cu sărutul lui. El rezistă dorinței.

— Dansul tău a fost pentru distracție.

— Mi-aș dori să fi știut să dansez, șopti el, în timp ce ea își ridică privirea spre el. Aș dansa cu tine.

— Unde?

— Oriunde dorești.

— La gura sobei, în casa ta?

Șoapta ei îl înnebuni de dorință.

— În alt loc. Alt timp. Dacă am fi alții.

Ea zâmbi, cu o expresie plină de tristețe. Își ridică mâna stângă pe umărul lui și își puse mâna dreaptă într-a lui.

— Dar aici? Acum?

Își dori să nu fi purtat mănuși. Își dori să-i fi putut simți atingerea și căldura. Își dori o mulțime de alte lucruri, în timp ce se mișcau ușor, rotindu-se lent pe muzica ce se revărsa în întuneric.

După câteva clipe lungi, își apăsă buzele pe buclele ei și spuse:

— Te-am văzut de zeci de ori dansând... și am fost gelos pe fiecare partener al tău.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Am stat pe marginea sălii de bal și te-am privit, Poseidon privind-o pe Amphitrita.

Se trase înapoi ca să se uite la el, înclinând capul întrebătoare.

Duncan zâmbi.

— Știu și eu despre Poseidon.

— Mai mult decât mine, se pare.

Își îndreptă atenția spre mișcările pe care le făceau.

— Amphitrita era o nimfă a mării, una dintre cele cincizeci, diferite de sirene... protectoarele mării. Se răsuciră, fața ei profilându-se în lumina sălii de bal. Îl privea. Într-o noapte de sfârșit de vară, nimfele ajunse în preajma insulei Naxos dansau printre valuri. Poseidon le privea.

Privirea ei se umplu de amuzament.

— Îmi imaginez.

El zâmbi scurt.

— Poți să-l condamni?

— Spune mai departe, insistă ea.

— Le ignora pe toate, cu excepția uneia singure.

— Amphitrita.

— E povestea mea sau a ta? o tachină el.

— Oh, mă scuzați, domnule, răspunse ea.

— O dorea cu disperare. A scos-o goală din apele mării și a pus stăpânire pe ea. I-a făgăduit să o iubească cu pasiunea valurilor, cu profunzimea oceanului, cu vuietul mării.

Ea nu mai râdea, și nici el. Dintr-odată, povestea păru incredibil de serioasă.

— Ce s-a întâmplat?

— A fugit de el, spuse Duncan, cuvintele sunând blând și serios, subliniate de sărutul lui pe fruntea ei. A fugit în cel mai îndepărtat capăt al mării.

— Era îngrozită de puterea lui, spuse Georgiana după un moment lung de tăcere.

— El voia s-o împartă cu Amphitrita. A plecat după ea, disperat, îndurerat, hotărât să nu-și găsească odihna până ce nu o va găsi. Ea era tot ce-și dorea. Era disperat să o adore, să o ia de soție. Să o facă zeița mării.

Respira anevoie acum, la fel și el, pierduți în poveste.

— Pentru că nu a reușit s-o găsească, s-a simțit distrus, refuzând să mai conducă marea, fără de ea alături. Își uitase îndatoririle. Mările s-au învolburat, furtunile au distrus insulele Mării Egee, iar lui nu a putut să-i pese. Când Amphitrita a înțeles ce-i oferise Poseidon, ce refuzase, cum plecase în căutarea ei, a început să plângă pentru el. Pentru iubirea lui pentru ea. Pentru pasiunea și dorința lui. Pentru tot ce pierduse.

Și ochii Georgianei lăcrimau acum, povestea căpătând un nou sens. O nouă forță.

— Lacrimile ei au fost atât de multe, încât s-a plâns toată în ocean. A devenit marea însăși.

— Pierdută de-a pururi pentru el, spuse ea ușor.

Duncan clătină din cap.

— Nu. Împreună cu el pentru totdeauna. Partenera lui puternică și furtunoasă. Egala lui în toate privințele. Fără de ea, nu există el.

Muzica din sala de bal se opri. Se îndepărtă ușor de ea.

— Ai fugit de mine.

— Ba nu, spuse ea, și amândoi știură că era o minciună. Făcu doi pași înapoi, mărind distanța dintre ei. Încercă din nou. Da. Am fugit.

— De ce?

Trase aer în piept. Îi dădu încet drumul afară.

— Am fugit de tine, spuse ea cu tristețe în glas, pentru că dacă nu aș fi făcut-o, aș fi fugit către tine. Iar asta nu se va putea întâmpla niciodată.

Apoi o sărută, pentru că nu știu ce altceva să facă, savurându-i gustul, frumusețea și viața, rușinea și tristețea. Tristețea îl făcu să se oprească. Îl făcu să se retragă, așteptând-o pe ea să vorbească.

— Ce înseamnă Tremley pentru tine? Îl surprinse cu francheța ei. Desigur că n-ar fi trebuit să se simtă surprins de ea. Nu era stilul ei să evite conversațiile dificile. Pentru că a venit la

mine noaptea trecută.

El îngheță la auzul cuvintelor. Deveni rece și furios.

— De ce?

— Aproape că și-a ucis soția. Ea a venit la club, în căutarea unui adăpost.

— Dumnezeule! exclamă el, dându-se câțiva pași înapoi. Eu am făcut asta.

Georgiana se uită în ochii lui în care se citeau furia și vinovăția.

— Noi. Noi am făcut-o.

— Este cumva....

— Se va face bine, spuse Georgiana. Se va face bine și va triumfa. Îi vom găsi un loc unde să stea, de unde să nu o mai poată controla.

Cuvintele îl făcură să se simtă slab... mai slab decât se simțise vreodată. Mai slab decât atunci când îi făcuse oferta lui Tremley.

— Când spui noi, te referi la tine și la Chase?

— Printre alții.

— Aș vrea să-l văd mort, spuse West, cuvintele izbucnind răgușit, pline de frustrare și de vinovăție față de ceea ce-i făcuse inocentei soții a lui Tremley. Și pentru ce? Aș vrea să îl văd doborât pentru totdeauna.

— De ce nu o faci? întrebă ea cu voce ascuțită. Panicată. Ai mijloacele necesare pentru a o face. Pentru a-l distruge. Eu ți le-am dat. Ce înseamnă el pentru tine? Cu ce te are la mână? Făcu o pauză și se adună. Spune-mi, te rog. Putem să îndreptăm lucrurile.

Vorbea serios. Dar el nu-și putu opri râsul la auzul cuvintelor ridicole, ca și când ea ar putea avea vreun control asupra lui Tremley sau asupra lui Chase.

— Nu există decât o singură cale de a remedia situația, spuse el. Un secret rămâne secret doar până atunci când mai este cunoscut și de o a doua persoană.

— Iar Tremley îl știe pe al tău.

Dacă ar fi fost atât de simplu!

— Povestea asta nu este la fel de frumoasă precum cea a lui Poseidon și a Amphitritei.

— Eu voi judeca asta, spuse ea.

Nu putu să stea liniștit în timp ce vorbeau, nu despre asta.

Nu când își dezvăluia păcatele trecutului pentru singura dată. Astfel că se întoarse și începu să meargă, iar ea îl urmă, ținând pasul cu el, dar părând să știe – așa cum de fiecare dată părea să știe – că nu-i putea suporta atingerea. Nu acum.

Nu dorea să-și aducă aminte de ce ar fi putut avea, dacă nu ar fi existat asta.

Într-un târziu, recunoscu:

— Tremley îmi cunoaște secretele, de când trăim.

Știuse că era o legătură, bineînțeles, dar nu știa ce legătură. Niciodată nu i se păruse că legătura dintre el și conte dura de atât de mult timp.

Îl privi cu atenție, străduindu-se să nu i se citească pe față surprinderea. Străduindu-se să se abțină să-i pună nenumăratele întrebări care îi stăteau pe limbă.

— Tatăl meu a murit pe când nu aveam mai mult de patru ani. Se uită spre ea, iubind felul în care privirea ei îl urmărea. Iar mama, cu povara unui copil și neștiind cum se lucrează pământul, a primit găzduire în casa cea mare. A devenit din nevasta fermierului, spălătoreasă. De la dormitul în propria casă, la dormitul într-o cameră cu alte șase femei și cu copilul în același pat. Se uită în sus către copacii ce foșneau în adierea de primăvară. Și nu se plângea niciodată.

— Bineînțeles că nu. Georgiana nu se putu abține să nu intervină. O făcea pentru tine. Pentru tine și pentru sora ta.

El îi ignoră cuvintele. Continuă:

— Proprietatea era înspăimântătoare. Primul conte, dacă îți poți imagina, era mai rău decât cel actual. Servitorii erau bătuți. Femeile erau agresate. Privi în întuneric. Eu și mama am fost printre cei norocoși.

Georgiana nici măcar nu auzise povestea și știu că nu era vorba de nici un noroc. Îi veni să îl mângâie, să îl consoleze, dar știa mai bine. Îl lăsă să vorbească.

— S-a arătat interesat de ea.

Știuse ce cuvinte va rosti și le urî pe toate.

— I-a propus un târg – trupul ei, în schimbul siguranței mele. Fruntea ei se încruntă la auzul vorbelor, iar el observă. De fapt, nu în schimbul siguranței, ci al prezenței mele. Dacă nu i-ar fi oferit ce dorea, m-ar fi trimis departe de ea. La o casă de muncă.

Georgiana se gândi la copilul ei, la trecutul ei. Dintre amenințările trăite de ea, nici una nu fusese atât de crudă. Atât de blestemată. Chiar și cu reputația pătată, încă mai avea norocul aristocrației. Spre deosebire de această femeie. De acest băiat.

— De ce? întrebă ea. De ce să o tortureze?

El îi întâlni privirea.

— Puterea. Făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile. Spuse mai departe. Mi s-a permis să rămân, dar am fost pus să muncesc – ți-am povestit partea asta.

Georgiana se întinse către el, incapabilă să se stăpânească. Nereușind să se abțină de la a alina băiatul care fusese odată. West se feri de atingerea ei.

— Nu. Nu voi fi în stare să-ți spun totul dacă tu... El ezită, apoi continuă: singura dată când am refuzat să merg la muncă, a pedepsit-o pe ea.

— Duncan, șopti ea.

— Nu îl puteam opri.

Ea clătină din cap.

— Sigur că nu puteai. Erai un copil.

O biciui cu privirea.

— Acum nu mai sunt un copil. Și nu îl pot opri să-și răneasscă soția.

— Nu poți compara situațiile.

— Ba sigur că pot. Nu se va mai întoarce niciodată, făgădui el. Am să plătesc să se ducă oriunde în lumea mare. Oriunde va dori.

Ea aprobă din cap.

— Da.

— Vorbesc serios, spuse Duncan, iar ea recunoscu furia din privirea lui.

— Știu.

Trase adânc aer în piept și aruncă un blestem cumplit.

— Când aveam zece ani, mama a rămas însărcinată

Deja făcuse legătura. Știuse că Cynthia nu era sora lui bună. Acum lucrurile se legau. Făcu ochii mari. Fu rândul lui să aprobe din cap.

— Înțelegi situația.

— Tremley.

Își înclină aprobator capul.

— Este sora lui vitregă.

— Dumnezeule, șopti ea. El știe?

El nu răspunse.

— Contele a presat-o pe mama să scape de copil, mai întâi când a început să i se deformeze talia, apoi după ce s-a născut Cynthia. A amenințat-o că îi va lua fetița. Că o va da unei familii binevoitoare care locuia undeva pe proprietate. Mama nu a acceptat așa ceva.

— Nu mă surprinde, spuse Georgiana. Nici o femeie care a dat naștere unor copii atât de puternici nu și-ar dori să-i dea de lângă ea.

Se uită către ea.

— Presupun că și tu ai fi făcut la fel.

Ea își ridică bărbia.

— Până la ultima suflare.

Îi atinse fața cu mâna, cuprinzându-i obrazul cu căldura sa.

— Caroline este norocoasă că te are.

— Eu sunt norocoasă că o am, spuse ea. La fel cum și mama ta a fost norocoasă că v-a avut pe amândoi.

— Ar fi trebuit să fim trei, spuse el. Cel de-al treilea s-a născut mort. Un frate.

— Duncan, spuse ea, așezându-și mâna peste a lui, pe obraz, lăsând ochii să i se umple de lacrimi pentru el. Pentru ceea ce văzuse atunci.

— Aveam cincisprezece ani. Cynthia avea cinci. Făcu o pauză. Iar mama... a murit și ea.

Știuse că asta va urma, dar cuvintele tot o cutremurară.

— Mi-a ucis mama, spuse el.

Ea aprobă din cap, cu lacrimile alunecându-i pe obraji, pentru pierderea acelei femei pe care nu o va cunoaște niciodată. Pentru pierderea băiatului pe care nu-l va cunoaște niciodată. Pentru Duncan. Completă ea mai departe:

— Ai fugit.

— Am furat un cal.

„Un armăsar cenușiu.“

— Valora de cinci ori mai mult decât mine. Mai mult.

Nu valora nimic în comparație cu el.

— Și ai luat-o pe Cynthia.

— Am răpit-o. Dacă ar fi căutat-o contele... dacă ne-ar fi găsit... aș fi fost spânzurat. Privi către sala de bal. Dar ce puteam

să fac? Cum puteam să o părăsesc?

— Nu aveai cum, spuse ea, așezându-și mâna pe obrazul lui. Ai făcut ceea ce trebuia. Unde v-ați dus?

— Am avut noroc... am găsit un hangiu cu soția lui. Ne-au luat, ne-au hrănit. Ne-au ajutat. Nu au întrebat nimic de cal. El avea un frate la Londra, care avea un o cârciumă. Ne-am dus la el. Am vândut calul, plănuind să îl plătesc pe cârciumar să aibă grijă de Cynthia cât timp aveam să fiu înrolat în armată. Se opri. Nu aș mai fi văzut-o niciodată.

Se simțea teamă în cuvintele lui, fiind pierdut în acele amintiri. Ea continuă:

— Dar ai văzut-o. O vezi în fiecare zi.

El se reîntoarse în prezent.

— În noaptea în care m-am întors, cu banii în buzunar, gata să schimb cursul vieților noastre, în bar se afla un bărbat. Era proprietarul unui ziar. Mi-a oferit o slujbă, să pun cerneală și hârtie în tiparniță.

— Și astfel ai devenit Duncan West, jurnalistul.

Zâmbi.

— Au mai fost câțiva pași între timp – o investiție atentă într-o presă de tipar nouă, pensionarea unui bărbat care a văzut în mine ceva de care eu nu eram conștient –, dar, da. Așa am creat *Ziarul de scandal*...

— Publicația mea preferată.

Avu eleganța de a părea îndurerat.

— Mi-am cerut iertare pentru acea caricatură.

— Am fost fericită că ai simțit că îmi datorezi penitența.

Râsul din ochii lui dispăru la amintirea înțelegerii pe care o făcuseră – promisiunea de a o ajuta să se mărite. Ea se ura pentru asta.

— Odată devenit Duncan West... Privi înapoi către sala de bal. ... presupun că ar fi trebuit să mă aștept ca Tremley să mă găsească, după ce a devenit moștenitor și a venit la Londra. Și de îndată ce a făcut-o, am devenit proprietatea lui.

Ea înțelese imediat.

— Îți știe secretele. Și acestea sunt mult mai valoroase pentru el personal, pentru că se poate folosi de tine și de ziarele tale, decât dacă le-ar face publice și ai sfârși la închisoare.

— Furtul de cai se pedepsește cu spânzurătoarea, îi aminti el, pe un ton macabru. Ca și falsul.

Fruntea i se încruntă.

— Falsul?

Se uită în jos, spre picioare, iar ea zări umbra copilului chinuit care fusese odată.

— Numele meu este James Croft.

Închise ochii la auzul numelui. La încrederea pe care o avea în ea pentru a-i destăinui acest fapt.

O încredere pe care ea nu i-o arătase lui.

— Și Cynthia? întrebă ea.

Un nor îi traversă fața.

— Cynthia nu-și amintește nimic de dinainte de hangiu și de soția lui. Nu și-o amintește pe mama noastră. Crede că avem același tată. Și crede că se numește West. Clătină din cap. Nu vreau ca ea să știe adevărul.

— Că tatăl ei a fost monstru? Bineînțeles că nu vrei.

Ochii li se întâlniră.

— Am scos-o din viața aceea. Nu avea nici o șansă.

— Ai făcut cum era mai bine.

— Ea este pe jumătate aristocrată.

— Și toată West. Refuză să-l lase să se rușineze de asta. Tu singur ai ales numele?

— L-am ales pentru ea, răspunse el, iar ea îl înțelese mai mult decât și-ar fi imaginat el vreodată. Când am părăsit conacul Tremley era amurg. Am călărit în direcția în care apunea soarele.

— Ați călărit spre vest.

Se ridică pe vârfurile picioarelor și îl sărută lung, lent, profund, ca și când ar fi avut tot timpul din lume. Ca și când secretele lor nu s-ar fi năpustit asupra lor amețitor de repede.

Mâinile îi erau pe obrajii ei, legănând-o cu atâta blândețe, încât îi veni să plângă – dacă nu l-ar fi dorit atât de mult. Suspină între buzele lui, în timp ce el o săruta iar și iar, lipind-o strâns de el, mulându-se unul după altul într-un fel care o făcu să-și dorească să se afle într-un alt loc. Undeva înăuntru. Unde să fie un pat.

Într-un târziu se desprinse de ea și spuse:

— Așa că vezi, păstrez secretele lui Tremley pentru Cynthia. Dar acum, dacă sunt cu Chase...

Bineînțeles că acum când Chase cunoștea secretele lui Tremley, Duncan și Cynthia erau amenințați. Acesta era motivul pentru care el făcuse presiuni să afle identitatea lui Chase.

Motivul pentru care o amenințase.

Iar acum că Georgiana cunoștea secretele lui Duncan, ar fi făcut tot posibilul să i le protejeze. Să îl protejeze.

Tremley îi ceruse să aleagă – Chase sau West. Iar acum nu mai era nici o îndoială.

Poate că nu va reuși să îl aibă pentru tot restul vieții, dar se va asigura că tot restul vieții lui va fi fericit, lung și lipsit de temeri.

Era atât de nobil. Adora atât de multe la acest bărbat. Era profund și, fără îndoială, demn de această lume. De viață. De dragoste. Se ridică pe vârfuri și își apăsă fruntea de a lui.

— Ce-ar fi dacă ne-am căsători?

Duncan clătină din cap.

— Nu mă pot căsători cu tine.

Cuvintele lui o surprinseră.

— De ce?

El observă imediat ce făcuse.

— Nu pot – nu te-aș împovăra niciodată cu secretele mele. Dacă trecutul meu va fi scos la iveală, soția mea va fi distrusă. Familia mea. Aș ajunge la închisoare. Mai rău. Iar tu...

— Dacă obținem tăcerea lui Tremley?

El clătină din nou din cap.

— Câtă vreme Tremley este în viață, și secretele mele vor rămâne în viață. Se opri. Și pe deasupra, eu nu îți pot oferi un titlu.

— Lasă titlul.

El zâmbi, iar în expresia lui se citea tristețea.

— Nu crezi asta.

Nu credea. Întreaga ei viață – tot ceea ce făcuse în ultimii zece ani – făcuse pentru Caroline.

— Îmi doresc...

Vocea i se stinse în timp ce brațele lui o cuprinseră.

— Spune-mi.

— Îmi doresc să fi fost alte persoane, spuse ea încet. Îmi doresc să fi fost simpli, să nu ne fi păsat decât de hrana de pe masă și de acoperișul de deasupra capului.

— Și de iubire, adăugă el.

Ea nu ezită.

— Și de iubire, fu de acord.

— Dacă am fi fost altcineva, întrebă el, te-ai fi căsătorit cu

mine?

Fu rândul ei să privească spre cer, să își imagineze că în loc să se afle aici – în Mayfair, în lumina unei săli strălucitoare de bal, purtând o rochie care valora mai mult decât câștigul multora pe un an – ar fi fost undeva la țară, cu copiii trăgând-o de șorț, iar ea arătându-le constelațiile de pe cer.

Cât de minunat ar fi.

— M-aș căsători cu tine.

— Dacă am fi altcineva, spuse el cu o undă de plăcere în glas, plimbându-și degetele pe fața ei, te-aș cere de soție.

Ea aprobă din cap.

— Dar nu suntem.

— Ssssst, o opri el. Nu-mi lua clipa asta. Nu încă. O răsuci spre întuneric, cu fața în lumină. Spune-mi.

Ea clătină din cap, tristețea cuprinzând-o repede, cu un val de lacrimi.

— Nu, spuse ea. Nu este o idee bună.

— Viața mea a fost construită numai pe idei rele, spuse el. Spune-mi. O sărută scurt și drăgăstos. Spune-mi că mă iubești.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar nu-și putu lua privirea de la el. Nu îi putea spune că îl iubește, pentru că atunci n-ar mai putea să plece de lângă el. Și dacă nu putea să plece de lângă el, toate acestea – toată această nebunie în care îl târâse – ar fi fost în van.

— Spune-mi, Georgiana, șopti el, sorbindu-i lacrimile de pe obraji. Mă iubești?

Dacă îi spunea că îl iubește, era convinsă că nu i-ar mai fi permis niciodată să facă ceea ce era de făcut.

Și astfel, în loc să-i răspundă la întrebare, răspunse întrebării lui Tremley de noaptea trecută. Se ridică, își strecură degetele în părul iubitului și îl trase spre ea, strivindu-și buzele de ale lui o dată, de două ori, înainte de a spune:

— Te aleg pe tine.

Îl alese pe West. Aici și acum și întotdeauna.

El o sărută adânc, prelung și minunat, răsplătindu-i cuvintele, deși nu sunaseră exact cum și-ar fi dorit el. Când se desprinseră, îi spuse:

— Și eu te aleg pe tine, iubirea mea. Pentru totdeauna.

Îl adora pe acest bărbat, în toate colțurile întunecate ale ființei ei pe care crezuse că le ferecase pentru totdeauna.

„Pentru totdeauna.“

Era mult timp... și îi aparținea lui.

I-l va oferi lui.

— Pot să repar situația, spuse ea.

El deveni curios.

— Ce să repari?

Duncan începu din nou să meargă, îndreptând-se către poarta grădinii, pe lângă grajdurile din partea laterală a casei masive, unde stăteau înghesuite o mulțime de trăsuri, așteptând să fie chemate de stăpânii lor.

— Absolut tot, spuse ea, trecându-și degetele peste roțile mari și negre ale unei trăsuri, apoi de-a lungul crupei mătăsoase a unuia dintre cai. Îl pot convinge pe Tremley să nu divulge niciodată informațiile pe care le are despre tine.

— Cum?

— Cu Chase.

Pentru prima oară de când se cunoșteau nu se mai simți vinovată să se refere la Chase ca fiind altă persoană. Nu acum, nu atâta timp cât intenționa să-și sacrifice falsa identitate pentru a-l salva pe el.

Duncan se opri și se răsuci către ea.

— Nu vreau să te mai știu în apropierea lui, Georgiana. Nu este momentul să-l părăsești? Nu este momentul să începi o viață fără el?

Ea clătină din cap.

— Duncan, nu înțelegi...

Îi apucă brațele cu putere.

— Nu, tu nu înțelegi. M-am ocupat de asta.

Ea se crispă pe dinăuntru.

— Ce vrei să spui? Plănuia să mărturisească? Duncan, nu trebuie să...

— M-am ocupat de asta, repetă el. Dar ascultă-mă. Chase este periculos. Are puterea de a ne distruge pe toți, dacă vrea. Toată această încurcătură există doar pentru că Tremley nu are încredere că Chase nu va face publice informațiile despre trădarea lui. Nu știu ce te face să îi fii atât de îndatorată – am jurat că nu am să te mai întreb vreodată. Dar știu că este momentul să tai legăturile, oricare ar fi ele, cu acest misterios și legendar bărbat. Cuvintele deveneau tot mai pătimașe, iar el începea să-și arate furia. Este momentul să-l părăsești. Să

părăsești acel loc. Să închei această parte a vieții tale.

— Știu.

Mâinile lui îi cuprinseră din nou fața, ridicându-i-o ca să îl poată vedea.

— Dumnezeule, dacă nu o faci pentru tine sau pentru Caroline... atunci fă-o pentru mine.

Pentru el o făcea.

— Așa voi face.

— Fă acest singur lucru pentru mine, o imploră el. Sfârșește-o cu el... orice ar fi. Ține-te departe de club.

— Așa voi face.

Încă două zile și nu se va mai uita niciodată în urmă.

— Fă asta și n-o să-ți mai cer niciodată nimic.

Dorea ca el să-i ceară asta. Dorea să fie partenera lui. Amphitrita a lui.

— Duncan...

Ezită, neștiind ce să spună. Urând soarta și norocul, dorindu-și să fi fost cineva, oricine altcineva. Dorindu-și să fi fost o femeie care să poată cădea în brațele lui Duncan West și să-și petreacă acolo tot restul vieții.

— Promite-mi, șopti el cu buzele peste buzele ei, nepăsându-le că se aflau în raza vizuală a jumătate din birjarii Londrei. Promite-mi că nu-l vei lăsa să învingă.

Ea îi întoarse sărutul.

— Promit. Niciodată nu fusese mai aproape de a-i spune că îl iubește. Promit, repetă ea, și acesta era adevărul.

Chase nu avea să fie învingătorul.

Ajunseră la cea de-a doua trăsură din rând și el deschise portiera. Ea aruncă o privire înăuntru. Pe jos erau risipite ziare. Inima începu să-i bată cu putere. Era trăsura lui. O ducea oare la el acasă? Răpind-o din acest loc? Din toate lucrurile care îi țineau înlănțuiți în această lume?

Îi dădu mâna să urce în trăsură.

— Și mai promite-mi ceva...

— Orice.

„Lumea întreagă."

Mâna îi alunecă pe piciorul ei, strecurându-se sub juponul rochiei și dezmierdându-i pielea gleznelor.

— Stai departe de club mâine.

Închise ușa și ciocăni în peretele trăsurii, pentru a-l face

atent pe birjar.

— Du-o pe milady la casa Leighton, îl auzi ea, în timp ce trăsura se puse în mișcare. Și imediat înțelese ce se întâmplase – el nu dorea ca ea să doarmă la club, astfel că o trimitea acasă la fratele ei, cu trăsura lui.

Ar fi trebuit să fie contrariată, dar nu-și putu aduna energia. Folosea prea multă pentru a-l iubi.

Se lăsă pe spate, pe bancheta moale al trăsurii, gândindu-se la toate lucrurile pe care le avea de făcut până a doua zi, la sosirea termenului limită stabilit de Tremley – cel mai important, să îi anunțe pe ceilalți parteneri că Chase va fi deconspirat.

De câte ori nu clătinase din cap văzând gesturile bărbaților îndrăgostiți.

Acestea nu reprezentau nimic pe lângă gesturile unei femei îndrăgostite.

Lumina unui felinar de pe stradă străluci puternic pe fereastră, luminând ziarul de pe scaunul de lângă ea.

Rămase înțepenită, sigur nu citise bine.

Ridică ziarul, la început nevenindu-i să creadă, îndreptând pagina spre stradă, așteptând ca lumina să-i confirme cele citite. Și data. Ziarul pe care îl ținea în mână urma să apară a doua zi, ce ironie, exact în ziua în care expira oferta lui Tremley.

De la un capăt la altul al paginii era scris un singur rând:

Recompensă pentru identitatea patronului
de la Îngerul Căzut

Iar dedesubt:

5 000 de lire sterline pentru numele misteriosului Chase.

Capitolul 20

Editorii prestigiosului ziar au adunat suficient de multe informații despre monopolul de putere care există în cele mai întunecate cotloane ale Londrei. Îi încurajăm pe cititori să facă toate eforturile pentru a se asigura că țara are un singur monarh, iar domnia lui este publică...

Știrile Londrei, 17 mai 1833

Îngerul Căzut era sub asediu.

Era abia ora unsprezece și jumătate dimineața, și sala de jocuri a cazinoului era întunecată, dar nimic nu inspira că ar fi liniște, strigăte răsunătoare pătrunzând înăuntru, de dincolo de ușile de oțel, bătăi zgomotoase în ușile clădirii și o zarvă continuă produsă de oamenii din afară, care umpluseră St. James Street, în speranța de ar avea șansa să câștige cele 5 000 de lire.

Înăuntru, Temple și Cross stăteau la o masă de ruletă, așteptând ca un membru al echipei de pază să apară cu noutăți.

Bourne sosi primul.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă el, repezindu-se prin ușa interioară către holul de la intrarea în cazinou, încuiat cu două rânduri de lacăte și păzit de un portar de două ori mai mare decât un om normal.

Cross se uită la Bourne.

— Arăți de parcă vii de la război.

— Ai văzut ce mulțime de oameni așteaptă afară? Sunt disperați să intre. Oare chiar cred că vom dezvălui identitatea lui Chase? Doar pentru că West și-a pierdut mințile? Privi la mâneca de la cămașă și înjură pe față. Uite ce mi-au făcut nenorociții! Mi-au rupt manșeta.

— Ești ca o femeie când vine vorba de haine, remarcă Temple. Dacă aș fi fost în locul tău, m-aș fi îngrijorat mai degrabă

de ruperea brațului. De a fi sfâșiat..

Bourne îi aruncă o privire mânioasă lui Temple.

— M-am îngrijorat și pentru asta. Acum că pericolul imediat a trecut, sunt furios pentru manșetă. Mai întreb o dată: Ce naiba se întâmplă?

Temple și Cross se uitară unul la altul, apoi la Bourne.

— Chase este îndrăgostit, anunță simplu Cross.

Bourne clipi o dată.

— Serios?

— Nebunește, spuse Temple.

Cuvântul fu însoțit de zgomotul unui geam spart, undeva deasupra, unde o piatră bine țintită sparse o ferestruică și împrăștie cioburi în sala de jocuri a cazinoului.

Priviră îndelung ploaia de cioburi, înainte ca Bourne să se întoarcă spre partenerii săi.

— De West?

Cross aprobă din cap.

— Exact.

Bourne se gândi un moment.

— Mi se pare mie, sau tocmai povestea de dragoste a lui Chase este cea care aproape că distruge cazinoul?

— Va face mai mult decât *aproape* să-l distrugă, dacă West nu-și cheamă câinii înapoi.

Bourne aprobă din cap.

— Presupun că...

— Bineînțeles, spuse Temple. Primul lucru. În clipa în care am văzut ziarul.

— Iar ea nu știe.

— Cu siguranță că nu știe, spuse Cross. Ne-a făcut ea vreodată favoarea de a ne informa că are de gând să se bage în afacerile noastre?

— Nu, spuse Bourne cu un mormăit. Atunci, așteptăm?

Temple îi făcu semn către un scaun din apropiere.

— Așteptăm.

Bourne încuviință și luă un loc la masa de ruletă, alături de ceilalți doi bărbați. Rămase tăcut mult timp, privindu-l pe Cross care învârtea întruna roata ruletei. Într-un târziu spuse:

— Nu are nici un farmec fără bilă.

— Nu are nici un farmec cu bilă.

— Mă întreb de ce lui Chase îi place atât de mult ruleta,

spuse Temple.

— Pentru că este singurul joc de noroc care este total la mâna hazardului, răspunse Cross. Nu poți câștiga cu forța. Și astfel, este și mai simplu.

— Pur noroc, spuse Bourne.

— Nici un risc calculat, aprobă Cross.

Se auziră bătăi puternice în ușă, prelungi și zgomotoase, amenințând să nu înceteze. Apoi se opriră și o ușă se deschise, echipa de pază făcând toate eforturile pentru a ține gloata la distanță.

Bourne începu să râdă, iar ceilalți îl priviră contrariați. Clătină din cap.

— Pur și simplu mi-i imaginez pe șmecherii aceia impasibili de la White și Brooks intrând pe St. James Street, fără să se bănuiască ce se întâmplă aici.

Râse și Bourne.

— Oh, vor fi furioși pe noi. De parcă nu ne-ar fi detestat și până acum.

— Să-i ia dracu', spuse Temple, cu buzele curbate într-un rânjet. Să nu se zică vreodată că Îngerul Căzut nu oferă distracție în cartier.

Afirmația îi făcu pe toți să râdă, unul mai tare decât altul. Aproape că nici nu-l observară pe Bruno, care apăru în pragul ușii.

— E aici, anunță imensul gardian.

— Pot să mă prezint și singur, spuse Duncan, trecând de bărbatul masiv și pășind în sala întunecată.

Fondatorii se ridicară în același timp, își neteziră mânecile – mai puțin Bourne, care doar înjură din nou văzându-și manșeta – fiecare cu un aer ce intimida, iar laolaltă, un trio de putere mai intimidant decât și-ar dori cineva să întâlnească.

Duncan se apropie fără nici o ezitare.

Bruno își alese cuvintele.

— Cred că ar trebui să-l dăm pe mâna mulțimii.

— Am putea face asta foarte bine, spuse Temple.

— Lasă-le timp, adăugă Cross.

— Ce naiba înseamnă asta? întrebă Duncan, fluturându-le prin față o bucățică de hârtie. Credeți că dacă mă insultați mă veți convinge să retrag recompensa?

Bourne îi trase scrisoarea din mână și o deschise. O citi cu

glas tare:

— „Ești un idiot, orbecăind prin pădure.“ Aprobă din cap, uitându-se la Temple. Este un adevărat poem.

Temple chiar păru mândru de sine.

— Mulțumesc, așa m-am gândit și eu.

Duncan, exasperat, îi smulse lui Bourne scrisoarea din mână.

— Insultându-mă și chemându-mă pe teritoriul vostru nu mă face să mă simt tocmai într-o dispoziție generoasă. Ce naiba vreți?

— Tu știi, spuse Bourne. Cineva te-a descris cândva ca pe un geniu. Se uită spre Cross. Dar spre deosebire de un geniu, tu nu ești prea inteligent.

— Mă rog, ca să fiu sincer, se află într-o situație în care inteligența cam zboară pe fereastră, spuse Cross. Eu am o teorie, cum că femeile ne sug toată deșteptăciunea pe când le curtăm și o păstrează pentru ele. De aceea ele pot vedea întotdeauna sfârșitul jocului înaintea noastră.

Temple aprobă din cap, ca și când contele ar fi spus ceva extraordinar de înțelept.

— Este o teorie foarte corectă, spuse Bourne.

— Ați luat-o razna cu toții, spuse Duncan, fluturând scrisoarea. Nu am venit pentru ideile voastre nebunești. Am venit pentru că mi l-ați promis pe Chase. Și uitându-mă la voi, îmi dau seama că m-ați mințit.

— Scuză-mă, spuse Temple, pe un ton ofensat.

— Nu am mințit, replică Cross.

— Atunci? întrebă Duncan.

— Recompensa a fost o mișcare foarte bună, spuse Temple. Cu siguranță că ne-a atras atenția.

— I-a atras atenția și lui Chase?

— Da, cred că da, zise Bourne.

— Atunci de ce trebuie să stau de vorbă cu voi trei, și nu cu el?

Cross se sprijini de masa de ruletă, încrucișându-și la piept brațele lungi. Ridică bărbia în direcția ușii din capătul îndepărtat al sălii, aflată dedesubtul unei enorme ferestre cu vitraliu. Duncan se uită către ieșire și își dădu seama că în toți anii în care fusese membru, nu văzuse niciodată acea ușă nepăzită.

Privi înapoi, către proprietari.

— Dă-i drumul, atunci, spuse Cross. Vorbește cu Chase.

Fruntea i se încruntă.

— Este o capcană?

— Nu în felul în care crezi tu, spuse Temple amenințător.

Duncan se întoarse.

— E pierdere de vreme.

— Nu este o capcană, repetă Cross. Vei supraviețui.

West se uită de la un fondator la altul.

— Cum să-mi dau seama dacă pot avea încredere în voi?

Bourne ridică din umăr.

— Te iubește. Nu-ți vom face rău, chiar dacă am dori. Cuvintele fură punctate de un amalgam de țipete care veneau dinspre stradă – iar inima lui bătea în ritmul sunetelor.

„Te iubește."

— V-ați purtat oribil cu ea. Îngrozitor, spuse el. Să o lăsați să trăiască o astfel de viață.

Temple zâmbi.

— Dacă îți închipui că am *lăsat-o* vreodată să facă ceva, acesta e dovada că nu înțelegi nimic. Își ridică bărbia spre ușă. Biroul lui Chase este dincolo de acea ușă.

Privirea lui Duncan se ațintи asupra ușii. Dacă era o capcană, asta era. El declanșase toate acestea, forțându-le mâna. El oferise recompensa, trimițând o jumătate de Londră la ușa lor, pentru a-l scoate afară pe misteriosul patron de cazinou.

Va înfrunta asta cu capul sus.

Traversă camera, deschise ușa și apăru o scară lungă, care urca în întuneric. Privind în spate, îi văzu pe cei trei bărbați, imaginea publică a cazinoului, stând umăr lângă umăr și privindu-l. Închizând ușa după el și obturându-le vederea, avu senzația că le lipsea cel de-al patrulea – femeia care guverna acest loc. Partenerul lor din acest loc impunător.

Gândul trecu prin el ca un ecou. Ea era cea de-a patra.

Ea era cea de-a patra.

Urcă scările, mișcându-se din ce în ce mai repede, în timp ce derula în minte evenimentele din ultimii cinci ani, iar și iar... toate referirile la Chase, toate mesajele trimise în numele lui de către frumoasa, strălucitoarea Anna, ascunsă de ochii societății, dar atât de la vedere. Știa atât de multe despre acest loc, despre membrii săi.

Ea era cea de-a patra.

Ușa din capătul scărilor dădea într-un coridor familiar, iar pe peretele opus trona o imensă pictură în ulei, pe care o mai văzuse. Themis și Nemesis. Justiția și Răzbunarea.

„Cine ești tu?“ întrebase el atunci când stătuseră aici.

„Nu pot fi amândoi?“ răspunsese ea.

Era și unul, și celălalt.

Aproape că rupse tabloul de pe perete, când deschise intrarea către pasajul secret. Către biroul lui Chase.

Numără ușile și se opri la cea de-a patra, apucând clanța. Știind că orice – oricine se afla dincolo de această ușă – îi va schimba viața. Pentru totdeauna. Trase aer în piept și deschise ușa.

Avusese dreptate.

Era așezată la birou, cu capul aplecat, scriind. Lângă ea, pe suprafața de stejar, se afla un teanc de scrisori. Amintirea îl fulgeră – câteva zile în urmă. Ea, pe marginea biroului din această cameră albă. El, cu mâinile și gura și trupul peste ea.

Se grăbise, crezând că sunt în biroul lui Chase.

Crezând că puteau fi surprinși.

Crezând că era a altcuiva.

Și dorind-o pentru asta.

Era mistuit de furie și de fascinație, de neîncredere și de respect.

Ea nu se întrerupse din scris și nu-și ridică privirea când auzi ușa deschizându-se. În schimb, făcu un semn cu mâna către teancul de scrisori de lângă cotul său.

— Acestea sunt gata de trimis, spuse ea. Bourne a ajuns?

Duncan închise ușa și o încuie dintr-o singură mișcare.

Ea își ridică privirea la auzul cheii, privirea ei întâlnind-o pe a lui. În ochi i se citi groaza, în timp ce sări de pe scaun.

Purta din nou pantaloni.

— Duncan, spuse ea.

— Bourne este aici, o informă el.

Ea se încruntă și îi trebui un moment să înțeleagă ce voia să spună exact.

— Eu... se opri. Oh.

— Spune-mi, rosti el, și avu senzația că noaptea trecută îi spusese aceleași cuvinte, sperând că până la urmă îi va spune că îl iubește.

Acum se va așeza și va asculta adevărul.

Pentru că nu-i răspunse, el repetă:

— Spune-mi. Cuvintele îi ieșiră aspre, întretăiate. Ea clătină din cap, iar el repetă ca pentru sine, aproape strigând: Spune-mi!

Avea lacrimi în ochi. În ochii aceia minunați, de culoarea chihlimbarului, de care se minunase de atâtea ori. Se întrebă pentru ce erau lacrimile – dacă erau pentru că el îi descoperise secretele sau dacă erau pentru că realiza că o trădare de dimensiunea asta era imposibil de iertat.

Un secret de o asemenea gravitate schimba totul.

Ea deschise gura. Apoi o închise.

— Duncan, șopti ea. Nu eram pregătită să afli.

— Ce să aflu? întrebă el. Și îi ceru pentru ultima oară: Spune-mi. Vorbește. O dată pentru totdeauna, spune-mi adevărul.

Ea aprobă din cap, iar el observă cum se chinuie să-și caute cuvintele. Nu multe cuvinte. Doar trei. Atât de simple, dar cumplit de complicate.

Într-un târziu îl privi în ochi, fermă. Și vorbi:

— Eu sunt Chase.

Tăcerea lui fu atât de lungă, încât Georgiana se gândi că nu va mai spune niciodată nimic.

O mulțime de posibilități o asaltau, tot felul de întrebări. Dar când începu să vorbească, nu fu o întrebare, ci o afirmație, plină de neîncredere, de admirație și de altceva ce ea ezită să numească.

— Am fost al naibii de gelos pe el.

Ea nu știu ce să spună. El își trecu o mână prin păr și continuă:

— Credeam că te-a avut. Nu puteam să înțeleg de ce îi erai atât de devotată. De ce îl protejai atât de tare. Nu puteam să înțeleg cum de îmi cădeai în brațe, deși îl alegeai tot pe el, de fiecare dată.

— Nu l-am ales pe el, spuse ea.

Duncan îi întâlni privirea.

— Dar ai ales acest loc.

— Nu, spuse ea, dorind ca el să înțeleagă, dorind ca el să vadă.

— Am ales siguranța. Protecția.

— Aș fi putut să ți le ofer eu, spuse el, cuvinte-le ieșindu-i

ca tunetele. Doamne, Georgiana, am vrut să ți le ofer eu! Nu trebuia decât să ai încredere în mine.

— De ce aș fi avut? întrebă ea, dintr-odată dorind cu disperare ca el să înțeleagă. Ieși din spatele biroului. Mi-am petrecut viața înconjurată doar de bărbați periculoși... iar tu ai fi putut să fii cel mai periculos dintre toți.

— Eu? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Din clipa în care ne-am întâlnit, ți-am oferit ajutorul.

— Nu, spuse ea. I-ai oferit ajutorul Georgianei, dar imediat ce ai descoperit că are legături cu Îngerul, odată ce ai descoperit că eram și Anna, mi-ai oferit un târg.

El încremeni.

Știa că nu trebuia să-l pedepsească pentru asta, știa că ea procedase și mai rău, dar nu se putu abține. Simțindu-se în defensivă, continuă:

— Serviciu contra serviciu, Duncan. Și amenințarea că îmi vei divulga secretele. Clătină din cap. Eram părtașă la înțelegere, desigur. Dar nu te gândi vreo secundă că nu am învățat în toți acești ani în care am fost Chase că afacerile nu înseamnă prietenie. Și că încrederea nu face parte din afaceri.

— Dar apoi nu a mai fost vorba de afaceri, spuse el.

Știa asta, bineînțeles. Și mai știa că acum era, probabil, singura dată când putea să spună adevărul.

Și dorea ca el să fie cel care aude acest adevăr.

Se sprijini de birou, punându-și palmele pe suprafața lui.

— Îmi doream să fiu mai mult decât ceea ce mă făcuseră ei. Făcu o pauză pentru a-și alege cuvintele cu care să-i explice. Îți amintești casa din Yorkshire?

El aprobă din cap.

— Eram atât de mulți acolo... atât de mulți care au fugit. Care au găsit forța de a-și înfrunta așteptările. Clătină din cap. Eram de departe cea mai slabă, și îmi puteam permite să fiu așa. Când am plecat – când m-am întors acasă –, am văzut felul în care mă priveau oamenii. Cum se uitau la noi. Și i-am urât pentru asta. Voiam să fac ceva teribil... ceva prin care să îi pot controla pe toți, pe acești oameni care în față vorbeau cuviincios, dar care în spatele ușilor trăiau în viciu și în păcat. La început am făcut-o din răzbunare. Doream să-i pedepsesc pe toți cei care m-au pus la zid. Care au îndrăznit s-o insulte pe Caroline. Doream să ucid bârfa și să învingă *gloata.*

El zâmbi.

— Și apoi, ai înțeles că nu ești Dumnezeu.

Ea ridică din sprâncene.

— Nu, apoi am înțeles că nu vreau să fiu Dumnezeu. Doream să fiu ceva diferit. Doream să îi domin. Doream să mi-i fac datori, cu secrete, cu bani, cu orice erau dispuși să pună pe masă.

— Și așa s-a născut Chase.

— Fratele meu a pus banii pentru club, m-a ajutat să-mi aleg partenerii. Zâmbi. Primii au fost Bourne și Temple, și n-am să uit niciodată privirea din ochii lor, când gărzile mele i-au băgat cu forța în trăsura mea și când m-am prezentat. Făcu o pauză. Bourne mi-a oferit câteva nume înainte de a se decide și de a înțelege că ceea ce aveam eu de oferit era de-a dreptul magnific.

— Parteneriatul la un club pentru bărbați.

Ea clătină din cap.

— Ridicarea din mocirlă. El pierduse totul. La fel și Temple. Le puteam oferi șansa de a reconstrui. Eu nu aveam nevoie de bani... ci de titluri nobiliare. De fețe. De posibilitățile pe care le puneau pe masă.

El aprobă din cap.

— De unde vine Chase?

Ea râse forțat.

— Bourne mi-a spus așa. Conduceam Londra printr-o adevărată hăituială[5] , obișnuia el să spună. Se potrivea. Am deschis cazinoul cu ajutorul fratelui meu și al relațiilor lui. În câteva luni, oamenii se rugau să devină membri. Și în acei ani, pentru prima dată, nu-mi mai păsa de ce se spunea despre Georgiana. Nici măcar *eu* nu mă mai gândeam la ea. Eram Chase și eram Anna, și eram liberă... Și era minunat. Privi într-o parte. Până nu a mai fost așa.

— Până ce Caroline s-a făcut suficient de mare ca să observe blamarea.

— Până ce Caroline s-a făcut suficient de mare ca să devină obiectul blamării.

— Și atunci, totul a început să aibă legătură cu ea.

Îi întâlni privirea și găsi acolo înțelegerea lui.

— Eu nu am furat un cal. Eu am furat o lume.

— Iar noi am crezut, spuse el.

— N-a fost atât de dificil pe cât ar putea părea, spuse ea. De

cele mai multe ori, oamenii cred ceea ce li se spune. De îndată ce am hotărât că Chase nu avea să fie niciodată văzut, a fost ușor să convingem lumea că el era mai puternic decât oricare dintre ceilalți. Misterul îi accentua puterea. Puterea mea.

— Greșești. Era atât de aproape de ea, suficient de aproape încât o putea atinge, dar rezistă tentației și continuă: Te-am cunoscut și ca Georgiana, și ca Anna și ți-am simțit pe deplin intensitatea puterii. M-am învăluit în ea și m-am încălzit în strălucirea ei. Și nu are nimic de-a face cu Chase. Ridică mâna și îi cuprinse ceafa, în timp ce ea își ținu respirația. Este numai puterea ta. Ridică privirea spre el, iar el continuă: Iar ea va ști asta.

Lacrimile însoțiră cuvintele, nepoftite și neașteptate.

Își feri privirea, încercând să se ascundă de el.

— Nu, spuse el, forțând-o să se uite către el. Nu te ascunde de mine. M-ai dat la o parte de fiecare dată. Te-ai folosit de Chase ca de un scut.

— Nu... începu ea, dar o opri. În ochi i se citea furia și durerea.

— Da. Îți era teamă de mine. Dar de ce? Ți-era teamă de ce aș fi putut face? De ce aș fi putut spune lumii? Chiar crezi că aș putea să te trădez?

Georgiana se încruntă.

— Nu știam... singurul bărbat căruia m-am mai dăruit...

— Nu de mine îți era teamă. Și nici de repercusiunile din partea lui Chase... acum știm amândoi, rosti cuvintele cu un umor amar. Te temeai de ceea ce te fac să simți.

„Adevărat."

Privirile li se întâlniră.

— Bineînțeles că da.

Sinceritatea ei îi luă pe amândoi prin surprindere, dar venise momentul sincerității, nu-i așa?

— Eram pe cont propriu. Trebuia să lupt pentru mine, pentru Caroline. Făcu o pauză. Sunt pe cont propriu. Trebuie să lupt pentru ea. Trebuie să folosesc orice armă din arsenalul meu pentru a o proteja. Asta însemna Chase... și era mai ușor. Iar tu... Avu o ezitare. Dar aici începe partea mai dificilă.

Țâșni și o trase aproape de el, încolăcind-o cu brațele ca într-o armură de oțel, făcând-o să-și dorească să nu mai existe nimic altceva pe lume. Nici un Chase, nici o Anna, nici un

Tremley bătând în ușă după scadențe și secrete. Nici un Înger Decăzut.

Pentru că ea nu dorea să se folosească de el. Gata. Nu dorea ca el să se afle în preajma acestui imens fals care era viitorul ei. Nu dorea ca el să mai aibă motive pentru a o judeca.

El înțelese greșit.

— Dumnezeule... Georgiana, spuse el pe deasupra creștetului ei, cu brațele încercuind-o ca oțelul, puternice și primitoare. Ziarul. Recompensa.

Ea își întoarse fața la pieptul lui, delectându-se cu mirosul lui plăcut.

— Chase este înfrânt.

Fusese înfrânt din clipa în care Tremley făcuse oferta – secretele ei pentru secretele lui Duncan. Era o ofertă pe care nu ar fi putut-o refuza. Un târg pe care l-ar fi încheiat bucuroasă. Chase și Anna vor dispărea de pe fața pământului și vor fi înlocuiți cu siguranța lui Duncan.

„Măcar de-ar fi suficient.“

Înjură încet.

— Eu am făcut asta. L-am distrus. Făcu o pauză. Am distrus tot ce-ai construit.

L-ar fi distrus chiar ea – așa plănuia –, dar acesta era ultimul secret, pe care nu i-l putea dezvălui. În schimb, zâmbi.

— Până la urmă, așa a fost să fie. Nu puteam continua așa, și să-i țin lui Caroline lecții de bună-cuviință. Am crezut că pot... dar acum, îmi dau seama cât de ridicol era planul meu.

— Voi găsi o cale să fii în siguranță. Ca Chase să fie în siguranță. Voi retrage recompensa.

Își puse mâinile pe buzele lui, făcându-l să tacă, plimbându-și degetele pe pomeți, în jos, de-a lungul liniei maxilarului.

— În tot acest timp... de la început, mi-ai spus să am încredere în tine.

— Așa am făcut, spuse el. Iar acum, trebuie să crezi că voi găsi o cale...

Îl opri.

— Este rândul tău, Duncan. Este rândul tău să ai încredere în mine

Privirea i se îngustă.

— Ce înseamnă asta?

Se întinse să îl sărute.

— Exact ce am spus.

— Am încredere în tine. Primi sărutul și îi oferi altul în schimb. Ce plănuiești?

— Asta nu arată că ai încredere în mine.

Încercă să-i răspundă. Se opri.

— Nu vreau să mai fac asta. Nu vreau să vorbesc. O ridică în brațe, și picioarele ei i se încolăciră pe talie. Vreau doar să te iubesc. Să vă iubesc pe toți trei. O dată, înainte ca totul să ia sfârșit.

„Înainte ca totul să ia sfârșit.“

Cuvintele se sfărâmară în jurul ei. Îi luă fața în palme și-i întoarse sărutul pe care i-l lăsase pe buze, adânc și însetat. Nu-i plăcea acest aer de finalitate dintre ei. Senzația că tot ce era important se încheia în această noapte.

Nu senzație. Adevăr.

În noaptea aceasta se va încheia cu misteriosul Chase. Se va încheia cu născocita Anna. Iar Georgiana va rămâne din nou singură, pentru a da piept cu societatea și cu lupii ei.

Pentru a-și făuri un nou viitor.

Dar ea nu dorea viitorul. Dorea prezentul. Această clipă.

Acest bărbat.

— Aș vrea... spuse el rostind cuvintele pe un ton jos, sumbru, iar ea se uită la el.

— Ce?

Se frecă de el și se undui, provocându-și plăcere și sperând că și lui.

Așa era. El zâmbi, închizând ochii.

— Sună nebunește, dar aș vrea să facem asta într-un pat. Ca oamenii normali.

— Există un pat.

Își înclină capul, părând mulțumit și bucuros.

— Există?

Ea aprobă din cap.

— Există.

Își coborî picioarele pe podea și-l conduse spre apartamentele ei, trecând prin câteva uși și ajungând în camera în care dormea ea în cele mai multe dintre nopți. Se opri în pragul ușii, uitându-se la pat, tapițat și cu baldachin alb. El clătină din cap.

— În tot acest timp, Londra a pierdut la pariuri, a păcătuit și s-a scăldat în viciu... iar tu ai condus, din acest pat alb, demn de o prințesă imaculată.

Zâmbi.

— Nu foarte imaculată.

Își întoarse privirea fierbinte către ea.

— Nu de acum încolo.

Apoi se trezi în brațele lui: o ridică și o duse pe brațe, dezlănțuind o durere adânc în pântecul ei. Ea – care își petrecuse ultimii șase ani oferind bărbaților și femeilor Londrei tot ce își doreau, care se considera o expertă în dorințe – nu dorise niciodată ceva mai mult decât îl dorea pe acest bărbat.

Decât această clipă.

O așeză lângă pat și se dezbrăcară alene, pantofi și pantaloni și cămașă, scoțându-le pe ale lui, apoi pe ale ei, sărutând pielea dezvelită, prelungind săruturile umede până ce simți că va muri de plăcere.

Până ce ea simți că ar putea muri de dorință pentru el.

O întinse pe pat, goală, cu spatele pe așternuturile reci, se așeză deasupra ei, apăsându-și fața pe pielea moale a abdomenului ei, respirând adânc, apăsându-și gura deschisă pe rotunjimile ei, pe urmele palide ale poveștii pe care numai el o cunoștea.

— Te iubesc, șopti el, moale și intim, pe pielea ei, atât de ușor, încât probabil că ea nici nu crezu că rostise acele cuvinte.

Oftă când gura lui se plimbă, găsind sfârcul unui sân, apoi pe celălalt, cuprinzând-o cu palmele, ridicând-o, dezmierdând-o, asigurându-se că nu va uita niciodată această clipă, felul în care o atingea. Felul în care o iubea. Se agăță de el, cu degetele în părul lui moale și auriu, în timp ce îi șoptea cu buzele lipite de pielea dintre sâni:

— Te iubesc.

Repeta cuvintele ca pe o binecuvântare, în timp ce o lingea și o sorbea și o adora, până când respirația ei deveni sacadată, în gâfâieli aproape de nesuportat. Se ridică deasupra ei, acoperind-o cu trupul lui, tare și fierbinte și perfect în toate privințele.

O privi în ochi și îi spuse:

— Te iubesc.

Iar ea îl iubi la rândul ei, cu disperare, ridicându-se, trăgându-l spre ea pentru încă un sărut, în care revărsă tot ce

simțea ea pentru acest bărbat strălucitor și magnific.

Se strecură în ea, lent și real, ca și când ar fi făcut-o de mii de ori, ca și când și-ar fi aparținut unul altuia, ca și când el o poseda pe ea și ea îl poseda pe el. Și înțelese că o poseda cu adevărat. Pentru totdeauna.

Mișcările îi erau adânci și desăvârșite, prelungi, lovituri amețitoare, ce o făceau să se agațe de el. Pentru și mai multă atingere. Pentru și mai multă iubire. El părea că știe, lăsându-se peste ea și repetându-i iar și iar în ureche jurământul lui. Nu știa dacă erau cuvintele sau mișcările, dar curând începu să-i implore eliberarea pe care numai el i-o putea oferi. Duncan se opri, ridicându-se deasupra ei, cu ochii închiși de plăcere și de chin, iar ea știu că se oprise pentru a o salva, refuzând să se elibereze în interiorul ei. Refuzând să o supună riscului.

— Duncan.

El deschise ochii, tăindu-i respirația la vederea emoției din ei.

— Nu mă lăsa, șopti ea. Nu de data asta.

O privi îndelung, ca pentru a se asigura de adevărul vorbelor ei. Ea clătină din cap.

— Nu de data asta, spuse ea, cu lacrimile șiroind, îngrozită la gândul dureros că era pentru ultima oară când făceau asta.

Îi copleși gura într-un sărut fierbinte, mai adânc și mai pasionat decât orice împărtășiseră până atunci, își strecură palma între ei, apăsând-o cu degetul, mângâind-o iar și iar, până ce se eliberă, țipând de plăcere. Abia atunci începu să se miște, cu apăsări adânci, explodând în interiorul ei, iar ea se simți pierdută, ruptă de sine, ruptă de lume.

Se lăsă peste ea, iar Georgiana se încolăci în jurul lui, și, legănându-l, îi dădură lacrimile și plânse. Plânse pentru frumusețea acestei clipe, ei doi împotriva întregii lumi, plânse pentru ea, pentru sacrificiul pe care trebuia să-l facă... pentru ceea ce își jurase să facă, de un infinit de ori mai devastată acum, când înțelegea la ce renunța.

La dragoste.

Când se trezi, ea nu mai era.

Trebuia să-și fi imaginat, dar încă îl rodea faptul că îl lăsase aici, în inima cazinoului ei, în timp ce plecase spre Dumnezeu știe ce război de-al ei.

„Eram pe cont propriu. Trebuia să lupt pentru mine. Pentru Caroline.“

Destul.

Oare nu înțelegea că era eroul ei? Că el va fi cel care-i va purta bătăliile? Că ar face orice i-ar sta în putință pentru a o salva pe ea și acest loc pe care îl iubea?

Poate că nu o va avea pentru totdeauna, dar îi putea oferi asta.

Dumnezeule! Trebuia să retragă recompensa. Cutia Pandorei pe care o deschisese urma s-o distrugă și pe ea, și clubul, dacă nu avea să o închidă. Se ridică în picioare, trăgându-și repede hainele pe el și grăbindu-se să se întoarcă în camera principală a birourilor.

Acum era goală, iar el se apropie de birou cu venerație și admirație. Se gândi la prima oară când ea stătuse în această încăpere, o fată de vreo douăzeci și unu de ani? Doborâtă de societate pentru o clipă de risc. Pentru o unică greșeală.

De aici construise un imperiu. Din spatele acestui birou.

Iar el crezuse că el era cel mai destoinic om din Londra.

Mângâie cu degetele sugativa, penița de argint lăsată la întâmplare, ca și când ar fi scăpat-o în graba de a termina o altă treabă. Zâmbi la acest gând – abila lui iubită.

Se potriveau perfect.

Ignoră unda de tristețe care-l străbătu la acest gând. La felul în care tânjea să fie adevărat. Ca acesta să fie viitorul lor. Dar secretele lui erau grave, și n-ar fi încărcat-o niciodată cu povara lor. Cu amenințarea descoperirii lui. Cu pedepsirea lui.

Cu scandalul, încă o dată.

Privi într-o parte, ochii căzându-i pe un teanc mic de scrisori, aflat pe marginea biroului – să fi fost vreo zece, un ultim teanc uitat, din nenumăratele plicuri răspândite pe birou, când intrase în cameră.

Ridică scrisorile, știind că nu ar fi trebuit. Știind că nu era treaba lui, dar cumva, incapabil să se abțină. Fiecare avea notat destinatarul cu litere solide, negre, scrisul pe care îl știa ca fiind al lui Chase.

Nu al lui Chase. Al Georgianei.

Scrisorile erau adresate membrilor – bărbați pe care-i văzuse de zeci de ori în cazinou. Nu era nici o legătură între acele nume – unii bătrâni, alții tineri, unii bogați, alții mai puțin, un

duce, doi baroni, trei comercianți.

Alese una adresată baronului Pottle.

Bägă un deget sub sigiliu și deschise plicul – spaima pătrunzându-l în oase – pentru a descoperi un singur rând.

„În această noapte Îngerul va cădea.“

---

[5] Chase (în limba engleză)

Capitolul 21

Nu văzuse niciodată sala de la Înger atât de plină de lume.

Și bineînțeles că nu văzuse niciodată sala de la Înger într-o zi ca aceasta. Întreaga Londră se întorsese cu susul în jos pentru ceea ce se spunea că ar fi ultima noapte a clubului Îngerul Căzut. Zvonurile și bârfele izbucniră când sute de membri ajunseră, afișând același mesaj, scris de mâna Georgianei.

— Ce înseamnă asta? șopti un tânăr către prietenul său, așezați la masa de faraon.

— Nu știu, veni răspunsul. Dar știu că o astfel de noapte la Înger este mai interesantă decât douăzeci de nopți prin sălile de bal ale Angliei.

Era atât de adevărat. Sala aproape că se umpluse cu membrii clubului, o masă imensă și unduitoare de haine negre și voci joase, garnisită cu câteva zeci de femei îmbrăcate în mătăsuri colorate strălucitor – în această noapte, doamnelor de la Îngerul Căzut li se permisese accesul în sală, nenumărate și mascate.

„Ce punea la cale?“

Se uitase după Georgiana de când ajunsese, după ce nu îi mai găsise nici pe ea, nici pe ceilalți patroni ai cazinoului, în aceeași zi, mai devreme. Când părăsise apartamentele ei și urcase în tripou, locul fusese liniștit – dacă era să nu țină cont de bătăile din uși, de strigăte și de zarva din stradă.

Se gândise să-l distrugă pe Chase și să o elibereze pe Georgiana.

În schimb, distrusese tot ceea ce construise ea.

— Bună treabă cu recompensa, West. Un bărbat pe care Duncan nu-l recunoscu se apropie de la o masă apropiată, punându-și o palmă pe umărul lui. A venit momentul să-l scoatem

pe nenorocit din această gaură – până la urmă, ne-a înșelat ani la rând! Mă surprinde că încă îți mai dau voie să intri.

Un altul se apropie.

— Ești dornic să pui cinci mii de lire pe asta? Vei găsi sute de oameni care să vină la tine cu nume false.

Deja îi găsise – speculațiile începuseră să ajungă la biroul său, teorii despre toată lumea, de la Alteța Sa regală până la fiul vânzătorului de pește de la barul Temple.

— Voi recunoaște adevărul când am să-l văd, spuse el, desprinzându-se din conversație.

Numai că el nu recunoscuse adevărul când îl văzuse. În orele care trecuseră de la marea revelație, găsise zeci de moduri în care ar fi putut să-și dea seama că ea era mai mult decât părea. Că era mai puternică, mai deșteaptă, mai plină de forță decât bărbații care jucau la aceste mese în fiecare noapte.

Dar o judecase greșit, la fel cum o făcuse și restul Londrei.

În capătul îndepărtat al sălii îl văzu pe vicontele Langley la o masă de joc, aruncând zarurile cu ardoare. Dacă era să te iei după aclamațiile ce răsunau în jurul lui, Langley era în formă. Se puse în mișcare înainte de a se gândi mai bine la asta.

În timp ce traversa camera, îndreptându-se către viconte, Duncan își aminti de acea primă noapte, pe balcon, cu Georgiana, când ea îl alesese pe Langley drept pețitor.

Rămânea o alegere bună.

Nepătat. Nobil. Va avea grijă de ea.

Altfel, West va avea grijă să-l facă să sufere cumplit.

Langley aruncă zarurile. Câștigă din nou. Frustrarea apăsa greu în pieptul lui Duncan. De ce câștiga acest bărbat, în timp ce Duncan, cu siguranță, pierdea?

Îl privi pe viconte minute în șir, până ce acesta pierdu, iar zarurile fură înapoiate crupierului. Duncan își reținu plăcerea pe care o simți la auzul suspinelor.

— Langley, spuse el, iar vicontele se întoarse spre el, plin de o curiozitate crescândă, pentru că nu-și vorbiseră niciodată.

Îl trase pe viconte deoparte.

— Milord, sunt Duncan West.

Langley aprobă din cap.

— Te cunosc. Mărturisesc, sunt un susținător al tău – ai câștigat votul meu pentru câteva legi de care ne vom ocupa anul acesta.

Duncan fu impresionat de compliment.

— Mulțumesc. Va suporta căsătoria, dar va trebui să-i și placă de acest bărbat?

Trase aer în piept, îi dădu drumul afară, iar vicontele înclină capul, aplecându-se.

— Domnule, te simți rău?

„Da.“

Se va simți rău pentru totdeauna, după ce ea avea să devină vicontesa de Langley –, dar îi promisese acest moment. Această izbândă.

„Serviciu contra serviciu.“

— O curtezi pe Lady Georgiana, spuse el.

Surprins, Langley se uită într-o parte, apoi în spate, iar West îi văzu vinovăția din privire. Nu-i plăcu pauza – semnificația ei, ca și când, de fapt, Langley nu o curta pe Georgiana.

Doar că lui îi plăcea.

Îi plăcea la culme.

— Nu este așa?

Langley ezită.

— Vrei să publici ceva? Am văzut cât de active au fost ziarele tale în legătură cu reîntoarcerea în societate a lui Lady Georgiana.

— Nu este pentru publicare, dar sper ca ziarele mele să aibă o părere pozitivă.

Vicontele zâmbi.

— Mama mea este, cu siguranță, interesată de această doamnă.

Cu succes, presupuse el.

— Îmi imaginez că unii pot numi curte interacțiunile mele cu Lady Georgiana, răspunse în cele din urmă Langley, iar Duncan sesiză unda de îndoială din vorbele lui.

Duncan voia să-și strige revolta. Oare acest bărbat nu înțelegea ce ofertă îi făcea?

— Ești nebun? Este o ocazie colosală. Nemăsurată. Orice bărbat s-ar mândri ca ea să devină a lui. Ar putea avea un rege, dacă și-ar dori.

Ceea ce la început fusese surpriză pe fața lui Langley, acum se transformase într-un soi de curiozitate atentă, făcându-l pe Duncan ca până la final să se simtă exact ca un neghiob.

Vicontele răspunse fără ezitare, pe un ton tăios:

— Mie mi se pare că nu un rege este cel care o dorește. Ba dimpotrivă.

Privirea lui Duncan se îngustă, la auzul părerii lui. La adevărul din ea.

— Depășești măsura.

— Probabil, dar știu cum este să dorești ceea ce nu poți avea. Acum înțeleg de ce ești atât de interesat de această lady. Langley făcu o pauză, apoi continuă: Dacă aș putea să-mi dau titlul pentru libertatea ta, aș face-o.

Dintr-odată Duncan se simți profund stânjenit de această conversație.

— Aici greșești. Nu există libertate, când ești lipsit de titlu. Bineînțeles, dacă e să fie ceva, este chiar mai puțin de atât.

Titlul aducea securitate. Siguranță.

El, în schimb, trăia cu teama constantă că avea să fie descoperit.

Iar această teamă urma să-i umbrească întotdeauna viitorul.

Întâlni privirea vicontelui.

— Tu ești alesul ei.

Langley zâmbi.

— Dacă este adevărat – și nu sunt sigur că este așa –, aș fi onorat să o iau de soție.

— Și vei avea grijă de ea.

Vicontele ridică o sprânceană.

— Dacă nu, o vei face tu, desigur.

Insolența acestui nobil cățeluș îl făcu pe Duncan să-și dorească să răstoarne masa de joc de la care se ridicase. El nu putea avea grijă de ea. Nu o va împovăra cu viața lui. Cu secretele lui.

Iar ea nu le dorea.

„Dacă ne-am căsători?“

Își va aminti această întrebare cât timp va trăi, rostită ușor, în brațele lui – o posibilitate infimă provenită dintr-un vis prostesc. Când urma să-și dea ultima suflare, în închisoare sau în ștreang, această întrebare avea să fie ultimul lui gând.

Nu conta că ea nu o spusese. Nu așa cum dorea el.

Ea dorea titlul. Dorea siguranță și confort, și o viață decentă pentru fiica ei. Iar el știa mai bine decât oricine cât de importante erau toate acestea. La câte ar renunța pentru ele.

Iar el i le va oferi.

Vicontele îi confirmă gândurile:

— Tu trebuie să fii cel care are grijă de ea.

— Voi fi, spuse el. Pe această cale.

Langley reflectă un timp înainte de a aproba din cap.

— Atunci, dacă ea mă va avea, o voi vrea și eu.

Duncan urî felul în care îl durură acele cuvinte și furia viscerală pe care o simțea. Felul în care voia să se revolte împotriva lui Dumnezeu și a lumii, pentru că aceasta era soarta lui – să iubească o femeie pe care nu o putea avea.

În schimb, spuse:

— Dacă vreodată voi putea face ceva pentru tine, milord, ziarele mele îți vor sta la dispoziție.

Langley se răsuci pe călcâie.

— S-ar putea să vin să te văd mai curând decât crezi.

Vicontele se îndepărtă, iar Duncan rămase singur, în capătul sălii cazinoului, privind mulțimea și așteptând-o.

— Văd că ți-ai reluat calitatea de membru, spuse marchizul de Bourne, atingându-i cotul. Acum poți vedea roadele lucrării tale atât de idioate?

Duncan tresări la auzul cuvintelor, dar nu ripostă. Pusese un preț pe capul lui Chase, iar prin extensie, pe acest loc și pe toți patronii lui. În schimb, întrebă:

— Ce plănuiește?

— Tot ce știu este că e gata să facă o mare greșeală. Dar nimeni nu-i poate spune lui Chase cum să trăiască.

— Ce greșeală? întrebă Duncan, neluându-și privirea de la grupul de oameni. Disperat să o găsească. Să o oprească de la a face ceea ce avea de gând să facă. El făcuse mizeria de a pune o recompensă pentru identitatea lui Chase – el trebuia să curețe.

— Are de gând să spună lumii că ea este Chase.

Duncan își îndreptă întreaga atenție către Bourne.

— De ce naiba ar face asta?

— Nu ne-a spus altceva. Decât că este decizia ei – că s-a gândit îndelung – și alte câteva idioțenii despre noi, care acum avem familii, și foarte mulți bani, și că Îngerul trebuie să funcționeze mai departe.

— Nu poate face asta. Scandalul...

— În stilul lui Chase, a gândit toate amănuntele, spuse Bourne pe un ton exasperat, ca și când acesta reprezenta

capriciul unei fetițe prostuțe, și nu distrugerea anilor ei de muncă și de visuri.

— Planul este de a dezvălui că Anna este Chase și, imediat ce ne vom pierde membrii – ceea ce se va întâmpla cu siguranță, când se va afla că cel mai puternic partener al nostru este, de fapt, o femeie – să dispară în societate ca Georgiana. Făcu o pauză. Căreia i-ai ușurat intrarea. Bine lucrată partea aceea.

Duncan înjură pe față.

— Nu mai pot accepta.

Nu putea permite așa ceva. O putea salva altfel. Se uită din nou după ea.

— Unde este?

— Cunoscându-l pe Chase, intenționează să-și facă o intrare specială. Făcu o pauză. Nu trebuie să spun că este rănită în vreun fel... dacă fiica ei este marcată cumva de noaptea asta...

Duncan întâlni ochii marchizului.

— Mă aștept la repercusiuni.

— Repercusiuni, îl sfidă Bourne. Te vom face dispărut și nu vei fi găsit niciodată.

— Presupun că ai fost trimis să-mi transmiți acest mesaj?

— Acesta și încă unul, spuse Bourne. Nu trebuie să o lași să plece.

La auzul acestor cuvinte, Duncan îngheță, apoi i se făcu cald.

— Nu înțeleg.

Bourne zâmbi atotcunoscător, dar nu-și luă privirea de la mulțime.

— Ești cel mai deștept bărbat pe care-l știu, West. Înțelegi foarte bine.

„Nu trebuie să o lași să plece.“

De parcă ar avea de ales.

Mulțimea devenea tot mai agitată – băutura curgea gratis în cazinou, iar fiecare masă din sală era ocupată cu jucători, scăldându-se în strălucirea norocului. Locul era animat de sunete, chemările crupierilor, uralele privitorilor când se câștiga, suspinele celor de la ruletă. I se păru că aude foșnetul cărților de joc la douăzeci și unu alunecând pe masă, fiecare sunet mai amplu și mai măreț ca niciodată – pentru că acum știa că era... creația ei.

— Îți spun asta pentru ea, spuse Bourne, privind în sală și

evaluând numărul de jucători din fața lor. Dacă în noaptea asta închidem porțile, o vom face cu cel mai mare câștig de până acum.

— Trebuie s-o opresc.

Bourne ridică o sprânceană.

— Mărturisesc că am sperat că te vei gândi să faci asta. Am o familie de hrănit.

Marchizul de Bourne avea suficienți bani și proprietăți pentru a hrăni toate familiile din Anglia, dar Duncan avea altceva de făcut decât să se certe cu el.

— Unde poate fi?

Bourne privi în sus, către fereastra vitrată, unde Lucifer părea gata să sară în sala cazinoului.

— Dacă ar fi să ghicesc...

Duncan își făcu drum prin mulțime, împingând lumea și strecurându-se printre mese, îndreptându-se către ușa bine păzită de la capătul încăperii. Aproape că ajunse, când își auzi numele strigat, undeva în spate, cu o voce care, la Îngerul Căzut, îi era și familiară, și străină.

La urma urmelor, contele de Tremley nu era membru.

Duncan îi spuse asta, și Tremley zâmbi, venind mai aproape de el.

— În seara asta am fost invitat. De Anna a ta. Mi s-a spus că e drăguță, dar odată ce o întâlnești... este... splendidă.

Cuvintele lui îl umplură de furie pe Duncan, care nu putu suporta gândul ca Anna și Tremley să respire același aer, să fie lăsați singuri în aceeași cameră.

— Ce ai făcut?

— Nimic pe care să nu-l fi făcut și tu, rânji lordul Tremley. Într-adevăr, tu ai pictat cu o pensulă mai lată – cinci mii de lire pentru identitatea lui Chase? Crezi că se va așeza pur și simplu pe spate și va lăsa gloata să vină și să-l găsească? Am rezolvat eu.

Îngheță.

— Ce-ai rezolvat?

— Cu fata ta. Am făcut o înțelegere. A fost chiar dulce.

„Nu.“

Duncan știu ce avea să urmeze, înainte ca Tremley să-i dezvăluie.

— A făcut-o pentru tine, biata creatură. Crezând că dacă dezvăluie secretele lui Chase, te va salva. Se uită la West. Știm

amândoi că nu este adevărat.

O făcuse pentru a-l salva.

Asta îi spusese, nu-i așa? Tremley i-a dat de ales: clubul sau el.

„Te aleg pe tine.“

Făcuse alegerea fără ezitare.

„Este momentul ca tu să ai încredere în mine.“

Nu o putea lăsa să-și ruineze viața. Nu o putea lăsa să renunțe la această lume pentru care muncise din răsputeri să o construiască. Un gând evaziv îi apăru în străfundul minții – ceva care nu-i dădea pace. Planul ei – dacă era să facă o dezvăluire publică – nu i-ar fi fost de ajutor lui Tremley. Dacă întreaga lume ar afla identitatea lui Chase, Tremley ar rămâne în continuare îndatorat Îngerului, care îi deținea secretele.

Dar acum, știa cum să o facă pe Georgiana să joace.

Iar Tremley era în stare de asta. Pentru totdeauna. Ar pune stăpânire pe Georgiana și pe acest loc, cu aceleași simple amenințări cu care îl stăpânise pe Duncan toată viața.

Dar lui Duncan îi ajunsese.

Trăise ani întregi așteptând ca Tremley să-i raporteze nelegiuirile, să îl trimită la închisoare, să îl trimită la spânzurătoare. Trăise ani de zile agonisind averi și favoruri, pentru a se asigura că, dacă se întâmpla asta vreodată, cineva, undeva avea să se îngrijească de Cynthia. Se târâse, se chinuise și împlinise poruncile lui Tremley.

Dar acum îi era de ajuns.

Deschise gura pentru a-i spune contelui toate acestea, când un amalgam de țipete izbucni de partea cealaltă a sălii, unde o văzu pe Georgiana, urcată pe o masă de joc, îmbrăcată în roșu din cap până în picioare. În spatele ei, Lucifer cădea.

Chiar avea de gând să o facă.

— Domnilor! Domnilor! strigă ea, făcându-le semn cu mâna pentru a se așeza. Și doamnelor, privi către un grup mic de femei mascate aflate în capătul sălii.

Un bărbat din capătul mesei se întinse să îi atingă pantoful, iar West se năpusti spre el, dorind să-l distrugă pe nemernic, dar Georgiana îl călcă pe încheietura mâinii, făcându-l să scoată un sunet ascuțit.

— Oh, spuse ea, toată un zâmbet. Te rog să mă scuzi, Lord Densmore. Nu mi-am dat seama că mâna ta este atât de aproape

de piciorul meu.

El se opri, un cor de râsete bărbătești explodând în jurul lui, în timp ce ea continuă:

— Suntem cu toții foarte fericiți că vă aflați alături de noi în această seară, care se dorește a fi suprem de clarificatoare.

„Rahat.“ Chiar avea de gând să o facă.

Încercă să se îndrepte către ea, dar mulțimea era de nepătruns. Până la urmă era vorba de straniul eveniment pe care îl așteptau cu toții.

— După cum știți, scumpul nostru prieten Duncan West a promis o recompensă pentru identitatea lui Chase...

West îngheță când cuvintele ei fură întâmpinate de un cor de ocări, fluierături și strigăte. Câțiva bărbați din apropiere îl bătură pe spate. Unul dintre ei șopti:

— Vine după tine, West.

— Și suntem convinși că în cel mai scurt timp, unul dintre destoinicii noștri gentilomi va descoperi adevărul despre fondatorul Îngerului. Făcu o pauză. Până la urmă, cinci mii de lire reprezintă o sumă frumoasă pentru un grup atât de divers de persoane, care pierd cu atâta ușurință.

Se auziră și mai multe râsete, dar Duncan nu le luă în seamă, disperat să ajungă la ea. Să o oprească, prin orice mijloc.

— Dar noi aici credem în cinste! Sau, cel puțin, considerăm că banii trebuie să ne intre în buzunare și nu să ne iasă! Astfel că a venit momentul să vă fac o mărturisire... Se opri pentru a spori efectul dramatic, iar el își dădu seama că nu poate ajunge la timp lângă ea.

Își ridică larg brațele.

— Eu sunt Chase!

Nu-și imaginase că nu va fi crezută, dar la auzul hohotelor de râs care îi însoțiră declarația, înțelese cum o putea salva, pe ea, clubul, cum puteau deveni liberi cu toții.

Se duse la cea mai apropiată masă de faraon și se urcă pe ea, stând drept în picioare pentru a o vedea.

— Nu am să plătesc până ce nu ne aduci o dovadă, Anna, spuse el, impunând tonului un aer de tachinare relaxată. Se uită către toți cei prezenți în sală. Mai dorește și altcineva să facă o declarație? Mai spun încă o dată, aici, în acest minunat loc creat de Chase. Cinci mii de lire pentru identitatea lui. Plătibili în această noapte.

Se opri, sperând ca unul dintre partenerii ei de afaceri să fie suficient de deștept pentru a-i înțelege jocul.

Cross se ridică primul, cățărându-se pe masa ruletei.

— Doar nu-ți imaginezi că eu sunt Chase, nu-i așa, West?

Duncan clătină din cap.

— Nu.

— Nici eu? Temple se urcase pe masa de douăzeci și unu din capătul opus al încăperii. Se aplecă și o trase pe soția lui lângă el. Poate că este ducesa?

— Eu sunt Chase! strigă ducesa.

Iar sala începu să râdă.

Datorită Georgianei, unul câte unul, bărbați și femei, din toate colțurile sălii pretindeau în gura mare că ei sunt Chase. Grupul de pază al clubului, șeful crupierilor, Bourne, crupierii, femeia care întâmpina oaspeții. Doi lachei. Bucătăreasa franțuzoaică, auzind agitația veni din bucătărie, se sui pe masa de ruletă și se autoproclamă:

— *Le Chasse*.

Și apoi se băgară și alții, pentru distracție – bărbați care nu o întâlniseră niciodată, care nu se apropiaseră niciodată de ea. Ei nu doreau decât să audă râsul care izbucnea atunci când careva striga: „Eu sunt Chase“.

De câte ori se auzea în sală − strigătul puternic și accentuat „eu sunt Chase“ –, jucătorii începeau să râdă, iar Chase deveni un mit. Legendă.

Cu siguranță că nu exista un singur Chase, atâta vreme cât toți acești oameni afirmară că ei sunt bărbatul de dincolo de fereastra vitrată, care-i privea pe toți de acolo, din lumea lui, care se afla mai presus de lumea celorlalți.

Duncan se uita la Georgiana, în picioare pe masa ei, nevenindu-i să creadă cum lumea ei o susținea. Fără ezitare.

Privirile li se întâlniră și văzu lacrimile sclipind în ochii ei. Ar fi vrut să se cațăre pe mese să ajungă la ea, să-i spună cât de iubită era. Să-i spună cât de remarcabilă era.

— Nu! Lordul de Tremley urlă din locul în care se afla în sală, iar Duncan se răsuci să-l vadă pe bărbatul care se chinuia să ajungă la el. Nu este adevărat! țipă Tremley cu voce ascuțită și nazală, în timp ce se cățăra pe o altă masă pentru a-l înfrunta. Joci o piesă de teatru, împreună cu târfa ta, pentru a-ți păstra secretă propria istorie!

Se lăsă tăcerea la auzul furiei din vocea contelui.

Inima lui Duncan începu să bată cu putere, în timp ce Tremley se întoarse către sală.

— Întrebați-vă și voi cine este acest bărbat, care vă conduce ziarele? De unde vine? Cum a crescut?

Duncan se uită la Georgiana, înțelegându-i privirea deschisă și înspăimântată, știind că acesta era sfârșitul – că Tremley avea să dezvăluie totul, și prin asta, el avea să piardă totul.

În mod straniu, pe când aștepta ca toporul să cadă asupra lui, singurul lucru de care îi păsa fu acela că Georgiana era în siguranță.

Tremley puse o ultimă întrebare:

— Care este numele lui?

Se lăsă liniștea, iar cuvintele lui Tremley răsunară ca un ecou în toată sala.

Duncan susținea privirea Georgianei, pregătit pentru ce avea să urmeze și o văzu, cu buzele ei roșii curbate într-un zâmbet care nu-i cuprindea și ochii, când răspunse. Avea ochii la fel de plini de teamă.

— Milord, să nu spui că numele lui e Chase!

Și cu acea unică intervenție, bine plasată, îi făcu pe toți cei din cazinou să izbucnească în râs. Iubirea lui, frumoasa și sclipitoarea lui iubire. Îl salvase. După cum și el o salvase, în fața întregii lumi, dar cum numai ei doi puteau înțelege.

Auzind râsetele, Tremley înnebuni, căutând în haină pentru a scoate un pistol, pe care îl îndreptă către West.

— Am terminat cu tine.

Râsul din cazinou se stinse și fu înlocuit de groază, în momentul în care Tremley scoase pistolul.

Georgiana nu se putea gândi decât la Duncan.

Doar nu îl salvase într-un fel, pentru a-l pierde în alt fel. Se uită pe deasupra sălii, la Bourne și la Temple, care porniseră către locul în care stătea Tremley, dar erau prea departe în clubul prea aglomerat. Nu aveau cum să ajungă la timp până la el.

Duncan ridică brațele în sus.

— Milord, spuse el. Nu vrei să faci asta.

Tremley începu să râdă.

— Sunt puține lucruri pe lume pe care vreau să le fac mai

mult decât să fac asta. Cum îndrăznești să crezi că te poți folosi de păcatele mele, împotriva mea? Chiar nu știi cine sunt eu?

— Eu știu cine ești, spuse Duncan. Mulți știu. La fel, toți cei de aici. Iar dacă mă omori, vor ști și mai bine.

— Dar nu le va păsa.

— Ba eu cred că da, declară Georgiana, impresionată că putuse să-și alunge teama din voce. Îngrozită că el ar putea trage.

Îngrozită că l-ar putea pierde pe Duncan înainte de a avea șansa să-i spună cât de mult îl iubea.

Îngrozită de viața fără el.

Tremley se răsuci spre ea.

— Nu le va păsa nici dacă te omor pe *tine.*

— Nu!

Strigătul lui Duncan se auzi puternic și clar și plin de furie, iar cu coada ochiului, Georgiana îl văzu alergând spre conte, sărind de pe o masă pe alta.

Georgiana era atentă la pistol, întrebându-se dacă Tremley va avea curajul să apese pe trăgaci. Întrebându-se cine va avea grijă de Caroline dacă ea va fi ucisă.

Întrebându-se cine îl va mai iubi pe Duncan dacă ea va fi ucisă.

Dorindu-și să fi avut curajul de a-i spune că îl iubea. Măcar o dată.

— Spune-mi, milord – o voce clară și puternică răsună lângă Georgiana, iar ea se întoarse pentru a zări o femeie mascată, care stătea în picioare pe masa din spatele lui Duncan. Cui îi va păsa dacă te-aș omorî pe *tine,* trădător nenorocit ce ești?

Era Lady Tremley.

Georgiana o observă cu o fracțiune de secundă înainte ca Duncan să se arunce asupra lui Tremley și să-l trântească la pământ, apoi un sunet de armă răsună în încăperea imensă.

Tremley și Duncan căzură de pe mese, iar Georgiana, cu sufletul la gură, porni imediat în direcția lor, înainte ca ei să ajungă pe podea.

Întreaga adunare deveni agitată, țipând și fugind, aproape călcându-se în picioare, în graba lor de a se îndepărta de armă și de locul crimei. Georgiana nu îl găsea pe Duncan – prin fumul lăsat de focul de armă și prin îmbulzeala care se crease, nu îl putea vedea.

Plutea peste mese, rămânând la înălțime, sărind de la

masa de ruletei la cea de faraon, apoi la cea de douăzeci și unu, traversând sala cazinoului, până la locul în care se aflase el, cu câteva clipe în urmă.

Rugându-se să fie teafăr.

Când îl găsi, zăcea întins pe podea, cu fața în sus și cu ochii închiși. Alunecă pe jos, alături de el, strigându-i numele.

— Nu... șopti ea, punându-și mâinile pe pieptul lui, descheindu-i cămașa. Nu, nu, nu, nu. Cuvântul devenise un fel de psalm, în timp ce-și strecură mâna în haina lui, îi dădu la o parte reverele, căutând pe pieptul lui sânge sau răni. Orice.

El o prinse de mână.

— Oprește-te.

I se tăie răsuflarea.

— Trăiești.

El deschise ochii.

— Da.

Izbucni în plâns.

— Oh, iubirea mea, spuse el, ridicându-se și trăgând-o în brațele lui. Nu. Nu plânge. Îi depuse un sărut pe tâmplă. Dumnezeule, șopti cu buzele în părul ei. Ai fost magnifică. M-ai salvat, minunată, perfectă fetiță!

— Credeam că ai murit, spuse ea.

El clătină din cap.

— Nu am murit. Privi dincolo de ea, văzând trupul nemișcat al lui Tremley întins pe podea. Doamna este o trăgătoare excelentă.

Tremley era mort.

Duncan își îndreptă haina, căutându-se în buzunare timp de câteva momente, înainte de a se întoarce să se uite pe podea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Se aplecă și culese ceva de pe covorul de lângă ei.

— În disperarea ta de a mă atinge, erai gata să-mi pierzi comoara cea mai de preț.

Se îndreptă și îi arătă o pană.

Pana ei.

Smulsă din coafura ei, în prima noapte când se întâlniseră ca Georgiana și West, la balul familiei Worthington.

O podidiră lacrimile din nou, văzându-l cum strecoară pana în buzunarul de la piept al hainei. Se întinse spre ea, ștergându-i lacrimile de pe obraji.

— Nu plânge, draga mea. Sunt bine. Nevătămat. Aici.

„Dar pentru cât timp?“

— Am crezut că te va ucide, spuse ea.

— Nu m-a ucis, o încredință el, arătând spre Lady Tremley. Dar l-a ucis ea pe el. Poate că se cuvine să facem ceva pentru a o salva de la spânzurătoare.

Anna se ridică în picioare și în întreaga încăpere se așternu tăcerea. Erau cu toții înmărmuriți de evenimentele care tocmai se petrecuseră – nu mai puțin Lady Tremley, care părea profund șocată de faptul că-și ucisese soțul.

Și era crimă; lordul Tremley se răcea, în timp ce proprietarii clubului Îngerul Căzut se uitau unii la alții. Trebuia făcut ceva, pentru că acesta era singurul om de pe pământ care chiar merita să moară.

Georgiana cercetă cu privirea sala cufundată în tăcere, într-un târziu hotărând să preia controlul. Se urcă din nou pe masă, ocupând un loc lângă ruletă.

— Nu cred că mai este cazul să vă reamintesc că fiecare dintre voi are un secret pe care noi îl păstrăm în mare confidențialitate.

Temple înțelese imediat ce voia să spună și se trase înapoi, pentru a se urca și el pe o masă.

— Dacă răsuflă ceva despre ce s-a întâmplat aici în această noapte...

Bourne se ridică și el.

— Nu că s-ar fi întâmplat ceva aici în această noapte...

— Nimic altceva decât evidentă autoapărare, spuse Georgiana.

— Și, bineînțeles, salvarea de la moarte a două persoane total nevinovate, punctă Duncan, alăturându-i-se.

Cross vorbi de pe locul lui:

— Dar dacă se întâmplă cumva, și informația părăsește această încăpere, fiecare dintre secretele voastre...

— Fără excepție, spuse Georgiana.

Duncan se urcă pe masă, alături de ea.

— ... vor fi publicate în ziarele mele.

Cuvintele se scurgeau asupra încăperii într-un ritm special. Se așternu tăcerea, membrii clubului Îngerul Căzut amintindu-și de ce veniseră în acest loc, în care își plăteau taxele în secrete.

La mese.

Jocul începu aproape instantaneu.

Georgiana și Duncan coborâră, îndreptându-se către o latură a sălii, unde el se opri și își zâmbiră unul altuia.

Tremley era mort. Iar Duncan era în viață.

În viață și liber. Fără să-i mai fie teamă pentru viitorul său.

Amenințările dispăruseră, odată cu omul care le adusese.

Se aplecă pentru a-i șopti la ureche:

— Facem o echipă fantastică, iubirea mea!

Era adevărat.

Se potriveau perfect.

Respiră adânc, spaima cutremurându-i încă aerul din plămâni.

— Am crezut că te va ucide, repetă ea. Și nu aș fi avut șansa să-ți spun că...

Ceva licări în privirea lui. Ceva asemănător plăcerii, dar imediat înlocuit de regret. De pierdere.

— Nu-mi spune, șopti el, apăsându-și buzele pe tâmpla ei. Nu-mi spune că mă iubești. Nu sunt sigur că aș putea îndura, atunci când va fi să pleci

Când va pleca.

Va veni și asta, iar tot ce se întâmplase astăzi cu Anna și cu Chase... nu o va afecta pe Georgiana. Mâine, va fi tot în căutarea demnității.

Titlul. Respectabilitatea. Chase, Anna și West fuseseră salvați... dar Georgiana era încă subiect de scandal.

Ea ignoră durerea din piept care veni odată cu gândul că el avea dreptate. Că nimic nu conta.

În această noapte, se schimbase totul. Dar într-un fel, nu se schimbase nimic.

Capitolul 22

Două dimineți mai târziu, Georgiana se trezi în patul ei din casa fratelui, în miros de flori și cu fiica sa alături.

O tristețe adâncă, stăruitoare nu o mai părăsise din momentul în care Duncan West plecase de la Îngerul Căzut, cu două seri în urmă.

Și nu dădea semne să o părăsească.

— S-a întâmplat ceva, spuse Caroline, dintr-o parte a patului. Și cred că se cuvine să știi despre ce e vorba.

O mie de lucruri se întâmplaseră. Clubul ei fusese salvat. Identitatea îi fusese protejată, la fel și secretele. Un trădător fusese ucis și soția lui, salvată – era deja în drum spre Yorkshire, să înceapă o viață nouă.

Iar Georgiana învățase ce este iubirea, înainte de a nu mai avea altă șansă decât de a-i întoarce spatele.

Dar nu credea că fiica ei se referea la vreunul dintre aceste lucruri.

Georgiana se mută ca să-i facă loc lui Caroline lângă ea în pat, dar aceasta refuză, ceea ce se întâmpla rar.

— Ce s-a întâmplat? Se întinse să atingă trandafirul roz, prins neglijent în părul fiicei ei. De unde îl ai?

Ochii verzi ai lui Caroline erau măriți de emoție, în timp ce atinse și ea bobocul de trandafir.

— Ai primit flori. O mulțime. Luă mâna Georgianei. Hai, vino. Trebuie să vezi.

Georgiana se îmbrăcă la repezeală, fără a dori să facă impresie, punându-și cei mai confortabili pantaloni, un corset și o cămașă din pânză fină, înainte ca fiica ei să o conducă pe scări spre sufragerie, unde o așteptau zeci de buchete de flori.

Douăzeci. Mai multe.

Trandafiri și bujori, și lalele, și zambile – aranjate într-o uimitoare varietate de mărimi, forme și culori. I se tăie respirația și pentru o clipă se gândi că ar putea fi de la Duncan.

Dar privirea i se opri asupra trandafirilor albi, aranjați în forma unui cal. Ridică o sprânceană.

— S-a mai întâmplat și altceva?

Caroline zâmbi, asemenea unei pisicuțe care tocmai furase din smântână.

— Mai e o caricatură. Ridică bucata de hârtie de lângă farfuria cu micul dejun al Georgianei. De data asta este una bună.

Pe Georgiana o trecură fiorii. Se îndoia profund că o caricatură putea să fie *bună*.

Se înșela.

Pe prima pagină a ziarului *Știrile Londrei* se afla o caricatură și familiară, și nefamiliară în același timp. O femeie stătea dreaptă pe un cal, îmbrăcată extrem de elegant, într-o rochie demnă de o regină, cu părul lung revărsându-se pe spate. La o jumătate de lungime în spate, o fetiță zâmbitoare, îmbrăcată frumos călărea propriul ei cal.

Dar în timp ce ultima caricatură o înfățișa pe Georgiana și pe Caroline disprețuite de familie și de prieteni, aceasta era diferită. În acest desen erau înconjurate de bărbați și de femei îngenuncheați, jurându-le credință, de parcă ar fi fost regine. Titlul suna astfel: „Frumoasele doamne pe caii lor albi: cucerind inimile Londrei“.

Majoritatea persoanelor prezentate erau bărbați, unii în uniforme, alții în haine de gală. Atenția Georgianei fu atrasă de unul dintre bărbații din fundal. Dacă nu l-ar fi recunoscut după nasul lui drept și părul blond, l-ar fi recunoscut după pana ce se întrezărea în buzunarul de la piept al hainei.

Pana pe care i-o smulsese din păr.

Pana pe care o recuperase după ce aproape că fusese ucis, la Îngerul Căzut.

Era o caricatură foarte bună.

— Cred că suntem noi, spuse Caroline, cu vocea ei tânără plină de mândrie și plăcere.

— Cred că ai dreptate.

— Și cred că de aceea a sosit și calul cu trandafiri albi. Deși pare să fie puțin cam prea mult.

Georgiana chicoti, lacrimile curgându-i pe obraji.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

Nu putea să oprească afurisitele lacrimi care o năpădeau.

— Este o caricatură frumoasă, nu crezi? Caroline se uită la ea și băgă de seamă. Mamă?

Georgiana își șterse lacrimile de pe obraji, încercând să le alunge printr-un zâmbet.

— E o prostie, spuse ea, respirând adânc. Dar este foarte amabil din partea domnului West.

Caroline își îngustă privirea, gânditoare.

— Crezi că sunt din partea domnului West?

Știa că este așa, dar spuse în schimb:

— Este ziarul lui. Georgiana își coborî privirea spre fiica ei, al cărei trandafir stătea să-i cadă din păr. Se aplecă și o sărută pe creștet, amintindu-și că pentru ea trăia. Această fetiță. Viitorul ei. Putem să vedem de la cine sunt?

Caroline adună toate mesajele care veniseră cu florile, în timp ce Georgiana își trecu încă o dată degetele peste caricatură, urmărind conturul umărului lui Duncan, linia manșetei. Se pusese și pe el în caricatură!

Deși renunțase la ea și îi oferise tot ce crezuse că dorea de la început, o onora cu iubirea lui.

Numai că acum, ea nu dorea toate aceste lucruri.

Caroline se întoarse cu mesajele și începură să le studieze, expeditorii – care mai de care mai eligibil. Eroi de război. Aristocrați. Gentilomi.

Nici un ziarist.

Deveni tot mai agitată pe măsură ce se apropia de ultimele bilete, sperând că unul dintre buchete era de la el. Sperând că nu renunțase la ea. Și știind că o făcuse.

„Nu-mi spune că mă iubești. Nu cred că am să pot îndura când vei pleca.“

Ar fi trebuit să-i spună. De la început. Să-i fi spus din prima clipă că îl iubea. Că dacă ar fi putut să-și aleagă viața, viitorul, lumea... ar fi fost și el acolo.

Se auzi o bătaie în ușă și intră majordomul fratelui ei.

— Milady? Cuvintele aveau un ton de ușoară blamare, cum avuseseră întotdeauna. Impasibilului majordom al fratelui ei nu-i plăcea că ea purta pantaloni și nu fustă când era acasă. Dar adevărul era că nu venea nimeni să o viziteze.

Se întoarse către el, cu speranță în priviri. Poate că mai era

un mesaj de la el.

— Da?

— Aveți un vizitator.

Până astăzi, nu venise nimeni să o viziteze.

„Era el.“

Se ridică iute și ieși din cameră, disperată după el, pluti până în anticameră, unde îl văzu pe bărbatul care stătea acolo, cu pălăria în mână, așteptând. Se opri.

Nu era Duncan.

Vicontele Langley se întoarse să o vadă, și surpriza i se citea în ochi.

— Oh, spuse ea.

— Într-adevăr, spuse el plin de cordialitate.

Majordomul tuși scurt.

— Se obișnuiește ca oaspeții să fie invitați în camera de primire.

Georgiana se uită către servitor.

— Îl voi primi pe viconte aici.

Majordomul păru iritat, dar nu spuse nimic. Georgiana își întoarse atenția către Langley.

— Milord, spuse ea, făcând o mică reverență.

O privea fascinat.

— Știi, spuse el, n-am mai văzut niciodată o femeie în pantaloni, care să facă reverențe. Mi se pare oarecum ridicol.

Ea își trecu palmele peste coapse și îi oferi un zâmbet scurt.

— Sunt mult mai comozi. Și nu mă așteptam...

— Dacă îmi permiți să te informez, zise el ridicând ziarul pe care îl avea în mână. Ar trebui să te aștepți. Ești cel mai la modă subiect. Presupun că sunt primul dintre numeroșii pretendenți.

Privirile li se întâlniră.

— Nu sunt sigură că vreau să fiu ceva *la modă*.

— E prea târziu. Bineînțeles că te-am vizitat după două săptămâni de imensă adorație, conform știrilor noastre.

Făcu o pauză.

— Uraaa? Presupun?

— Chiar așa, uraaa! El începu să râdă. Nu am respectat niciodată prea tare ceremonialul.

Ea clătină din cap.

— Nu, milord.

El zâmbi și se înclină.

— Atunci, dacă este adevărat și pentru că porți pantaloni, cred că ne putem lipsi de formalisme.

Ea zâmbi.

— Mi-ar face plăcere.

— Am venit să te cer de soție.

Georgiana se schimbă la față. Nu asta intenționase, dar nu se putu abține. Bineînțeles că era exact ce dorise de la început. Fusese ales cu grijă, fiind combinația perfectă între nevoie și bună-cuviință.

Dar dintr-odată Georgiana dorea mult, mult mai multe lucruri de la un mariaj. Dorea cooperare, încredere, credință. Și iubire.

Și dorință.

Îl dorea pe Duncan.

— Observ că nu ești în culmea fericirii, spuse vicontele.

— Nu este vorba de asta, zise ea, neputându-și opri lacrimile.

Își șterse ochii. Ce naiba se întâmplase cu ea în ultimele patruzeci și opt de ore?

El zâmbi.

— Ah, da, mi s-a spus că unele femei plâng atunci când sunt cerute în căsătorie. De obicei de fericire, nu-i așa? De vreme ce nu sunt nici femeie și nici expert în cereri în căsătorie... Se întrerupse.

Ea începu să râdă, ștergându-și lacrimile.

— Milord, te asigur că nici eu nu sunt expertă în cereri în căsătorie. De aceea ne aflăm în această încurcătură de la început, ține minte.

Rămaseră tăcuți câtăva vreme, după care el arătă cu mâna în jos, spre pardoseala de marmură.

— Atunci, să îngenunchez?

Ea clătină din cap.

— Oh, aș prefera să nu. Făcu o pauză. Îmi cer iertare. Cred ca am stricat totul.

— Știi ceva, nu cred că ai stricat nimic, spuse el ușor, venind către ea. Cred că nu la cererea mea în căsătorie te așteptai azi.

— Nu este adevărat, minți ea, imaginându-și-l ca fiind

celălalt bărbat, mai înalt, mai blond, perfect.

— Eu cred că este. De fapt, cred că îți dorești să fiu celălalt bărbat. Cu totul diferit. Fără titlu nobiliar. Sclipitor.

Privirea ei îl săgetă. „Cum de știa?“ El se legănă pe călcâie.

— Ceea ce nu pot eu să înțeleg este de ce te-ai mulțumi de mine, când l-ai putea avea pe el.

Știa ce avea să răspundă. Chiar *stricase* totul, într-adevăr.

— Milord, căsătorindu-mă cu tine nu înseamnă că m-aș „mulțumi“ de tine.

El zâmbi.

— Ba exact asta ar fi. Eu nu sunt Duncan West.

Să mintă sau să simuleze ignoranța?

— De unde știi?

— Suntem membrii aceluiași club. A venit la mine. Mi-a spus să te iau de nevastă.

Ea își feri privirea, dar nu se putu împiedica să nu asculte, oricât ar fi încercat.

— Ți-a lăudat calitățile. Mi-a garantat că voi fi extrem de norocos să te am. Și m-a convins. Până la urmă, știm amândoi că mariajul nostru va fi de conveniență. Atâtea căsătorii bune au fost construite chiar și cu mai puțin.

Fu din nou atentă la el.

— Și apoi, s-a întâmplat cel mai straniu lucru.

— Care anume? spuse ea, agățându-se de cuvintele lui, dorind cu disperare să le audă.

— Am văzut cât de mult îl iubeai.

Se alarmă dintr-odată.

— Nu știu ce vrei să spui.

El zâmbi.

— Nu-ți face griji. Cu toții avem secrete. Și ținând seama de cine ești, atunci când nu te afli aici, îmbrăcată în pantaloni, le știi și tu foarte bine pe ale mele.

Era o vreme în care s-ar fi folosit de ele. În care l-ar fi amenințat, l-ar fi manipulat până ar fi obținut ceea ce dorea. Dar Chase nu mai era la fel de nemilos. Într-adevăr, acum, Georgiana simți compasiune când el continuă:

— Și înțeleg tristețea aceasta cauzată de faptul că știi, în adâncul inimii tale, că nu vei avea niciodată ceea ce dorești cu atâta disperare.

Din nou o podidiră lacrimile.

— Ce dorești, milady? întrebă el.

— Nu are importanță, răspunse ea, cuvintele abia șoptite.

— Aceasta este partea pe care nu o înțeleg, spuse el. De ce îți refuzi fericirea?

— Nu este ușor de explicat, spuse ea, încercând să se justifice. Nu pentru mine o refuz. Pur și simplu fac ceea ce trebuie făcut pentru a mă asigura că fiicei mele nu i se va refuza niciodată. Pentru a-i oferi oportunitatea de a avea tot ce își dorește.

Pe fața perfectă a lui Langley se vedea că înțelesese, dar înainte ca el să poată răspunde, o făcu altcineva.

— Atunci de ce nu mă întrebi pe mine ce anume îmi doresc?

Georgiana se răsuci și o văzu pe Caroline, stând în cadrul ușii, extrem de serioasă.

— Hai, spuse fiica ei, întreabă-mă.

— Caroline... începu Georgiana.

Fata veni către ea.

— În toată viața mea, tu ai luat decizii în locul meu. M-ai trimis să locuiesc în Yorkshire, m-ai adus să locuiesc aici, la Londra. Ai angajat cele mai bune guvernante, mi-ai adus persoane care să mă însoțească. Făcu o pauză. Mi-ai cumpărat haine frumoase și cărți și mai frumoase. Dar nu m-ai întrebat nici măcar o dată ce mi-aș dori.

Georgiana aprobă din cap, amintindu-și de propria tinerețe, întotdeauna răsfățată, oferindu-i-se orice își dorea, dar niciodată posibilitatea de a alege. Și astfel, când în sfârșit făcuse singură o alegere, se aruncase în gol fără să se gândească.

— Ce ți-ar plăcea?

— Ei bine, spuse fata apropiindu-se. Pentru că aș vrea să mă căsătoresc din dragoste, atunci când va veni timpul, aș vrea să faci și tu la fel. Se întoarse către Langley. Fără supărare, milord. Sunt convinsă că ești de-a dreptul adorabil.

El înclină din cap cu un zâmbet.

— Nici una.

Caroline își îndreptă din nou atenția către Georgiana.

— Întreaga mea viață, mi-ai arătat că nu putem permite societății să ne dicteze cum să ne trăim viețile. Că nu le putem permite celorlalți să ne impună o anumită cale. Ai ales pentru noi o cale diferită. Am venit aici, deși știam că va fi o grea încercare.

Că vor râde de noi. Că ne vor respinge. Scutură din cap. Ce o să cred eu dacă te vei mărita cu cineva pe care nu-l iubești? Pentru un titlu nobiliar și pentru decența pe care poate că eu nu le doresc? Sunt înconjurată de femei care și-au croit singure calea, iar tu crezi că este o idee bună ca eu să apuc pe calea asta?

Georgiana îi spuse:

— Cred că este calea cea simplă, iubirea mea. Vreau ca ție să-ți fie mai ușor.

Caroline își dădu ochii peste cap.

— Iartă-mă, mamă, dar nu ți se pare că sună cumplit de plictisitor?

Langley începu să râdă, cerându-și scuze când ele se uitară la el.

— Îmi cer iertare, spuse el, dar are dreptate. Sună cumplit de plictisitor.

„Dumnezeu e martor că așa este.“

Și apoi:

— Dar dacă te îndrăgostești – dacă dorești un aristocrat –, vei dori și respectabilitatea care vine odată cu titlul.

— Și dacă mă îndrăgostesc de un aristocrat, nu îmi va oferi el titlul de care am nevoie? Era o logică excelentă, rostită cu perfecta simplitate a unei fete de zece ani.

Georgiana întâlni privirea verde și serioasă a fiicei ei.

— De unde vii tu?

Caroline zâmbi.

— Din tine. Ridică teancul de plicuri, care sosiseră cu florile de dimineață. Dorești să te măriți cu vreunul dintre acești bărbați?

Georgiana clătină din cap.

— Nu.

Caroline aprobă, uitându-se în direcția lui Langley.

— Vrei să te căsătorești cu el? Îmi cer iertare, milord.

El dădu din mână amuzat.

— Mă distrez de minune. Se întoarse către Georgiana. Vrei să te căsătorești cu mine?

Georgiana începu să râdă.

— Nu vreau. Îmi pare rău, milord.

El ridică din umeri.

— Nu o iau personal. Nici eu nu doream cu adevărat să mă căsătoresc cu tine.

— Mamă, întrebă Caroline încet. Există cineva cu care dorești să te măriți?

Exista, bineînțeles. Era un bărbat, într-o casă din centrul Londrei, cu care voia cu disperare să se mărite. Pe care îl iubea peste măsură.

Se gândi la caricatură, la Duncan așezat în genunchi, cu pana în buzunar. Respirația i se opri în gât.

— Da, aprobă ea moale. Mi-aș dori atât de mult să mă mărit cu el!

— Și te va face fericită?

Georgiana aprobă din cap.

— Am credința că da. Chiar cu disperare.

Caroline zâmbi.

— Atunci, nu crezi că ar trebui să-i dai un exemplu fiicei tale? Și să-ți capeți fericirea?

Georgiana se gândi că era o idee foarte bună.

Înotase de nenumărate ori de când o părăsise.

Se dusese să înoate de fiecare dată când se gândise să se ducă după ea, să o smulgă din patul ei și să o poarte pe brațe în noapte, să o țină ferecată până când avea să înțeleagă că planul ei era o mare prostie, să facă dragoste cu ea până când urma să înțeleagă că el era bărbatul cu care trebuia să se mărite și până ce avea să nu-i mai pese de decență, de scandal, de nenorocita de aristocrație.

Dar în acel loc, în care găsise profundă consolare și imensă plăcere până o întâlnise pe Georgiana, acum nu mai era nici una. Acum, fiecare centimetru de piscină îi amintea de ea, stând în această cameră, înaltă, mândră și frumoasă. Când se plimba prin încăpere, o vedea stând lângă foc. Când atingea marginile bazinului, pentru a-și marca turele de înot, îi vedea picioarele legănându-se în apă. Când se învelea în prosop și se ducea în dormitor, îi simțea pielea frumoasă și fină, caldă și dornică. Când se uita spre cer, prin sutele de bucăți de sticlă, îi vedea zâmbetul.

Și peste tot, simțea pierderea ei.

Atinse marginea bazinului, se întoarse. Înotă încă o lungime.

Înota de două zile, sperând să se epuizeze, să și-o scoată din minte, oprindu-se doar pentru a mânca și a dormi. Și abia dacă dormea, pentru că atunci când închidea ochii, o vedea pe ea.

Numai pe ea.

Întotdeauna ea.

„Dumnezeule.“

Se stăpânise de zeci de ori să meargă după ea, neștiind ce să-i spună. Își făurise micul discurs de sute de ori, presărat de cuvinte frumoase, pentru a o convinge că greșea. Că el era alegerea corectă și că nu trebuia să-i mai pese de restul lumii.

Și regretase de o mie de ori hotărârea lui de a n-o lăsa să-i spună că îl iubea. Trebuia să o fi lăsat să rostească acele cuvinte.

Poate că și-ar fi găsit liniștea în ele.

Poate.

Dar era mai probabil să și le fi repetat iar și iar, până ce le-ar fi urât.

Ceea ce poate că era cel mai bine.

Tăie rapid apa și umerii îl dureră din cauza mișcării. Cu ochii închiși, atinse peretele bazinului, la sfârșitul turei, apucându-l din memorie, și se lăsă să plutească, oprindu-se din înotat. Era suficient, pentru moment, spera el, lăsându-și capul pe spate, cu apa curgându-i pe față și pe păr, o ultimă dată înainte de a ieși din piscină.

Deschise ochii, privirea oprindu-i-se pe o pereche de botine maro, aflate la câțiva pași de el. Ridică privirea, cu inima bătându-i puternic în piept.

Georgiana.

Se uita în jos către el, extrem de serioasă.

— Acum pot să-ți spun?

— Cum ai ajuns aici?

— M-a condus Langley, spuse ea înainte de a-i repeta. Pot să-ți spun acum?

— Ce să-mi spui?

Se lăsă în genunchi, apoi în mâini, venind mai aproape de el.

— Pot să-ți spun că te iubesc?

Se întinse după ea și îi cuprinse ceafa cu mâna, trăgând-o aproape de el.

— Nu poți, spuse el, inima amenințându-i să iasă din piept. Nu, dacă nu ai de gând să mi-o spui în fiecare zi. Pentru totdeauna.

Ea zâmbi.

— Depinde de tine.

Se uită în ochii ei, încercând să înțeleagă sensul. Încercând să nu spere că spusese ceea ce credea el că spusese.

— Georgiana... șopti el, iubind felul în care numele ei îi mângâia buzele și limba.

— Vezi tu, nu pot să-ți spun în fiecare zi, dacă stăm despărțiți. Vocea ei se frânse, iar el fu disperat să o ia în brațe. Așa că dacă mă vei...

— Nu.

Se ridică afară din piscină, oprindu-i cuvintele, pur și simplu. Ea icni ușor când valul de apă inundă mozaicul de pe marginea bazinului, udându-i pantalonii și cu siguranță distrugându-i botinele.

Era în genunchi lângă ea, întorcându-i fața către el.

— Îmi furi rolul. Îi luă mâinile într-ale lui. Mai spune-mi o dată.

Îi întâlni privirea, iar lui i se tăie răsuflarea la vederea adevărului din frumoșii ei ochi de chihlimbar.

— Te iubesc.

— Așa ticălos lipsit de titluri nobiliare cum sunt?

— Libertin. Escroc. Cum vrei.

— Îmi place de tine.

Ea zâmbi.

— Sper că asta nu e tot.

— Știi că nu este, șopti el, trăgând-o aproape. Știi că te iubesc. Din prima clipă în care am pus ochii pe tine, stăteai în întuneric și te apărai pe tine și pe cei pe care îi iubești, și te-am adorat încă de atunci. Voiam să te considere de-a lor.

Își puse mâinile pe obrajii lui, cuprinzându-i fața.

— Te iubesc.

— Spune-mi încă o dată, spuse el, sărutând-o adânc – prelung și încet, până ce li se tăie răsuflarea.

— Nu pot să spun dacă mă săruți, protestă ea.

— Atunci păstrează cuvintele pentru mai târziu, spuse el, cu buzele din nou peste ale ei. Și spune-le când termin.

O sărută iar și iar, cu dezmierdări adânci și amețitoare, de câte ori își dezlipea buzele de ale ei, ea îi șoptea:

— Te iubesc.

Din nou și din nou, cuvintele deveniseră un ecou în jurul lui, încălzindu-l, până ce în sfârșit, în sfârșit, se trase de-o parte și spuse:

— Întotdeauna ai fost tu. Își lipi fruntea de a ei. Mărită-te cu mine. Alege-mă pe mine.

— Da, promise ea. O voi face.

— Când?

— Acum. Mâine. Săptămâna viitoare. Întotdeauna.

Apoi se ridică și o luă în brațe.

— Întotdeauna, spuse el. Aleg întotdeauna.

Și pentru totdeauna a fost.

Epilog

Îngerul Căzut
Un an mai târziu

Georgiana stătea în apartamentul patronilor de la Îngerul Căzut și privea departe, în jos, la sala de joc. Cazinoul era ticsit, și privirea îi căzu pe roata ruletei din mijlocul sălii, care se învârtea cu un zbârnâit de roșu și negru. Câțiva bărbați se aplecară spre ea, când roata încetini.

— Roșu, șopti ea.

Era roșu, și cu atât mai bine, unul dintre bărbații de la masă își aruncă mâinile în sus de bucurie. Câștigase. Și era un triumf să câștigi la ruletă.

Norocul era un lucru remarcabil.

Construise acest imperiu pe seama lui – pe seama norocului și a destinului, a șansei și a sorții. Învățase lecții importante despre minciuni și adevăruri, despre răzbunări. Despre scandal. Dar încă rămânea fără suflare când roata ruletei se învârtea.

Ușa de la apartament se deschise, și știu cine era fără să se uite, după felul în care se mișcă aerul, după felul în care i se acceleră respirația. Brațele lui Duncan erau deja în jurul ei, calde și puternice, urmărindu-i privirea către sala de joc.

— Dintre zeci de jocuri din sala ta de jocuri, îi șopti el în ureche, întotdeauna alegi ruleta. De ce?

— Pentru că este singurul joc care depinde cu adevărat numai de șansă, spuse ea. Se răsuci în brațele lui, întinzându-se să îi cuprindă ceafa. Este exact ca în viață – învârtim roata și...

O sărută, lung și profund, palmele coborându-i pe talie, lipind-o de el.

Când îi dădu drumul, ea suspină.

— Și uneori suntem bine răsplătiți.

Mâinile lui alunecară spre abdomenul bombat, unde creștea copilul lui.

— Uneori chiar suntem, aprobă el. Deși trebuie să-ți spun că adesea mă îngrijorez că norocul a fost prea bun cu mine – și că se va termina.

— Ai trăit destule neșanse pentru o viață de om. Nu am de gând să te las să rămâi vreodată fără noroc.

El ridică o sprânceană.

— Și ai tu puterea de a da o lege pe care destinul să o respecte?

Zâmbi scurt.

— În momentele în care nu ai noroc trebuie să ai încredere în altceva.

O sărută din nou și o întoarse iar spre fereastră. Priviră mult timp cum se întorceau cărțile de joc, cum zburau zarurile, cum lumea își făcea jocurile, când ea își îndreptă spatele, încercând să-și ușureze junghiul din spate.

— Mi-ai promis că ai să dormi mai mult, spuse el, masându-i ușor șalele și alinând durerea ce părea să zacă acolo, acum când i se apropia sorocul. Nu ar trebui să fii aici.

Își ridică surprinsă privirea spre el.

— Doar nu-ți imaginai că aș fi putut rata jocul, spuse ea. S-ar putea să fie ultimul. Copilul va veni cât de curând.

— Nu suficient de curând, spuse el. Nu am îndrăznit niciodată să visez că voi avea copii; erau atâtea moduri în care le puteam ruina viețile.

— Odată ce va fi aici, vei dori imediat să plece, îl tachină ea, uitându-se din nou la sala cazinoului. Va țipa și va orăcăi.

— Odată ce va fi aici, voi dori să stea lângă mine tot timpul, promise el. Alături de mama și de sora ei.

Ea zâmbi.

— Grupul tău de admiratoare înfocate.

— Eu mă gândesc la lucruri mai obraznice, spuse el cuprinzând-o cu brațele și lipind-o de el. Mâna îi alunecă pe sub abdomen, către coapse, cu degetele căutându-i juponul, ridicându-i-l, și dezgolind-o până la genunchi. Am adorat întotdeauna să te văd în pantaloni, iubirea mea, dar cea mai bună parte a sarcinii este că porți din nou rochie. Degetele îi mângâiau pielea coapselor, iar ea se desfăcu pentru el, lăsându-i atingerea

să alunece mai sus, până ce atinse locul care o făcu dintr-odată să fie pregătită pentru el.

— Nu putem să facem asta, oftă ea, lipindu-se de el și lăsându-l să o țină strâns. Ei trebuie să apară.

El își oftă dezamăgirea.

— Dar știi că și la tine ar putea să apară ceva.

Începu să râdă în timp ce ușa apartamentului se deschise din nou, iar el îi dădu drumul la rochie, depunându-i pe gât un sărut fierbinte. Apucându-i lobul urechii cu dinții, îi promise:

— La noapte.

Se răsuci să-și întâmpine partenerii, cu obrajii îmbujorați.

Bourne își așeză soția la masa de cărți, înainte de a ridica o sprânceană, cu un aer cunoscător, în direcția Georgianei. Pe când se îndrepta către bufet să își toarne un scotch, spuse:

— Bună seara, doamnă West.

Se încălzi la auzul numelui, așa cum se întâmpla de fiecare dată – ar fi putut să-și păstreze titlul de lady, pe care îl avea prin naștere. Era dreptul ei de fiică a unui duce, dar nu dorise. De câte ori cineva i se adresa cu „doamna West“, își amintea de bărbatul cu care era măritată. De viața pe care și-o făcuseră împreună – ei trei, în curând patru.

Georgiana și Duncan West stăpâneau balurile Londrei prin combinația lor de putere – magnatul ziarelor și strălucitoarea, inteligenta lui mireasă. Încă scandaloși, dar imposibil de renunțat la ei ca oaspeți la cină – iar aristocrația savura această situație.

Când nu luau masa în casele din întreaga Angliei, ea conducea în continuare clubul, drept Chase. Pe de altă parte, Anna îi părăsise curând după ce Duncan și Georgiana se căsătoriseră, în urma unei nopți deosebit de periculoase, care sfârșise cu chemarea doctorului, după ce Duncan atacase un membru care se purta mult prea prietenos cu Anna.

Fusese mai bine așa, pentru că cei doi se chinuiau să nu se atingă, fiind doar o chestiune de timp până când cineva putea să observe legătura dintre cele două iubiri ale lui West.

Pippa și Cross își ocupară locurile la masă, Cross scoțând pachetul lui de cărți de joc și așezându-l pe masă, în timp ce Pippa se întinse să o vadă pe Georgiana. Clipi.

— Te mărești de la un minut la altul, spuse ea.

— Pippa! exclamă Lady Bourne. Georgiana, ești minunată.

— Nu am spus că nu este minunată, îi spuse Pippa surorii

ei, înainte de a-și întoarce atenția către Georgiana. Am zis doar că crești. S-ar putea să fie gemeni.

— Ce știi tu despre gemeni? Ducesa de Lamont intră condusă de Temple, care discuta cu Asriel despre un dosar.

— Am ajutat la nașterea câtorva perechi de gemeni, susținu Pippa.

— Chiar așa? întrebă Duncan, trăgând un scaun și ajutând-o pe Georgiana să se așeze. Este bine că știm, în cazul în care vom avea nevoie de asistență.

— Dar nu ai întrebat-o dacă erau gemeni umani, spuse Cross.

— Am făcut-o de multe ori la câini, se apără Pippa. Și am născut doi copii, bărbate, dacă îți amintești.

— Da, dar nu gemeni. Și mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

— Sunt de acord, spuse Bourne, acum tată de trei copii. Gemenii înseamnă ghinion.

Duncan deveni palid.

— Putem să nu mai vorbim despre gemeni?

— Nu vor fi gemeni, spuse Temple, ocolind masa și înmânându-i Georgianei dosarul pe care se uitase.

— Dar ar putea fi, îl tachină ea. Pippa a spus că sunt enormă.

— Cu siguranță că nu am spus enormă!

Georgiana deschise dosarul și îi studie conținutul. Își ridică privirea spre Temple.

— Biata fată, spuse ea. Hai să-i dăm drumul din cușcă.

— Cine? întrebă Duncan.

— Lady Mary Ashehollow.

În jurul mesei se auzi un murmur colectiv de înțelegere, iar Duncan fu singurul care comentă.

— Te-ai hotărât să-ți închei jocul răzbunător?

— M-a înfuriat.

El ridică o sprânceană.

— Este un copil.

— Este gata să-și înceapă cel de-al treilea sezon monden, deci nu mai este chiar un copil. Dar, da, spuse Georgiana. Și pentru consolare, va intra în cartea ofertelor ca una dintre primele doamne ale sezonului monden. Nu-i așa, bărbate?

Se aplecă să o sărute.

— E foarte bine.

— Și pentru că tot vorbim despre persoane cărora le datorăm reparații, vicontele Langley ne-a cerut să ne asociem cu el într-o investiție.

Toată masa oftă.

— Bărbatul ăsta! Trebuie să încetezi să-i mai dai banii noștri, spuse Bourne.

— Are un istoric groaznic în privința investițiilor, iar noi continuăm să-l ajutăm, continuă Cross.

— Îmi pare rău – nu știam că voi doi sunteți atât de săraci, replică Georgiana.

— Este un om de treabă, exclamă Duncan. Practic, el mi-a adus-o pe frumoasa mea soție.

— Numai pentru că nu o voia pentru el, îl întărâtă Temple, și toți ticăloșii începură să râdă.

— Refuz să fiu insultată, spuse ea. Și lui Duncan îi place ultima lui idee.

El aprobă din cap.

— Ceva numit negativ fotografic.

— Sună a ceva din romane, spuse Bourne. Ca mașinile zburătoare și caleștile fără cai.

— Nu cred că toate aceste lucruri sună chiar neplauzibil, spuse Pippa.

Bourne se uită la ea.

— Pentru că tu consideri că lipsa de plauzibilitate e o provocare.

Se uită la Cross și-i zâmbi.

— Presupun că da.

Contele se aplecă și-și sărută soția zgomotos.

— Este o parte importantă a farmecului tău.

— Jucăm? întrebă Georgiana, întinzându-se să ia cărțile de joc.

Ceea ce fusese odată un joc rezervat doar patronilor, acum se transformase într-un obicei constant de a juca săptămânal faraon, toți opt.

Temple spuse cu un oftat.

— Nici nu știu de ce joc. Nu mai câștig deloc. Totul s-a dus naibii de când am început să jucăm cu nevestele. Se uită la Duncan. Îți cer iertare, amice.

Duncan zâmbi.

— Sunt fericit să fiu soție, dacă nu te deranjează că te jecmănesc în fiecare săptămână.

Mara își puse mâna pe obrazul soțului.

— Bietul Temple, spuse ea, vrei să jucăm altceva?

El îi întâlni privirea serioasă.

— Da, dar sigur nu vei dori să jucăm de față cu alții.

O nouă rundă de hohote izbucni, pe când ducesa se întinse să-și sărute ducele.

Georgiana se trase înapoi.

— Cred că nu vom mai juca.

Bourne își ridică privirea de la sticla din care își turna scotch.

— Pentru că Temple vrea să-și ducă soția în pat?

Ea zâmbi.

— Nu... Se uită la soțul ei. Deoarece cred că suntem gata să aflăm dacă, până la urmă, sunt gemeni.

Dedesubt departe, dincolo de celebra fereastră vitrată, roata ruletei se învârtea și zarurile se răsuceau și cărțile de joc fluturau și noaptea deveni legendară – norocul nopții zâmbi membrilor de la Îngerul Căzut.

La fel cum zâmbea fondatoarei sale, și iubitului ei.

Mulțumiri

În vreme ce această serie ajunge la final, realizez că a existat o comunitate puternică care m-a ajutat să îmi cresc personajele. Pe urmele acestei revelații vine alta, mult mai tulburătoare − că nu voi reuși niciodată să vă mulțumesc tuturor suficient.

După cum stau lucrurile cu toate romanele mele, nici acesta nu ar fi putut fi scris fără răbdarea și încrederea documentaristei mele, Carrie Feron, fără munca grea a lui Nicole Fischer și a lui Chelsey Emmelhainz, fără ajutorul imens al lui Pam Spengler-Jaffee, Jessie Edwards, Caroline Perny, Shawn Nicholls, Tom Egner, Gail Dubov, Carla Parker, Brian Grogan, Toby McSmith Eleanor Mikucki și restul echipei inegalabile de la Avon Books.

Mulțumesc și lui Carrie Ryan, Lily Everett, Sophie Jordan, Morgan Baden, Sara Lyle, Melissa Walker și Linda Frances Lee, pentru observațiile voastre, ajutorul și inteligența voastră pe când scriam povestea lui Chase, și lui Rex și personalului de la Krupa Grocery, pentru încurajări și cofeină.

Tatăl meu mi-a spus povestea băutului din cranii în Castelul Teodorico pe când eram cu mult mai tânără decât Caroline, și am fost încântată că am putut, într-un final, să o introduc într-o carte. Sunt profund recunoscătoare că nu a gândit nici o clipă! „Poate că este prea tânără pentru asta“. Mulțumesc lui David și lui Valerie Mortensen pentru călătoria la Hearst Castle care a inspirat personajul lui Duncan West și piscina lui magnifică, și pentru că au crescut un fiu care este răbdător și bun – un gentleman desăvârșit și deloc ticălos.

Cititorilor mei minunați, vă mulțumesc că ați făcut această călătorie alături de Bourne, Cross, Temple și Chase, pentru că îi

iubiți la fel de mult ca și mine și pentru încurajările nesfârșite online și pe e-mail. Fiecărui cititor căruia i s-a tăiat respirația când a aflat că Chase era o femeie și totuși a acordat o șansă poveștii ei – nu vei ști niciodată cât de mult a însemnat încrederea ta pentru mine.

Iar în final, femeii care m-a acostat într-o toaletă în Texas la începutul lui 2012, spunându-mi, „Cred că Chase este o femeie!“ – îmi pare foarte rău că te-am mințit.